DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ADORA YAĞMUR

Ateşten Tezahürat

ZİRVE ÖTESİ #2

indigo

Tamay'ın hayatı amigo takımının kaptanı olarak başarı odaklı bir düzen üzerine kuruludur. Ancak yeni okul yılı, işleri hiç beklemediği bir şekilde karmaşıklaştırır. Kaderin cilvesiyle, en yakın arkadaşlarından biri olan Sonat ile kendisini bir "sahte sevgili" anlaşmasının tam ortasında bulur.

Bu ikisinin de çıkarına olacak mükemmel bir plandır. Tamay'ın amigo kaptanı olarak konumunu korumasına yardım ederken Sonat'ın da çevresindeki sorunları çözmesine destek olacaktır. Ancak ikisinin de hesaba katmadığı bir şey vardır: Sahte olan şeyler bazen fazlasıyla gerçek hisler uyandırabilir.

Birlikte geçirdikleri zaman, hem birbirlerini hem de kendi sınırlarını keşfetmelerine yol açarken Tamay ve Sonat her tavrın arkasında gerçek duyguların gizlenip gizlenmediğini sorgulamaya başlar.

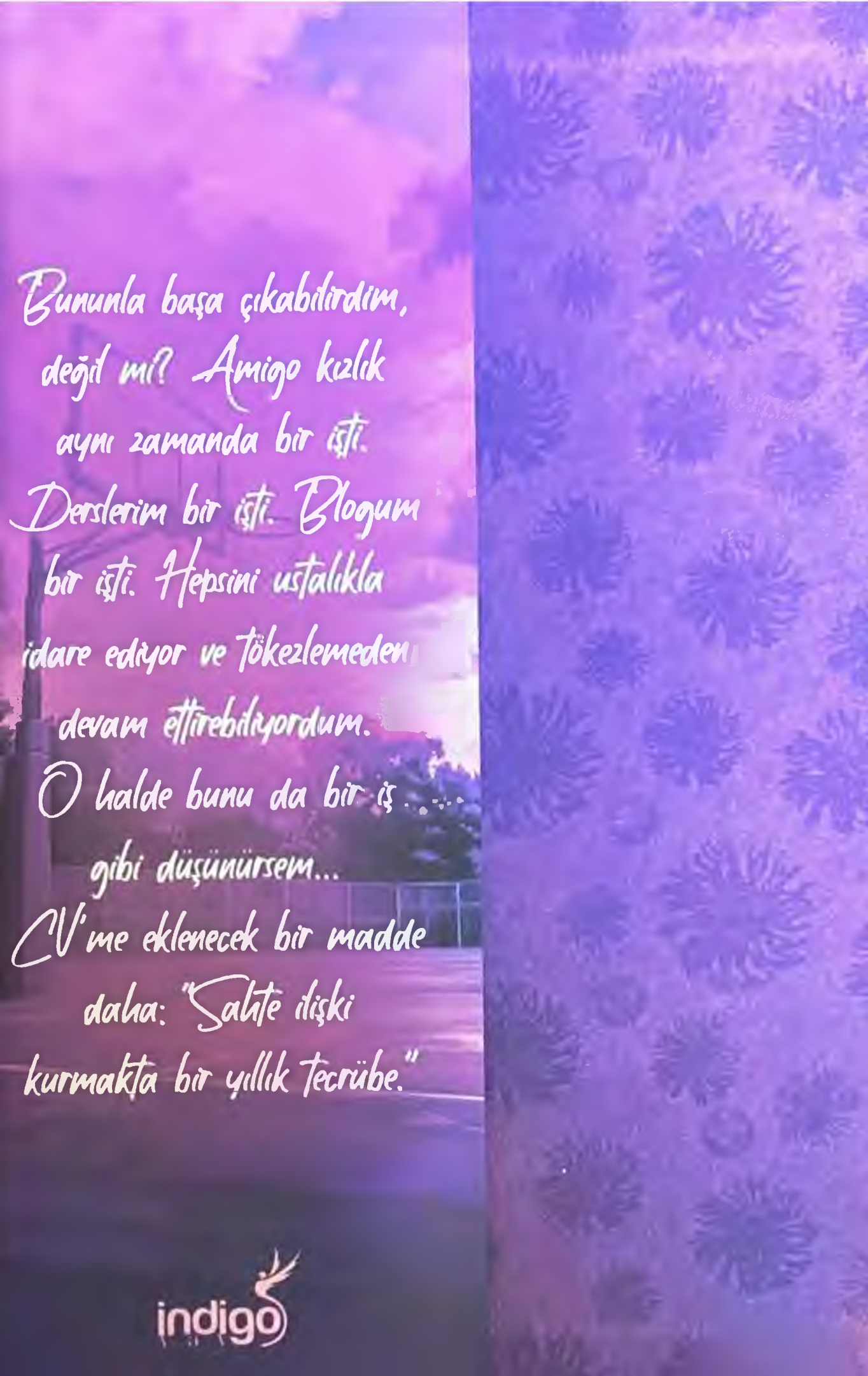
Tamay bu sahte sevgililik oyununda sınırları koruyabilecek mi yoksa gerçek duygular tüm kuralları altüst mü edecek?

ISBN: 978-625-6149-72-4

www.indigokitap.com
indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

Bununla başa çıkabilirdim, değil mi? Amigo kızlık aynı zamanda bir işti. Derslerim bir işti. Blogum bir işti. Hepsini ustalıkla idare ediyor ve tökezlemeden devam ettirebiliyordum. O halde bunu da bir iş... gibi düşünürsem... CV'me eklenecek bir madde daha: "Salite ilişki kurmakta bir yıllık tecrübe."

Ayışığı Kitaplığı

ADORA YAĞMUR

Ateşten Tezahürat

İNDİGO KİTAP

Duzenleme
Ny.ozlem

Ateşten Tezahürat

Adora Yağmur

Baskı: Ocak 2025
ISBN: 978-625-6149-72-4
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © Zeynep Yağmur Doğan, 2025
Bu kitabın yayın hakları İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıma Hazırlayan: Seda Durdu
Editör: Merve Kırman
Son Okuma: Zeynep Karadeniz
Kapak İllüstrasyonu: Ahmet Uzun
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı
Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1
İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

ADORA YAĞMUR

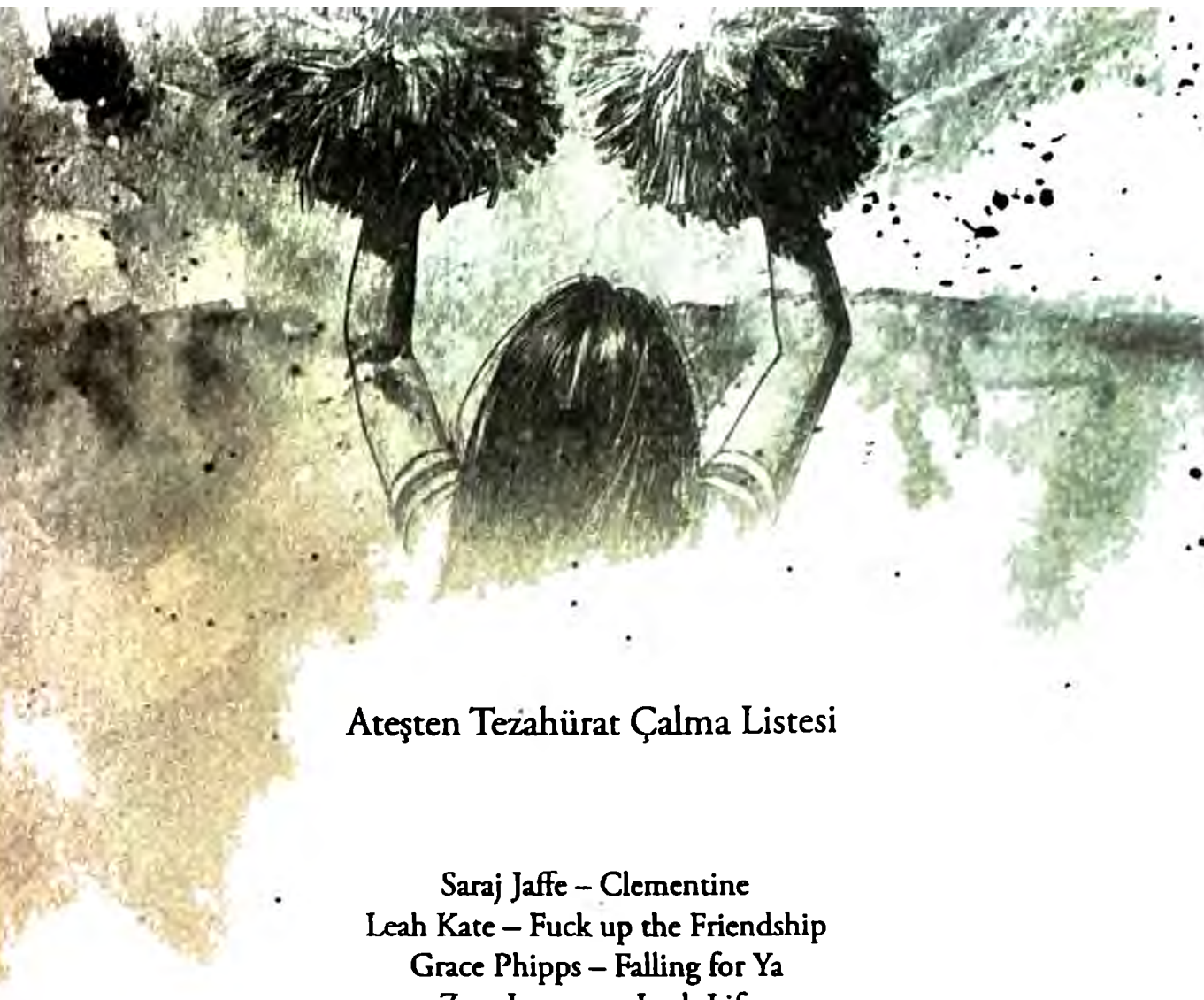
Ateşten Tezahürat

İNDİGO KİTAP

Bu kitapta profesyonel sporculardan, onların mücadeleleri ve tecrübelerinden esinlenilmiştir.
Tüm yarışmalar, tarihler, karakterler tamamen hayal ürünüdür.

İklim'in Tamay ve Güz'ü olan
benim Serenay ve Naz'ıma.

Uyarı: Bu kitapta argo kelime kullanımı
ve yanlış örnek oluşturabilecek davranışlar mevcuttur.

Ateşten Tezahürat Çalma Listesi

Saraj Jaffe – Clementine
Leah Kate – Fuck up the Friendship
Grace Phipps – Falling for Ya
Zara Larsson – Lush Life
Madeline the Person – MEAN!
WALK THE MOON – Shut Up and Dance
Chloe Adams – Dirty Thoughts
Taylor Swift – Don't Blame Me
Dove Cameron – Boyfriend
Kat Dahlia – I think I'm In Love
Molly Kate Kestner – Prom Queen
Alec Benjamin – If We Have Each Other
Alec Benjamin – Boy In The Bubble
Arctic Monkeys – Why'd You Only Call Me When You're High
M.I.A. – Bad Girls
The Weekend – I Was Never There
Blackpink – Typa Girl
Stela Cole – Love Like Mine
Dove Cameron – Breakfast
Leah Kate – 10 Things I Hate About You
Halle Abadi – BOYTOY
Cher Loyd – Want U Back
Marina – How to Be a Heartbreaker

Bea Miller – S.L.U.T.
5 Seconds of Summer – She Looks So Perfect
Stela Cole – I Shot Cupid
Superfruit – GUY.exe
Gayle – abcdefu
Taylor Swift – Wildest Dreams
Marina – Oh No!
Fifth Harmony – That's My Girl
The Weekend – Fill the Void
RAYE – Escapism
MARINA – Teen Idle
Chase Atlantic – The Walls

Bölüm 1

@eniyiversiyonun

Kimler döndüğü her köşede aşkı arıyor ama bulamıyor? Aşkın; güzellikle ve çekicilikle geleceğine inanıyor ancak kendini güzel ya da çekici bulamıyor? Senden mi bahsediyorum yoksa? Güzel. O halde gözlerini iyice aç ve birazdan karşında belirecek tüm kelimeleri dikkatle oku.

Şimdi sizi gerçekten (*gerçekten derken ciddiyim*) çekici kılan şeylerden bahsedelim, ne dersiniz? *Spoiler* uyarısı: Bahsedeceklerim son moda kıyafetler, pahalı ürünlerle yapılan kusursuz makyajlar ya da spor salonunda yaktığınız kaloriler olmayacak. Eh, tabii ki tarzınıza göre giyinmek ve içinizden geldiği gibi makyaj yapıp bakımlı olmak özgüveninizi artırır ama asıl ışıltı, asıl çekicilik içten gelir. Bunu anlamak uzun zamanımı aldı. Şanslısınız ki size kısaca anlatmak için buradayım. Odaklanmanız gerekenler yüzeysel şeyler değil, daha derin konulardır. Düşünme şekliniz, hal ve hareketleriniz, konuşma tarzınız, rutinleriniz, hedefleriniz, etrafa yaydığınız enerji... Bunun sebebi ise çok basit: Kendinizi sevmeye başlayıp kendinize güvendiğinizde içinizde yatan potansiyeli daha iyi keşfedebiliyorsunuz; işte bu farkındalık, her şeyin yerli yerine oturmasını sağlayan asıl güçtür.

Ben kendime ve vücuduma daha iyi bakmaya başladığımda neyi fark ettim biliyor musunuz? Her şeyden ve herkesten önce bir birey olarak kendim için, fiziksel ve mental sağlığım için bunu yapıyor olduğumu ve inanın, bunu anlamak bana çok iyi geldi.

Kulağa zormuş gibi geliyor olabilir. Size hak veriyorum. Ancak sabırla okumaya devam edin ve şöyle düşünün: Yaydığınız enerji, yani başkalarının sizin etrafınızdayken nasıl hissettiği, aslında sizin dış dünyayla sözsüz bir iletişim kurma şeklinizdir. Verdiğim ipuçlarının asıl amacı bu iletişimi güçlendirmek... Kendinizi önemli hissetmenizi sağlamaya ça-

lışıyorum çünkü en ufak bir değişim bile özgüveninizin ve dolaylı olarak yaydığınız enerjinin güçlenmesini sağlayabilir. İnsanların gözlerinin içine baktığınızda, konuşurken ellerinizi de kullandığınızda, dik durduğunuzda insanların sizin hakkında ne düşündüğü hakkında endişelenmenize gerek kalmayacaktır. Enerjiniz tüm berraklığı ve ışıltısıyla onları büyüleyecek ve sizinle ilgili onlara net bir izlenim bırakacaktır.

Yürüyün, konuşun ve kendinize değer verin çünkü değerlisiniz. Siz kendinize değer vermedikçe kimse size hak ettiğiniz değeri vermeyecek. Tabii ki ben hariç :) Kendinize güvenin, ancak mütevazı kalmayı da unutmayın. Fakat kendinizle ilgili asla küçümseyici konuşmayın çünkü söyledikleriniz sizin gerçekliğiniz olur. Eğer biri size saygısızlık ederse? Soğuk davranın. Onlara hak ettiğiniz saygıdan daha azına tahammül etmeyeceğinizi gösterin.

Unutmayın, çekicilik mükemmel olmakla değil, *gerçek* olmakla ilgilidir. Gerekirse çevrenizi değiştirin, sizi daha iyi hissettiren insanlarla bağlantı kurun. Kendi seviyenizden daha düşük bir seviyede olmayacağınızı onlara hissettirin. Çekicilik dediğimiz şey içinizden gelen gücünüzdür ve bunu benimsediğinizde gerçekten karşı konulmaz olursunuz. Sadece görünüşte değil, hayatınızın her alanında...

Gönder tuşuna bastıktan sonra gözlerim önce gayriihtiyari telefondaki saate kaydı, ardından ekranda açık duran bildirime.

Gökhan: "Ben de kolay bir kız olduğunu düşünmüştüm."

Gökhan: "Okul başlamadan bitirelim en iyisi."

Gökhan: "Dramaya gerek yok."

Gözlerimi devirip bıkkın bir nefes verdim. Tadı bir yaz aşkı denemesinin sonuydu anlaşılan. Ailesi şehir dışına çıktığında evine gitmeyi reddettiğim için üç aylık flört dönemini bitiren biri, hem de bu şekilde. Telefonumu elime aldığımda ne hayal kırıklığı ne de acı hissediyordum. Kırgın bile değildim. Yalnızca rahatlamıştım. Soğukkanlı bir şekilde son mesajına bir **thumbs up** ifadesi bırakıp

numarasını hemen sildim. Ekran görüntüsü alarak en yakın arkadaşlarıma gönderdim. Her zaman arkamda durduğunu bildiğim dostlarımın yanıtlarını beklerken bir merak duygusu vücudumu sardı.

İklim: "Sana karşı takındığı tavırdan belliydi zaten!"

Güz: "Kesinlikle katılıyorum."

İklim: "Daha iyisini hak ediyorsun."

Güz: "Ve kesinlikle daha terbiyelisini."

Bana attıkları destek mesajlarına gülümsemeden yapamadım ve yeniden ekrana döndüm. Dizüstü bilgisayarımın köşesine odaklandım. Blogumdaki son gönderi henüz yayınlanmıştı ve şimdiden bildirim çubuğu yeni yorumlarla aydınlanıyordu. Sabahın henüz sekizi olmasına rağmen blogumun takipçi sayısındaki ani artış, sakin sabahlarımı telaşlı rutinlere dönüştürmüştü. Kelimelerimin insanlara ne kadar hızlı ulaştığını görmek heyecan vericiydi ve itiraf etmek gerekirse, biraz da yorucuydu. Artık yorumlara bile yetişemiyordum.

Sonra aniden göğsümde tanıdık bir sızı hissettim; küçük, keskin bir yalnızlık darbesi. Buradaydım, yüz binlerce okurum vardı, her bir kelimemi merak ediyorlardı ama kimse gerçekte kim olduğumu bilmiyordu. Takipçilerim *@eniyiversiyonun* isimli kullanıcının arkasındaki yüzü, yaşadığı şehri veya yatağının başucunda duran kitapları bilmiyordu. Yaşadığım hayat ya da sakladığım sırlar hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Üstelik bu başarıyı İklim ve Güz ile paylaşmak istesem de yapamazdım. "En İyi Versiyonun" blogu benim sığınağımdı. Gerçek düşüncelerimi ortaya koyabileceğim tek yerdi, kendime bile itiraf edemediğim dağınık olduğu kadar çıplak fikirlerden oluşuyordu. Ekrana bir şelale gibi akan, filtresiz ve çiğ kelimeler, internetten dört bir yanına dağılarak genç kızlara yardım ediyordu. Onlar benim gerçeklerimdi, tecrübelerim ve hatalarımla öğrendiğim derslerdi. Ne

kadar çok istesem de kendimi bulana kadar, bu blogdan kimseye söz edemezdim.

Kararlı bir şekilde dizüstü bilgisayarımı kapattım ve bir önceki gece hazırladığım çantamı aldım. Yeni bir dönem, yeni bir okul yılı... İçimde heyecan uyandıran tek şey, bugün dersten sonraki amigo kız seçmeleriydi. Dersler sadece bir amaca ulaşmak için bir araçtı ama seçmeler, asıl dört gözle beklediğim şeydi. Takımda yer kazanmak için mücadele eden yeni öğrencilerin gergin enerjisini izlemek bıkmak bilmediğim basit zevklerimden biriydi.

Ben: "İklim, bizi de okula götürüyorsun değil mi?"

Mesajımı gördüğündeki uzun iç çekişini neredeyse duyabiliyordum. Dün gece birlikte gitmeyi kararlaştırmıştık ki bu, okulun ilk günü geleneğimizdi, onunla dalga geçmekten kendimi alamıyordum. Sırıtarak mutfak masasındaki taze muzlardan birini kaptım ve boş evimin sessiz koridorlarında dolaşırken muzu soymaya koyularak günün gerçekten başlamasını bekledim.

Annem ve babam erkenden işe gittikleri için ev çoktan boştu. Ailemin bir "günaydın" bile demeden kaybolmasına uzun zaman önce alışmıştım. Aslında, ebeveynlerim tarafından büyütüldüğümü söyleyemezdim. Çocukluk anılarım, her biri farklı bir dil konuşan yabancı dadıların yüzleriyle doluydu, sürekli değişen bakıcılar benim tek arkadaşlarımdı. Bu durum en azından beni birkaç dilde oldukça akıcı hale getirmişti. Her dili düzenli olarak kullanamasam da üniversitedeki derslerimi bu becerilerimi geliştirmek için değerlendirmiştim. Amacım, yaptığım sporu yurtdışında benim kadar ciddiye alan profesyonel bir takımda amigo kız olarak devam etmekti ve bunu başarmak için tek yolun kendime hem akademik hem de atletik olarak yatırım yapmak olduğunu biliyordum.

Ön kapıyı hızla açtım ve arkamdan kapanmasına izin verdim. Muzumdan daha bir ısırık alamadan İklim'in arabası önümde büyük bir gürültüyle durdu, lastikler kaldırımda kulakları tırmalayan bir sesle yankılandı. Güneş, arabanın cilalı yüzeyinden yansıyarak gözlerimi

kamaştırdı. Muzumdan bir ısırık aldım, umursamadan arabaya doğru zıpladım. Her zaman oturduğum yere, İklim'in yanına, ön yolcu koltuğuna oturmaya yeltendim ama kapıyı açtığımda beklenmedik bir engelle karşılaştım. Biri orada oturuyordu. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Hayal kırıklığını daha fazla belli edemezdin," dedi Karza alaycı bir gülümsemeyle. Teni, onu en son gördüğüm zamandan bu yana belirgin şekilde bronzlaşmıştı. İklim'le sadece üç günlük bir tatilde nasıl bu kadar bronzlaşmayı başarmıştı? Saçlarının rengi de hafifçe açılmış, uzattığı kahverengi bukleler karamelimsi bir renge bürünmüştü. Karza'nın geniş omuzlarının arkasından arkadaşımı görebilmek için dişisini etkilemeye çalışan cennetkuşu gibi kafamı sağa sola yatırdım. İklim, her zamanki gibi oradaydı, saçına bağlı mavi kurdelesiyle direksiyonun arkasından bana gülümsüyordu. Karza'nın aksine onun ne teni ne de saçları değişmişti. Görünüşe göre tatilleri boyunca tüm güneş ışığını Karza emmişti.

"Günaydın!" dedi İklim kocaman bir gülümsemeyle. İki eli de direksiyonun etrafına sıkı sıkı sarılmıştı. Hevesli görünüyordu.

Başımla Karza'yı işaret ettim. "Erkek arkadaşın yerimde oturuyor."

Karza, rahatça koltuğa gömülürken başını sallayarak güldü. "O, benden önceydi. Burası artık benim yerim. Bodrum'a giderken on bir saat boyunca oturdum burada. On bir saat de dönerken. Artık ne kadar terlediğimi sen düşün."

Yüzümü ekşitip kapıyı onun suratına çarptım ve dramatik bir iç çekişle arka kapıyı açtım. Bu sefer, çok daha sıcak bir karşılama buldum. Dokuzuncu sınıftan beri en yakın arkadaşım olan Güz ve abisi Sonat yan yana oturmuş, bana benzer tebessümlerle bakıyorlardı. Güz, her zamanki gibi parıldıyordu. Kıvırcık saçlarını omzunun üzerinden atıp hızla kolumdan tuttu ve beni kendine çekti.

"Yeni dönem başlıyor!" diye haykırdı, sesi heyecandan titriyordu.

Ben de başımı sallayarak onun heyecanını paylaştım ve tam o sırada gözlerim Sonat'ın bakışlarını yakaladı. Bana, biraz huzursuz edici bir dikkatle bakıyordu. "Bir sorun mu var?" diye sordum. Merakım ses tonumdan belli olurken bakışlarım ise huzursuz oluşumu açıklar gibiydi.

Sonat gözlerini kırptı, gözlüğünü kenarlarından düzeltti, düşüncelerinden sıyrılmış gibi bir hali vardı. "Hayır, hayır," diye kekelemeye başladı, biraz afallamıştı, sonra gözlüğünün ardındaki gözlerini yeniden kısarak yüzümü incelemeye devam etti. "Sadece bu makyajı yapmak ne kadar sürdü diye merak ettim."

Güz heyecanla başıyla onayladı. "O kadar güzel olmuş ki! Seni tanımayan çömezleri bile tek bakışınla korkutabilirsin. *Catwoman*'ın* uzun saçlı hali gibisin," dedi neşeyle.

Güz'ün iltifatına gülümsedim ama odağımı Sonat'ta tuttum. Makyaj yapmamın saçma olduğunu düşünen erkeklerin yorumlarını daha önce defalarca duymuştum. Genellikle bununla alay eder ya da bunu küçümserlerdi. Makyajın benim için sıradan bir rutin olmanın ötesinde, dünyadan kopup bir süre kendime odaklanmanın bir yolu olduğunu anlamazlardı. Bu eylemi zaman kaybı ya da gereksiz olarak niteleyenlerin sözleri hafızamda kazılıydı ve bunları duymaktan bıkmıştım.

"Yani," dedim, sesimde bir meydan okumayla. "Bunun zaman kaybı olduğunu mu söyleyeceksin? Ya da buna ihtiyacım olmadığını mı?"

Kendimi olağan yanıt için hazırladım: *Makyaj yapmana gerek yok, doğal halin zaten güzel.* Ama doğrusu bu değildi. Makyajsız karşılarına çıksam, bunu söylemekte zannettikleri kadar hızlı olmazlardı. Bunun nedeniyse, makyajsız çekici olmamam değil, onların beni öyle görmeye alışkın olmamalarıydı.

Ancak beklenen cevabın yerine Sonat beni şaşırtmayı seçti. Yüzüne, beklemediğim türden yumuşak ve samimi bir gülümseme yayıldı. "Hayır, sadece sabahın bu saatinde makyajını bu kadar simetrik yapabilmene hayran kaldım. Ben bu saatte çorabımın tekini bile bulamıyorum."

Güz gözlerini devirerek sinirle ona döndü. "Kirli çoraplarını benim odama fırlatıyorsun da ondan!"

---

* DC Comics'in karakteri olan *Catwoman* (Kedi Kadın), Batman ile bağlantılı olan kurgusal bir karakter. İlk görünümü 1940 yılında olan karakter popüler kültürün önemli figürlerinden biridir. -ed.n.

"Fırlatmıyorum!" diye karşı çıktı Sonat. "Kirli sepetime fırlatıyorum ve bazen ıskalıyorum."

"Belki de kirli sepetin o kokuşmuş çoraplardan bıkmıştır ve onları geri fırlatmaya başlamıştır," dedi Güz.

İklim, arabayı sitenin çıkışına doğru sürerken hiçbir şey söylemedi, dudaklarında hafif bir sırıtışla sohbeti dinliyordu.

Öne doğru eğilerek Sonat'a baktım, nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Elini ölümcül bir darbe indirmek üzereymiş gibi tehditkâr bir jestle havaya kaldırdı. "Sözünü geri al yoksa kıvırcıklarını bozarım."

Güz'ün tepkisi ani ve sert oldu. Birdenbire sırtını bana döndü, beni o kadar sert itti ki neredeyse arabadan düşeceğimi düşündüm. "Sakın!" diye uyardı, sesi keskin ve emredici tondaydı.

Güz'ün ses tonundaki ani değişim, söylemek üzere olduğum öfkeli kelimeleri yutmama sebep oldu. Sonat da aynı şekilde şaşırmış görünüyordu. Hafif çekik gözleri hayretle açılmıştı. Yavaşça, sanki bir silahı indiriyormuşçasına elini geri çekti, bakışları Güz'den hiç ayrılmadı. Onu dikkatle izlerken hareketleri ihtiyatlıydı, sanki yanında kız kardeşi değil de en ufak bir kışkırtmada saldırmaya hazır bir panter duruyordu.

"Eh," dedim hâlâ Güz'ün tüm ağırlığı üstümdeyken. "Artık kalksan mı üstümden?"

Üzerime eğilmekten vazgeçtiğinde ciğerlerime yeniden oksijen dolduğunu hissettim. Bir iki nefes aldıktan sonra, "Sonat'ın vaktinde hazır olmasına bile şaşırdım," dedim ona muzip bir bakış atarak. "Çorabının eşini hâlâ arıyor olmanı umuyordum."

Rahatlamaya yeni başlayan Sonat, sahte bir şokla nefesini tuttu. "Ben gayet dakik bir insanım."

Güz, burnundan soludu. "Evet, mesela bir şeyleri kaybetme konusunda."

"İftira! Bu sabah sadece sükûnetimi kaybettim ve eminim ki o da bu arabanın içinde bir yerde," diye karşılık verdi sanki etrafını arar gibi yaparak.

Bu sırada gülmemeye çalışan İklim, nihayet bir kahkaha patlattı. "Orada değilse, muhtemelen kirli çoraplarınla birliktedir. Arama ekibi kurmamız gerekebilir."

"Peki," dedim, sonunda koltuğuma yaslanarak, "Sonat'ın okula varmadan önce başka bir şey daha kaybedeceği üzerine bahisleri alalım."

"Yemeğini kaybedeceğine bahse girerim," dedi Güz, hiç tereddüt etmeden.

"Aklını," diye ekledi İklim, geri görüş aynasından ona yaramazca bakarken gözleri parlıyordu.

"Sabrımı," diye homurdandı Sonat ama ciddi bir yüz ifadesi tutturamadı. "Neden sizinle takılıyorum ki?"

"Çünkü biz olmadan hayatın fazla kolay olurdu," diye takıldı İklim.

"Ve daha az eğlenceli," diye ekledi Güz, onu dirseğiyle yanından dürterek.

Okula doğru ilerlerken sabah güneşi pencerelerden süzülüyordu. Yeni okul yılının nasıl olacağını merak ettim. Blogumu, amigo kız ekibimi ve arkadaşlarımı dengede tutmaya çalışırken yeterince ilginç olacak gibiydi.

Okula yaklaşırken Sonat aniden cebini panik içinde yokladı. "Arkadaşlar, sanırım telefonumu evde unuttum!"

"Cidden mi?" dedi İklim, ona geri dönüp bakarak. Sonat'ı eve geri götürmek zorunda kalacağı için içinden söylendiğine emindim.

"Hayır, bekle." Yüzü aydınlanarak telefonu bacağının altından çıkardı. "Yanlış alarm."

İklim başını iki yana sallayarak bıkkınlıkla bir park yeri buldu. Zirve Ötesi Üniversitesinin park alanı sabahın parlak ışıklarıyla ve yeni dikilen ağaçların yemyeşil görüntüsüyle parlıyordu. Arabadan inerken kendimi gerçekten iyi hissettim. Okulumu, arkadaşlarımı özlemiştim. Evimin veremediği huzuru onlarda buluyordum ve belki de yalnızca arkadaşlarım bu yılın da keyifli geçmesi için yeterli olacaklardı.

Bölüm 2

@eniyiversiyonun

Ne derler bilirsiniz: "Hayat seçimlerinizden ibarettir." Büyük fark yaratabilecek seçimler... İşler zorlaştığında (zorlaşacağına emin olabilirsiniz) yapmanız gereken bir seçim vardır ve bu, sizin geleceğinizi belirler. İlerlemeye devam mı edeceksiniz yoksa pes mi edeceksiniz? Açıksözlü olacağım çünkü benden bunu beklediğinizden eminim: İşler zorlaştığında, denemeyi ve mücadele etmeyi bırakırsanız, kaybedenlerden olursunuz. Zirvedeki insanlarla onlara hasetle bakanlar arasındaki fark budur. Bir taraf pes etmezken diğer taraf kolay yolu seçer. Verdiğin mücadelenin türü kaderini belirler. Kulağa sert hatta belki acımasız geliyor olabilir ama ben size kimsenin yüzünüze söylemeyeceği doğruları anlatmak için buradayım.

Önünüzde upuzun bir hayat var. Bu hayat sizi test edecek. Size meydan okuyacak. Sınırlarınıza kadar zorlayacak. Tam da bu anlarda, içinizdeki ateşi bulmanız ve devam etmeniz gerekir. O ateşin içinizde olduğunu biliyorum. Yalnızca ona uzanmalısınız.

Kazananlar, kolay yollardan yürüyenler değil, işler zorlaştığında pes etmeyi reddedenlerdir. Darbeleri alan, onlardan ders çıkaran ve daha güçlü olarak geri dönenlerdir. İşler zorlaştığında geri çekilirseniz, savaşma şansınız bile olmadan hayatın sizi yenmesine izin vermiş olursunuz. Bunu okuyan kişi, sana sesleniyorum; sen bir kaybeden ve pes eden biri değilsin. Düşündüğünden çok daha fazlasını başarabilirsin ve bunu kendine kanıtlaman gereken anlar da o zor anlardır.

Bu yüzden bir dahaki sefere imkânsız gibi görünen bir şeyle karşılaştığınızda, bunun geri çekilmek için bir bahane değil yükselmek adına bir şans olduğunu kendinize hatırlatın. İçinizdeki stresin, kaygının, endişenin üstesinden gelin, mücadeleyi kucaklayın ve kararlı bir şekilde ilerlemeye devam edin. Çünkü kazananlar böyle yaratılır ve siz kazanmak için buradasınız.

"Zirve Ötesi'nin yeni sezonuna hoş geldiniz!" Sonat'ın sesi gürledi. Kolları bir gençlik filmi yıldızıymış gibi iki yana açılmıştı, gömleği rüzgârda dramatik bir şekilde dalgalanıyordu. Zirve Ötesi Üniversitesi, Türkiye'deki çoğu üniversiteden farklıydı çünkü size ihtiyacınız olan etkinlikleri, kulüpleri, kampus ortamını sonuna kadar veriyordu. Belki de ülkedeki en sosyal üniversite olabilirdi. Sihirsiz Alfea'yı*, canavarsız Monster High'ı** ya da Manhattan elitleri olmadan Constance Billard Okulunu*** hayal edin. Burada elimizde sihirli bitkiler yerine kahve taşıyorduk ve üzerimize peri tozları değil sonbaharın getirdiği kuru yapraklar yağıyordu.

Edebiyat Fakültesi'ne doğru yürümeye başladığımızda önümde Sonat ve Güz ilerliyor, arkamdan Karza'yla İklim biraz mesafeyle bizi takip ediyorlardı. Ayak sesleri taş yolda, kuş cıvıltılarına yumuşak bir yankıyla eşlik ediyordu. Kampus düzenimiz kesinlikle bir labirentten ibaretti. Telefonlarımızdaki navigasyon sisteminden önce buranın, öğrencilerin yön duygusunu test eden ve eğer yeterince akıllı değillerse onları ormana yönlendirerek kaybolmalarını sağlamaya çalışan biri tarafından tasarlandığından emindim. Ağaçlarla kaplı geniş, dolambaçlı yollarıyla kampus bana sanki *Harry Potter*'daki labirentte kahve içiyormuşum ya da *Narnia*'nın karlı yollarında bir fincan sıcak çay arıyormuşum hissini veriyordu. Henüz kışın gelmesine daha çok olsa da en sevdiğim mevsimlerin sonbahar ve kış olduğunu göz önünde bulundurduğumuzda bundan kesinlikle şikâyetçi değildim.

Güz, adımlarını yavaşlatarak yanıma geldi, kolunu omzuma doladı. Bu, sık sık yaptığı için alıştığım, rahatlatıcı bir hareketti. Teması seven, sevgisini dokunarak gösteren insanlardandı. "Sence de bu yıl aşina olmadığımız yüzler çok fazla değil mi?" diye sordu, bakışları avluyu bir dedektif gibi tarıyordu.

Onun bakışlarını takip ettim, manzarada beliren yabancı yüzlere daha dikkatli baktım. Bir amigo kız olarak öğrencilerin çoğunu,

* İtalyan/Amerikan animasyon dizisi Winx Club'ta periler için prestijli olan bir okul. -ed.n.
** Lisi Harisson tarafından yazılmış bir kitap serisi ve çizgi film. -ed.n.
*** *Gossip Girl* dizisindeki özel okulun ismi. -ed.n

isimlerini değilse bile yüzlerini tanımaya alışkındım ve Güz haklıydı. "Daha iyi," dedim kendimden emin bir sesle. Bir yandan da heyecanlanmıştım. "Koordinatörümüz takıma en az üç kişi daha almamız gerektiğini söyledi. Ne kadar çok kız öğrenci, o kadar çok aday."

"Ne zaman amigo kız takımından bahsetsen kendimi Amerikan gençlik dizilerinin bir parçası gibi hissediyorum," dedi Sonat aramıza katılarak. Her ne kadar alaycı bir tavrı olsa da başkasından duyacağımda öfkeleneceğim cümleleri o söylediği zaman doğal karşılıyordum. Sonat'ın böyle bir etkisi vardı, sözleri alaycı olduğu anlarda dahi bir sıcaklık katmanıyla sarılıydı. İki kardeş beni aralarına sıkıştırıp arka arkaya sıraladıkları cümlelerle tenis oynarcasına cıvıldamaya başladılar.

Güz tek kaşını kaldırarak küçümseyici bir bakış attı. "Sadece amigo kız etekleri için bile geçen sene ne kadar savaş verdi kız, hatırlamıyor musun? Amigoluk Türkiye'de asla hak ettiği değeri görmüyor."

"Önyargıyı da unutmamak lazım," diye ekledim. Güz'ün bahsettiği "etek savaşı" geçen sene rektörlüğe karşı verdiğim bir mücadeleydi. Her şey, eteklerimizin "fazla kısa" olduğunu ve "izleyicinin dikkatini dağıttığını" söyleme cüretinde bulunmalarıyla başlamıştı. Kişisel favorim, "akademik bir ortam için uygun değil" repliğiydi. Hatta bunun yerine pantolon veya (düşüncesi bile kötü) eşofman giyip giyemeyeceğimizi sormaya bile cesaret etmişlerdi. Bir eşofman alıp rektörü eşofmanın bacaklarıyla boğmak istemiştim. Sadece kalabalığı eğlendirmeye ve sporculara motivasyon sağlayarak takım ruhunu canlandırmaya çalışan bir grup kızı kontrol etmeye bu kadar kararlı olmaları gülünç, hatta neredeyse trajikomikti. Belki de kıyafetlerimiz yerine kendi bakışlarını kontrol etmeyi öğrenmeliydiler.

"Her okul yılının başlangıcında kendimi yepyeni bir filmin ilk sahnesinde gibi hissediyorum. Klişe bir romantik ama izlemeden duramadığın ve seni gülümseten tarzda bir klişe."

"Gerçek olmayan türden yani," dediğim anda Güz parmağını kaldırarak dudaklarıma dokundu.

"Sus, bırak film oynasın," derken elleriyle bir film başlığı belirmiş gibi yaptı. "Hikâyemizin ana kahramanı, Mira olsun. Özel bir okula kaydolur ve kafeteryaya girdiği ilk anda öğrencilerin kendisinden çok daha iyi giyindiğini fark eder. *Clueless*'taki gardırobun düşük bütçelisini oluşturmaya çalıştığı, yüksek tempolu müzik eşliğinde bir kesit izleriz. Hayat, aşk ve kafa karıştırıcı benliğini bulma hikâyesi yeni okulunun ilk gününde başlar."

Sonat, hiç tereddüt etmeden söze girdi ve Güz'ün hayali film senaryosunu devam ettirmeye başladı.

"Üniversite kampusü, sonbaharda bir *Instagram* akışı kadar güzeldir. Ağaçlar yapraklarını döküyordur, âdeta bir John Green* filmi için seçmelere katılıyormuşçasına. Mira, kaldırımlı yollarda yürürken her köşesinde bir aşk ihtimali olan bir kitaptan uyarlama filmin başrolü gibi hissetmekten kendini alamaz."

"Mira, zamanının çoğunu geçirdiği yere, yani kütüphaneye gider elbette. Çünkü o farklıdır. Partiler ve sosyallikle ilgilenmez, yalnızca kitapları sever."

"Eh, gittiği okulun kütüphanesi de şüphesiz dünyanın herhangi bir akademik kalesine rakip olabilecek düzeyde ihtişamlı ve geniştir. İkonik, koyu renkli, sessiz bir kütüphaneye mıknatısla çekilircesine çekilir ana karakterimiz."

"Mira, kitap yığınlarında kaybolmadığı veya neden hâlâ bekâr olduğunu düşünmediği zamanlarda, muhtemelen okulunu bir botanik bahçesi ile *Gilmore Girls*** evreninin bir karışımı gibi gösteren çimleri güzelce biçilmiş bahçelerde takılıyordur. Bitkiler her zaman çiçek açmıştır, çimenler her zaman yeşildir ve banklar, o sıralı, o düzenli banklar her zaman kulaklıklarını ve tesadüfi olamayacak kadar özenle seçilmiş şarkılarla dolu çalma listelerini paylaşan çiftlerle doludur."

Parmağımı kaldırıp aralarına girerek filmlerinde bir reklam arası-

* Amerikan yazar. *The Fault in Our Stars, Looking for Alaska, An Abundance of Katherines and Paper Towns* en tanınmış eserleridir.-ed.n.

** 2000-2007 yılları arasında yayımlanmış, genç bir anne ve kızının hikâyesini konu alan Amerikan yapımı dram ve romantik komedi. -ed.n.

na sebep oldum. "Öncelikle kütüphanemiz gerçekten de çok güzel. Kütüphanemize laf söylemenize izin veremem."

Tam bunu söylediğim anda İklim, Sonat'la aramıza girerek kollarını ikimizin kollarına doladı. "Şu an kütüphaneye git desek bulamayacağına o kadar eminim ki."

Karza arkamızdan, "Kampusteki sincaplar bile kütüphaneye senden daha fazla gitmiştir," diye seslendi.

Gözlerimi devirdim. "En azından güzel olduğunu biliyorum. Tercih yaparken fotoğraflarına bakmıştım."

İklim kıkırdayarak başını hafifçe omzuma doğru yasladı. Bunu yaptığında onu ne kadar çok özlediğimi fark ettim. Yaz boyunca Güz'le vakit geçirmemiz çok daha kolay olmuştu ancak İklim ve Karza sürekli antrenman yaptıkları için onlara ulaşmak çok zordu. Hayatları, antrenmanlar tarafından ele geçirilmişti. Sabah, öğlen, akşam demeden buz pistinde vakit geçirdikleri için bir türlü bize vakit ayıramıyorlardı. Bir buçuk sene sonra yapılacak Kış Olimpiyatları'nda yarışmak istedikleri için İklim hem çok hevesli hem de oldukça hırslıydı. Zaman, onun sahip olamayacağı bir lükstü ve onunla takılmak için ısrar etmektense onun ilk adımı atmasını beklemeyi öğrenmiştik. Ama artık okul başladığına göre onu daha sık görebileceğimi bilmek içimi gizlice rahatlatıyordu, sadece ders aralarında olsa bile.

Güz birden ciddileşerek, "Gökhan tekrar bir şey yazdı mı?" diye sordu ve beni gerçek dünyaya geri döndürdü. Oysaki gençlik filmi senaryosunda oldukça huzurluydum. Yazmamıştı ancak her zaman başka yollar da vardı: sosyal medya hesapları, rasgele aramalar... İç çekerek telefonumu çıkardım ve arama olup olmadığını kontrol ettim. Neyse ki Gökhan'dan hiçbir şey yoktu ama ekranım amigo kız grubumuzdan gelen mesaj bildirimleriyle doluydu.

Buket: "Bugün pratik yapacak mıyız yoksa sadece seçmeler mi olacak?"

Nisa: "Seçmelere çok fazla kişi katılırsa vaktimiz olmaz."

Melisa: "Muhtemelen olur."

Derin: "Keşke sadece biz bize olsak."

Melisa: "Bence yeni kızlar takıma farklı bir ruh getirebilir."

Alara: "Çömezleri top girl* yapmadıkları sürece sorun yok."

Nisa: "Ve tabii ki basketbol takımındakilere yürümedikleri sürece."

Derin: "Kızların çocuklara yürümesine gerek kalmayacak. Dorukların yeni kızların hepsinin çoktan seceresini çıkardığına eminim."

Lina: "Tamay dün gece bugün yalnızca seçmelerin yapılacağını söyledi."

Lina: "Biraz kulak asın."

"Yazmamış," dedim telefonu yeniden cebime koyarken. Dersimin olduğu binaya yaklaşmıştık. Gözlerimi kısarak girişte sınıf arkadaşlarımı görmeye çalıştım.

İklim iç çekerek kafasını yana yatırdı. "En iyisi."

"Bu sene aşkı bulacağına eminim."

"Pes etmedin değil mi? Bizim tanıdığımız Tamay asla vazgeçmez."

"Tabii ki de pes etmedim," diye yanıtladım hızla. Sesim, tahmin ettiğimden çok daha savunmacı çıkmıştı. "Bu sefer basketbol takımıyla ilgilenmeyi düşünüyorum."

"Doruk takım kaptanı olduğu sürece o çocukların hiçbiri sana adım atmaz, Tamay." İklim'in sesi oldukça ciddi çıkmıştı. Geçen

* Amigolukta "top girl" ya da "flyer", amigo takımlarında havada akrobatik hareketler yapan, genellikle en üstte duran kişiye denir. -ed.n.

sene sırf benim de orada olmam için İklim ve Güz'ü partiye çağırdığını unutmamıştım. Tuhaf bir şekilde bana hâlâ takıktı ve anlaşılan geçmişi geçmişte bırakmaya da niyeti yoktu. Peki, bu benim umurumda mıydı? Elbette hayır.

"Onların ilk adımı atmasına ihtiyacım yok," dedim hafifçe sırıtarak. Gerçek şu ki gerçekten isteseydim herhangi birini elde edebileceğime emindim. Ama asıl soru *gerçekten* bir şey isteyip istemeyeceğimdi, tercihen kalıcı bir şey. Sevgi yakınlarda mıydı? Karza ve İklim'in sahip olduğu türden kaygısız, ciddi ve eğlenceli bir ilişki bulabilir miydim? Muhtemelen hayır. Kendi kendime omuz silktim. Sevgi olmasa da ilgiyi bulacaktım ve kısa süreli bile olsa eğlenebilecektim.

İklim bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı ki ayakları yerden kesildi. Karza, günlerini buz üzerinde geçiren birinin sahip olabileceği hızda, onu zahmetsizce kucakladı. Neşeli bir dönüşle, İklim'i bizden uzağa çekti, bu sırada İklim'in şaşkın ama eğlenceli çığlıkları etrafı doldurdu.

"Buz Perisi durağına ulaştı," diye ilan etti Karza gülümseyerek, arkasındaki binaya doğru başıyla işaret ediyordu. İklim'in ilk dersinin ne olduğunu hatırlayamıyordum ama belli ki oradaydı. Hâlâ kıkırdayan İklim, Karza'nın sırtına hiç de hafifçe olmayan bir tavırla vurarak onu yere indirmesini işaret etti. İklim'i yere koyarken ikisi de ellerini sallayıp neşeli bir şekilde gülerek yollarına devam ettiler.

Sonat hafifçe bana döndü. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Senin ilk dersin ne?"

"Toplumsal cinsiyet ve çeviri," diye yanıtladım. Neyse ki keyif alacağım bir ders olacağını düşünüyordum. Kadın yazarların ve çevirmenlerin dilini yorumladığımız, feminist eserleri incelediğimiz bir içerik vaat ediyordu. Programıma eklerken bir an bile tereddüt etmemiştim.

Sonat'ın gülümsemesi genişlerken gözlerinde hafif bir onaylama parıltısı vardı. "O halde öğle arası görüşürüz."

Başımla onayladım ve Aroskay kardeşlere el salladım. Onlar yola devam ederken ben de tam çapraza doğru ilerleyerek kendi binama yöneldim.

Tam içeri girmek üzereyken Güz'ün sesi sadece onun yapacağı türden dramatik bir tonla arkamdan yankılandı. "Jeneriği başlattım. Taylor Swift çalıyor!"

Omzumun üzerinden ona baktım, göz göze geldik. Lise birinci sınıfın ilk gününde utanılacak kadar sevimli bir şey yaparken yakalanmış bir kız gibi gülümsüyordu. Kendi kendime hafifçe gülmeden edemedim. Akademinin sporla ve romantizmle buluştuğu, kendimi bulma yolculuğumun devam ettiği hayatımın yeni bölümü başlarken derin bir nefes alıp ilk dersime girdim.

Bölüm 3

@eniyiversiyonun

Drama ve dedikodu... Hepimiz biraz severiz öyle değil mi? Hangi ünlünün kiminle flörtleştiğini, okulunuzdaki ilişki dinamiklerini, insanların içinde barındırdıkları tuhaflıkları, yapılan yanlışları ve bunun getirilerini... Herkes dedikoduyu az da olsa sever. Ancak ben böyle düşünmüyorum. En yakın arkadaşlarınızla yaptığınız zararsız dedikodular haricindekiler (çünkü haksızlık etmeyelim, en yakın arkadaş dedikodusu bir başkadır) ölü yükten ibarettir. Söylentiler yaymak, diğer insanların olumsuzluklarının bir parçası olmak ve hiç de ihtiyacınız olmayan bir negatif enerjiye kapılmak için zamanınızı boşa harcarsınız. Bunun yerine, diğer insanların hayatlarına ve yaptıklarına odaklanmaktansa kendinize odaklanın: gelişmeye, mutluluğunuza, gerçekleştirmek istediğiniz hedeflere... Bunu yaptığınızda tüm o dedikoducu insanlardan ve negatif enerjiden uzaklaştığınızı hissedeceksiniz. Doğru insanlar ve fırsatlar hayatınızda yer bulacak.

Dedikodu mu istiyorsunuz? O zaman olayların dışına çıkın. İnsanlar her türlü konuşacaksa bırakın bari başarınızı konuşsunlar. Yönlenen değil yönlendiren olun. Akış yenilemeyi bırakmak zor evet ama bir kere akıştan koptuğunuzda yeni bir dünyanın kapıları size açılacaktır. Hangi kapı mı? Tabii ki hangisini tıklattıysanız.

Duygularınızı da kendi yararınıza kullanabilirsiniz. Zor olabileceğini biliyorum, ancak bu duygular sizin tarafından yönlendirilmek için orada. Olumsuz söylentilerle, işinize yaramayacak dedikodularla veya anlamsız videolarla ilgilenmek yerine, neden biraz hobilerinize vakit ayırmıyor veya sizi gerçekten mutlu eden şeyler yapmıyorsunuz? Kalbinizin size ne söylediğine odaklanın ve bunu hayatınızı yönlendirmek için kullanın.

Kimliğinizi yerlere, insanlara veya eşyalara bağlamayın. Siz ilişkinizden, işinizden veya arkadaş çevrenizden çok daha fazlasısınız. Kendi-

nizi bu şeylere bağlamadığınızda, bunlar kaybolup gittiğinde bile devam etmeniz daha kolay olur. Ayrıca insanların hayatınızdan ayrılmasıyla da barışık olmalısınız. Bu doğaldır, insanlar hayatınıza bir amaca hizmet etmek için gelir ve rolleri bittiğinde giderler. Bu, kalp kırıcı olduğu kadar hayatın kendisidir de. Bazı insanlar ömürlükken bazılarıysa geçicidir. Hepsi yolculuğunuzun bir parçasıdır. Bunu ne kadar erken benimserseniz, hayatınızdaki geliş gidişlerle de o kadar erken barışırsınız.

Çok konuştum biliyorum. Okulların açılmasıyla zihnimde dönüp duran düşünceleri boşaltmam gerekiyor. Az kaldı, söz veriyorum. Bahsetmek istediğim son noktaya geldik.

Önemli bir nokta: Kendinizle gerçekten barışık olduğunuzda siz ideallerinizi kovalamayacaksınız, idealleriniz sizi kovalamaya başlayacak. Yolu siz yaratırsınız ve sonra sahip olmak istediğiniz her şeyin zahmetsizce size gelmeye başladığını görürsünüz. Bu noktada söylediklerimin başına dönüyoruz. Çünkü her şey (altını çizelim) kendi yararınıza olan kararlar almanızla başlar. Bu kararları siz alacaksınız. Kendiniz için alacaksınız. Bir başkası için değil. Kendinizi ilk sıraya koymaya başlayın ve bundan dolayı suçluluk hissetmeyin. Aynaya bakın ve gördüğünüz benzersiz görüntüyle konuşun. İyi görünüyor musunuz? Tabii ki evet! Bunun için kanıtlara ihtiyacım yok. İyi göründüğünüze eminim ve bunun doğru olmadığını düşünerek hareket etmeyeceğiz. Kendinizi benimseyecek, barışacak ve iyi hissedeceksiniz. Çünkü kendiniz hakkında iyi hissettiğinizde, diğer her şey yerli yerine oturacak. Öyleyse parlamaya başlayalım ve dünyanın bizim parıltımıza uyum sağlamasını izleyelim.

"Dinliyor musun Tamay?"

Soru, daldığım düşünceleri keskin bir bıçak gibi kesti ve beni hızla sınıfın floresan ışıkları altındaki sert gerçekliğine çekti. Elim seğirdi, telefonum masaya çarptı, yine de hiçbir şey olmamış gibi kayıtsızca kafamı kaldırdım. Dalgınlığım gözlerimden okunuyor olabilir miydi? Sanki her şeyi anlamışım ve düşünüyormuşum gibi gözlerimi kısıp âdeta dünya barışını çözmüşçesine başımı hafifçe salladım.

Günün son dersi, çok özlediğim amigo kız takımıma ulaşmam için son aşamaydı. Birkaç dakika sonra, pratik kıyafetlerimi giymek

üzere spor salonuna gidecektim ve şimdiden adrenalinin derimin altında kabardığını hissedebiliyordum. *Üzgünüm hocam,* diye düşündüm kendi kendime. *Bu dersi ne kadar sevsem de heyecanım ağır basıyor.*

"Hayır hocam," diye yanıtladım. "Dikkatim dağınık."

Kırklarındaki Ümit Hoca, öğrencilerinin dersle ilgilenmelerini sağlamaktan uzun zaman önce vazgeçmiş bir adamın yorgun gülümsemesini takındı. Bu ilk karşılaşmamız değildi; daha önce de sert cevaplarımı göğüslemişti ve sanki bunlara karşı belli bir hoşgörü, belki de eğlence geliştirmiş gibiydi. Bazen, beni rahatsız edici olmaktan çok eğlenceli bulduğunu düşünürdüm. Nadiren sesini yükseltirdi. Bu, öğrencilerinin hem çok sevdiği hem de kötüye kullandığı bir özellikti.

"Farkındayım," dedi ekrana yansıttığı slaytın önüne geçerken. Sesi yaramaz bir çocukla uğraşan bıkkın bir ebeveynin ses tonuna sahipti. "Dönemin ilk dersi. Neler işleyeceğimizden bahsediyordum. Belki de son on beş dakikaya bir şans vermek istersin."

"Hayatımın en önemli on beş dakikalarından biri için hazırım," dedim hafifçe sırıtarak. Sesimdeki alaycı ton gözünden kaçmadı, dudaklarını bir gülümsemeyi bastırır gibi birleştirdi ve dersine devam etti.

On beş dakikayı, dersin başındaki kırk beş dakikada ne anlatıldığını çözmeye çalışarak harcadığım için pek bir şey anlamadım. Ama en azından denedim, öyle değil mi? Çabamı bir kenara atamayız.

"Bir sonraki derse kitaplarınızı temin ederek gelmenizi bekliyorum," dedi en sonunda dizüstü bilgisayarının ekranını kapatırken. Tam bir öğretmen beklentisiyle ellerini beline yerleştirip sınıfı süzdü. Kitaplar derken? Hangi kitaplardan bahsediyordu? Hızlıca etrafa bakınarak not alan birilerini ya da önceki dönemden tanıdık yüzleri bulmaya çalıştım. Can simidi ararken yabancı yüzlerden oluşan bir denizle karşılaştım. *Harika.* Görünürde kimse olmadığına göre rasgele birine sormaktan zarar gelmezdi.

Aramızdaki boş yerin üzerinden uzanarak sağımda oturan kıza eğildim. "Selam," diye fısıldadım Ümit Hoca'dan bir uyarı daha yememeyi umut ederek. Kızın cildi sıcak bir kahverengi tonundaydı.

Saçları neredeyse siyah renkliydi ve omuzlarına yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu. Saçları ve cildi o kadar sağlıklı görünüyordu ki beslenmesine dikkat ettiğine şüphe yoktu. Gözlerim bileğindeki altın bileziğe takıldı. Narin ve parıldayan, küçük kuzey yıldızlarıyla süslenmiş bir bileklikti. Bana *Peter Pan*'ı*, ufkun hemen ötesinde bekleyen maceraları hatırlattı.

"Bileziğin çok güzelmiş."

Yüzüne hemen bir gülümseme yayıldı ve başını hafifçe yana yatırdı. "Teşekkür ederim! Annem almıştı."

"Annen çok zevkliymiş," dedim fısıldamaya devam ederek. "Hocanın hangi kitaplardan bahsettiğini yakalayabildin mi? Ben dinlemiyordum da."

Ümit Hoca'ya doğru bir bakış attı ve gülümsemesi bir parça daha genişledi. Sanki benim anlamadığım bir şakanın içindeymişçesine sırıtırken hızlı bir hareketle önündeki iPad'de yeni bir sayfaya geçti. Tom Cruise'a taş çıkartacak bir gizlilikle onu masanın üzerinden bana doğru kaydırdı. Kitapların listesi ve dönem özeti, zarif el yazısıyla güzelce yazılmıştı. Hızla ekranın bir fotoğrafını çektim. Rahatlama, sıcak bir günde esen serin bir rüzgâr gibi içimi sardı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım iPad'i ona geri kaydırarak.

Hızla gözlerini kırpıştırıp başını salladı.

Ümit Hoca dersle ilgili son soruları da cevapladıktan sonra kapıyı işaret ederek, "Çıkabilirsiniz," dedi. Hemen lila renkli, metal detaylı çantamı ve telefonumu kaptım ve merdivenlerden koşarak çıkış kapısından dışarı fırladım. *Şimşek Mcqueen aç gözünü de biraz hız gör.*

Ben: "Dersim bitti!"

Güz: "Benim bir dersim daha var!"

İklim: "Benimki de bitti ama Karza'yla buza gidiyoruz."

İklim: "Seçmelerde bol şans!"

* İskoç roman ve oyun yazarı J. M. Barrie'nin yarattığı karakter ve aynı adlı çocuk kitabı. -ed.n.

Güz: "İstersen dersi ekip gelebilirim!"

İklim: "Ders ekmeye bahane arıyorsun."

İklim: "Bari ilk gün yapma."

Güz: "Haklısın."

Güz: "İyi şanslar Tamay!"

Ben: "Teşekkür ederim ama ihtiyacım olan şey şans değil."

Ben: "Sabır."

Kâğıtların hışırtısının son yankıları da kaybolurken telefonumu cebime koyarak koridora doğru bir adım attım. Nihayet günün sıkıcı kısmı bitmişti. Şimdiyse seçmelerde bir video oyunundaki son patron olarak rol almam gerekiyordu.

"Tamay! Yavaşla biraz!"

Kalabalığın içinden Sonat'ın hızla bana doğru geldiğini gördüm, parlak mor şeritli spor ayakkabılarıyla neredeyse parlak zeminde kayarak bana yetişti. Kaymakta olan gözlüğünü parmaklarıyla ittirdi. *Sonat,* diye düşündüm. *Her zaman içinde tutulması imkânsız gibi görünen bir enerjiyle dolu.*

"Güz beni sana göz kulak olmakla görevlendirdi. Sonunda dersin bitti mi?" diye sordu, nefesi hafifçe kesilmişti ancak gülümsemesi geniş ve yaramazdı. Güz onu beni izlemesi için mi görevlendirmişti? Minnoş, yufka yürekli arkadaşımın performanslarım sırasında endişelendiğini biliyordum ancak bugün neredeyse hiçbir hareket yapmama gerek kalmayacaktı. Buna rağmen Sonat'ı gönderdiğine göre, dışarı yansıttığından çok daha fazla endişe duyuyor olmalıydı. Açıkçası, bir acil yardım ekibi göndermiş olsaydı bile şaşırmazdım.

"Evet, zar zor atlattım," diye yanıtladım. "O kadar verimliydi ki kaybım altmış dakika, kazancım ise almam gereken kitaplar listesi oldu."

Sonat, hafif ve bulaşıcı bir şekilde güldü. Gözleri bana bakarken dalıp gidiyor gibiydi. Sanki alaycılığım gününün en iyi şeyiydi. Ona kaşlarımı çatarak şüpheyle baktığımda hemen tebessümünü gizledi ve boğazını temizledi. "Heyecanlı mısın?"

Heyecanlı mı? Daha çok stres ve özgüvenden oluşan bir adrenalin kokteyliydim ama bunu itiraf edecek değildim.

"Heyecanlı? Pek sayılmaz. Daha çok eleyerek kalbini kırmak zorunda olduğum kızlar için gücümü toplamaya çalışıyorum."

Bir yandan gülümserken dirseğiyle beni şakacı bir şekilde dürttü. "Kaptan olmak kolay değil. Üstelik o kızlar neye adım attıklarını bilmiyorlar bile. Amigo kızlar her ne kadar korkusuz olsa da kesinlikle sigortaya ihtiyaçları var."

"Buz pateni sporcularının yok sanki."

"Yapılan bir araştırmaya göre, üniversite düzeyindeki amigo kızların tüm kadın sporları arasında ciddi yaralanmalarının yüzde yetmişini oluşturduğunu biliyor muydun?"

"Belki de bazılarımız yerçekimine ve sağduyuya meydan okumaktan hoşlanıyordur," dedim alaylı bir sırıtışla. "Hiç bunu düşündün mü?"

"Yerçekimine meydan okumak, evet," dedi başını sallayarak. "Ama cidden, neden biri kendi isteğiyle kendini havaya fırlatır ki?"

"Dedi buz üzerinde havada turlar atan Sonat... Yarınki basketbol seçmelerine girmeyi dene bir de, o izbandutların acımasızlığını görsen daha çok şaşırırsın. Benim en azından havadayken beni yakalayacak bir takımım var. Diğer takımlarda bunu bulamazsın."

Sonat gözlerini kocaman açarak başını şiddetle iki yana salladı. "Bacağım daha yeni kendine geldi, bir sakatlığa daha ihtiyacım yok. Bilmiyorsan söyleyeyim, kemik kırığı gerçekten berbat bir şey."

Sözleri havada asılı kaldı ve zihnimin derinliklerindeki huzursuz bir anıyı çağrıştırdı. Sonat her zaman kendine güvenen, riske gülümseyen biriydi ama altında yatan bu korkuyu itiraf ettiğini duymak onu daha insancıl kılmıştı. Onu hastane yatağında yatarken gördüğümde nasıl da canımın yandığını hatırlıyordum. Üstelik bunu sporunu sergilerken bile değil, babası olacak pislik yüzünden yaşamış olması cabasıydı. Sonat, babasız büyümüş biri

olarak o adama şans vermekten bir türlü vazgeçmemişti. İnsanlardan vazgeçmek ona göre değildi. Benimse hep yaptığım bir şeydi. Bu konuda tamamen zıttık.

Umutlu ve inançlı kişiliği, onu babasının değişeceğine son bir kere daha ikna etmişti fakat bu sefer kırılan tek şey kalbi olmamıştı. İklim'le yarışmalara gidememiş, buza tekrar çıkmaktan çekinir olmuştu. Doktoru kayabileceğini söylemesine rağmen bir daha piste geri dönmemişti. Yalnızca arada bir İklim'i izlemek veya onunla vakit geçirmek için gittiğini biliyordum. Haddim olmadığı için bu konuyu açamasam da nasıl hissettiğini merak etmiyor değildim.

Kendimi toparlamaya çalışarak, "Gel bunu bir de amigo takımına girmek için birbirini zehirlemeye gönüllü olan kızlara anlat," dedim neşeyle.

Hafifçe güldü. Artık binadan ayrılmış, kampus bahçesinde spor salonuna doğru ilerliyorduk. Sonat yola baktığı kadar göz teması da kurmaya çalışıyordu. Gözlerinde daha önce de gördüğüm bir ifade vardı sanki. Bana... hayranlık mı duyuyordu?

"Peki korkuyla nasıl başa çıkıyorsun? Tüm o hareketler, havada kalmak seni korkutmuyor mu?" diye sordu. Sesi şimdi daha yumuşaktı. Bunun sadece sıradan bir merak olmadığını fark ettim. Bana gerçekten önemli bir şey soruyordu.

Doğru kelimeleri ararken iç çektim. "Bazen korkutuyor. Her seferinde içimde bir parça korkuyor. Ama takımına güvenmeyi, kendine güvenmeyi öğreniyorsun. İklim'in sana, senin de İklim'e güvendiğin gibi... Bildiğin şeyler aslında. Riskleri en aza indirmek için çok çalışıyoruz."

Sonat'ın bana gösterdiği gibi, ben de ona farklı bir yanımı göstermiştim. Cesaret gösterisi ve iğnelemelerden ibaret olmayan, risklerin farkında olmasına rağmen harekete geçen birini.

"Vay be," dedi bir an duraksadıktan sonra, şaşkınlığını örtmek için hiç çaba göstermiyordu. "Filozof Tamay, tanıştığımıza memnun oldum."

"Olma," dedim gözlerimi devirerek. "Kendisini pek bulamazsın. Genellikle sadece güzel görünmek ve başarı için buradayım."

"Peki," dedi bana göz ucuyla bakarak. "Bu akşam kendi güvenliğimden çok seninkinden mi endişelenmeliyim?"

"Sahaya fazla yakın durmadığın sürece kimse sana uçan tekme atmaz. Ama özellikle amigo kız adaylarının kucağına düşmesini istiyorsan özel bir yer ayarlayabilirim."

Başımı spor salonunun yükselen girişine doğru salladım. Gelmiştik. Yuvama dönmüş gibi hissediyordum.

"Teşekkür ederim ama ilgilenmiyorum," dedi binanın geniş, camlı kapılarını benim için açarak. Eliyle de son derece centilmen bir hareketle yol gösterdi. "Bana güvenli, tercihen uçan kızlardan uzak bir yer göstermen yeterli."

Omuzlarımı silkip ilerledim. "Sen bilirsin."

Bana soyunma odalarının koyu renkli kapılarının önüne kadar eşlik etti. Ardından salona gidişini izledim. Gözden kaybolmasını beklemeden heyecanla soyunma odasına daldım. Her şey tanıdık ve rahatlatıcıydı. Uzun bir yolculuktan sonra eve dönmüş gibi hissediyordum. İçerideki serin hava üzerime bir uyandırma çağrısı gibi yayıldı. İçeri girdiğimi duyan takım arkadaşlarımın coşkulu tiz çığlıkları ve boğucu kucaklamalarıyla karşılandım. Enerjik yavru köpek sürüsü tarafından yere yıkılmaktan farksızdı. Kaotik, bunaltıcı ama fazlasıyla samimi...

"Tamay geldi!" diye bağırdı Buket neşeyle.

"Seni özledik!" diye haykırdı Lina. Beni o kadar sıkı sardı ki bir kaburgamı kaybedeceğimi sandım.

"Nihayet kaptanımız geldi!" diye sevinçle bağırdı Nisa ve kızların seslerinin yankısı soyunma odasının duvarlarına çarparken yüzümde bir sırıtış belirdi.

Neredeyse onların coşkusuyla ezilecek gibi olsam da sarılmalarına karşılık vermeye çalıştım. "Ben de sizi özledim. Şimdi, nefessizlikten bayılmadan önce dolabıma ulaşmama izin verir misiniz?"

Güldüler ama beni hemen bırakmadılar. Odadaki neşe gözle görülür haldeydi. Bu sadece bir takım toplantısı değil, kalabalık bir aile buluşmasıydı. Kusurlu olabilirdi. Sorunlu olabilirdi. Yeni üyeler geleceği için huzursuz olabilirdi ama aile, aileydi. Ve minderde olmayı

ne kadar sevsem de bu kızlarla çevrili olmak... Takımım... Bana iyi geliyordu. Her riskli taklayı, her yorucu pratiği ve her sinir bozucu performansı değerli kılan buydu.

"Tamam, kızlar." Çantamı dolabıma fırlattıktan sonra onlara doğru döndüm. Oturaklardan birinin üstüne çıktım, ellerimi belime yerleştirdim, sırtımı dikleştirdim ve hınzır bir gülümsemeyle kızlarıma baktım. Hepsi en az benim kadar yeni dönem için heyecanlı ve hevesliydi. Yüzlerindeki gülümsemeleri ve bana merakla bakan parıl parıl gözleri görüp görebileceğim en iyi manzaralardan biriydi.

"İşe koyulma vakti. Mükemmelleştireceğimiz bir takımımız var!"

Bölüm 4

Saatler sürdü. Saatler! O kadar uzun saatler ki en uzak alışveriş merkezine gidip her kıyafeti deneyebilirdim ve işin sonunda buzlu bir sade kahve içmek için hâlâ vaktim olurdu. Sonuçta yalnızca bir üniversitenin küçük amigo kız takımı öyle değil mi? Değildi. Bunun nasıl gerçekleştiği hakkında hiçbir fikrimiz olmasa da geçen yıl sergilediğimiz performanslardan biri sosyal medyada viral oldu. Sonra Zirve Ötesi Amigo Kız Takımı hiçbirimizin haberi olmadan aldı başını, kendi ismini yürüttü. Bu kızların hepsi de takımdan sosyal medya sayesinde haberdar olup ekibin bir parçası olmak istemiş. Hepimizin kişisel hesabı patlamıştı. Yorumlar seçmelerle ilgili katılımla doluydu ama herkesin bu kadar ciddi olacağını düşünmemiştik. Okula yazılan kaç kişi amigo kız takımına katılmak isterdi ki sonuçta? Takıma girmek için okula kaydolanları duyunca ne kadar şaşırdığımızı tahmin edersiniz. Sanki bir gün sadece yüzüstü çakılmadan rutinlerimizi yapmaya çalışırken ertesi gün imza günleri yapacak hale gelmiştik.

Buket, seçmelerden önce tüm adayların görebilmesi için takım hesabında öğrenmeleri gereken dansı yayınlamıştı. Böylece herkes aynı dans ve koreografi üzerinden değerlendirilecekti. Ancak bunu planlarken aynı şarkının aynı bir dakikalık kesitini kırktan fazla kez arka arkaya dinleyeceğim aklıma gelmemişti. Vakit geçtikçe beynim, beynim gibi değil de dünyanın en sinir bozucu şarkısında takılıp kalmış bir plak gibi hissettirmeye başlamıştı.

"Sıradaki!" diye bağırdı Derin. Yaptığı işin sorumluluğunu o kadar yüklenmişti ki şirketlerin işe almak için mülakat yaptığı insan kaynakları otoritesini kullanıyordu. Bir yandan da elindeki aday listesine notlar alıyordu. Bu işi birinin yapması gerekiyordu ve bariz bir şekilde o kişi ben değildim. Derin'in sportifliği haricindeki en iyi özelliği detaylara gösterdiği hassasiyetti. Takımdaki herkesten daha dikkatli ve özenli bir kişiliği vardı. Bu sebeple ona not alınması gereken işler verdiğimde gözüm arkada kalmıyordu. Muntazam bir sayfa düzeniyle en önemli notları listeleyip bana vereceğini biliyordum.

Performansını bitiren kız, salondaki alanı kendisinden sonra çıkmaya hazırlanan adaya bırakırken alnındaki terleri elinin tersiyle sildi. Maraton koşmuş gibi bir halde, yağmura yakalanan bir kedinin hızıyla alanı terk etti. Kapıda bekleyen bir sonraki aday, muhtemelen onu bu ana getiren kararlarını sorguluyordu.

Yanımda oturan Lina, kollarını göğsünde bağlayarak bıkkınlıkla iç çekti. "Yalnızca üç kişi alacak olmamız çok kötü. Bu kızların birçoğu iyi dans ediyor ve takımda, en azından yedeklerde bir yeri hak ediyorlar."

Lina'ya kesinlikle hak veriyordum. Yüce bilgelikleriyle takımın on bir kişiyle sınırlı kalmasını isteyenler üniversite yönetimiydi. Geçen sene mezun olduğu için ayrılan üç kişiye karşılık sadece üç kişi alma hakkımız vardı. Bana kalsa, çok daha kalabalık bir ekibi tercih ederdim ama kıyafetlerimizden diğer okullardaki performanslar için teptiğimiz yolun benzinine kadar okul yönetimi sorumlu olduğu için on bir kişiyle sınırlı kalmak zorundaydık. *Bunu bir kenara yaz,* dedim kendi kendime. *Basketbol takımına bizden kat kat daha fazla ödeme yapılırken bizim takım sayımıza bile sınırlama getiriyorlar. Bir sonraki tartışma konunu buldun Tamay.*

Derin boğazını temizleyerek davetkâr bir şekilde yeni adaya gülümsedi. "Adını öğrenebilir miyiz?"

"Eylül."

Not kâğıdıma sıkkınlıkla karalama yaptığım sırada duyduğum bu ses tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Başımı hızla kaldırdım ve tanıdık

gelen bu sesi hatırlamaya çalıştım. Bu, Ümit Hoca'nın dersinde bana yardımcı olan kızdı. *Peter Pan* bileklikli kız. İsmini sormamıştım.

Gözleri bizim üzerimizde dolaşırken beni tanımadığını anladım. Ya fazla heyecanlıydı ya da derste yüzüme pek dikkat etmemişti. İki türlü de önemi yoktu. Zaten dikkatini dağıtmak istemezdim.

"Kilonu ve boyunu alalım," dedi Derin. *Adayların bilgilerini alma işini ona vermekle iyi etmiştim.*

Eylül, heyecanını bariz bir şekilde belli ederek tertemiz görünen beyaz spor ayakkabılarının ucunda kalkıp geri indi. "Boyum bir metre yetmiş beş santimetre ve yetmiş beş kiloyum."

Derin başını sallarken eliyle ortaya geçmesini işaret etti. Melisa müziği başlatırken Alara'nın hafifçe kıkırdadığını duydum. Eylül'ün bir dakikalık performansı başladı.

"Niye gelmiş anlamadım," dedi Alara. Müzik sesini bastırabilmek için iyice yüksek sesle konuşuyor, Nisa'ya eliyle hareketler yapıyordu. "Yetmiş beş kilo olan bir kızın bu takımda ne işi var? Kendini küçük düşürmekten başka bir şey değil. Onun yerinde olsam dans etmeyi bırak, toplum içinde yemek bile yiyemezdim."

Gözlerimi öyle sert devirdim ki bir anlığına görüşüm bulanıklaştı. Alara'nın tipik patavatsızlığıydı bu. Onu defalarca uyarmış olmama rağmen küçümseyici yorumlarından vazgeçemiyordu. Tabii ki kızların boy ve kilolarını koreografi düzeni için alıyorduk. Bazılarımızın fırlatılması gerekirken bazılarımızın da fırlatacak gücü olmalıydı. Ancak Alara her seferinde takımı düşündüğünü söylese de aslında gözlerindeki üstünlük taslayan bakış amacını belli ediyordu. Alara'yı dinlemek yerine Eylül'e odaklandım. Geniş omuzları, bir odayı aydınlatabilecek gülümsemesi ve pürüzsüz, kendinden emin hareketleri vardı. Ritmi başarılı ve enerjisi bulaşıcıydı. Zamanlaması kusursuzdu, bu performans için saatlerce çalıştığı her zıplayışından her vuruşundan anlaşılıyordu. İyiden de öte, harikaydı.

"İhtiyacımız olan şey gülümseme değil, iyi bir fizik."

Anlaşılan Alara susmak bilmeyecekti. Bariz bir şekilde onu duyduğumdan bile haberi yoktu çünkü devam ederken kelimelerini hiçbir şekilde filtrelemedi. Kalemi parmaklarında döndürerek Eylül'ü

işaret etti. "Tamay'ın bu kızı da direkt eleyeceğine eminim. Umarım ağlamaz."

Eğer bakışlar öldürseydi, Alara'yı şimdiye kadar iki metre toprak altına gömmüş, muhtemelen geçen dönem ona yeterince güzel olmadığını söyleyerek ayrıldığı için öldürdüğü sevgilisinin yanına yatırmış olurdum. Ama yapabildiğim tek şey, Eylül performansını bitirirken ona cesaret verici bir bakış atmaktı. Nefesi hızlanmış ama gülümsemesi sarsılmamıştı. İçinde bir şey, tam da ihtiyacımız olan o kıvılcım vardı. Alara gibilerin göremediği ama benim görebildiğim türden bir kıvılcım.

"Bu kadardı," dedi Derin tatmin olmuş bir ifadeyle masanın üzerinden bana dönerek. "Bitti."

Şükürler olsun. Ayağa kalkarak hafifçe esneyerek Eylül'e gülümsedim. "Diğer kızlara yarım saat sonra burada olmalarını söyler misin?"

Eylül ilk başta gözlerini kısarak suratımda bir rubik küp varmışçasına inceledi. İşte şimdi beni tanımıştı. Yumuşak bir ifade takınmaya çalışarak kapıyı işaret ettiğimde kendini toparladı ve spor salonundan koşar adımlarla çıktı.

Şimdi işin ciddiyetine varmıştık. Notlarımızı birleştirip bir fikir birliğine ulaşmaya çalıştığımız kısımdaydık. Hepimizin benzer görüşleri olması işleri kolaylaştırıyordu. Çoğumuz bariz "hayır"ları zaten elemiştik, Lina hariç. O hiçbir kızı eleyememişti çünkü yufka yüreklinin tekiydi ve kimsenin duygularını incitmek istemiyordu.

İsimleri birer birer çizerken hepimizin onay verdiği iki kız öne çıktı. Biri Simay adında, uzun kahve saçlı, yuvarlak yüzlü kocaman gözlü bir kızdı. Etrafa yaydığı enerjiyi sevmiştim. Onda, "Buraya aitim," diye bağıran bir şey vardı.

"Ama tiki var," dedi Alara aldığı notun üzerini çizerek. "Konuşurken de dans ederken de burnunu kırıştırıp gözlerini kırpıyor. Sanki saliselik bir hapşırma gibi."

Başımla onayladım. "Ben de fark ettim ama dansını ve performansını etkilemiyor."

"Bence tatlı duruyor," dedi Lina hafifçe gülümseyerek. "Küçük, sevimli bir sincabı andırıyor."

Herkesin notlarına hızlıca baktım. Simay'ın takıma alınması konusunda hemfikirdik. Simay'da özel bir şey vardı ve küçük bir burun kırışıklığı yolumuza çıkmayacaktı. Eh, kızların sayısı gözümü korkutsa da en azından bu iş düşündüğüm kadar zor ilerlemiyordu.

Öne çıkan bir kız daha vardı: Begüm. Ortalamamıza bakıldığında takıma göre boyu biraz kısa kalıyordu ama hareketleri enerji içeceğine batırılıp çıkarılmış gibi kıvraktı. Fazla yer kaplamasa da dansıyla dikkat çekmeyi başarıyordu ve bu büyük bir artıydı. Koreografide birkaç hata yapmıştı ancak hepsi neredeyse fark edilmeyecek hatalardı. Hatta kızların bazıları yaptığı yanlışları not bile düşmemişti.

Derin bir nefes aldım. "Sanırım Simay ve Begüm hakkında kararımız net."

"Bence Simay bayağı iyiydi, onu kaçırmayın," dedi arkadan fazlasıyla aşina olduğum, pürüzsüz bir ses.

Sonat tribünlerden inmiş, çaktırmadan masaya kadar gelmiş ve hayalet gibi arkama sinmişti. "Sonat," dedim homurdanır gibi. Her durumdan sıyrılabilecek türde biriydi ve bu toplantıyı rayından çıkarmasına izin vermeyecektim. Neşesini bir saat daha bastırmak zorundaydı.

Samimi gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın hanımlar," dedi tüm cilvesiyle. Hatta bunu o kadar çabasız ama bir o kadar da *çekici* (bunu söylediğime ben de inanamıyorum) şekilde söylemişti ki tüm kızlar Sonat'a karşılarında Yakışıklı Prens dikiliyormuş gibi bakıyordu.

"Sıkıldın mı?" diye sordum onu tekrar yerine göndermek için can atarak.

Başını hafifçe aşağı yukarı salladı ve masaya doğru eğilerek bir elini sanki alanımı işgal etmeye hakkı varmış gibi kâğıtlarımın üzerine yerleştirdi. "Uykum geldi."

"Çıkabilirsin," derken kâğıtlarımı gereğinden fazla bir kuvvetle elinin altından kurtarıp çektim. Gözlerimi yeniden kâğıdıma diktim ama kulağım Sonat'taydı. "Güz beni tahmin edilenden yarım saat önce bıraktığın için kızmaz."

"Saat geç oldu," diye mırıldandı hafifçe bana doğru eğilerek. Odunsu ağırlığının yanı sıra ferah bir şeyin karışımı olan parfümü-

nün yoğun kokusu yeterince dikkat dağıtıcıyken bana bakış şekli de bir tuhafı. Zaten tüm gün biraz tuhaf davranmıştı. "Sana eşlik etmek istiyorum. Bu kadar beklemişken bir yarım saat daha sabredebilirim," derken sesi iyice alçaldı.

Ciddi mi yoksa sadece benimle mi dalga geçiyor anlamaya çalışarak gözlerinin içine baktım. Konu Sonat olunca ayırt etmek her zaman zor oluyordu.

"Kendi başıma eve gidebilirim, biliyorsun değil mi? Her gün pratikten çıktıktan sonra yaptığım gibi."

"Biliyorum ama tek yürürken sıkılıyorum."

Ah, demek mesele buydu. Bizi sabah İklim bıraktığı için ikimizin de aracı yoktu ve eve yürürken ona eşlik edecek birini istiyordu. Ama bunu söylerken içimi görebiliyor gibi kıstığı kahverengi gözleri ve alaycı gülümsemesiyle yalnızca bir eşlikçiden fazlasını istediğini sanmıştım. Başımı iki yana sallayarak kendi düşüncelerimle dalga geçtim. *Tipik Sonat işte.*

"Biz erkek arkadaşlarımızı takım toplantılarına dahil etmiyoruz," dedi Alara birden. Sanki başka birine söyler gibi mırıldanmıştı ancak hedefinin ben olduğu sugötürmez bir gerçekti.

"Kendisi erkek arkadaşım değil," dedim gözlerimi kısarak.

Sonat elimdeki kâğıtlara gözünü dikmiş, dikkatle inceliyordu. Bir anda parmağıyla isimlerden birini gösterip takıma döndü. "Bu kız da iyiydi bence, bu kızı da alabilirsiniz."

İç sesimin homurdanmasına ve şikâyetlerine engel olamayarak iç çektim. Sonat tabii ki içinde bulunduğu durumdan muazzam bir keyif alıyordu. Sonunda oyunlarına daha fazla katlanamayıp elimdeki kâğıtlarla kafasına bir şaplak attım. Sonat alnını ovuşturarak suratını ekşitti ama yüzündeki o gülümseme asla silinmedi.

Boş olan sandalyemi sahanın kenarına, ondan olabildiğince uzağa sürükledim ve Sonat'ın gördüğünden emin olarak sandalyeyi işaret ettim. "Lütfen işim bitene kadar burada bekler misin?"

Sonat beni dinleyerek sandalyeye döndü. Kızlara dönüp gülümsedim. "Hadi son bir kişi kaldı," dedim kâğıtlara tekrar göz atarken. Notları incelemeye devam ettim ancak arada bir gözlerim Sonat'a

kayıyordu. Sandalyeye yaslanmış, bacaklarını rahat bir şekilde uzatmıştı. Oturduğu yerden spor salonunun tavanını inceliyordu. Olduğu her ortamda anlatmaya değer ilginç bir şey bulmayı başarırdı. Acaba şimdi ne dikkatini çekmişti? Aklımdan saniyenin onda biri kadar hızla geçen bu düşünceleri hemen siliverdim. Odağımı kaybetmemem gerekiyordu.

Diğer kızlarsa hâlâ ona kaçamak bakışlar atıyordu. Bir anda herkesin dikkatini çekmeyi nasıl başarmıştı? Derin boğazını temizlediğinde çaktırmadan tekrar notlarıma döndüm.

"Yani Simay ve Begüm konusunda hemfikiriz, değil mi?" dedi sertçe. Sesi ciddiydi ama o bile Sonat'ın varlığına kayıtsız kalamıyordu, telefonunun yansımasından saçlarını kontrol ettiğini fark ettim.

Kendimi odaklanmaya zorlayarak, "Evet, hemfikiriz," diye yineledim. Simay ve Begüm doğru seçimlerdi.

Alara, hâlâ tam olarak ikna olmamış gibi dudaklarını büzdü ama başını salladı. "Tamam ama bence Simay'ın tiki konusunda dikkatli olmalıyız. Performanslar sırasında dikkat dağıtıcı olabilir."

İkinci kez açtığı konuyla ilgili tekrardan bir yorum yapma gereği duymadım.

"Tamam, bu durumda geriye bir yer kalıyor," dedi Derin, kalemiyle masaya duvar saatinin tik taklarına uyumlu bir ritimle vuruyordu. "Son düşünceler?"

Herkes kalan adayları düşünürken kısa süreli bir sessizlik oldu. Üçüncü yer her zaman en zoru olurdu. Kim bu yeri alırsa, takımın son parçası olacak ve diğer üyelerle mükemmel bir uyum sağlaması gerekecekti.

Notlarımı masaya fırlatırken, "Son kişi Eylül olacak," dedim keskin bir dille.

Alara hafifçe kıkırdadı. Ardından ona dik dik baktığımı fark ederek gülmeyi kesti ve kaşlarını çattı. "Şaka yapıyorsun sandım, şaka yapmıyor musun?"

"Gayet ciddiyim."

"Kızın kilosunun farkındasın değil mi?"

Lina, gerilimden hoşlanmamış olmalıydı ki gözlerini kocaman açarak bir adım geri attı.

"Farkındayım. Ayrıca geniş omuzlarının ve güçlü bacaklarının da farkındayım. Piramit yaparken veya daha zorlu zıplama ve fırlatma hareketlerinde takımımıza katkısı büyük olacaktır."

Alara ilk şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemez hale geldi, sonra gergin bir şekilde güldü. "O kız o kiloyla uyum sağlayamaz."

"Hâlâ kilo diyorsun!" dedim sinirle. Burnumdan derin bir nefes alarak öfkemi dizginlemeye çalıştım. İklim ve Güz, her zaman fazla hızlı sinirlendiğimi, konuşmadan önce biraz beklememi söylerdi. Onları dinleyecektim. İçimden saymaya başladım: Bir, iki, üç...

Bölüm 5

@eniyiversiyonun

Herkesin dikkati buradaysa bir sonraki önemli konumuza geçelim. Çünkü hepimizin hatırlaması gereken bir şey var: Toksik insanlar her yerdedir.

Sadece yaptığınız bir şey yüzünden size doğru çekilmezler, herkese giderler. Aradaki fark, onları çekmeniz değil, ortaya çıktıklarında etrafta kalmalarına izin vermenizdir. Ve sorun da tam burada yatar. Hemen konunun derinine inelim ve bunu biraz açıklayayım: Toksik insanlar başkalarının enerjisinden beslenir. Nezaket, empati, cömertlik ararlar ve bu nitelikleri kendi avantajlarına kullanırlar. Onlar tam tersine sahip oldukları için içlerinde negatif duygular yatar. Siz ne kadar pozitif olursanız olun, onların negatif gücüne izin verdiğiniz anda ele geçirilirsiniz. Çözüm mü? Hayatınızda kimin kalıp kimin kalmayacağına karar verme gücüne sahip olduğunuzu fark etmek.

Aradığınız strateji onların varlığından dolayı kendinizi suçlamak değil, etrafınızda ne kadar süre kalacaklarını kontrol etmek. Birisi enerjinizi emiyorsa, sizi aşağı çekiyorsa veya size kendinizi değersiz hissettiriyorsa, onlara kapıyı gösterme hakkınız var. Sınır koymayı kaba veya sert olmakla karıştırmayın, sınırlar iç huzurunuzu korumak için vardır ve siz bu huzuru her şeyden çok hak ediyorsunuz.

Bu yüzden bir dahaki sefere kendinizi toksik biriyle uğraşırken bulduğunuzda şunu hatırlayın: Onları siz çekmediniz ve etrafınızda tutmak zorunda da değilsiniz. Eğer birisi enerjinizi tüketiyorsa, sizi bir romantik komedide değil de trajik bir dramada oynuyormuş gibi hissettiriyorsa ona kapıyı gösterme hakkınız var. Hayatınıza kimin gireceğini siz kontrol ediyorsunuz ve önce kendinizi seçmeniz sorun değil. Aranızdaki bağları acımasızca koparın, uzaklaşın ve onların gidip tutunacakları başka

birini bulmalarına izin verin. Sizi aşağı çeken değil, sizi yükselten ve güçlendiren ilişkileri hak ediyorsunuz.

O zaman herkes anladı değil mi? Benimle beraber tekrar edin: Hayatımda kimin kalacağına ve hayatımdan kimin gideceğine ben karar veririm.

"Derin, kızları çağırır mısın lütfen?"

"Hemen," dedi ve hayatı buna bağlıymış gibi kapıya, kızların beklediği yere koştu. Küçük bir ipucu: Böyle hissettirmeye bayılıyordum.

O dönene kadar oluşan sessizlik o kadar yoğundu ki bir bıçakla kesilebilirdi. Hatta bunun yerine yeni yaptırdığım, saplanmaya hazır ve nazır tırnaklarımı bile kullanabilirdik.

Kızlar birer birer içeri geldiler, hepsinin gözlerinde endişeli bir ifade vardı. Herkesin sıralanmasını beklerken Sonat'ı kontrol ettim. Köşede oturmuş, oranın sahibiymiş gibi takılıyordu. O klasik Sonat gülümsemesiyle bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyormuş gibi bize bakıyordu. Genelde ortamı esprileriyle yumuşatan adam olurdu ama kızlar geldiği gibi ciddileşmişti. "Sınavım var" ciddiyeti değildi bu. "En iyi arkadaşımı o sinsi eski sevgiliyle yüzleşmeden önce motive ettiğim an" ciddiyetiydi. Ölümcüldü.

Son kız içeri girdiğinde, Eylül'le göz göze geldim. Soğukkanlı dış görünüşünün altında kaynayan sinirleri görebiliyordum çünkü tıpkı benim gibi o da duygularını saklamaya çalışıyordu. Kendini toplu-yor, omuzlar geride, derin nefesler alarak içindeki kraliçeyi ortaya çıkarıyordu.

"Evet, herkes burada olduğuna göre," dedim rahatça ortalarına adım atarak. Ben buradaydım, takım için, birlik için, "*Hepimiz bu işin içinde birlikteyiz!*" diye bağıran o epik *High School Musical** anı için... Alara'nın kaşları ise hayatın karmaşık denklemlerini çözmeye çalışıyormuş gibi yukarı kalkmıştı.

* 2006 yılı yapımı, Disney Channel'da yayınlanan bir müzikal film. Finalinde "*We're All In This Together*" çalar. -ed.n.

"Son kararımızı açıklamadan önce size bir şey söylemek istiyorum."

Dramatik bir duraklama yapmam şarttı. Herkes nefesini tutmuş, ağzımdan çıkacak kelimeleri bekliyordu. "Biliyorsunuz okul yönetimi on bir kişiden fazla olmamıza izin vermiyor. Hepiniz çok yetenekli, çok güzel kızlarsınız ve elimde olsa kesinlikle hepinizle çalışmak isterdim. Ancak şartlar yalnızca üç kişi almamıza izin veriyor. Bu takımda olmak sadece dans yeteneklerinizle ilgili değil. Destekle, birlik olmakla, kendinizden daha büyük bir şeyin parçası olmakla ilgili. Bugün hepiniz harikaydınız ama en önemlisi takım olarak nasıl hissettirdiğiniz, insanların ruhuna dokunup dokunamadığınız."

Alara'ya döndüm, bana hem meydan okuyan hem de kabullenmeye zorlanan bir ifadeyle bakıyordu. Savaşmak isteyen ama kaybedeceğini bilen bir savaşçının bakışı... Memnun bir gülümsemeyle başımı yeniden kızlara çevirdim. "Bu üç kişi Simay Ceylan, Begüm Yıldırım ve Eylül Alçin."

Salon bir an için nefesini tuttu. Ardından Sonat'la başlayan bir kıvılcımla alkışlar tüm salona yayıldı. Alara, boğazına bir şey takılmış gibi görünse de tek kelime etmedi. Ona bir bardak su mu teklif etsem yoksa gururunda boğulmasını mı izlesem diye düşündüm. Daha sonra onunla konuşmam gerekeceğini biliyordum. Ona hepimizin bu işin içinde olduğunu, hoşuna gitse de gitmese de onun da bizden biri olduğunu hatırlatmam şarttı.

Çoktan birbirlerine sarılıp zıplayan kızlara; Simay'a, Begüm'e ve Eylül'e doğru yürüdüm, elimi uzattım. "Tebrikler, kızlar," dedim. Sesim gururla doluydu ama otoritemi de ortaya koyuyordum. "Takıma hoş geldiniz."

Babamın bana yeni arabamın anahtarını verdiğinde ona baktığım gibi bakıyorlardı bana. Kocaman gülümsemeleriyle ve parlayan gözleriyle tebriklerimi kabul ettikten sonra onları Derin'le soyunma odalarına yolladım. "Derin size dolaplarınızı ve düzeni gösterir. Aynı zamanda da telefon numaralarınızı alıp ortak gruba ekleyecek. Pratik yaptığımız günler sık sık değişiyor, bu sebeple duyuruları takip etmeniz lazım."

Üçünün de heyecanla başını sallayıp Derin'in peşine takılmasını izledim. Geri kalan kızlar da yavaş yavaş salonu terk etmeye hazırlanıyorlardı ki güçlü sesim ekip arkadaşlarımı oldukları yere mıhladı. "Kızlar, siz kalın."

Seçmelere katılan herkes salonu terk edene ve çekirdek ekibim kalana kadar bekledim. Onların mırıltıları azaldıkça salon da sessizleşti. Sonunda yalnızca Nisa, Melisa, Buket, Alara, Zeynep, Lina, ben ve Sonat kaldığında derin bir nefes alarak yutkundum. Takıma verdiğim önemi göstermem, onları bir birlik olmaya motive etmem gerekiyordu. Aynı zamanda kararları benim verdiğimi de hatırlatmalıydım. Kaptan olmamın sebepleri vardı ve saygısızlığı tolere etmek bunlardan biri değildi.

"Yaz tatilinde takım ruhumuzu kaybetmişiz anlaşılan," dedim. Masaya ellerimi dayadım, kızların yüzüne, ailem dediğim kişilerin suratlarına bir bir baktım. Hiçbir aile kusursuz olmazdı. Her ailenin bir pürüzü, bir eksiği ya da bir fazlası olurdu. Aileyi ayakta tutmanın yoluysa, çabalamaktan geçerdi. Daha iyi olması, sağlamlaşması, kenetlenmesi için emek gerekirdi.

"Şimdi herkesin beni dinlemesini istiyorum." Herkes pürdikkat beni incelerken üstümde yoğun bir beklenti vardı. Tüm gözler üzerimdeydi. Bakışlarının ağırlığını hissediyordum ve bu anın liderliğim için çok önemli olduğunun farkındaydım. Doğru kızları seçmekten öte bir andı bu. Sakin ama ciddi bir tonla konuşmaya başladım.

"Bakın, kararlarınıza ve fikirlerinize saygı duyduğumu biliyorsunuz. Ve yine bildiğiniz gibi bu takım en yüksek zıplayanı seçmekle ya da en hatasız rutini sergileyenle güçlenmiyor. Güvenle, sadakatle, birbirimize destek çıkmakla büyüyor. Her birimiz düştüğümüzde orada bizi yakalayacak birileri olduğunu biliyor."

Derin bir nefes alarak kızları inceledim. Söylediklerimin iyice oturması için ihtiyaç duydukları duraksamayı vererek ifadelerini çözmeye çalıştım. Ağır ağır başlarıyla onaylıyorlardı ama gözlerinde merak da vardı. Konuşmanın nereye varacağını çözmeye çalışıyor olmalılardı.

Masaya eğilerek konuşmaya devam ettim. "Mesele şu ki birlik dediğimiz şey kendi kendine oluşmaz. Egonuzu kapının önünde bırakmanız gerekiyor," derken Alara'ya baktım. Gözleri bana değil, yere dönüktü. "Önyargılı olmamak, dinlemek ve uzlaşmaya açık olmak demektir. İleride takım arkadaşınız olabilecek birini, diğerlerinin önünde küçümsememek demektir. Biz yalnızca bireysel amigolar değil bir amigo takımıyız. Enerjiyi, coşkuyu, insanların ruhunu bir araya getiren bir takımız. Birbirimizi aşağılamak yerine yukarı çekeriz. Birimiz tökezlediğinde onunla dalga geçmek yerine onu ayağa kaldırırız."

Alara hariç herkesin başıyla onayladığını izledim. *Demek hâlâ ikna olmadın,* diye düşündüm ifadesini süzerken. "Gereksiz dramalar, pratik sırasında göz devirmeler, arkadan konuşmalar istemiyorum. Bir takımın ne anlama geldiğini hepinizin anlamasını ve herkese göstermemizi istiyorum."

Sözlerim havada asılı kaldı. Geri çekilerek sırtımı dikleştirdim ve onlara konuşmanın bittiğini belli ettim. Bir anlık sessizliğin ardından kızlardan küçük gülücükler eşliğinde onaylama nidaları yükseldi. Onların ilgisini ve onayını hissederken gururlansam da soğukkanlılığımı korudum. Göz ucuyla Alara'nın bakışlarını yakaladım. Hâlâ bir isyanın emaresi dolanıyordu gözlerinde.

"Tamam o zaman, saat iyice geç oldu," dedim ellerimi çarparak. "Dinlenme vakti."

Bu kendi dilimde, *pratik bitti herkes evine,* anlamına geliyordu.

"Sen bir dakika kal Alara," dedim son saniyede. Bana dönmeden önce başını hafifçe geriye attı. Hayıflandığından, kendi kendine bana laf çakmaya çalıştığına emindim. Ama Alara'nın toksik kişiliği mi daha güçlüydü, benim inadım mı? Şimdi görecektik. Kimsenin duyamayacağından emin olabilecek kadar yaklaşarak yüzümde kocaman bir gülümsemeyle gözlerine baktım. "Asla unutmaman gereken bir şey var Alara," dedim yüzümdeki tehditkâr tebessümü hiç bozmadan.

"Ponponlarım ve spor ayakkabılarım olabilir mi?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Belli belirsiz gözlerimi kıstım. Fark ettiğinden bile şüpheliydim. "Az önce kaç yetenekli kızın bu takıma katılmak için can attığını gördün öyle değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Vazgeçilmez değilsin Alara," dedim sakince. "Bir daha bugünkü gibi bir tavır sergilediğini görürsem, yerini o yetenekli kızlardan biri alır. Bu ilk ve son uyarım."

Bana küçük bir baş sallama, bir tür ateşkes verdi. Çok fazla değildi ama onun kadar egolu biri için kayda değer bir başlangıçtı.

"Dikkat ederim," dedi neredeyse fısıldarcasına ve geri çekildi.

Salonda yalnızca ikimiz kaldığımızda Sonat yanıma geldi. Bir elini omzuma atarak kendine doğru çekti. Gözlerinde hâlâ o bilmiş ifade duruyordu. "İyi iş çıkardın," dedi onay dolu bir sesle. "Etkileyiciydi."

Gözlerimi omzuma koyduğu eline diktim. "Çek şunu," dedim hiç kıpırdamadan. "Buklelerimi bozuyorsun."

Sonat anında elini çekerek gülümsedi. "Yola koyulalım mı? Dolabından falan alman gereken bir şey var mı?"

"Yok, çantam da burada zaten," dedim masada duran çantayı tembelce işaret ederek. Daha hareket etmeyi düşünemeden Sonat benden önce davrandı ve iki adımda, uzun boylu olduğu için adımlarına ben bile yetişemiyordum, çantayı kapıp omzuna astı.

"Yakıştı," dedim parıltılı çantamın omzunda sallanışını seyrederken.

Vogue kapağını süsleyebilecek değerde bir poz verdi. "Lila, gözlerimin rengini ortaya çıkarıyor.

Salondan çıkıp serin sonbahar akşamı havasına adım attığımızda, şehir ışıkları uzaktan bir milyon küçük paparazzi kamerası gibi yanıp sönüyordu. Sokaklar bu saatte canlı olurdu ancak biz evlerimize daha ara sokaklardan, daha sakin yollardan geçerek gidecektik. Köpek havlamaları, akşam yürüyüşü yapan insanlar, belki birkaç baykuş sesi ve dumanlı şehir kokusu... Yanımda yürüyen Sonat'a baktım. Uzun adımları benimkilerle uyum içindeydi ve sokak lambalarının saçlarının yumuşak dalgalarına yansıyarak ona tatlı bir parıltı verdiğini fark ettim. Tabii ki bunu ona asla söylemezdim.

"Eee," dedi içinde gayet rahat hissettiğim sessizliği bozarak. "Bu yılın planı nedir? Okuldaki herkesin kalbini her geçen gün daha fazla fethetmek haricinde bir şeyler var mı?"

Güldüm ve saçlarımı omzumdan geriye ustaca bir hareketle savurdum. "Birine gözüm takıldı." Çantamdan telefonumu çıkarttım. *Instagram* akışımı kaydırarak aradığım kişiyi buldum: Özgür Gümüşkaya.

Telefonu Sonat'a uzattım. Hedefim ekrandaydı: Piksellerle bize gülümseyen, neredeyse suç sayılacak kadar yakışıklı biri. Keskin çene hattı, tesadüfen mükemmel şekilde alnına düşmüş gibi görünen dağınık saçlar ve etkileyici gözler... Hepsine sahipti. Üzerinde basketbol forması vardı. Göğsündeki numara belirgin bir şekilde duruyordu, altındaki kaslardan bahsetmiyorum bile.

"Bu yıl ciddi bir ilişki istiyorum," dedim. "Beni ciddiye alacak, doğru düzgün birini." Yüzümde muzip bir gülümseme belirdi. Parmağımla elindeki telefonun ekranına dokunarak formasını işaret ettim. "Basketbol takımında. Birlikte çok iyi görünürüz. Kamu hizmeti bile denebilir."

Sonat ekrana baktı. "Fena değil," dedi hafif bir tonla ama sesindeki küçücük tereddüdü fark edecek kadar tanıyordum onu. Telefonu bana verirken omuz silkti. "Mutlaka dikkatleri üzerinize çekersiniz. Orası kesin." Anlaşılan açtığım konu dikkatini pek çekmemişti.

Telefonu tekrar çantama koydum. Bu yeni bir romantik ilişki düşüncesi bile içimde hafif bir heyecan yaratıyordu. "Aynen öyle. Artık ciddi bir ilişkiye hazırım."

Sonat'ın dudakları aralanıyor, keskin çenesindeki kaslar seğiriyordu. Bir şey demek isteyip de diyemiyor gibi bir hali vardı. Onu hiç böyle görmemiştim ve alışılmadık duygusal durumlardan kesinlikle hoşlanmazdım. Ortamı yumuşatmak için kendimden beklemeyeceğim bir şekilde koluna girerek kafamı dirseğinin hemen üstüne yasladım. "Herkesin ihtiyaç duyacağı bir arkadaşsın."

Bu sözlere bir cevap vermedi. Ben de sessizliğin tadını çıkarmak için yeni bir konu açmadım.

Bölüm 6

@eniyiversiyonun

Yeni bir okul yılı, yeni bir romantizm şansı, yeni standartlar diyebilir miyiz? Bazılarınızın lise çağında, bazılarınızın da üniversiteyi bitirmek üzere olduğunu biliyorum. Türkiye'nin dört bir yanından, bambaşka hayatlara sahip, farklı yaşlarda pırlantaları tek çatı altında toplayabildiğim için çok mutluyum. Peki, hepimizin ortak bir derdi olması mümkün mü? Elbette. Bugün sizlerle hak ettiğimiz değeri görmeyişimizden konuşacağız.

Standartlarımız ve bazı adamların onları düşük tutmak için oynadığı zihin oyunları hakkında ciddi bir sohbetin zamanı geldi. Gerçekçi olalım, insanlar sizin güvensizliklerinizi kilometrelerce öteden sezebilirler. Kendinize tam olarak güvenmediğiniz zamanları anlarlar ve kimileri bunu kendi avantajlarına kullanırlar. Kimisi bilerek yapar bunu, kimisi ise farkında bile olmadan. Hadi gelin, burada senaryoyu tersine çevirelim: Onun *sizinle* olması onun değerini artıran şey olsun, tam tersi değil. İnanın bana, daha önce kimse ona bakmıyorsa onu daha iyi gösteren sizin varlığınızdır. Öyleyse neden sizin beklentinizin yarısını bile karşılamayan biri için standartlarınızı düşüresiniz ki?

Şahsen kimseyle beraber olmamayı, asgari çabanın yeterli olduğunu düşünen bir adamla zamanımı harcamaya tercih ederim. Hazır konusu açılmışken bir de başarılı bir kadın gördüklerinde akıllarını kaybeden o iflas etmiş zihinli adamlardan bahsedelim. İnternetten öğrendikleri ucuz taktiklerle size, sadece onlarla birlikte olduğunuz için minnettar hissetmeniz gerektiğini aşılamaya çalışırlar. Bu tiplerle hayatınızın bir noktasında karşılaştığınıza eminim. Bunlar; internette kötü yorumlar yapan, kendinden daha başarılı bir erkeğe saygı duyan ama o kişinin kadın olmasına tahammül edemeyen, kendine güveni olmayan

insanlardır. Bir kadının başarılı olduğunu görmekle başa çıkamıyorlar çünkü bu, onlara kendi eksikliklerini hatırlatıyor. Eh, ataerkil dünyada büyümüş cinsiyetçi düşünce kalıplarını da unutmamak gerekir tabii.

O yüzden bu zihniyete sahip erkeklerle çıkmayı bırakın. Kadınların sevdikleri adamlardan çok fazla şey beklememesi gerektiğini düşünmenizi için sizi duygusal olarak manipüle etmeye çalışırlar ve bu sadece sizi aşağı çekme yollarından biridir. Sevgi, ilgi veya çaba istediğinizde öfkelenebilir ve bu kadar basit bir şey için bile sizi suçlarlar. Erkekler açıkça güzel bir kız, ateşli bir vücut isteyebiliyorsa, bir kadının standartlarının yüksek olması neden sorun olsun? Bir düşünün, kim size bu düşünce tarzının yanlış olduğunu söyledi? Sizden daha az şey beklemenizi, kırıntılarla yetinmenizi isteyen erkeklerdir çünkü sunabildikleri tek şey budur. Bu dünyadaki erkekler için standartlar zaten yerkabuğunun altındayken bir de kendilerini daha da derine gömerken hiç düşünmezler ve bunun böyle olması gerektiğinden emindirler. Sizin için yüksek standartlar koymaya cesaret eden ve sizden daha azına razı olmanızı beklemeyen adamları arayın.

Kimsenin hak ettiğiniz şeyi istediğiniz için sizi suçlu hissettirmesine izin vermeyin. Standartlarınız çok yüksek değil ve çok fazla şey istemiyorsunuz. Sadece değerinizin karşılığını görmek istiyorsunuz ve eğer bunu karşılayamıyorlarsa, o zaman zamanınıza değmezler. Nokta.

Tıpkı Dove Cameron'ın* bize öğrettiği gibi:

So you wanna talk about power?
Let me show you power.
I eat boys like you for breakfast."

Günlük gibi görünen ama şıklığından hiçbir şey kaybetmemiş kombinim "böyle uyandım" kadar çabasız dururken altındaki "bu mükemmellik için sabahın köründe kalktım" havasını da maskelemiyordu. Bazen doğru kıyafet ve ona uygun bir makyajla dünyayı

* Amerikalı oyuncu ve şarkıcı. Oynadığı en meşhur yapımların başında *Liv ve Maddie* dizisi gelir. -ed.n.

** Dove Cameron'ın *Breakfast* adlı şarkısına ait sözler. İngilizceden şöyle çevrilebilir:
"Güçten mi bahsetmek istiyorsun?
Sana gücü göstereyim.
Senin gibileri kahvaltıda yerim." -ed.n.

bile ele geçirebilirmişim gibi hissediyordum. Ya da en azından ders, pratik ve drama dolu bir üniversite gününü daha atlatmama yeterdi. Dünyanın sonu geliyor olsa bile sözlerim keskin ve eyelinerım daha da keskin olduğu sürece sorun olmazdı.

Kampuse oranın sahibiymişim gibi adım attığımda gözlerimi etrafta gezdirerek Güz'ü aradım. Yürümeye devam ederken yapraklar ayaklarımın altında hışırdıyordu. Okulun rahatsız olsun diye özellikle seçtiğini düşündüğüm kampus bahçesine yerleştirdiği sandalyelerin arasında Güz'ü, Sonat'ı ve Karza'yı gördüm. Derin bir sohbete dalmış gibi görünüyorlardı. Sonat bir şeylerden bahsederken anlaşılan tam bir komik hikâye anlatma modundaydı, diğer ikisi başlarını kahkahayla geriye atıyordu. Dudaklarımda istemsizce bir gülümseme belirdi.

"Günaydın," diyerek hemen kaldırımdan indim ve kurumaya yüz tutmuş çimlerin üzerinde ilerleyerek yanlarındaki boş işkence aletlerinden birine, pardon, sandalyelerden birine çantamı fırlattım. Diğerini de Güz'ün yanına çektim ve bacaklarımı Güz'ün kucağına uzatarak oturdum. "İklim nerede?"

Karza, sandalyesini çimlerin üzerinde küçük küçük ilerleterek önümüze geçti. "Sabahın köründe antrenman yapmaya gitti," dedi iç çekerek. Parmaklarıyla gözlerinin altını işaret etti. Savaş yarası gibi taşıdığı mora çalan göz halkalarını fark etmemek elde değildi. Muhtemelen kampusün öteki ucundan bile görünebilirlerdi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen neden buradasın?"

Karza kolundaki akıllı saate baktı. Âdeta kaçışına kalan son saniyeleri sayar gibi bir hali vardı. "İlk derse girip yanına gideceğim."

"Devamsızlık yüzünden mi?"

"Daha çok mezun olmak istediğim için," dedi esprili bir şekilde.

"Hocaların anlayışlı davrandığını sanıyordum."

"Devamsızlık konusunda evet, sınav notları konusunda kesinlikle hayır."

Sandalyemde bir sağa bir sola kıpırdanarak metalin sırtıma batmayan bir noktasını bulmaya çalıştım. Kampus bahçesine katlanabilen ve kolayca taşınabilir sandalyeler konulduğunda aklıma ilk olarak bunların fazla dayanamayacağı, çok yakında çalınacakları

gelmişti. Ancak şimdi bu kadar rahatsız sandalyeleri kimsenin bile isteye çalmayacağına emindim. Muhabbeti dinlerken bir yandan da diğerlerine çaktırmadan bu sabah yayınladığım yazıya gelen yorumları okumaya çalışıyordum.

@fairyofthemoon

Etrafımdaki insanlar tarafından hep standartlarımın çok absürt olduğuna dair yorumlar alırdım ve onların haklı olduğuna inandırılmıştım. Bunları okumak bana o kadar iyi geldi ki anlatamam. İyi ki varsın kızım! Gerçek hayatta arkadaş olabilmeyi çok isterdim. (Not: Bu şarkıyı aşırı severim.)

@hayallerdünyasından

Yıllarca kendimi başka insanların beklentilerine göre şekillendirdikten sonra düşe kalka yolumu buldum ve şimdi bu cümlelerin net bir şekilde yolunu arayan bütün kızlar için söylenmiş olması uzun zamandır kalbimde taşıdığım bir yükün hafiflemesini sağladı. Bize sundukları kenarları keskin kutulardan çok daha fazlasıyız ve bu hiçbir zaman kötü bir şey olmadı.

@yourfavorite

Yazının çıktısını alıp mağaradan dün çıkmış sevgilisinden çeken bebek gibi kankimin odasına asacağım. Her sabah uyandığında ve her gece yattığında okursa belki akıllanır.

@linpheaflora

Yorumlarda bazıları kudurmuş. Bu zihniyette değilseniz ne rahatsız etti tam olarak?

@aynaaynasöylebana

Bu tarz bir ilişkiyi daha önce yaşamış biri olarak söylüyorum, her cümlesine imzamı atacağım bir yazı olmuş. Ve kızlar, içinizden "ama benim ilişkim farklı, bizim yaşadıklarımız çok başka" tarzı şeyler geçiriyorsanız, durun. Ayrıntılar farklı olabilir ama hikâye hep aynıdır. O yüzden bir ilişkiye başlayabildiğiniz gibi bitirebileceğiniz güce de sahip olduğunuzu sakın unutmayın.

@shymuffin

Bazı erkeklerin temel yeteneklerden yoksun olması gerçekten trajikomik değil mi? Bak erkek, bu bir yumurta ve bunu yiyebilirsin.

@merlin

Bu yazı bir şeyleri fark etmemi sağladı ve ben büyük kararlar almakta zorlanan biriyim. Ne yapacağımı bilemiyorum.

@türkçekonuş

Tüm yazılarını severek okuyorum. Lütfen yazmayı bırakma. Sayende hayatımda hayal edemeyeceğim işler başardım. İyi ki varsın. <3

"Buradaki sandalyeleri değiştirmek için kime rüşvet vermemiz gerekiyor?"

Sonat'ın bu yorumu bana bakarak yaptığını gördüğümde gözlerimi kocaman açarak haykırdım. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum!"

Tam o sırada Güz bacağımı dürttü. "Bugün pratiğin var mı?"

Aslında seçmelerden hemen sonra bir pratik yapmak istemiştim ama yeni kızların ne doğru ayakkabıları alacak vakitleri ne de fazla-

dan ponponumuz vardı. Bu sebeple bugünü yeni üç kızımızın alışveriş günü ilan etmiş, Buket'e de yeni ponponları temin etmesini rica etmiştim. Böylece yarın okul çıkışında hepimiz takımın bir parçası gibi görünebilecektik. Özellikle Alara ile olanlardan sonra yeni kızların takımın bir parçası gibi hissetmesi benim için daha önemliydi. "Yarın yapacağız."

"O halde bugün müsait misin?"

Şöyle bir düşündükten sonra cevap verdim. "Derslerim bitince çok kısa bir işim var. Sonra müsaitim."

Güz keyifle ellerini çırptı ve telefonunu çıkardı. "O halde anneme bu akşam bizde kalacağını söylüyorum. Küçük bir pijama partisine ihtiyacım var."

"Küçükten kastımız nedir?"

"Sen, ben, İklim ve Sonat."

"Hiç alınmadım," dedi Karza bir anda konuşmaya girerek. Başını, bizi yargılarcasına iki yana sallıyordu. "Ben kimim ki zaten? Dış kapının dış mandalı."

Güz'ün yüz ifadesi anında değişti. İnsanları kırmaktan çekinen kişiliği atağa geçmişti. Karşısındaki kişi hayatı boyunca tanıdığı biri bile olsa, hatta kendi kardeşi bile olsa sınırı aştığını düşündüğü anda telafi aşamasına atlıyordu. "Annem eve erkek alma konusunda biraz katı," diye açıkladı tüm samimiyetiyle.

"Yani tek suçum kan bağımız olmaması mı?"

Güz dudaklarını büzerek yardım istercesine Sonat'a baktı.

"Karza'yı, anneme İklim'in erkek arkadaşı olarak değil de benim arkadaşım olarak tanıtsak kabul eder bence," diye önerdi Sonat.

"Senin *erkek arkadaşın* olduğunu mu söyleyeceğiz?" diye sordu Güz sırıtarak.

"Hayır! *Arkadaşım* olduğunu söyleyeceğiz." Karza'ya bakarak tek gözünü kırptı. "Platonik bir arkadaş."

"Tüh, çok yakışırdınız oysaki."

"Bunu İklim duymasın," dedim araya kaynayarak.

Karza da hemen başıyla onayladı. "Zaten arada bir şüphelenmiyor değil, bir de bu muhabbeti duyarsa beni patenlerimden tutup pistin ortasına asar."

İpek teyzeye durumu anlatsak ve beş kişilik ekibimizin yalnızca bir üyesinin eksik kaldığını söylesek anlayışla karşılayacağına emindim. O da tıpkı kızı gibi nazik ve düşünceli bir kadındı.

"Tamam, o zaman anneme sen haber ver," dedi Güz. Telefonu tekrar cebine koymak yerine notlar kısmını açtı ve sağlıklı, düşük kalorili atıştırmalıklardan oluşan bir alışveriş listesi oluşturmaya başladı. Gözlerini telefonundan ayırmadan benimle konuşmaya devam ederken heyecanlı haline geri dönmüştü. "Çıkıştaki işin ne peki?"

"Basketbol antrenmanını basacağım," dedim hemen sırıtarak. Sesim kendinden emindi ama tam o sırada göğsümde ne olduğunu çözemediğim bir şey hissettim. Kaygıyla heyecan arasında tuhaf bir histi. Belki de "en iyi versiyonum" olmak için gösterdiğim performans teklemişti. Başımı iki yana sallayarak bu anlık güvensizliği zihnimden kovdum. Her şeyin kontrolüm altında olduğunu söyleyen gülümsememe geri döndüm. Öyle olmasa bile *öyleymiş gibi* davranmalıydım. Önce taklit, sonra tahkik.

Güz, bir anda "Özgür'le konuşacaksın!" diye bağırdı tüm kampusün duyabileceği bir tonda. Sabahın erken saatlerinde bu kadar yüksek sesle bağırmayı ona yasaklamalıydık. Kıvırcık saçları kafasının hareketine dayanamamış, verdiği özenli şekli hiçe sayarak yüzüne doğru düşmüşlerdi. Parmaklarını kıvırcık bukleleri yeniden arkaya göndermek için kullanırken sırıttı. "Ben de pijama partimizin teması eksik diye üzülüyordum."

Güz cümlesini bitiremeden Sonat'ın çantasını toparladığını fark ettim. "Ben derse kaçıyorum," diyerek neredeyse koşar adımlarla uzaklaştı.

Güz, "Anneme mesaj atmayı unutma!" diye bağırırken arkasını bile dönmedi. Güz yeniden bacağımı dürtükledi. "*How to Lose a Guy in 10 Days** de izleyelim mi hazır buluşmuşken? Sonat'ın en sevdiği film ama ben hâlâ izlemedim."

Sonat'ı ve aceleci hareketlerini o uzaklaşana kadar izledim. Muhtemelen en basit bir buluşmayı bile tam teşekküllü bir prodüksiyona

* Yönetmenliğini Donald Petrie'nin yaptığı, başrollerinde Kate Hudson ve Matthew McConaughey'nin oynadığı 2003 yapımı romantik komedi filmi. -ed.n.

dönüştürebilen bir kız grubuna dolaylı olarak katıldığı için pişman oluyordu. En sevdiği film *How to Lose a Guy in 10 Days* olduğu için onunla şakalaşmayı zihnimin bir köşesine not aldım.

Güz, onun kaçışından etkilenmeden gecemiz için oluşturmaya devam ettiği planlara son hallerini verirken telefonuna dalmış, parmakları ekranın üzerinde hızlıca kayıyordu. Bense o yabancı kaygı hissini tekrar göğsümde hissetmeye başladım. Belki de başkasından *gerçekten* hoşlanabileceğimi düşündüğümde ister istemez kaygılanmadan edemiyordum. Hani kalbinin pır pır ettiği, dizlerinin zayıfladığı ve belki biraz da mide bulantısı yaşadığın o his vardır ya... Duygularımın üzerinde düşündüğümden daha az kontrol sahibi olabileceğim fikri bana dehşet veriyordu.

"Sen Özgür'le konuşmaya hazır olduğuna emin misin?" diye sordu Güz, sonunda telefonundan başını kaldırarak. "Endişeli görünüyorsun. Böyle görünmene hiç alışık değilim."

Umursamazca omuzlarımı silktim ve içten içe kalbim, o garip kaygı çırpınışını yapmayı bıraktı. "Yani, ölümsüz aşkımı ilan edecek değilim ya. Sadece küçük bir sohbet için uğrayacağım."

Güz kaşını kaldırdı. "Küçük sohbet mi? Tamay, sen ayaküstü sohbetler yapmazsın ki sen adamın aklını alırsın."

"Büyütülecek bir şey değil," dedim. Artık gerçekten rahat hissediyordum.

"O konuda haklısın." Karza saate bakıp durmayı bırakarak sohbete geri katıldı. "Önündeki tek engel Doruk. O çocuğun seninle kafayı bozduğunu kampusteki herkes biliyor."

Ona alaycı bir bakış attım. "Neyse ki son zamanlarda uslu duruyor."

Güz başparmağıyla bacağımı okşarken, "Rahatla. Sadece kendin ol. Çekici, kendinden emin ve korkutucu," dedi.

"Korkutucu mu?" diye tekrarladım bu hayatımda aldığım en güzel iltifatmış gibi.

"Erkekler onları az da olsa korkutabilen kızları sever," dedi Karza. Sonra derin, uzun bir iç çekti. "İklim'i özledim."

Güz'ün haksız olduğunu söyleyemezdim. Karakterim için çizdiği profil bana tam olarak oturuyordu. Çekici, kendinden emin ve korkutucu olmak... Özgür veya bir başka erkekle konuşurken bu versiyon asla sarsılmıyordu. Ne yaptığımdan, ne söylediğimden ve karşı tarafa ne hissettirdiğimden tam olarak emin olurdum.

"Hadi," dedim ayağa kalkarak. Sırtım neredeyse ölüm tuzağından kurtulduğu için dile gelip bana teşekkür edecekti. "Derse gidelim."

Eşyalarımızı toplayıp binalarımıza doğru yol alırken içimde az da olsa bir heyecan kaynamaya başladı ancak kaygı eriyip bir daha geri gelmemek üzere yok olmuştu. Sonuçta, en kötü ne olabilirdi ki? Ya Özgür'le konuşurdum ve iyi giderdi (yaşasın yeni romantizm senesi!) ya da kötü ilerleyen bir konuşma sonucunda bu iş daha başlamadan bitmiş olurdu.

Her iki durumda da en azından bir pijama partisi ve *How to Lose a Guy in 10 Days* beni bekliyor olacaktı.

Bu eğlenceli olacak, diye düşünürken yüzüme tekrar bir gülümseme yayıldı.

Bölüm 7

Spor salonu, cilalanmış parkeleri ve spot ışıklarını andıran devasa aydınlatmalarıyla beni kendisine çekiyordu. Girişin hemen önündeki vitrinin içinde kazanılmış onlarca madalya ve kupa vardı. Basketbol takımının salona girmesini beklerken vitrinle ilgileniyormuş gibi yaptım. Ancak elbette camından yansıyan görüntüm çok daha ilgi çekiciydi.

Karşımdaki kişinin sadece güzel bir yüzü yoktu. Katmanları vardı. Derin, karmaşık katmanlar ve kimse gerçekten bunları keşfetmeye çalışmamıştı. Hem sahada hem de dış dünyada oyunu nasıl oynayacağını biliyordu. Sertti, kolay kolay özür dilemezdi ve okulun sözde "ileri görüşlü" politikalarındaki ikiyüzlülüğü dillendirmekten korkmayan biriydi. Varlığı göz ardı edilemezdi çünkü sadece bir oyuncu değil, oyunun ta kendisiydi.

Basketbol takımının gelmesini beklerken aldığım her nefeste buraya biraz daha hâkim oluyor gibi hissediyordum. Spor salonum da tıpkı blogum gibi bana ait bir bölgeydi. Ama bu hâkimiyet elbette sadece sporla, amigo kızlıkla ya da takımla ilgili değildi. Bu, bir şeyler kanıtlamakla ve beklenenden daha fazlası olma arzumla ilgiliydi. Tribünlerin önünde her durduğumda o yargılayıcı gözlerin bakışlarını hissediyordum. Tıpkı diğerleri için *"biraz abartı"* ama benim için *"tam olması gerektiği kadar"* olan elbiselerimi giydiğim günlerde olduğu gibi. İnsanlar fısıldaşır, arkamdan konuşurlardı ama ben umursamazdım. Çünkü bilirdim ki yüzüme söyleyememelerinin bir

sebebi vardı. Hem korkulan hem de hayranlık duyulan biri olduğumu bilmenin tadı benzersizdi.

Spor salonunda, sert beyaz ışıkların altından deodorant kokusu eşliğinde bir grup erkeğin soyunma odalarından çıktığını duydum.

Takımdakiler tam gaz yerlerine geçerek ısınmaya başladılar. Şimdiden dikkatleri üzerime çekmiştim. Kalbim biraz daha hızlı atsa da soğukkanlılığımı korumalıydım. Buraya oyun oynamaya değil kazanmaya gelmiştim. Saçımı düzeltirken derin bir nefes aldım ve takıma doğru yürümeye başladım. Isınmayı bırakıp gözlerini bana dikmişlerdi. Eh, izlememeleri yazık olurdu zaten çünkü o dimdik, kendinden emin yürüyüş üzerinde bir bilim dalıymışçasına emek harcamıştım.

Buraya gelmemin nedeni olan çocuk, yani Özgür, sahanın tam ortasında takım arkadaşlarından Efe'nin söylediği bir şeye gülüyordu. Gülümsemesi parlak ve çabasızdı. En güzel özelliklerinden biri de gamzeleriydi. Tam bir yan komşu çocuğu havası vardı ama işleri ilginç kılacak kadar da gizemli görünüyordu. İstediğim gibi başıma bela açabilirdi sanki, ancak eğlenceli cinsten bir bela. Ve ben bu belaya dünden razıydım.

Yaklaştıkça, gözleri bir anlığına benden tarafa kaydı. Bakıp bakmaması gerektiğinden emin değilmiş ama kendini alıkoyamıyormuş gibi görünüyordu. Sahanın ortasına ulaştığımda durdum. Ayakkabıların cılız çığlıkları kesildi. Topun yere çarpma sesi arka planda kayboldu. Hevesleri kursaklarında kalmış gibi bana baktılar. Birçoğu zaten geçen seneden beni tanıyordu. Maçlarda ve antrenmanlar sırasında sık sık denk gelmiştik. Özgür'ü seçmemin sebeplerinden biri de buydu zaten. Takımda yeniydi. Beni, diğerleri kadar yakından tanımıyordu. Hakkımda dönen dedikoduları -hâlâ dönmeye devam etmiyorlarsa- duymamıştı ve Doruk'la yani takım kaptanlarıyla olan geçmişimden henüz habersizdi.

Ona tek kaşımı kaldırarak hafifçe gülümsedim ve gözlerimi üzerinde gezdirdim. "Selam," dedim sakin ve kararlı bir sesle. "Bakıp gözlerini kaçırmaya devam mı edeceksin?"

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalkarken takım arkadaşlarının birbirlerine bakıp sırıtışlarını görmezden gelmeye çalıştım. Bu, Özgür'ün

karakteri hakkında analiz yapabileceğim bir andı. Herkesin ortasında ona pas attığım için utanıp geri mi çekilecekti yoksa teklifimi kabul mü edecekti? Birkaç kere nefes alıp verdikten sonra dudaklarının hafifçe kıvrılmasını izledim. Elindeki topu arkadaşına attı ve geri adım atmadı.

Aramızdaki mesafeyi neredeyse koşarak kapattı. Yüzünde hâlâ rahat bir gülümseme olsa da gözlerindeki meraka saklayamıyordu. "Tamay'dı, değil mi?" diye sordu emin olmak istercesine.

Başımı belli belirsiz onaylar şekilde salladım. "Evet. Özgür Gümüşkaya. *Instagram*'da hesabını bulmakta hiç zorlanmadım."

Kahkaha atarken sesi sıcak ve bulaşıcıydı. Dudaklarını birkaç kere açıp kapasa da hiçbir şey söylemedi. Konuşmak istemiyor muydu yoksa doğru kelimeleri mi arıyordu?

Bakışlarımı onun üzerinde biraz daha gezdirerek oyalandım. "Baskette iyisin. Ama bunun hakkında konuşmak için gelmedim."

Gülümsemesi aynı kalırken gözlerindeki merak büyüdü. "Neden geldin?"

Küçük bir adım daha atarak ona yaklaştım. Boyu gerçekten uzundu ve kulaklarına ulaşıp ulaşmayacağından emin olamasam da sesimi hafifçe düşürdüm. "Buraya geldim çünkü beraber vakit geçirmek istiyorum."

Gözlerini kırpıştırdı. Yüz ifadesinden bunu beklemiyor olduğunu anladım. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken başımı hafifçe yana yatırarak gözlerinin içine baktım. Doğru olanları bulmak için bu yaşına kadar öğrendiği tüm kelimeleri zihninden geçirir gibi duraksamasını izledim. "Yani... bir randevu gibi mi?"

"Evet."

Başını, inanamadığını belli edercesine iki yana salladı. "Bu aldığım en ilginç çıkma teklifi olabilir." Dudakları, sanki az önce yaşananları sindiremiyormuşçasına aralık kalmıştı.

Tam o sırada Doruk'un da salona girdiğini, bizi duyabilecek kadar yakına geldiğini fark ettim. Artık peşimi bırakması gerektiğini ona hatırlatmalıydım. İstese de istemese de aramızda bir şey olmayacağını kafasına sokması gerekiyordu.

Parmak uçlarımda hafifçe yaylanarak yeniden Özgür'e baktım. Bu sefer gözlerine değil, dudaklarına. "Merak etme, ısırmam. Tabii, eğer hoşuna gidiyorsa o başka."

Bir göz kırptım ve şaka mı yaptığımı yoksa ciddi mi olduğumu çözmeye çalıştığını gördüm. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Sık duyduğum bir şey," diye cevapladım gülümseyerek.

Bana uzun uzun baktı. Bunun için ona izin verdim çünkü ne bulacağını biliyordum: Ne istediğini bilen ve onu elde etmekten korkmayan biri.

"Evet," dedi sonunda. "Antrenmandan sonra müsaitim."

Özgür'ü tam da istediğim yere getirmiş olmanın verdiği o tatlı hisle doldum. Şimdi zafer anının tadını çıkarma vaktiydi. Tam benim müsait olmadığımı, yarın buluşmamızın daha iyi olacağını söyleyecektim ki en duymak istemediğim, küçümseyici ve fazlasıyla kendinden emin o tanıdık ses yükseldi.

Doruk, kibirli bir tavırla bize doğru yürüyerek sanki dünya onun etrafında dönüyormuş gibi bir özgüvenle, "Antrenman saatimizi kim harcıyor?" diye sordu. Gerçek bir soru olmadığını orada bulunan herkes biliyordu. *Bir zamanlar tek parmağımda oynattığım altın çocuk*, diye düşündüm. Tabii o zamanlar bu kadar kendini beğenmiş değildi.

Özgür hemen sırtını dikleştirdi ve rahat tavrını yitirerek Doruk'a baktı. Sadece o değil, havadaki gerilimi fark eden diğer oyuncular da yaptıkları her şeyi bırakıp yaklaşan düelloyu izlemeye koyuldular.

"Tamay," dedi küçük gören bir gülümsemeyle. "Yeniyetmelerden hoşlandığını bilmiyordum." Keskin sesi içinde fazlasıyla iyi bildiğim bir acımasızlıkla doluydu. Gözlerini Özgür'e çevirdi. Artık daha da tedirgin duran Özgür, ortamın soğukluğuyla yüzleşmeye çalışıyordu. Doruk hafifçe gülerek, "Özgür, kiminle takıldığın konusunda dikkatli olsan iyi edersin. Bazı insanlar," dedi ve bakışlarını tekrar bana çevirirken duraksadı. "Beraberinde getirdikleri dertlere değmez."

Sözleri dokunmak istediği hiçbir yere dokunmadı. Açmak istediği hiçbir yarayı açamadı. Kayıtsız bir şekilde, bıkkınlıkla kollarımı göğsümde bağladım ve derin bir nefes aldım.

Özgür'ün gözleri Doruk ile benim aramda gidip geliyordu. İkilemde kaldığı belliydi. "Öyle bir şey değil," diye mırıldanarak gerginliğin kaynağından uzaklaşmak ister gibi küçük bir adım geri çekildi. "Sadece konuşuyorduk."

"Konuşmak, ha? Beni dinle yeniyetme. Eğer Tamay'la çıkıp bir yandan da bu takımın bir parçası olmaya devam edeceğini düşünüyorsan, başka bir şey düşünmen gerekecek. Tamay gibilerin işimizi bozmasına izin vermeyiz."

Özgür'ün yüzü bembeyaz oldu. Bana bakarken gözlerinde pişmanlık ve özür dolu bir ifade vardı. "Ben, antrenmana dönsem iyi olur."

Reddedilmenin ani öfkesini hissetsem de ifademi sabit tuttum. "Tabii, Özgür. Sonra konuşuruz." Kontrolümün sınırları zorladığını hissetmeme rağmen sesim sabitti.

Özgür fazla hızlı bir şekilde başını salladı ve tek bir kelime etmeden arkasını döndü. Beni orada, ağır bir sessizlikle çevrili halde bırakarak uzaklaştı.

Doruk'sa yerinden kıpırdamıyordu. Kollarını kavuşturmuş, bana o sinir bozucu kibirli ifadesiyle bakıyordu. "Bu neydi şimdi?" dedi başını iki yana sallayarak. "Senin peşinden köpek gibi koşuyorum ve gidip takımdan başka biriyle mi takılmaya çalışıyorsun?"

Derin bir nefes aldım. Kızların bana öğrettiği gibi sakin kalmaya çalışıyordum ama yüzeyin altında öfkem giderek daha da alevleniyordu. "Kiminle konuştuğumdan sana ne?"

Alaycı bir şekilde güldü ve bana bir adım daha yaklaştı. Artık kişisel alanıma müdahale ediyordu. Her bir kelimesinde parmağıyla omzuma dokunarak, "Kendini küçük düşürüyorsun," dedi.

"Ben mi?" diye tekrarladım sesim yükselirken. "Burada küçük düşürücü olan tek şey senin hâlâ bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğini düşünmen!"

"Lütfen, Tamaycığım... Kendini kandırma. İkimizin de bildiği bir şey var ki o da sen her zaman ilgi odağı olan, asla ciddiye alınmayacak, *kolay* kızsın. Basketbolcu olsun ya da olmasın hiçbir erkekle iki aydan fazla ilişki kuramazsın sen. Sevilecek değil, takılınacak kızsın."

Sözleri beni beklediğimden daha hazırlıksız yakaladı ama bunu ona göstermeyi reddediyordum. Ona bu zevki yaşatmayacaktım. Yıllarca çevreme karşı geliştirdiğim savunma mekanizması devreye girmişti, her ne olursa olsun dışarıya karşı zayıflığını göstermemek. Onun, beni bu şekilde küçük düşürmesine izin veremezdim.

Gözlerimi Doruk'un gözlerine diktim. "Bu seni birazcık bile ilgilendirmez. Ne söz hakkın var ne de fikir belirtme özgürlüğün."

"Özgür gibi bir çocuğun seni seveceğini falan mı sanıyorsun? Sana evet demesinin tek sebebi senden faydalanmak. Sense devamlı istenmek istiyorsun ama hep reddediyorsun. Yalnız kaldığında kafayı yiyen, ilgiye muhtaç küçük bir kızsın."

"Ne yaparsam yaparım, bu seni ilgilendirmez," diye sertçe yanıt verdim. "Geçmişte ne yaşandıysa yaşandı. Ayakaltında dolanıp duruyorsun. Sanki hâlâ benim hayatımda bir önemin varmış gibi. Gerçekten bu kadar saplantılı olmanı anlamıyorum. Artık devam et, ben geçmişte kalmadım, sen de kalma."

Doruk'un ifadesi bir an için kırıldı. O kibirli tavrının altından bir anlığına gerçek bir duygu geçti. Kalp kırıklığı ya da belki kaybetmenin acısı? Ama bu ifade hızla kayboldu, yerini yeniden o acımasız, hadsiz sertliğe bıraktı. "Senin için her şeyi yaptım, Tamay." Sesi neredeyse bir fısıltı kadar alçalmıştı.

Bu sözler öfkemi taşıran son damla oldu. "Ben mi dedim sana, benim için çabala diye? En başından beri sana tek bir kelime söylüyorum: Hayır. Hayır. Hayır."

"Pişman olacaksın." Doruk'un yüzü dondu ama sonunda başını sallayarak geri adım attı. "Dediğin gibi olsun," dedi, sonunda kabullenmiş gibi. "Ama bil ki sevgisiz kaldığında gelip kapımı çalacaksın ve ben özrünü kabul etmek için burada olacağım."

Bağırmak, çığlık atmak, bir şeyleri fırlatmak, içimde kabaran öfkeyi kusmak ve başarısızlık hissini dışarı boşaltmak istiyordum. Son bir derin nefes alarak sırtımı dikleştirdim, çenemi meydan okurcasına kaldırdım. Arkamı dönüp spor salonundan çıktım. Beni kontrolü kaybetmiş halde görmesine izin vermeyecektim. Asla.

Bölüm 8

@eniyiversiyonun

Tavsiyeden de öte bir şeyi açıklığa kavuşturma zamanı: Eğer bir adam, size "o" kelimelerle hakaret eder, o kelimeleri kullanmasa bile imalarında bulunursa onunla tartışmaya ya da mantıklı bir çözüm bulmaya çalışarak zamanınızı boşa harcamayın. Bu kocaman bir ikaz ışığıdır. Bırakın ilişkiden uzaklaşmayı, koşarak kaçmanız için bariz bir işarettir.

Çünkü saygı, bir ilişkinin temel taşıdır ve eğer bu taş yerinden oynarsa bütün yapı çöker. O hakaret anı ilişkinin kırılma noktasıdır ve bu noktada kalmak, kendi değerini ve sınırlarını sorgulatmaya başlar.

Bir erkek, partnerine bu tür saygısız bir dil kullandığında aslında kendisi hakkında çok şey söylemiş olur. Bu, onun sizi gerçekten nasıl gördüğünü, size ne kadar değer verdiğini ve genel olarak kadınlara olan bakış açısını ortaya koyar. Örneğin, bir adam tartışma sırasında normalde ondan duymayacağınız cümleler söylerse, aslında sinir anında kim olduğunu ve sizi nasıl gördüğünü gözler önüne serer. Bunu basit bir sinir anı olarak görüp affetmek, onun bu kabul edilemez tavrını onaylamaktır.

Daha eğlenceli bir dilde anlatalım çünkü bu blogda karamsarlığa yer yok. Şöyle bir senaryo kuralım, bir adam sizden en sevdiği yemek olarak şarap soslu biftek yapmanızı istiyor ama siz ona çocuk menüsünden hazır makarna servis ediyorsunuz. Sinirlenmesi beklenebilir. Ama saygısızca bağırması veya hakaret etmesi? Asla. Şarap soslu biftek bekleyen biri bile saygısını kaybetmemeli. Bir insanın, ne kadar aç olursa olsun, karşısındaki kişiyi kırmaya hakkı yoktur. Bu yüzden şarap soslu biftek değil makarna yapmış olsanız bile saygı her şeyden önce gelmelidir.

Birçok insan, partnerlerinin bu tür tavırlarını görmezden gelir ya da *"bunu kastetmedi"* diyerek kendini ikna etmeye çalışır. Bunun birçok sebebi olabilir. Hatta kendileri bile hak etmedikleri bu muameleyi benimseyemiyor olabilirler. Ya da partnerlerine yakıştıramazlar. Tebrikler! Manipülasyon kurbanı oldunuz. Ancak gerçek şu ki bir kişi size hakaret ediyorsa, bunun kasıtlı olup olmaması önemli değildir; önemli olan bu davranışın varlığıdır. Eğer bu davranışı affederseniz aslında sizinle böyle konuşmasının sorun olmadığını söylemiş olursunuz. Ve inanın bana, bu döngü tekrarlanır. İlk başta küçük bir hakaretle başlar, sonra bu hakaretler artar ve en sonunda kendinizi sürekli olarak özür dilemek zorunda kalan bir insanın yanında bulursunuz. Özürler ise çoktan anlamlarını yitirmiştir. Cansız kelimeler, anlamsızlıktan oluşan bir harf bütünüdür. İşte o zaman aşk, manipülasyona ve tam bir saygısızlığa dönüşür.

Bu, evinizdeki bir odada çıkan yangını söndürmek yerine sadece kapıyı üzerine örtmek gibidir, siz görmeseniz de alevler büyümeye devam eder.

İlişkilerde, bazen "aşk" adı altında çok fazla fedakârlık yapılır. Buna tabii ki yapılmamalı demiyorum ancak bu fedakârlık kendi değerinden ödün vermek anlamına gelmemeli. Burada dengeyi ayarlamak size düşüyor. Siz saygı görmek için buradasınız. Doğru kişi sizinle ilk günden itibaren hak ettiğiniz saygıyla konuşur ve kelimelerine her zaman dikkat eder. Eylemler kadar cümlelerin de etki ettiğinin farkında olur.

Hayatınızdaki insanın size saygı göstermesi, markete gittiğinizde aldığınız ürünlerin son kullanma tarihine bakmak kadar önemlidir. Kimse son kullanma tarihi geçmiş bir yoğurdu almak istemez, değil mi? Aynı şekilde, saygısını yitirmiş bir ilişki de size bir fayda sağlamaz.

Kendi değerinizin farkında olmalı ve kimsenin sizi aşağılamasına izin vermemelisiniz. Siz, değerlisiniz. Saygıya ve sevgiye layıksınız. Saygısızlık eden birinin hayatınızda yeri yok.

Unutmayın, hayatta pek çok şey pazarlığa açık olabilir ancak saygı asla bunlardan biri değildir.

Güzlerin evine giderken hissettiğim en yoğun duygu, öfke ve nefretti. Üzüntünün pusuda beklediğini, gardımı indirdiğim anda

saldırmaya hazır olduğunu biliyordum. Ama o zavallının burada yeri yoktu. Önce içimde biriken bu nefreti kusmam, kızlara dert yanmam ve beraber Doruk'la Özgür'ü zihnimizde lime lime etmemiz gerekiyordu.

Bir çift erkeğin benim üzerimde benden daha fazla etkiye sahip olmasına izin vereceğimi düşünüyorsanız, beni tanımıyorsunuz demektir. Az önce olan bitenleri bünyemden atabilmek için iki yol vardı ve yalnızca bir tanesi kulağıma çekici geliyordu:

1) İklim ve Güz'ün beni teselli etmesine izin vermek ve üstümdeki öfke kalıntılarını bu şekilde atmak.

2) Tam anlamıyla intikam moduna geçmek.

Ve doğrusunu söylemek gerekirse, konu intikam almak olunca Amy Dunne'dan* hemen sonra geliyordum. Bana saygısızlık yapan erkek sayısı arttıkça onlardan aldığım intikamların yaratıcılığı da bu oranı takip etmişti.

Liseli Tamay'ın Aldığı İntikamlar Sıralı Liste:

- Şifresini bildiğim için *Instagram* hesabına girip şifresini ve e-posta adresini değiştirmek.

Kurban, beni yok sayabileceğini düşündü. Ben de onun *Instagram* hesabını yok saydım. Şifresini ve e-posta adresini değiştirdikten sonra her şeye sıfırdan başlamak zorunda kaldı. Tatmin mi? Kavurucu bir yaz gününde en tatlı, en soğuk buzlu kahveyi yudumlamak gibiydi.

- Öğretmenler odasına sızıp sınav kâğıdını değiştirmek.

Lisede özellikle ders çalıştırdığım için yüksek alacağından emin olduğum bir erkek arkadaşım vardı, biz ona kurban diyelim. Kimya dersinden hiçbir şey anlamazdı ve benden yardım isterdi. Ben de ondan çok daha iyi olduğum için ona ders çalıştırırdım. Sonrasında tek sevgilisinin ben olmadığımı öğrendim. Sınav günü geldiğinde kâğıdımı bomboş bıraktım ve kâğıtlar okunmadan önce öğretmenler odasına sızarak yüksek not alacağı kâğıdın isim yerini kendimle değiştirdim. Fark ettiğinde her şey için çok geçti.

* Gillian Flynn'in 2012 tarihli *Gone Girl* romanında yarattığı kurgusal karakterin adı. 2014 yapımı aynı adlı film uyarlamasında Rosamund Pike tarafından canlandırıldı. -ed.n.

- Beni aldattığı kızla arkadaş olmak.

Kurban beni aldattığında diğer kızla olan biten her şeyi en küçük detayına kadar anlattıktan sonra o kızla arkadaş oldum. Sonra, onu benimle buluşmaya davet ettim. İkimizin kafede beraber kahve yudumladığını gördüğündeki şokunu hayal edin. Yüzündeki ifade benzersizdi. Kızı nasıl bulduğumu sormayın, bu bilgi 51. Bölge'den* daha gizli.

- Kumar sitelerine numarasıyla kaydolmak.

Kurbanı bilinen tüm kumar sitelerine kaydettim. Telefonu her yeni mesajla titrediğinde, içten içe biraz daha öldüğünden eminim. Numarasını değiştirmeden kurtulamayacağı bir batak... O siteler o kadar fazla mesaj gönderiyor ki modern hayatta bir işkence yöntemi olarak kullanılabilir. Cehennemin bir bildirim sistemi olsaydı, bu o olurdu.

- "Kendine Katlanma Rehberi" isimli bir kişisel gelişim kitabını evine göndermek.

Basit ama etkili bir yöntemdi. Sıfır efor ve sıfır kelimeyle içimdeki zehri akıtmıştım.

- Müstehcen dergilere abonelik.

Eğer sözkonusu intikam hedefinin katı bir ailesi varsa bazen bir abonelik bile iş görürdü. Ailesine yaptığı açıklamayı da merak etmiyor değildim tabii.

Tavsiye değil, bilgilendirici içeriktir. Bunları deneyip de başımı belaya sokmayın.

Şimdilik, en yakın kız arkadaşlarımla konuşarak bu intikam arzusundan kurtulmayı planlıyordum. Elbette biraz film izlemek ve cilt bakımı da iyi gelirdi. Belki de biraz atıştırmalık...

Telefonumu çıkarıp kızlara mesaj attım:

Ben: "Sağlıklı atıştırmalıkları bir kenara bırakın."

* Amerika Birleşik Devletleri'nin Nevada eyaletinde bulunan, oldukça gizemli ve popüler bir askeri tesis. Resmi olarak ABD Hava Kuvvetleri üssüdür, ancak buradaki faaliyetler son derece gizlidir ve bu da birçok spekülasyona yol açmıştır. -ed.n.

Ben: "Ne kadar yağlı, tuzlu, karbonhidratlı cips varsa çıkarın."

Güz: "Eyvah."

Güz: "Anlaşılan Özgür'le iyi gitmemiş."

Ben: "Gelince anlatacağım."

İklim: "Ama evde hiç cips yok."

İklim: "Güz, almamız gereken her şeyin sağlıklı olması gerektiği konusunda oldukça ısrarlıydı."

Başımı iki yana sallayarak hafifçe güldüm. Konu sağlıklı beslenme olunca en katımız İklim'di. Detoks suları içen bir kızdan daha azını da beklemezdim doğrusu. Onun yüzünden kaç kere dilimin yeşile boyandığını sayamıyordum bile.

Güz: "Hiç de bile."

Güz: "Kendi rızalarıyla sağlıklı şeyler aldılar."

İklim: "Yalan."

İklim: "Tamam, belki biraz doğru olabilir."

Ben: "Sonat'a söyleyin."

Ben: "Odasında bir zulası olduğuna eminim."

Ve haklıydım da. Evlerine vardığımda ekip çoktan toplanmıştı. Onları dış kapının hemen yanındaki camdan görebiliyordum. Salonlarını bir sinema salonuna dönüştürmüşlerdi âdeta. Karza ve İklim koltuğa geçmiş, sarmaş dolaş uzanmışlardı. İklim, omzuna

yaslandığı Karza'nın parmaklarıyla oynuyor, Karza ise İklim'in saçlarını okşuyordu. Güz ve Sonat ise alçak bir masanın üzerine ne var ne yoksa dökmüş, cipslerin, jelibonların ve gazlı içeceklerin arasında yüzüyorlardı.

İpek teyze beni içeri aldıktan sonra bana kocaman sarıldı. "Hoş geldin bir tanem," dedi o sıcak gülümsemesiyle.

"Hoş buldum İpek teyze."

Geleneksel kapı önü sohbetimiz bittiği gibi, "Bir şey gerekirse ben odamdayım," dedi başıyla üst katı işaret ederek. Aslında biraz muhabbet etmek istediğini biliyordum ancak anlaşılan bizi rahatsız etmek istemiyordu. Hep böyle yapardı. Bir süre yanımızda durur, sohbet eder sonra da ortadan kaybolurdu. Doğrusu bu anlayışlı tavırları İpek teyzeyi daha çok sevmemi sağlıyordu. Benim annem ilgisiz olmasının yanı sıra anlayışlı veya kişisel alana saygılı biri de değildi. Telefonumun en derinliklerinden iç çamaşırı çekmeceme kadar kurcalamaktan çekinmezdi. Neyse ki o kadar meşguldü ki ister istemez bana bir mahremiyet alanı sağlamak zorunda kalmıştı.

"Kraliçemiz gelmiş!" dedi Güz ayak seslerimi duyduğu gibi. Onu görmemle kollarının boynuma dolanması arasındaki zaman uzay tarafından bükülmüş olmalıydı ya da en yakın arkadaşım arada bir *The Flash*'a* dönüşüyordu.

"Hoş buldum," diye mırıldandım. Sesimin daha canlı çıkmasını istemiş ancak başaramamıştım. Duygularımı saklamakta iyi olduğumu düşünürdüm genelde. Öte yandan en yakın arkadaş çevrem savunmasız hissedebileceğim bir alandı. Gerçek duygularımı ya da en azından duygularımın onda birini gösterebileceğim bir yerdi.

İklim, Karza'nın kucağından kalkarak doğruldu ve dudağını büktü. "Oğlanları kovalım mı? Konuşmaya ihtiyacın var mı?"

"Karza, gel sana pul koleksiyonumu göstereyim," dedi Sonat anında ayağa fırlayarak.

Yedi yirmi dört sade kahveyle beslenen bir sincap düşünün... Şimdi yanına Sonat'ı getirin. Bir fark görebiliyor musunuz? Ben göremiyorum.

* DC Comics tarafından yaratılan ve çizgi romanlarda, dizilerde ve filmlerde görünen ikonik bir süper kahraman. -ed.n.

Karza tam ayaklanmıştı ki elimle ona oturmasını işaret ettim. "Özel bir konu değil," dedim gülümsemeye çalışarak. "Siz de dinleyebilirsiniz yani sıkıntı yok."

Karza önce İklim'e dönüp ardından bana baktı. "Emin misin?" diye sordu tereddütle ve başımla sertçe onaylayana kadar yüzündeki endişe ifadesi kaybolmadı.

"Seni mükemmel atıştırmalık masamıza alalım o halde!"

İklim yeniden kanepeye uzanırken Sonat ve Güz'ün eski yerlerine geçmesini izledim. Ardından saçlarımı atkuyruğu şeklinde toplayarak Güz'ün hemen sağına geçtim. Masada beş kişinin bile yiyemeyeceği kadar fazla abur cubur bulunuyordu.

"Bu kadarını nereden buldunuz?" diye sordum neler olduğuna bakmaya devam ederken. O kadar çok çeşit vardı ki hangisini seçeceğimi bilemiyordum. Bir beslenme uzmanı bu masayı görse kalp krizinden giderdi.

"Güz, kızsal bir acil durum olduğunu ve tüm atıştırmalıklara ihtiyacımız olduğunu söyledi," diye açıkladı Sonat. Ardından bir ekşi jelibon paketini açarak masanın üzerinden bana doğru ittirdi.

Ekşi jelibon için kurşun atar kurşun yerdim. Hemen paketin içinden bir orman meyveli jelibon ağzıma attım. "Markete mi gittiniz o halde?"

"Hayır."

"Nereden çıktı o zaman bu kadar abur cubur?"

Güz derin bir iç çekerek gözlerini devirdi. "Sonat'ın yatağının altından."

"Hepsi mi?"

"Hepsi."

Sonat parmağını sallayarak itiraz etti. "Yalnızca balerin kız kardeşimin fit kalmasına yardımcı olmaya çalışıyorum. Bir jelibonu daha ağzına atarken muzır gülümsemesini umursamaz surat ifadesinde saklamaya çalışıyordu. Gülümsemeden edemedim.

Jelibonlardaki şeker etkisini göstermeye başladığında rahatladığımı hissettim. Televizyon açıktı ancak İklim hâlâ kendine göre bir film aramaya devam ediyordu. Ekrandan yayılan sıcak, titrek ışık

atmosferi daha da rahat kılıyordu. Sırtımı, Güz'ün yerleştirdiği yastığa yaslayarak bedenimi yumuşak, güven verici bir kucaklamaya bıraktım.

"Rahatladın mı?" diye sordu Güz fısıltıyla.

Başımla onayladım ama gözlerim hâlâ televizyondaydı.

"Anlatacak mısın?" diye sordu yeniden.

"*How to Lose a Guy in 10 Days* izleyeceğimizi sanıyordum," dedim herkesin duyabileceği bir sesle. Eğer herkes film izlemeye hazırsa onları Özgür ve Doruk dramasıyla sıkmak istemiyordum. Filmden sonra da konuşabilirdik nasıl olsa, jelibonlar öfkemi bir nebze bastırabilmişti.

"Sonat en sevdiği film olduğu için onu bize layık görmedi," diye açıkladı Güz.

Karza yatakta kıpırdanarak İklim'in başını öptü. "Ve kararsız Buz Perim de bize göre bir şeyler seçemiyor."

"Anlatayım o zaman," dedim ağırlaşmış bedenimle yerimden doğrularak. Saniyeler bile geçmeden İklim ve Karza neredeyse yuvarlanarak kanepeden inmiş, yanımıza, abur cubur masasının karşısına oturmuşlardı.

Dramatik bir şekilde iç geçirdim, eğer bu bir film olsaydı bana Oscar adaylığı kazandıracak türden bir iç çekiş. Olan biteni sinirden kusmadan anlatabilmek için birkaç kere yutkundum ve konuşmaya başladım.

Bitirdiğimde karşımda kızgın dört surat, çatılmış dört çift kaş, açılıp düşmüş dört çene bulunuyordu.

"Gerçekten bunları mı söyledi?" diye sordu İklim gözlerini kocaman açarak.

"Harfi harfine." Doğrusu hikâye anlatırken biraz komikleştirmeyi severdim. Arasına espriler ekler, hatta bazen durumu abartırdım ancak bu o tarz bir hikâye değildi. Ne yaşadıysam o bilinmeliydi.

"Peki sen ne yaptın?"

"Hangisine?"

"Çekip giderek en iyisini yapmışsın bence," dedi Güz dudaklarını büzerek. "En büyük intikam, affetmektir." Dördümüz de ona bön bön bakınca sandalyesine gömüldü. "Ya da değildir."

"Henüz bir şey yapmadım," dedim. Düşüncelerim iki seçenek arasında dönüyordu. Bir yanda tatlı ve planlı bir intikamın cazibesi kaynıyordu. Bana bir sirenin şarkısı gibi sesleniyor ve bu yolu seçmemi fısıldıyordu. Diğer yanda ise neredeyse duyulmaz hale gelmiş bir ses vardı; boş vermemi, yüce gönüllü olmamı, karmanın bu işi benim yerime halledeceğini söylüyordu. Zihnim fantastik bir kitabın destansı bir savaş sahnesinde gibiydi. Adalet için yanıp tutuşan kötü adamla daha büyük insan olma arzusuyla hareket eden kahraman arasında bir çekişme yaşanıyordu. Kötü haber: İkisi de benim zihnimdeydi. İyi haber: Kimin kazanacağına ben karar verecektim.

Ama bunu kafamdan atabileceğimi, kendimi bu küçük dramaların üstünde görebileceğimi düşünmeye başladığımda başka bir düşünce beni yeniden kargaşanın içine çekti. Neden o paçayı kurtaracaktı ki? Yanlış yapan oyken neden ben gururumu hiçe sayacaktım? Eylemsizliğin ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Söylenmemiş sözlerin ve çözülmemiş öfkenin içimde büyüyeceği düşüncesiyle boğuluyordum.

Hayır, bunu öylece geçiştiremezdim. Hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım. Boş veremezdim. Zihnimdeki terazinin kefesi kaydı ve birden her şey netleşti. Eğer beni hiçbir sonuç olmadan ezip geçebileceğini düşündüyse ona sonuçları olduğunu göstermeliydim.

Sırtımı dikleştirip gülümsedim ve cümlemi tamamladım. "Ama çok hoşunuza gidecek bir planım var."

Duzenleme
Ny.ozlem

Bölüm 9

Durum şuydu ki Doruk herhangi bir maddi zararın altından rahatlıkla kalkabilecek biriydi. Ailesi onun her dediğini yapar, her istediğini alır ve bildiğim kadarıyla hiç sorgulamazdı. Bu sebeple intikam planım Doruk'u ailesine rezil etme temalı olamazdı. O ailesinin toz kondurulamayan prensiydi. Yaptığı her şey doğruydu. Aklıma en sevdiği formasını yırtmak, arabasını çizmek gibi şeyler gelse de bunlar da kolaylıkla üstesinden gelebileceği sorunlardı. Bana daha uğraştırıcı şeyler gerekiyordu. Başkasına devretmeden, parayla çözemeyeceği, Doruk'un bizzat uğraşması gereken bir plan.

Tam da o sırada zihnimde simli bir şimşek çaktı ve yüzüme bir gülümseme yayıldı.

"Eyvah," dedi Sonat gözlerini kocaman açarak. "Tamay yine o suratı yapıyor."

"Sizi mahvettim bakışı bu," diye katıldı Karza ona. Sesi yarı esprili, yarı korku dolu bir tondaydı.

Ancak onların komik yorumlarına ayıracak vakit yoktu. Saat çoktan gece yarısını geçmişti ve elimizi çabuk tutmamız gerekiyordu.

"Güz," dedim dikkatini çekmek için elimi koluna koyarak. Bir anda öyle bir irkildi ki yanlışlıkla tırnaklarımı batırmış olabileceğimi düşündüm. "Yeni sipariş verdiğin simler geldi mi?"

Netleştirmem gereken bir konu var; bunlar sıradan simler değildi, oldukça kaliteli bir markadan sipariş verdiğimiz, makyaj için kullanılan, küçük kavanozlar şeklinde gelen ince toz simlerdi. Bir

kere üzerinize bulaştı mı haftalarca saçınızda, kıyafetlerinizde hatta ve hatta evcil kedinizin dışkısında bulurdunuz. Hayatınızın kontrolünü bir daha geri vermemek üzere ele geçirirlerdi.

"Evet," diye yanıtladı heyecanla başını sallayarak. "Daha kullanamadım ama her renginden ikişer kutu geldi hem de. Deneyelim mi?"

Karza burnundan bıkkın bir nefes verdi. "Ünlü Tamay'ın intikam planı bu mu yani? Ben de heyecanlanmıştım. Belki biraz eğlenirim diye düşünüyorum ama siz küçük çocuklar gibi sim sürerek mi intikam alacaksınız?"

Ona buz gibi bir bakış atarak işaretparmağımı kaldırdım.

"Öncelikle şunu düzeltelim, simler yalnızca küçük kızlar için değildir. Parıltı, ışıltı ve sim her yaşta yanımızdadır. O yüzden simler hakkında konuşurken kelimelerine dikkat et. Bir gün saçının her yerinde kaç kere yıkarsan yıka çıkmayacak bir kutu simle uyanabilirsin."

Şaka yapmışım gibi güldü ama yapmıyordum. Sim konusunda asla şaka yapmazdım.

Tam o sırada İklim tatlı tatlı gülümseyerek öne eğildi ve kollarını Karza'nın omzuna doladı. "Tamay lütfen erkek arkadaşımı zorbalama."

Onu dinlemeden konuşmaya devam ederek ikinci parmağımı kaldırdım. "Ayrıca plan makyaj yapmak değil. Bu simleri çok daha yaratıcı bir iş için kullanacağız."

Güz'ün az önceki heyecanlı tavırları yerini burukluğa, kocaman açılmış gözleri yerini hüzünlü bakışlara bıraktı. "Bari bir kere deneseydim."

"Ben sana hepsini yeniden alacağım."

İpek teyzeye bir intikam planımız olduğunu detaylıca anlattıktan sonra bir süre yüzümüzü incelemiş; oğluna ve kızına, bunları ben mi doğurdum, dercesine bir bakış attıktan sonra iç çekerek üzerindeki sabahlığı iki tarafından çekerek iyice vücuduna sarmıştı.

"Ben yatıyorum. Yakalanıp hapse falan düşmeyin, sabah işe gideceğim." Ardından mimik bile oynatmadan odasına geri dönmüştü.

Şimdi, şöyle bir sahneyi gözünüzde canlandırın: Saat 01:19 ve biz İklim'in arabasına doluşmuşuz. Güz'ün elindeki poşette yirmiden fazla sim paketi var. İklim ona açtığım konumda ilerleyebilmek için Karza'nın elindeki telefona bakıp duruyor. Doruk'un evine doğru gidiyoruz ve arabanın içinde bas bas bağıran bir pop müziği yerine gergin bir bekleyiş var.

Mahallemizden çıkarak Alacaatlı Mahallesi'ne doğru devam ettik. Arkadaş grubumuz bile o kadar sessizdi ki ortam herkesin geceyi sağ çıkamayacak kadar güzel olduğu bir korku filmi havasındaydı. Siteleri, sanki Tim Burton* filmine seçmelere katılacakmış gibi uzaklarda yükseliyordu. Güvenlik kapıda olmalıydı. Bir sokak ötede, atmosferimizi bozacak sokak lambalarının olmadığı bir yerde park ettik. Yakalanmamak için her şeyi düşünmeye çalışırken Sonat sessizliği bozdu.

"Güvenliği nasıl geçeceğiz?"

"Düşünüyorum," diye yanıtladım. Aklımda birkaç fikir vardı ve hangisinin kesin çözüm olacağına karar vermem gerekiyordu.

İklim arabayı durdurarak el frenini çekti. "Zaten adamın içi geçmiştir. Arabayla girmeye çalışmadığımız sürece fark edilmeyiz bile."

Haksız değildi. Eğer güvenlik, geçen seneki güvenlikse bu adam bizi bir Stella, bir Shego, bir Hermione ve bir Stitch kostümü içerisinde görerek omuz silkip kapıyı açan adamdı. Bıkmış olmalıydı.

"Siz arabada bekleseniz daha iyi olur," diye ekledi emniyet kemerini açarken. Gözleri önce Karza'ya sonra Sonat'a döndü.

"Biz neden bekliyoruz?"

"Yok artık, buraya kadar geldik ve arabada mı duracağız?"

"Ben buraya olayların dışında kalmak için gelmedim."

"Saçmalık."

"Ve haksızlık."

"Biz de geliyoruz."

"Ben de simle bir şeyler yapmak istiyorum."

"Ben sim konusunda o kadar istekli değilim ama izlemek istiyorum."

"O da olur."

"Geliyoruz."

*Gotik, karanlık ve fantastik sinemasıyla tanınan Amerikalı yönetmen, yapımcı, yazar. -ed.n.

"Geliyoruz yoksa avazım çıktığı kadar bağırıp tüm siteyi uyandırırım."

"Tamam!" diye bağırdı İklim en sonunda. Bana çaresiz bir bakış attı. *Denedim.*

Başımı ağır ağır sallayarak yanıtladım. *Sorun değil. İkna olmayacaklarını tahmin etmiştim.*

Ardından Güz gözlerini kısarak bir İklim'e bir bana baktı. *Ne hakkında konuşuyoruz?*

"O zaman duvara sürüne sürüne, güvenliğin altından geçeceğiz. Ama iki metre olduğunuzu unutmayın rica ediyorum," dedi İklim parmaklarını laf anlatır gibi birleştirip bir aşağı bir yukarı sallayarak. "Çok dikkat çekeceksiniz."

Herkes başıyla onayladıktan sonra arabadan indik. Güz'ün elindeki poşetin hışırtısını engellemek için onu tişörtünün içine iyice sokuşturup sabitledikten sonra yürümeye başladık. Işıkların etrafında sanki bir casus filminde lazer ışınlarından kaçıyormuşuz gibi zikzaklar çizdik. Sokaklar o kadar da ıssız değildi. Anlaşılan bu mahalle yaz ruhunu henüz terk etmemişti.

Ekip olarak sırayla güvenliğin duvarına sinerek içeri girmeye başladığımızda istemsizce nefesimi tuttum. Zihnim dramaya, heyecana ve kafamda çalan mükemmel bir film müziğine odaklanmış durumdaydı. Billie Eilish'i* düşünün ama üzgün olmaktan çok, intikam peşindeymiş gibi.

Güvenliği atlattıktan sonra geç saatlerde yürüyüşe çıkmış sıradan bir grup arkadaş gibi yürüdük. Tabii bu arkadaşlar yaklaşık yirmi kutu toz simle silahlanmıştı. Bir kapı sesi duyulduğunda hepimiz olduğumuz yerde donakaldık. Kalbim sanki bir *Scream*** devam filmindeymişiz gibi çarpmalıydı belki de ama çarpmıyordu. Aksine, çok sakin ve profesyonel hissediyordum. Evren bana her şeyin planladığım gibi gideceğinin güvencesini vermiş gibiydi âdeta. Kapı sesinin ardından kimse çıkmadı ve her şey yeniden sessizleşti. Parmak uçlarımızda koşarak garaja, oradan da Doruk'un arabasına ulaştık.

* Amerikalı şarkıcı ve söz yazarı. -ed.n.

** İlk olarak 1996 yılında yayımlanan Amerikan korku filmi serisi. -ed.n.

"Bana birkaç kutu sim verebilir misin?" dedim. Sanki intikam silahımızı değil de saçımı toplamak için bir toka istiyormuşum gibi sıradan bir tavırla sormuştum bunu. Güz tişörtünün içinden kocaman poşeti çıkarıp açtı.

"Araba kilitli değil mi?" diye sordu Karza. Arabaya parmak izi bırakmaktan kaçınıyormuşçasına geride duruyordu. Sonat, İklim, ben ve Güz ise kendimize birer kutu sim seçmekle meşguldük o sırada.

Gözlerimi devirerek, "Lütfen," dedim ve sürücü kapısını tutup açtım. Doruk asla arabasını kilitlemezdi. En azından bu ana kadar böyle zannediyordum. Kapı açılmamıştı. Kilitliydi.

Sonat'ın gözleri elime kilitlenmiş, heyecanla parlıyordu. "Ben hallederim, tel tokası olan var mı?"

İklim hemen saçından siyah, uzun bir tel toka çıkarıp Sonat'a uzattı. Sonat son derece profesyonel bir tavırla tokayı alarak arabanın kilidinde biraz oyalandı. Hemen ardından küçük bir *klik* sesi eşliğinde kapıyı açıp kendinden memnun bir şekilde sırtını dikleştirdi.

"Benim de karanlık günlerim vardı." Ardından hafifçe gülümseyerek kulağıma eğildi ve ekledi. "*Youtube*'da."

Kapılarının hepsini birlikte açtık ve *Sephora* indirim günlerinde hissettiğim kararlılığı aynı şekilde hissederek sim kutusunun kapağını açtım. Dördümüz de bir kapının yanına geçmiştik. Elimizdeki kutuları, ateşlenmeye hazır birer tabanca gibi tutarak birbirimize baktık.

Tam o sırada Karza cebinden telefonu çıkarıp yan çevirdi. "Bu anı sonsuza kadar saklamamız gerekiyor."

"Bir," dedi Güz sırıtarak.

"İki," dedi İklim dudaklarını heyecanla birbirine bastırarak.

"Üç," dedim ve dört kapıdan arabanın içine sim yağmaya başladı. İlk kutu bittiği gibi Güz'den birer kutu daha aldık, ardından bir kutu daha ve bir kutu daha... Birkaç dakika içinde koltuklar, direksiyon, gösterge paneli, vites kolu, bardak tutucuları, mevcut tüm düğmeler, kapıların iç cepleri, dikiz aynası, torpido gözü, emniyet kemerleri, bagaj, pedallar, müzik sistemi ve ekranı rengârenk parıltılar içinde kalmıştı.

Görüntü muazzamdı. Aldığım keyif tarif edilemezdi. Eğer her yerime sim bulaşacağını bilmesem böyle bir arabam olsun isterdim doğrusu.

Yarın sabah Doruk'un arabasını gördüğünde nasıl bir tepki vereceğini hayal etmeye çalıştım. Nasıl küfredeceğini, temizlemeye çalışacağını ve sonra haftalarca, hiç bilmediği yerlerde sim bulacağını düşündüm. Tatlı, parıltılı, renkli bir adalet.

Avcum simler yüzünden rengârenk olmuştu. Bunu göstermek için diğerlerine doğru kaldırdım. İlk gören Sonat oldu. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ve kendi simli avuç içini çak yapar gibi havaya kaldırdı. Tam geri çekecekken arabanın üzerinden ona doğru uzanıp ellerimizi birbirine çarptım ve ikimizin elinden de dökülen simler arabanın tepesine kondu.

"Artık tüysek mi?" diye sordu Güz etrafına bakarak, ardından saati kontrol etti. "Neredeyse üç olmuş. Annem bizi evlatlıktan reddetmeden eve dönsek iyi olacak."

İklim başıyla onaylayarak simle yıkanmış ellerine baktı ve parmak uçlarıyla arka cebine uzanıp arabanın anahtarını Karza'ya uzattı. "Sen sürüyorsun."

Karza gülümseyerek İklim'in elindeki anahtarı kaptı ve İklim'i de belinden tutarak kendine doğru çekti. Onu öperken üçümüz de atık kutuları ve poşeti arabaya bırakıp kapıları kapattık. Karza, nihayet İklim'in dudaklarından ayrılabildiğinde gözlerinin içine bakıp gülümsedi.

"Sen de benim hayatımı böyle parlatıyorsun işte," diye fısıldadı, tatlı ve romantik bir şekilde. Sanki bir sim bombasıyla saldırıya uğramış bir arabanın yanında durmuyorlarmış gibi.

Saat 02:51'di ve hayatım boyunca hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Saat 02:51'di ve hayatım boyunca İklim'le Karza'nın sahip olduğu türden bir aşka sahip olamayacağımı fark ettim. Onların sahip olduğu şey gerçekti ve hiçbir miktarda simin yerini tutamayacağı şekilde parlıyordu. Bense buradaydım, küçük intikamların kraliçesi, sadece bir gülümsemeyle birinin hayatını mahvedebilen kız, kendimi... yalnız hissediyordum.

Saat 02:51'di ve mükemmel bir şekilde tamamlanmış intikam planımın heyecanı hızla söndü.

Saat 02:51'di ve en yakın arkadaşlarımın bu güzel anını bozmamak için gözlerimi kaçırdım.

Doruk'un evinden uzaklaşırken pencereden dışarıya baktım ve loş ışıklı dünyayı bulanık bir şekilde izledim. Ellerimdeki simler sokak lambalarının ışığını yakaladı ve birinin, tüm bu parıltıların, tüm bu zırhların ardındaki kızı görüp göremeyeceğini merak ettim.

Bölüm 10

@eniyiversiyonun

Son zamanlarda her günüm gereğinden fazla olaylı geçiyor gibi hissediyorum. Sizin de öyle mi? Yoksa ben drama ararken kaosun en dibine mi battım? Cevaplarınızı yorumlara bekliyorum.

Şimdi bugünümüzün konusuna gelelim: Dikkatli okuyun çünkü bu özellikle de ilişkiler sözkonusu olduğunda hepimizin aklına kazıması gereken bir şey. Partnerinize sizi mutlu veya mutsuz etme gücünü veriyorsanız, duygularınızın kontrolünü ona gümüş bir tepside teslim ediyorsunuz. Bu tehlikeli bir oyun. Nasıl hissettiğinizin kontrolünü bir başkasına verdiğinizde aslında temelde, "Gücümü al ve onunla ne yapmak istiyorsan onu yap," diyorsunuz. Peki, bu sizi nereye götürüyor? Güçsüzlüğe.

Bu ruhunuzun uzaktan kumandasını birine teslim edip, "Al, tüm güvensizliklerim arasında gez, gözyaşlarımda geri sar ve tekrar oynat, neşemi duraklat, kalp kırıklığımı atla ve hazır kontrol sendeyken özgüvenimi de sessize al," demek gibi. Tanıdık geldi mi?

Evet, ben de suçluyum. Orada bulundum. O duygusal fırtınayı yaşadım. Kitabın sonuna atlayalım: Asla iyi bitmiyor.

Bunu orada bulunmuş, bir başkasının sizin değerinizi ve mutluluğunuzu belirlemesine izin vermenin getirdiği iniş çıkışları hissetmiş biri olarak söylüyorum. Mesele şu, mutluluğunuz asla bir başkasına bağlı olmamalı. Evet, özel biri tarafından sevilmek ve değer görmek harika bir şey ancak bu sevgi hayatınıza katkıda bulunmalı, hayatınızın temeli olmamalı. Sabah alnınıza öpücük konduran, size uyanır uyanmaz telefona baktıran, son patates kızartmasını sizinle paylaşan türden bir sevgiyi kim istemez ki?

Kendi mutluluk kaynağınız, kendi yaslanacak duvarınız olmalısınız. Çünkü eğer bir başkasının duygularınızı kontrol etmesine izin verirse-

niz onlara iç huzurunun anahtarlarını vermiş olursunuz ve inanın bana, eninde sonunda pişman olursunuz.

Benim tavsiyem mi? Gücünüzü yakın tutun. Kimseye teslim etmeyin. Olması gereken yerde, avcunuzun içinde kaldığından emin olun ve ona hayatınız buna bağlıymış gibi sarılın. Önce kendinizi sevin, böylece partneriniz yanınızda olsun ya da olmasın, hâlâ güçlü bir şekilde ayakta kalabilirsiniz. Güçsüz değilsiniz, hiç olmadınız. Kendi mutluluğunuzun kontrolü sizde ve hiç kimse bunu sizden alma yeteneğine sahip olmamalı. Unutmayın, gücünüzü tanımlayan değil onu tamamlayan bir ilişkiyi hak ediyorsunuz.

Güzlerin misafir banyosu çift lavabolu, boydan boya aynayla kaplı, estetik açıdan insana ayna fotoğrafı çekmek istetecek türden bir banyoydu. Ancak benim yansımam pek de fotoğraf çekinmeye uygun değildi. Kendimi düşük bütçeli korku filmlerinden fırlamış hayaletlerden birine benzettim. Hani aniden perili bir evde belirecek olsam, muhtemelen hayaleti onun beni korkutacağından daha çok korkuturdum. Yüzüm, eve döndüğümüz gibi yapmaya karar verdiğimiz cilt bakım maskelerinden beyaz olanıyla kaplıydı. Doruk'un arabasını simleme görevimizin getirdiği adrenalinin ardından hiç kimseyi uyku tutmamıştı.

Karza ve Sonat mutfakta hepimiz için, uyuyabilelim diye ballı süt ısıtırken biz de cilt bakımı yapıyorduk çünkü bu, bir pijama partisinin olmazsa olmazıydı.

Soluma baktım. Güz ve İklim yanımda durmuş, kendi yüz maskelerini uygulama sanatıyla meşgullerdi. O kadar odaklanmış görünüyorlardı ki onları izlerken beyin cerrahlarını izliyormuş gibi hissettim. Çok ciddi, çok hassas hareket ediyorlardı. Biri elini uzatıp "neşter" dese yadırgamazdım.

"Sence Doruk fark eder mi?" Güz, maskesiyle ilgilenirken sordu. Yani simle dolu bir arabayı fark etmemesi biraz zor olacak gibiydi. Tek boynuzlu bir at hapşırsa daha az sim saçardı.

Gülümsememek için dudaklarımı büzerek maskenin düzgün kal-

dığından emin olmaya çalıştım. "Arabayı mı soruyorsun yoksa bizi mi?" Öte yandan, arabasının halini gördükten sonra aklına gelecek ilk ismin ben olup olmayacağımı merak ediyordum. Peki Doruk bunu benim yaptığımı anlar mıydı? Direksiyonun önüne, "*Sevgiler, Tamay*" imzalı bir kart bırakmamıştım ama tahmin edilemez değildi. Gerçi Doruk gibi biri, birçok kızı arabasını sime bulayacak kadar kızdırmış olabilirdi.

Güz iç çekerek kullanmayı bıraktığımız tüm malzemeleri saydam bir çekmecenin içine toplamaya başladı. "Bizi tabii ki," diye açıkladı çilekli dudak maskesinin paketini çöpe atarak. "Simleri fark etmemesi biraz zor. NASA bile fark etmiştir."

Geçici güzellik salonumuz eski haline dönerken aynada yansımama bir kere daha baktım. Keşke hayatım yüz maskeleri kadar uygulaması kolay ve etkili olsaydı diye düşünmeden edemedim. Biraz sihirli sıvıyı sür, bekle, yıka ve *voila*, anında parıldayan bir cilde sahip ol. Ne yazık ki içsel karmaşalar ve beynimi yiyen düşünceler soyulabilir maskeler gibi on beş dakikada sökülüp atılamıyordu.

Ortalığı hızlıca toparladıktan sonra çıkıp salona geri döndük. Uzun, üzerinde uyuyup kalmak için fazlasıyla rahat gözüken koltuğa kendimi bıraktım. Yüzümdeki maske tüm çözümsüz duygularım gibi sertleşmeye başlamıştı bile.

"Bu şekilde sonsuza kadar yaşayabilirim. Sadece dostlarım ve cilt bakımı..." dedi Güz kendini başka bir koltuğa bırakarak. Miskin bir kedi gibi iç çekti ve iyice esnedi.

"Bir de biz."

Sonat'ın sesi salonun geniş girişinden yankılandı. O ve Karza, ellerinde birer tepsiyle içeri girdiler. Ancak tepside ballı sütten çok daha fazlası vardı. Çikolata eritmiş, kızıl bir dağ gibi görünen koca bir kâse çilek yıkamış ve doğramışlardı.

"Diyetim huzur içinde yatsın," dedi İklim koltuktan masaya doğru yürürken. Gözleri çilek dağına kilitlenmişti.

Karza tepsiyi bıraktığı gibi İklim'i belinden tutup tepsinin önüne doğru çekti. Ona arkasından sarılırken başını hafifçe omzuna doğru

indirdi ve dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Çilek çok sağlıklı ve düşük kalorili Buz Perisi."

İklim ona dönmeden bıkkın bir iç çekti. "Çikolata için bahanen ne?"

Karza muzip bir ifadeyle sırıttı. "Yakmana yardımcı olurum diye düşündüm."

"Makul."

"Eğer bu konuşma devam edecekse üst kata çıkın," diye homurdanırken daha yeni uzandığım koltuktan kalkmaya çalıştım. Ayağa dikildiğim anda gözlerimin önünde süzülen bir deniz dolusu uçuşan küçük beneklere bir selam verdim. Demir eksiliğim, varlığını böyle hatırlatıyordu ara sıra. Baş dönmemi umursamadan masaya doğru ilerledim.

"Bence çok tatlılar," dedi Güz. Âşık olduğu kitap karakterleri karşısında duruyormuş gibi bakıyordu Karza ve İklim'e. Onların her tatlı anına hayran olmadan edemiyordu. Hayal dünyasında yaşayan ve yalnızca kitap karakterlerinin arasındaki aşkı tadan bir okurdan farksızdı.

Sonunda hepimiz ballı sütlerimize ve çikolatalı çileklerimize gömülmek üzere masaya oturduk. Her şey o kadar iştah açıcı gözüküyordu ki dudaklarımı yalamadan duramadım. Hemen elime bir çubuk alarak çileklerden birini kaptım.

"Özgür konusunu ne yapacaksın?" diye sordu birden Güz.

Derin bir iç çektim. Doruk'tan intikam almak keyif vermişti. Onunla yıllardır yaşadığım çekişmeli durumun acısını çıkarmıştım ama Özgür'ü o kadar tanımıyordum. Benim gözümde o sadece bir hedefti. Bir romantik ilişki potansiyeliydi. Asla sahip olamayacağım o efsanevi romantizmin bir umuduydu yalnızca.

Tabii eğer istersem onu kazanabilirdim. Sonuçta benden bahsediyorduk ve küçük bir başarısızlık ya da meydan okumada minik bir aksama beni durduramazdı. Ama onu elde etmek için elimden geleni yapabileceğime ve başaracağıma emin olsam da bunu istemediğimi fark ettim. Doruk'un birkaç sözüyle nasıl geri bastığını kendi gözlerimle görmüştüm. İhtiyacım olan şey bu değildi. İhtiyacım olan şey gerçek sevgi ve arzuydu. Kimsenin sözüyle hareket etmeyecek,

insanları umursamayacak, yalnızca beni düşünecek biriydi.

Duruşu, beyaz kil maskemden daha sağlam birine ihtiyacım vardı. Basketbol takım kaptanının iki lafıyla bükülecek bir tespihböceğine değil.

Dolayısıyla Özgür'le ilgili hiçbir şey yapmayacaktım. Yalnızca geri adım atarken neyi kaybettiğini görmesini istiyordum o kadar. Bunun için de gerekenler elimde yoktu. Ne onları kıskandırabilirdim ne gerçekten de bir ilişki kızı olabileceğime inandırabilirdim. Onların gözünde her zaman flörtöz amigo kız kaptanı Tamay olacaktım. Kolay, hızlı, ateşli... Uğraşılmaya değer değil, zaman harcanacak biri değil, bedeninin ötesinde gerçekten de tanınmaya değer bir karaktere sahip olan o Tamay olamayacaktım.

"Tamay? Daldın gittin," dedi İklim birden endişeli bir tonla.

Gülerek küçük düşüncelerimden sıyrıldım. "Yok, iyiyim. Sadece düşünüyorum. Hayatı. Aşkı. Ama en çok bu çilekleri hepinizden önce nasıl bitireceğimi."

Güz kıs kıs güldü. "Öncelikler önemli."

Ona anlamlı bir bakış attım. "Her zaman."

"Ama soruma bir cevap vermedin," dedi ardından sesini biraz alçaltarak.

"Bir şey yapmayacağım," dedim konuyu kapatmak istercesine. Gözlerim duvara asılmış usul usul parlayan peri ışıklarına kaydı. Pes ettiğimi itiraf etmek istemiyordum onlara. Pes ettiğimi kendime kabul ettirmek, geçen hafta İklim'in bana zorla denettirdiği fesleğenli detoks suyundan bile daha berbat bir tat bırakmıştı damağımda. En yakın arkadaşlarım bile olsa özgüvenimdeki çatlakları onlara gösteremezdim. Artık çabalamayacağımı ben bile kabullenemezken onlara anlatamazdım.

Yapay mumların loş ışığının altındaki masaya kısa süreli bir sessizlik çöktü. Süt yudumlama sesleri eşliğinde hepimiz sessizce düşüncelerimize dalmışken bir anda İklim oturduğu sandalyede kıpırdandı. "Buldum!" dedi heyecanla çubuğunu bir çileğe saplayarak. Çubuğu zavallı şişlenmiş çileğin üzerinde bırakarak heyecanla bize döndü. "Tüm sorunlarını neyin çözeceğini biliyorum!"

Karza, neredeyse gurur dolu bir ifadeyle sevgilisine bakarken diğerlerimizin bakışı... Nasıl desem? Şüpheliydi.

İklim ortamın beklediği kadar heyecanlanmadığını fark etmiş olmalıydı ki gözlerini devirdi. "Senin ihtiyacın olan şey ciddi romantik ilişki kızı olduğunu göstermek."

Hayal kırıklığıyla bir nefes verdim. "Dâhice!" dedim ironik bir şekilde gözlerimi kocaman açarak. "Ben nasıl düşünemedim bunu?"

"Hayır, dinle," dedi heyecanla konuşmaya devam ederken. Neredeyse masanın üzerine çıkacaktı. "Bunu yapamıyorsun çünkü kendini gösteremiyorsun. Ama ben kendini nasıl diğerlerine göstereceğini, imajını bu yönde değiştirebileceğini biliyorum! Sahte bir erkek arkadaş bulacağız sana!"

Bölüm 11

"Sahte bir erkek arkadaş mı? Kafa mı buluyorsun benimle?" Bir elimle burun kemerimi sıkacaktım ki yüzümde maske olduğunu hatırlayarak hemen geri çektim. Elim bir saniyeliğine kararsızca garip bir şekilde havada asılı kaldı, sonra pes edip parmaklarımı birbirine geçirip eklemlerimi çıtlattım.

"Neden olmasın?" İklim öne eğildi, gözleri heyecanla parlıyordu. Pes etmeye niyeti yoktu bu bakışların. Gerçi İklim'den bahsediyorduk. O asla pes etmezdi. "Biraz düşünsen aslında gayet mükemmel bir plan. Bir erkek arkadaşın olacak ve herkese ciddi bir ilişki yürütebildiğini göstereceğiz. Üzerine yapışmış olan etiketleri söküp atacağız. Bana kalırsa etiketler umurumda bile değil ama senin kendini rahatlatman için neden olmasın? Üstüne üstlük bu erkek arkadaşın sahte olacağı için duygusal yük de olmayacak. Gerçekten bir ilişkiyi yürütmek için çabalamana gerek kalmayacak."

Bir kaşımı kaldırdım, şüphe gözeneklerimden sızıyor, kil maskemi yumuşatıyordu. Gözlerimi öyle bir devirdim ki neredeyse beynimi görecektim.

Yılların tecrübesiyle aklımı okuyan İklim, içimde büyüyen kibir dalgasını salmak için ağzımı açamadan bıkkınlıkla iç çekerek devam etti.

"Bu aynı zamanda kendinin farklı bir tarafını göstermeni de sağlayacak. Dışarıya karşı bu ulaşılmaz, seksi amigo kızsın ama insanlar senin bundan daha fazlası olduğunu görmeli."

Sözlerinin derinlere gömdüğüm gerçeği çekip çıkarmasına duyduğum anlık öfkeyle dudaklarımı ısırdım. Ben özgüvenli, kimseye bağlanmayan kızdım. Flört eden ve çekip giden. Her ne kadar bunu kendim seçmesem de...

Ama tüm o cesareti, o özgüveni bir kenara bıraktığımda evin sessiz olduğu ve benim sadece Tamay olduğum geceler vardı. Yalnız kaldığım ve o kız olmadığım geceler vardı. Acaba bu yüzeyin ötesini gören var mı, derinlere inme zahmetine giren var mı diye merak ettiğim geceler...

Bu düşünceyle biri mideme yumruk atmış gibi hissettim.

Güz öne eğildi, gözleri birdenbire sanki ilk kez bu olasılığı düşünüyormuş gibi genişlemişti. "Bunu senden önce nasıl düşünemedim!" dedi kendine inanamayan bir ses tonuyla. "Bu ekibin çöpçatanı benim ve bu nasıl aklıma gelmemiş olabilir?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Belli olur gibi hissediyorum." Ben tüm ihtimalleri tartarken diğerlerinin bu plana daha da kapıldığından adım kadar emindim. "Yani uçakla gökyüzüne '*Tamay aslında ciddi ilişki kızı*' yazsak daha kolay olur gibi."

"Hayır," dedi İklim sarkastik yorumlarımı ustalıkla görmezden gelerek. "Bu çok daha sağlam bir yol. Güvenilir, tercihen uzun boylu ve yakışıklı, bizim okulda okuyan, plana dahil olan birini bulacağız ve herkese sıradan bir kaçamaktan fazlası olabileceğini göstereceksin. Yeniden markalaşmak gibi düşün."

"Yeniden markalaşmak," dedim duygusuzca. "Neyim ben, itibarı yerle bir olan bir içerik üreticisi mi?"

"Yarası olan gocunur," diye lafa karıştı Güz. Gülümsemesini bastırmaya çalışsa da pek başarılı olamıyordu.

Ona keskin oklar fırlatan bir bakış attım, o ise sadece omuz silkerek ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

Avuçlarımı gözlerime bastırıp, "İşe yaramaz," diye iç geçirdim, sanki bu konuşmanın saçmalığını bir şekilde göz ardı edebilirdim. Ama yaptığım her şeyin işe yarar olduğu da söylenemezdi. Doruk, Özgür, gerçek gibi hissettiren bir şey arayışım... Belki de sorun plan

değildi. Belki de derinlerde, bu planın aslında işe yarayabileceğinden korkmamdı. Aslında değer verebilecek biri olabileceğimden...

Belki de ben "mutlu son" olayı için uygun değildim. Belki de bazı insanlar *o kız* olmak için yaratılmamıştı.

O zamana kadar alışılmadık bir şekilde sessizce dinleyen Karza nihayet lafa girmeye karar verdi. "Diyelim ki Tamay'ı ikna ettik, bu rolü kim oynayabilir? Gerçekten senin... hani... sevgilin olma rolünü?"

"Sevgili," diye tekrar ettim, kelime dilimde yabancı bir tat bırakıyordu. Aklıma bir anlığına flört ettiğim eski erkekler geldi ama bu düşünceyi bir böcek gibi ezdim. Kesinlikle hayır. Bırakın sahte olanı, gerçek bir ilişki kurmak isteyeceğim son kişi onlardı.

"İkna edici biri olmalı," dedi Güz, sesi beni şimdiki zamana geri getirdi. "Rolü nasıl oynayacağını bilen ama duygulara kapılmayacak biri. Bunu bir iş gibi düşünecek biri."

Tamamen iş. Bununla başa çıkabilirdim, değil mi? Amigo kızlık aynı zamanda bir işti. Derslerim bir işti. Blogum bir işti. Hepsini ustalıkla idare ediyor ve tökezlemeden devam ettirebiliyordum. O halde bunu da bir iş gibi düşünürsem...

CV'me eklenecek bir madde daha: "Sahte ilişki kurmakta bir yıllık tecrübe."

Yeterlilik: Âşıkmış gibi davranabiliyor ve Oscarlık performans gösterebiliyorum.

"Tamam, peki," dedim ellerimi yumruk yaparak. Hafifçe masaya doğru yaslandım. "Bu çılgınca fikrinizi kabul ettiğimi varsayalım. Aklınızda kim var? Çünkü bu geri teperse, sonuçlarına katlanacak kişi ben olacağım."

Bu çılgın kriterlere kim uyabilirdi? Benim erkek arkadaşım rolünü inandırıcı bir şekilde oynayabilecek ve her şeyi daha da karmaşıklaştırmadan bunu yapabilecek biri kim olabilirdi?

İklim Karza'ya baktı, Karza Güz'e dönüp sırıttı ve Güz tek kaşını kaldırıp İklim'e bir bakış attı. Ardından üç kafa aynı anda, oluşturduğum tezahürat rutinlerimden bile daha senkronize bir hareketle Sonat'a döndü.

"Sizi işgüzarlar," derken ağzım neredeyse bir karış açılmıştı. "Bunu çoktan kendi aranızda konuşup karar verdiniz öyle değil mi? Şimdi aklınıza gelmiş gibi rol yapıyorsunuz!"

Sonat anında ellerini göğsüne kaldırıp savunmaya geçti. "Ben yapmıyorum."

"Farkındayım," dedim ona bakmadan. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Bu masada olan biten hakkında fikir sahibi olmayan yalnızca iki kişiydik. Kuklacılar, kukla olmuştu. Eşit derecede hazırlıksız, eşit derecede dehşet içindeydik. En yakın arkadaşlarımız tarafından içine düşürüldüğümüz bir tuzakta baş başaydık.

Sonat kendine dönmüş üç surata teker teker bakarken dehşet içinde sandalyesine gömüldü. "Korkmaya başlıyorum."

İklim kararlı bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Sonat mükemmel bir seçenek," dedi. "Karizmatik, centilmen, yakışıklı ve duygularına hâkim olabilecek biri. Ayrıca rol de yapabiliyor, öyle değil mi Sonat?"

"Keşke adıma karar vermeden önce bana da bir danışsaydınız," diye mırıldandı çaresizce.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra durdum. Sonat gerçekten de kötü bir seçenek değildi. Kendine yeteri kadar güveni vardı, olmasa bile rol yapabilirdi, sahte ilişki işini satacak kadar karizmaya sahipti, Doruk'la ve başkalarıyla olan karmaşık geçmişimi de gayet iyi biliyordu. Başka biri olsa her şeyi ona açıklamak için bir ton dil dökmek zorunda kalırdım ama o her şeye hâkimdi. Üstelik kolay kolay duygulara kapılacak biri değildi. Hatta denebilir ki duygusal yelpazesi bir çay kaşığı kadardı.

"Sonat." Yavaşça adını mırıldanarak bu fikri kafamda toplamaya çalıştım. Beynimdeki çarklar bu saçma fikri işlemek için vızıldıyordu. İşe yarayabilir mi? Sahte bir ilişkiyi tam bir felakete dönüştürmeden sahneleyebilir miydik? "Ama bunu yapmak istiyor musun?" diye sordum odadaki herkesi boş verip yalnızca Sonat'ın gözlerine kilitlenerek. Gözlüğünün arkasındaki hafif çekik gözleri titreşirken yansıttığı tereddüt fark edilmeyecek gibi değildi. "İstemiyorsan sorun değil," dedim anında. Bu tarz konularda biraz çekingen kaldığı-

nın farkındaydım. Onunla yıllardır tanışıyorduk ve hiç kız arkadaşı olduğuna tanık olmamıştık.

"Onu rüşvetle kandırırız," dedi Karza sırıtarak. "Ona istediği bir şeyi teklif edebiliriz. Herkes satın alınabilir," diye ekledi kurnazca.

Güz, Karza'ya katıldığını başıyla onaylayarak gösterdi. "Üstelik onun da bir kız arkadaşa ihtiyacı var. Buz pateni yüzünden zorbalandığı dönemlerden beri hiçbir kız onunla çıkmak istemedi. Okulun amigo kız kaptanıyla çıktığı dedikodusu tüm kızların dikkatini çeker. Birbirinizle işiniz bittiğinde dilediğiniz romantik ilişki önünüze serilecek." Ardından hafifçe Sonat'a dönüp sırıttı. "Yalan da olsa mutlu olsun, kıyamam."

"Sanki senin çok oldu," diye çıkıştı Sonat.

"Güz haklı," dedi Karza. "Eğer İklim olmasaydı ben de hâlâ yalnız ve umutsuz haldeydim."

İklim buna karşılık gözlerini devirerek Karza'nın koluna hafifçe vurdu. "Yalandan kim ölmüş."

"Eğer kabul ederlerse muhtemelen bu ikisi ölebilir."

"Bir dakika susar mısınız?" diye çıkıştım sinirle. "Bu teklife evet ya da hayır diyecek tek kişi Sonat. Karar ona ait."

Düşünerek yanaklarımın içini çiğnedim. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu, kaygı kararlılığımın kenarlarını tırmalıyordu. Sonat kabul ederse, bu hayatım boyunca vereceğim en iyi -ya da belki en kötü- karar olabilirdi.

Sonat bana baktı, gözlerindeki bakışı anlamlandıramadım. Beni kırmak istemediği için nasıl reddedeceğini mi düşünüyordu? Şüphe mi duyuyordu? Yoksa o da benim gibi bu işe sıcak bakmaya mı başlamıştı?

Plan kesinlikle çılgıncaydı ve biraz çılgınlığa asla hayır demezdim. Sonat da öyleydi. Bakışları uzaklaştı, masaya doğru indi, sonra tekrar beklentiyle titreşen üç düzenbaz dehaya doğru döndü.

"Şunu açıklığa kavuşturayım," dedi boğazını temizleyerek. "Tüm okul onun ciddi ilişki ve uzun süreli bağlılıkla başa çıkamayan bir tür buzdan kraliçe olduğunu düşünmesin diye Tamay'ın erkek arkadaşı gibi davranmamı mı istiyorsunuz?"

İklim hevesle başını salladı. "Özet olarak, evet."

Sonat gözlerini kapatarak neredeyse dramatik bir şekilde kalan tüm sabrını topluyormuş gibi derin bir nefes aldı. Tekrar açtığında gözlerinde bir parıltı vardı. "Ve benim bundan çıkarım ne olacak?"

Kendini bu kadar açık bir şekilde ifade ettiği için neredeyse gülmek istedim. Klasik Sonat. Her zaman pratik, her zaman konuya odaklı.

"Bak güzel abiciğim," diye başladı Güz parmağını kaldırarak. "Öncelikle, itibarın büyük bir yükselişe geçer. Yani, Tamay ile çıkmandan bahsediyoruz. Bu, satın alamayacağın bir sosyal sermaye gibi. Üstelik bacağın kırıldığından beri sosyal hayatın da biraz durakladı."

"Travmalarımı tetiklediğin için teşekkürler," diye mırıldandı Sonat şakacı bir tavırla. "Hâlâ o düşüşle ilgili kâbuslar gördüğümü biliyorsun, değil mi?"

Bana bakıp hafifçe göz kırptığında kararını çoktan verdiğini fark ettim. Bakışlarından anladığım kadarıyla Sonat bu anlaşmayı kabul edecekti. Ancak gerekçesinden emin değildim. Kendi çıkarları için miydi yoksa arkadaşlığımız için yaptığı bir iyilik miydi? İki türlü de bu işten fayda sağlayacak tek kişinin ben olmadığımı bilmek içimi rahatlatıyordu. İtiraf etmekten nefret etsem de Güz bu noktada haklıydı. Benimle birlikte görünmek ona yardımcı olabilirdi.

Ortalık sessizleştiğinde Sonat tekrar bana baktı. Dudakları hâlâ bir kenara doğru kıvrılmış, muzip bir ifade oluşturuyordu. "Sen ne diyorsun Tamay? Var mısın?"

Yutkunurken sorusunun ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü hissettim. Odanın etrafına baktım. İklim sandalyesinde hafifçe kıpırdanıyordu, Güz heyecandan patlamak üzereymiş gibi görünüyordu ve Karza sanki bundan sonra ne yapacağımı görmek için bekler gibi sessiz bir merakla beni izliyordu.

"Bence bu çılgınca. Düpedüz delilik. Güz'ün okuduğu romantik komedi kitapları derecesinde çılgınca..." Duraksadığımda beynimin değil de kalbimin çoktan bu kararı verdiğini fark ettim. Bana yal-

nızca bu kararı sesli olarak dile getirmek düşüyordu. "Ama denemek istiyorum."

Bir peri masalı aramıyordum, sadece insanların üzerime yapıştırdığı hikâyeyi yeniden yazmak istiyordum. Herkese sadece tek boyutlu bir amigo kraliçesi, dokunulmaz ve mesafeli olmadığımı göstermek istiyordum. Ayrıca tüm kusurlarımı çoktan bilen ve şimdiye kadar çığlık atarak kaçmayan bir arkadaştan daha iyi kim bana yardım edebilirdi ki?

Sonat yüzünü eliyle ovuşturarak teslim olmuş gibi iç çekti. Uzun bir an bana baktı.

Bir sözleşme imzalarcasına, gelecek aşk hayatımızın kaderimizi bir cümleyle mühürledi. "O halde sahte erkek arkadaşın olacağım."

Nefesimi tutana kadar fark etmemiştim, rahatlama ve tedirginlik karışımı bir duygu beni ele geçirmişti. İşte oluyordu. Gerçekten bunu yapıyorduk.

Başımı sallayarak elimi ona doğru uzattım. Uzattığım, yeni manikürlü, mor ojeli elime bir an baktı, sonra da kendi eline aldı. Tutuşu sıkı ve sıcaktı, kolumda beklenmedik bir karıncalanmaya neden oldu.

El sıkışırken bir umut dalgası hissetmeden edemedim. Gerçeklik ve aldatmacanın bulanıklaşacağı bu oyuna balıklama dalmak üzereydik ve duygular kapıda bırakılmalıydı.

"Bu acayip eğlenceli olacak!" dedi Sonat, elimi bırakıp sandalyesine yaslanarak.

"Umarım," dedim dudaklarımda beliren gülümsemenin ipucunu saklayamayarak.

"İkimizin de hayatını mahvetmeyi dört gözle bekliyorum."

"Halledersiniz," diye araya girdi İklim. "Biraz romantizm ve drama istiyorum!"

"*Sahte* romantizm." Güz lafını keserek onu ciddi bir ifadeyle düzeltti.

Sonat'a baktım ve kardeşini dinleyen duruşunda bir sempati hissettim. "Sonat," dedim bana dönmesi için. "Eğer herhangi bir noktada fazla gelirse söyle, hemen bitiririz. Benim için katlanmaya zorlama kendini. Kırılmam."

Bir an beni inceledi, ağzının köşeleri hafif bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Aynısı senin için de geçerli."

Diğerleri sanki kraliyet düğünü planlıyorlarmışçasına okuldaki "ilişkimizi" sergilemenin en iyi yolunu tartışarak tam bir entrika moduna girmişlerken, Sonat bana doğru eğildi ve sesini sadece benim duyabileceğim bir seviyeye indirdi. "Bunun bir karmaşaya dönüşebileceğini biliyorsun, değil mi? Benimle çıkıyormuş gibi yapmak senin için bir sadece bir 'iyilik' olmayabilir. Hâlâ bazen benimle dalga geçildiğini biliyorsun."

Gülmekten kendimi alamadım, omuzlarımdaki gerginlik biraz olsun azaldı. "Merak etme," dedim. Suratı bana o kadar yaklaşmıştı ki nefesindeki çilek kokusunu alabiliyordum. "Seninle uğraşan herkesi öyle bir pişman ederim ki işim bittiğinde dizleri üzerinde benden merhamet dilenirler."

Sonat uzun bir süre az önce birinin omurga hizasını yeniden düzenlemekle tehdit eden dudaklarıma baktı. Bu göğsümde küçük ve beklenmedik bir kıpırtı yarattı. Bir anlığına beni öpeceğini sansam da hemen sonra gözlerime bakıp hafifçe güldü.

"İşte benim sevgilim."

Bölüm 12

Herkes sonunda salondaki koltuklara serdiğimiz rengârenk ve hiçbiri birbirine uymayan nevresimlerin arasında uykuya dalmıştı. Odadaki nefes alıp verişlerimiz düzenliydi. O kadar çok konuşmuştuk ki oluşturduğumuz planların heyecanı sonunda herkesi yormuş olmalıydı. Ancak ben yeterince yorgun değildim. Uyuyamıyordum. Yatağımda gözlerim tavana dikilmiş yatarken düşüncelerim sakinleşmeyi reddeden bir fırtına gibi dönüp duruyordu. Yana dönerek Güz'e ve ikimizin örtündüğü battaniyeye daha sıkı sokuldum ama bu da işe yarayacak gibi değildi. İçimdeki huzursuzluk geçen her dakika cildimde gezinen bir karıncalanma gibi artıyordu.

Ay ışığının yumuşak parıltısı yarı kapalı panjurlardan sızarak salonu gümüşi çizgilerle kaplıyordu. Battaniyeyi sakince kendi üzerimden Güz'e doğru kaydırıp doğruldum. Boğazım kuru, zihnim huzursuzdu. Biraz su içmenin iyi bir fikir olacağını düşünerek ayaklandım. Yavaşça yataktan çıkıp kimseyi uyandırmamaya dikkat ederek sessizce mutfağa doğru ilerledim.

Kapıya yaklaşırken hafif bir ses beni durdurdu. Biri zaten oradaydı.

Kapı eşiğine yaslandığımda Sonat'ın masada oturduğunu gördüm. Ocağın üzerindeki aspiratörden gelen hafif, titrek ışıkla aydınlanmıştı. Beni fark etmemiş gibi görünüyordu. Kaşları çatılmış, dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Parmaklarını masaya ritmik

bir şekilde vuruyordu. O da benim gibi düşüncelere dalmıştı. O da en az benim kadar huzursuz görünüyordu.

Bir an geri dönmeyi, onu gece yarısı düşünceleriyle baş başa bırakmayı düşündüm. Ancak ikimiz de aynı durumda olduğumuza göre belki çözümü de birbirimizde bulabilirdik. O da benimle aynı endişeyi paylaşıyor olabilirdi ve en iyi yol bu konu hakkında konuşmaktı. İçeri adım atmaya karar verdiğim anda gözleri yukarı kalkarak benimkilerle buluştu.

"Tamay," dedi yumuşak bir sesle. "Sen de mi uyuyamadın?"

"Evet," derken mutfağa uzun bir adım attım.

O tanıdık, hafifçe yana eğik gülümsemesi dudaklarındaydı. "Sanırım ikimiz de diğerlerinin gazına fazla hızlı geldik."

Masaya doğru ilerleyerek karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. Bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. İkimiz de doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor gibiydik. Sanki bir uçurumun kenarında duruyor ve önce kimin atlayacağına karar veriyorduk.

Sonunda sessizliği ben bozdum. "Konu sahte sevgililik değil mi?"

Sanki bariz değilmiş gibi, diye söylendim. *Evdeki küçük örümcekler bile konunun farkında. Bir de soruyorsun.*

Sonat derin bir nefes alarak elini ensesine götürdü. "Biraz," diye itiraf etti. "Bir şeyi taklit etmek başka, yıllardır tanıdığın biriyle taklit etmek başka." Kendini durdurarak dudaklarını büzdü. "Ya arkadaşlığımızı bozarsak?"

Boğazımdaki düğüm daha da sıkılaştı. İşte tüm gece boyunca kaçmaya çalıştığım düşünce tam olarak buydu. Kollarımı masanın üzerine koyup çenemi onlara yasladım. "Zihnimi okudun," dedim sessizce. "Bildiğim tek şey şu ki basit bir plan uğruna seni kaybetmek istemiyorum."

"Al benden de o kadar. Sen benim hayatımdaki en önemli insanlardan birisin." Sanki bunu söyleyip söylememesi gerektiğinden emin değilmiş gibi sesi hafifledi. "Sahte bir şeyin gerçek bir şeyi bozmasına izin veremem."

Kalbim bir anlığına durakladı. Sonat genellikle bu kadar açık ve savunmasız olmazdı. Derin konulardan kaçar, her şeyi bir şakayla

toplardı. Yarı karanlık bir mutfakta onu bu kadar şeffaf görmek, bambaşka bir Sonat tanımak gibiydi. Geç saatlerin de etkisi vardı tabii ki bunda. Geceler yalnız insanların hem sığınağı hem de kafesiydi. Duygularınızı kontrol ederdi.

Titrek bir nefes verdim. "Bozmasına izin vermezsek sorun olmaz. Sonuçta kontrol bizde. Dikkatli oluruz. Sınırlarımızı belirleriz."

Her zaman kontrol sahibi biri olmuştum. Duygularımı, düşüncelerimi, hatta etrafımdaki insanların algılarını bile çoğunlukla ustalıkla yönlendirebilirdim. Bir şeyleri planlamak, her adımı hesaplamak benim için çocuk oyuncağı haline gelmişti. Hayatımın en kaotik anlarında bile soğukkanlılığımı korur, sanki her şey tam da istediğim gibi ilerliyormuş gibi davranabilirdim. Ama bu yeni durum, kontrolümü paylaşmamı gerektiriyordu. Karşımdaki kişiye karşı duyduğum sevgi, iplerini elimde tutmamı zorlaştırıyordu ve bu durum beni hiç hissetmediğim kadar savunmasız kılıyordu.

"Ya insanlar konuşmaya başlar ve biz onlara söylediğimiz yalanlara inanmaya başlarsak?" Tüm doğru cevaplara sahipmişim gibi gözleri benimkilerdeydi.

"Dururuz, Sonat," dedim hissettiğimden daha emin ve kararlı bir şekilde. "İşler tuhaflaştığı anda birimiz bu işi kökünden söküp atar."

Hareket etme ihtiyacı duyduğum için aceleyle kalktım ve buzdolabına doğru yürüyüp kendime bir bardak su doldurdum. Soğuk su boğazımı yatıştırdı ama kafamdaki düşünce fırtınasını sakinleştirmeye yaramadı. Ona dönmesem bile Sonat'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum; izliyor, düşünüyor, bekliyordu.

"Farkında mısın," derken bardağımı tezgâha bırakıp ona döndüm. Ocağın üzerindeki aspiratörden gelen hafif ışık yüz hatlarını yumuşak gölgelerle doldurmuştu ve her şey gereğinden fazla romantik hissettiriyordu. İçimdeki ses, "*Biri şu romantik komedi ışığını kapatıp müziği kesebilir mi?*" diye isyan etmek üzereydi. "Bu yaptığımız ilk çılgınlık değil ve umarım ki sonuncusu da olmayacak."

Sonat hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Haklısın," diye kabul etti. "En travmatik olanı spor ayakkabılarını unuttuğun gün koor-

dinatöre görünmeden onları soyunma odasına bırakmam gereken gündü. Kızların soyunma odasına!" diye bastırdı özellikle.

O anı hatırlayarak gülümsedim. "Kızların çığlıklarından neredeyse sağır kalacaktın. Ödün patlamıştı, donakaldın."

"Benim suçum değildi!" diye çıkıştı anında.

"Senin suçundu."

"Saati yanlış söylemiştin."

"Hayır, ben doğru söylemiştim. Sen mesajı yanlış okumuştun."

Hatasını kabul etmek istemediğini ama edeceğini biliyordum. Derin bir iç çekti. "Peki, benim hatamdı. Şansıma kafama o kadar fazla çanta ve su şişesi fırlatıldı ki kimse yüzümü görmeden kaçabildim."

İkimiz de gülerken aramızdaki gerilim bir nebze de olsa hafiflemişti. Tatlı, komik anılar insanı her zaman güvenilir bir alana taşıyordu.

Sonat yavaşça başını salladı. "Anlaştık," dedi, elini masanın üzerinde uzatarak. "Bu sefer tereddütsüz ve kesin bir şekilde."

Bir anlığına öylece kalıp eline baktım. Zihnim hızla ihtimallerle doldu. A planı, B planı, C planı... Ne olursa olsun Sonat'la arkadaşlığımı bozmamalıyım planı... Birbirimize güvenmek zorundaydık. Sonuçta işlerin karmaşıklaşmasına izin vermemek *bizim* elimizdeydi.

Sonat'a güveniyor muydum?

Canım pahasına.

Kendime güveniyor muydum?

Yeteri kadar.

Elim onun elini buldu ve ellerimiz temas eder etmez daha önce hissettiğim o belli belirsiz elektriklenme yine içimden geçti. Bu beni tuhaf hissettirse de bu hissi hemen bir kenara ittim. Bu, Sonat'tı. En yakın arkadaşlarımdan biriydi.

El sıkışırken dudaklarının kenarına küçük bir gülümseme yerleşti.

"O zaman nasıl başlayalım?" diye sordum. "Sence ne zaman başlamalıyız? Nasıl olmalı? Herkesin gözü önünde mi başlayacağız?"

Sonat derin bir nefes aldı ve gözlerini masadan bana çevirdi. "Başta biraz zorlanacağız sanırım," dedi yüzünde hafif bir gülüm-

semeyle. "Hem sahte bir şey yapmaya çalışıyoruz hem bu işin bir parçası olarak herkesi kandırmak zorundayız hem de birbirimize tamamen dürüst kalmamız gerekiyor."

Başımı salladım. "Her şeyi düşünmek lazım. Mesela, işler bizim planladığımız gibi gitmezse? Ya bir şeyler ters giderse?"

"İkimizin de iyi olduğundan emin olduğum bir konu varsa o da işler planlandığı gibi gitmediğinde bir şekilde çözüm bulmak. İkimiz de doğaçlama yapmakta iyiyiz. Kıvrak zekâlıyız. Altından kalkamayacağımız bir şey olduğunu sanmıyorum."

İster lise zamanlarımızda olsun ister üniversiteye başladığımız dönemde, Sonat her zaman bir şekilde oradaydı. Bir telefonla ulaşılırdı. Bir mesajla gelirdi. Arkadaşlarına çok değer verir ve yardıma ihtiyaçları olduğunda asla geri durmazdı. Bu sahte ilişki planının da bir farkı olmayacaktı. Değil mi?

Sonat, sandalyesinde hafifçe arkasına yaslanarak beni dikkatle inceledi. "Şimdiye kadar hep bana yardım ettin, zor anlarımda yanımdaydın. Yardım etme sırası bende." İçimdeki tüm şüpheleri okumuş gibi, "Bana her zaman güvenebilirsin, biliyorsun değil mi?" diye ekledi.

"Ona hiç şüphem yok."

"O halde bu konuda da güven," diyerek başını hafifçe yana yatırdı ve gözlerimin içine baktı.

Söyleyebildiğim tek kelime döküldü dudaklarımdan. Sonucunu düşünmeden, ters gidebilecek ihtimalleri sayamadan, endişelerimi hissedemeden bir anda konuşuverdim. "Tamam."

Kelimeler bittiğinde ve geriye yalnızca zihnimizde asılı duran sözler kaldığında ayağa kalktım. Romantik ve ciddi Tamay'ın süresi dolmuştu. Tüm varlığımla anın yoğunluğundan kaçma ihtiyacı hissediyordum. "Artık biraz uyusam iyi olur," dedim asla uyuyamayacağımı düşünsem de.

Sonat başıyla onaylayarak ayağa kalktı. Bir an orada öylece durduk, mutfakta biraz garip bir şekilde bekleyerek, konuşmayı nasıl sonlandıracağımızı bilmez bir halde. Sarılmalı mıydım? Bir kere daha mı el sıkışmalıydım? Bu kararsızlıktan o kadar çok nefret edi-

yordum ki sırf bir şey yapmış olmak için bir tava alıp Sonat'ın kafasına geçirebilirdim. *Yeter ki tuhaf sessizlikler son bulsun.* Sonunda Sonat boğazını temizledi ve bana küçük bir gülümseme sundu. "İyi geceler, yeni sahte kız arkadaşım."

"İyi geceler, yeni sahte erkek arkadaşım," dedim ve hızla arkamı dönüp mutfaktan çıktım.

Eğer böyle tuhaf hissetmeye devam edersen Tamay, diye konuştum kendi kendime. Seni ıslak terlikle döver, tüm makyaj malzemelerini kırar ve cilt bakım serumlarını tuvalete dökerim. Kendine gel ve silkelen. Yarın tüm kontrolü elinde hissederek uyan.

Bölüm 13

@eniyiversiyonun

Uyum sağlayamama hissini, dışarıda durup içeriye bakmayı ve neden herhangi birine, bir yere veya bir şeye ait olmadığınızı merak etmeyi biliyorum. İnandırıcı gelmeyebilir, sizin de bildiğiniz gibi uzun süredir uyum sağlayan değil, uyum sağlanan kişiyim ama en yakın arkadaşlarımdan biri bu problemle o kadar uzun süredir başa çıkmaya çalışıyor ki durumu gözlemlemek için fazlasıyla fırsat yakaladım.

Size bu histen anında kurtulmanızı sağlayacak inanılmaz derecede önemli bir şey söyleyeyim: Hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamamanızın nedeni, asla buna gerek olmaması aslında... Farklı, eşsiz olmanız, bir biçimde öne çıkmanız gerekiyor. Uyum sağlamak abartılıyor ve arka planda kaybolmak sizin gibi sıradışı biri için asla mümkün değil. Asla olmayacak. Bazı insanlar hikâyenin görünmez yan karakteri, bazı insanlarsa o hikâyenin ana karakteridir. Ve ana karakterler asla uyum sağlayan sıradan insanlar olmamıştır.

Kendinizi yetersiz hissettiğiniz veya ait olmadığınızı düşündüğünüz her an, aslında evren size kalabalığı takip etmek için burada olmadığınızı hatırlatıyor. Liderlik etmek, yaratmak, ilham vermek ve işleri özgünlüğünüzle renklendirmek için buradasınız. Öne çıkmak bazen yalnız hissettirebilir ama aynı zamanda sizi inanılmaz derecede özel kılan da budur. Bu insanlar hiç kimsede olmayan bir şeye sahiptir: bir bakış açısı, bir varoluş biçimi, bir fikir...

Bunun yanında, uyum sağlayamayan insanların bir başka öne çıkan özelliği de dünyayı görme ve algılama şekilleridir. Başkalarında gördüğünüz nezaket, güzellik, yetenek; bunlar sadece hayran olduğunuz rasgele nitelikler değil. Gerçek şu ki bunları başkalarında görebiliyorsunuz çünkü bunlar zaten sizin içinizde. Aynaya bakmak gibi düşünün. Birinin yaratıcılığına hayran olmanızın nedeni o yaratıcılığın sizin içinizde

de yaşıyor olması. Çünkü sizin bir parçanız olmasalar, bu nitelikleri fark edemezdiniz.

Peki, neden kendimizden şüphe ediyoruz? Kendi özgünlüğümüzün hatırlatıcılarıyla çevriliyken neden değerimizi sorgulamaya bu kadar çok zaman harcıyoruz? Şüphe etmeyi bırakıp kim olduğunuzu kucaklamanın zamanı gelmedi mi sizce de? *Her bir parçanızı.* Hayat, sadece geçinip gitmekten veya başkalarının oluşturduğu kalıplara uymaktan çok daha fazlasıdır. Önemli olan gelişmek, her zaman olmanız gereken kişiden vazgeçmeden cesurca yaşamaktır. İçinizde parlaması gereken bir ışık var ve dünyanın bunu görmesi gerekiyor.

Kahvaltımız, yulaf ve granola dolu kâseler, çınlayan tabaklarla Güz'ün pencere kenarındaki tarçın kokulu mumundan yayılan hafif dumana karışan taze kahve kokusunun kaotik bir bulanıklığından ibaretti. Mutfak; yarısı bitmiş, doğranmış meyveler, bardaklarımızda kalmış portakal suyu ve arka planda uğuldayan bir *blender* sesiyle âdeta bir savaş alanına dönmüştü. Güz'ün tüm mahalleyi uyandırmadan sağlıklı *smoothie* yapma girişimi bariz bir şekilde başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Güz elindeki çırpma telini bir hançer gibi sallayarak, "Tamay, sadece muzla hayatta kalamazsın," dedi. Bir tabak dolusu tavada yumurtayı bana doğru iterken bir yandan da açtığımız pop şarkılarına uyum sağlıyordu. Evin gerçek annesi, İpek teyze henüz kalkmadığı için tam bir anne modundaydı. Sanki hayatım tamamen kahvaltı seçimlerime bağlıymış gibi gözleri kocaman ve endişeyle doluydu. "Proteine ve karbonhidratlara ihtiyacın var. Seni yılın ilk pratiğine kadar ayakta tutacak besinler almalısın."

Yumurtalara şüpheli bir bakış attım. Kenarları biraz yanmıştı. Güz'ün mutfaktaki maharetleri hiç dillere destan olmamıştı ama yenilebilir görünüyorlardı. Yine de gece o kadar fazla ekşi jelibon yemiştim ki midem hâlâ kötüydü. Yumurtaları yemeyi düşünmek bile midemi bulandırıyordu. "Muzum ve ben iyiyiz," diye mırıldandım ancak midem haince guruldayınca Güz'ün yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirdi.

"Al işte! Gördün mü?" Bana zafer dolu bir bakış attıktan sonra kendi kahvaltısını hazırlamak için aceleyle tezgâha döndü. "Kızlara parende senkronizasyonunun* ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalışırken bayılmadığın için bana teşekkür edeceksin."

Sonat mutfak adasında oturmuş ortamdaki kaosun gelişimini hafifçe eğlenmiş bir ifadeyle izliyordu, dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılmıştı. Bu arada İklim mutfakta hummalı bir koşuşturmaca içindeydi.

Bir yandan buzdolabını karıştırırken bir yandan da sabahları detoks suyunu içmezse dünyanın sonu gelecekmiş gibi kendi kendine mırıldanıyordu. Üzerindeki büyük beden bebek mavisi kazağı ve dağınık saçlarıyla bile her an koşarak antrenmana gidecekmiş gibi görünüyordu. Öyle ki kazağının içinden bir çift paten çıkarmasından korkuyordum. Olimpiyatları kazanmayı kafasına koymuştu. Çok ünlü bir buz patencinin sözlerini sürekli tekrar edip duruyordu.

Kazanmak birinciliktir. Geri kalan her şey kaybetmektir."

"Kim yedi bütün salatalıkları?" Sesi buzdolabının derinliklerine daha da gömüldüğü için boğuk çıkıyordu. "Dün gece birkaç tane vardı, görmüştüm. Hatta üzerine adımı yazmıştım." Buzdolabından gelen birkaç takırdamanın ardından ekledi. "İpek teyzenin de haberi vardı."

Bu sırada Karza, telefonunda sosyal medya akışını odaklanmış bir şekilde kaydırıyordu. Masumiyetle dolu bir ses tonuyla, "Bana bakma Buz Perisi," dedi bakışlarını telefondan ayırmadan. "Ben bol soslu, kaşarlı, sucuklu tostumu yapıp yedim bile."

"Kızlar kalori sayarken bunu söylemen iyi oldu," diye mırıldandı Sonat kahve fincanına doğru. "Gerçi sen söylemesen bile koku ne yediğini fazlasıyla açıklıyor."

Muzumu yemeye devam ederken hafifçe gülümsedim. Karza ve Sonat'ın pijama partisi sabahı çılgınlığına bu kadar sorunsuz uyum

---

* Jimnastik, akrobasi veya dans gibi fiziksel performans gerektiren spor ve sanat dallarında kullanılan bir terim. Birden fazla kişinin ya da grubun aynı anda, senkronize bir şekilde parende (havada dönüş içeren bir hareket) yapmasını ifade eder. Bu tür bir koordinasyon, estetik açıdan etkileyici olduğu kadar teknik olarak da epey zordur. -ed.n.

** Rus buz patenci Alexandra Trusova'nın sözü. -ed.n.

sağlaması gerçekten tuhaftı ama şikâyetçi değildim. Sanki her zaman bu ekibin bir parçasıymış gibi hissettiriyorlardı.

İklim sonunda buzdolabından bir kutu havuç suyuyla çıktı. "Sen hâlâ sağlıklı beslenme rutinimizin bir parçasısın," diye gözlerini Sonat'a dikti. "Artık 'erkek arkadaş' olduğun için diyetten muaf değilsin." Havada tırnak yaparak konuşurken dudaklarında alaycı bir gülümseme oynuyordu.

"Asla."

"Akıllı abim," diye takıldı Güz yanına memnun bir ifadeyle otururak. Sonra bir bana, bir muzuma baktı ve kaşlarını çattı. Tabaktaki yumurtaları tekrar önüme doğru itekledi. "Ye. Uzun bir günümüz var."

"Şimdi," dedi İklim dudaklarında ince, turuncu bir bıyıkla. "Okula gitmeden önce planı bir kez daha gözden geçirmemiz gerekiyor."

"Ne gerek var?" diye mırıldandım alaycı bir ifadeyle. "Bence anladık: Sevgiliymiş gibi davran, birbirimizi seviyormuşuz gibi yap, herkesi çıldırt."

"Bak Julietçiğim, olay el ele yürüyüp öpüşüp koklaşmanızla bitmiyor."

"Öpüşüp koklaşacak mıyız?" derken Sonat az daha kahvesini püskürtecekti.

İklim onu umursamadan konuşmaya devam etti. "Sosyal medyada görsel kanıta ihtiyacımız var. Bir iki kişi sizi gördü diye dedikodu yürümez. Okuldaki herkesle takipleşiyorsun. Bu işin yürümesi için halka açılmanız gerekiyor."

"Halka açılmak derken, *Instagram*'da bir fotoğraf paylaşmak mı?" diye sordu Sonat, kaşını kaldırarak.

"Aynen öyle," diye lafa karıştı Karza sevgilisine katılarak. "Stratejik bir fotoğraf diye düşündük. Daha doğrusu İklim'le Güz düşündüler. 'Artık bir çiftiz' demek için."

"Tabii," diye mırıldandım gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarak. "Çünkü bir okul sabahının köründe çekilen bir fotoğraf kadar 'doğal ve rahat' olan bir şey yok."

"Şikâyet etmeyi bırak ve buraya gel," diye emretti İklim, Sonat'la beni yan yana oturttu. Mükemmel açıyı bulmak için masayı düzenlemeye koyuldu.

"Çok fazla uğraşmamış gibi görünmeli ama yine de yeterince uğraşmış gibi."

Sonat iç çekti, saçlarının arasından bir elini geçirerek İklim'e baktı. "Peki," dedi, beni bile gerebilecek bir bakışla bana dönerek. "Nasıl poz vermem gerekiyor?"

Homurdanarak sandalyemi onunkine doğru kaydırdım. Kolunu tuttum ve belime yerleştirdim. Eli buz gibi olsa da bunu fark etmemiş gibi yapmaya çalıştım. "Sanki beni tutup çekmişsin gibi dur," dedim elinin yerleştirdiğim yerde duracağından emin olmak için. O, beni tutmaya devam ederken saçlarımı hafifçe dağıttım ve dudaklarımı renklendirmek için onları iyice ısırdım.

"Tamam, şimdi birbirinize bakın," diye talimat verdi İklim telefonunu kaldırırken. "Hatta birbirinize az komik bir şaka yapmış gibi hafifçe gülün."

Sonat'a döndüm. "Az komik bir şaka nasıl oluyor?" diye fısıldadım yapay gülümsememi mükemmel bir şekilde sergilerken.

"Hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdi.

Kendimi tutamadım ve gereğinden fazla güldüm. Tam o anda, Sonat'ın tutuşundaki tereddüt ve gariplik kayboldu. Yerini neredeyse gerçek hissettiren bir dokunuşa bıraktı. Tutuşu belimde biraz daha sıkılaştı ve başparmağını hafifçe oynattığını hissettim.

"Of, ışık çok kötü," diye söylendi İklim burnundan öfkeli bir nefes vererek. "Tamay bunu hayatta paylaşmaz."

Telefonu bize doğru çevirdi ve fotoğrafı gösterdi. Işık berbattı. "Bunu hayatta paylaşmam."

"Farklı bir açı mı denesek?"

Başımı iki yana sallayarak telefonu tek hamlede İklim'den kaptım ve sandalyemden kalktım. "Bana bırak." Sonat'ın elini tuttuğum anda hiç itiraz etmeden o da kahvesini bırakıp masadan ayrıldı. Elini bırakmadan onu koridordaki boy aynasına kadar sürükledim. Diğerleri bizimle gelmek yerine kahvaltıya devam etmeyi tercih etmişti.

Sonat'ı boy aynasının önüne yerleştirdim. Saçımı son bir kez düzeltmek için yansımama döndüm. Sonat arkamda duruyor, merak ve eğlence karışımı bir ifadeyle yansımamıza bakıyordu. Gözleri-

nin üzerimde olduğunu, saçımla oynarken ve üstümü düzeltirken beni izlediğini hissedebiliyordum. Üzerimde gece üşümemek için Güz'den aldığım çiçekli, kalın bir kapüşonlunun altında siyah, kısa bir şort vardı. En azından tam bir ev hali kombinine sahip olmam fotoğrafın doğallığını artıracaktı.

"Şimdi ne yapıyorum?" diye sordu. Ellerini omuzlarıma koyarak onları hafifçe sıktı. Bu basit hareket bir anda odaklanmamı bozdu ve farkında bile olmadan bunu başarmasına şaşırmadan edemedim.

Telefonumu dik tutarak kamerayı açtıktan sonra doğru açıyı yakalamak için biraz eğdim. Sonat, çenesini benim başıma değecek kadar yaklaştırarak arkamdan sokulduğunda gözleri aynada benimkilerle buluştu. "Fazla mı yakınım?" diye sordu yansımamamla konuşarak. "Bir iki adım geri çıkayım mı?"

"Yok artık." Gülerek kolunu yakalayıp yeniden belime sardım. "Diğer kolunu da dola," dediğimde kalbimin atışları hızlanmıştı. Sonat usulca bedenini sırtıma iyice dayadı ve iki kolunu da göğsümün altından dolayarak sarıldı.

"Süper, şimdi komik bir şey söylüyormuşsun gibi yap," derken başımı yan yatırıp bu sefer aynadaki gözlerine değil, Sonat'ın kendisine baktım. Yakınlığımız yanaklarımda engel olamadığım bir sıcaklığa sebep olmuştu.

"Komik bir şey..." diye mırıldanırken sesi boynumda tüylerimi diken diken eden alçak bir fısıltıydı. Sonra biraz daha yaklaştı. "Fotoğraf güzel olursa sana istediğin kadar ekşi jelibon alacağım."

Doğal bir şekilde gülmeme yetti. Gözlerinin içine bakarken fotoğrafları arka arkaya çekmeye başladım. Birkaç tane gözlerinin içine baktığım poz yakaladıktan sonra yeniden aynaya döndüm. Başımı göğsüne yasladım ve bu sefer gözlerimiz aynada buluştu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Bir dizi fotoğraf da bu şekilde çektim. Yeterli olduğunu düşündüğümdeyse Sonat'ın sıcak bedeninden koparak ondan biraz uzaklaştım. "Bakayım," dedim son çekilenleri açarak.

Bazıları doğal, bazıları poz verilmiş gibiydi. Evet, bu bir çifti oynayan iki insandı ama kıskanılacak derecede gerçek görünüyorlardı. Her birinde yaratmaya çalıştığımız basit bir yüzeyin ötesine geçen bir kıvılcım, bir parıltı vardı. Sonat'ın kollarının belimdeki duruşu, dokunuşundaki rahat yakınlık, aynada bana bakarken gözlerinin yumuşaması... Hepsi inandırıcıydı. Fazla inandırıcı.

"Fena değil," diye yorumladı omzumun üzerinden fotoğraflara bakarak.

Gözlerimi devirdim ama gerçekten bir çift gibi görünmemiz inkâr edilemezdi. "İşe yararlar."

Sonat hemen cevap vermedi. Bunun yerine ekrana baktı ve bakarken omzunun benimkine temas ettiğini fark ettim. Oysa tamamen telefona odaklanmıştı ve ifadesi düşünceliydi. Bir an için hâlâ belirlediğimiz rolleri mi oynuyorduk, emin olamadım. Gerçek olanla sahte olan arasındaki çizgi daha şimdiden bulanıklaşırsa bu iş nasıl yürüyecekti?

Hızla en iyi fotoğrafı seçtim, üzerine beyaz bir kalp koyarak Sonat'ı etiketledim ve *Instagram*'a yükledim.

"İşte oldu!" diye cıvıldadım neşeli bir sesle ve hemen ardından telefonu cebime soktum. Tam mutfağa geri dönecektim ki bildirimler yağmaya başladı. Beklediğimden çok daha fazla bildirim. Şaşkın emojilerden tutun da birlikte ne kadar tatlı göründüğümüzle ilgili övgü dolu yorumlara kadar. Telefonum, küçük oyunumuz hızla yayılırken durmaksızın titredi. Telefonu tekrar çıkarıp bildirim sayısını Sonat'a gösterdim.

"Artık geri dönüş yok desene," dedi memnun bir ifadeyle. Ardından başıyla mutfağı işaret etti. Çıkardığımız işten gurur duyarak arkadaşlarımızın yanına geri döndük.

İklim havuç suyunu heyecanla havaya kaldırdı. "Harika olmuş. Tam da istediğimiz gibi."

"Mide bulandırıcı derecede tatlı ve inandırıcı görünüyor," dedi Güz.

"Cidden öyle." Karza da telefonunu yeniden eline almış, ekrana bakıyordu. "Gerçek bir çift gibi görünüyorsunuz."

Sonat'a bakıp arkadaşça bir tavırla ona bir dirsek attım. "Bu iş sandığımızdan daha kolay olacak."

Bölüm 14

Soyunma odasındaki uğultuyu susturmak için, "Hadi kızlar! Herkes pozisyonunu alsın!" diye bağırdım ve tüm derdi pratik ponponlarıyla performans ponponlarını ayırt etmek olan üçlüye döndüm. Simay, Begüm ve Eylül diğer kızların da yardımıyla doğru ayakkabıları almayı başarmışlardı. Ponpon farkını anlama konusundaysa biraz problemimiz vardı.

"Bakın." Simay'ın elindeki sönük pratik ponponunu aldım. "Bunun tutma yeri daha ortada. Sallarken daha cansız görünüyor," derken bir yandan da sentetik telleri cansız bir şekilde sallanan ponponu havaya atıp tutarak anlatmaya çalıştığım şeyi gösteriyordum. "Diğer performans ponponlarıysa çok daha kabarık. Tutma yeri neredeyse görünmüyor. Elleriniz, ponponun içinde kayboluyorsa bu performans ponponudur. Ponpon gösterişsiz ve can çekişiyor gibi görünüyorsa pratik ponponudur." Ponponları tekrar Simay'a geri verirken üçünün de anladıklarını belli eden gözlerine baktım ve ellerimi çırptım.

"Grupta paylaştığım introyla başlayacağız. Basketbol takımının antrenmanlarıyla bizimki çakışıyor, bu sebeple sahanın yalnızca bir kısmı bize ait. Kendinizi öteki tarafa fırlatırsanız kafanıza bir basketbol topu yiyebilirsiniz ve hayır, beyin sarsıntısı geçirirseniz tedavi masraflarını okul karşılamıyor!"

Diğer kızlar basketbol takımının yanında pratik yapmaya alışkındı. Sahayı bölüşme geleneğimiz geçen seneden beri devam eden bir

şeydi. Duyurularımın birçoğunu yalnızca onlara durumu hatırlatmak ve yeni kızları bilgilendirmek için yapıyordum.

Soyunma odasından koridora açılan kapının önü kıyafet çantaları, renkli su şişeleri ve değiştirdiğimiz ayakkabılarla doluydu. Kızlar spor taytları -bazıları hâlâ şort giyiyordu- ve sporcu sutyenleri -bazıları tişört tercih etmişti- ve ellerinde ponponlarıyla sırayla sahaya çıktılar.

Bense Lina'yla beraber en arkadan geliyordum. Öğrenmelerini istediğim dansı ve şarkısını dün gece gruba göndermiştim. Önceden yaptığımız bir dansın benzeriydi. Müzik ise son zamanlarda çıkan popüler bir pop şarkısıydı. Aynı zamanda bilgisayarımdan dizdiğim *pattern*'i de gruba göndermiştim. Uzun boylular arkada, kısa boylular önde başlıyordu. Temel geometri. Sonrası zaten herkes sürekli hareket halinde olduğu için o kadar da önemli değildi. Biri *top girl* görevi sırasında düşüp boynunu kırmadığı sürece bugünü başarılı sayacaktım.

Takımımın üç *top girl*'ü bulunuyordu. Biri Alara, biri Lina, diğeriyse tabii ki bendim. Ancak her performansta üçümüz de bu konumda dans etmiyorduk. Alara her zaman oradaydı, sabit *top girl* olarak her zaman takım arkadaşlarının güçlü kollarının ve omuzlarının üzerinde yükseliyordu. Lina'yla bense performanstan performansa değişiyorduk. Ben Lina'dan çok daha uzun boylu olduğum için yukarı fırlatılmam da kaldırılmam da geri aşağı düşüşüm kadar çok kontrol gerektiriyordu. Bu nedenle takımı yormamak, aynı zamanda da onları arkadan izleyebilmek için duruma göre Alara'ya eşlik edecek kişi aramızda değişiyordu.

"*Pattern*'e geçin!"

Basketbol takımı bizden önce sahaya çıkmış ve ısınmaya başlamıştı. Onlara bakmamak, Özgür veya Doruk'la göz göze gelmemek için büyük bir çaba harcayarak yalnızca takımıma odaklandım. *Keşke Sonat burada olsaydı*, diye düşündüm. Basketbol takımına küçük bir şov sunmayı çok isterdim ama bugün yalnızca bir dersinin olduğunu biliyordum. Sabah okula beraber gelmiş, beni bölümüme kadar elimi tutarak bırakmıştı sonra da bir daha görüşmemiştik. Çoktan eve gitmiş olmalıydı.

Lina müziği ayarlamaya çalışırken ben de bir yandan herkesin doğru dizildiğini kontrol etmeye koyuldum. Bu sırada yerlerini alan kızların aralarında konuşmalarına da kulak misafiri oluyordum.

"Basketbol takımından birileriyle çıkmak serbest mi?"

"Tabii ki serbest. Ama dikkatli olmalısın, ava giderken avlanma."

"O da ne demek şimdi?"

"Randevu anlayışınız aynı olmayabilir demek."

"Yani eğer bir basketbol oyuncusu seni kahve içmeye veya yemek yemeye davet ederse o kadar da ciddiye alma."

"Ne zaman ciddiye almalıyım?"

"Seni herhangi bir maça davet ederlerse."

"İyi de onların tüm maçlarına biz de gitmiyor muyuz?"

"Gidiyoruz. Ama bu basketbol oyuncuları ve amigo kızlar arasındaki geleneksel bir çıkma teklifi gibi. Bir basketbol oyuncusu, bir amigo kızı maçına çağırırsa bu onunla ciddi düşündüğü anlamına gelir."

"Peki, amigo kızlar basketbolcuları çağırabiliyor mu?"

"Bilmem, hiç denemedik sanırım."

"Tüm kontrolü ve karar verme gücünü erkeklere bırakma fikri hoşuma gitmedi."

"Haklısın aslında."

"İyi de gelenek bu."

"Bana ne gelenekten. Eğer biri gerçekten ilgimi çekerse o beni çağırmadan önce ben onu çağıracağım."

Son cümleyi söyleyen Simay'a bakıp gülümsememek için zor duruyordum. Bir yandan herkesin konumunu kontrol ederken diğer bir yandan da doğru görünmeyen bir şey olup olmadığına baktım. Amigo kızlık, bu açıdan hassas bir spordu. Tüm bedeninizi kontrol ettiğiniz, yediğinize içtiğinize dikkat etmeniz gereken ve negatif eleştirilere çok fazla maruz kaldığınız bir spor.

Her şeyin zirvesinde olmalıydın. Ne yediğin, ne kadar uyuduğun, ne giydiğin, kiminle çıktığın...

Kızlar bu eleştirilere kulak tıkamayı baştan öğrenmezlerse kariyerleri boyunca çok zorlanabilirlerdi. İnsanlar performansa çıktığınız

ilk saniyeden itibaren kilonuzdan, hareketlerinizden, mimiklerinizden yüz güzelliğinize kadar her konuda yorum yapmaya başlıyordu. Bunun bir sonu da yoktu, bunu durdurmanın bir yolu da. Yalnızca onlarla başa çıkmayı öğrenebiliyorduk.

"Kalçaları biraz daha büyük görünüyor."

"Ritimden saptı."

"Yeterince gülmüyor."

Sağ olun, tabii ki dört metre yükseklikteyken ve boynumu kırmamayı umarken biraz da gülmeye çalışırım.

Bu yüzden de yıllardır yalnızca insanların yorumlarıyla yeme bozukluğuna, özgüven sorunlarına, anksiyeteye, beden dismorfik bozukluğuna sahip olan birçok arkadaşım olmuştu. Onların mücadelelerini kendi gözlerimle izlemiştim. Her sabah kızları dikkatle incelememin sebebi buydu. Gözlerinin içine bakmayı asla ihmal etmiyordum. Normal görünmeyen bir şey var mı? Enerjileri yerinde mi? Renkleri soluk mu? Bugün yeterince beslenmişler mi? Uykularını almışlar mı? Zihinsel olarak sağlıklılar mı?

Elbette bu kadar önemli şeyi yalnızca birkaç bakışla anlamak zor olsa da uzun vadede, onları tanıdıkça ve performanslarına aşina oldukça yeterince tecrübe kazanıyordum. Sonunda da müdahale edilmesi gereken bir durum olursa bunu yalnızca o kişiyle konuşarak aramızda hallediyordum. Hiçbir takım arkadaşımın birkaç mutsuz ve terbiyesiz insanın yorumu yüzünden sağlığından olmasına izin veremezdim. Ne bedensel ne de zihinsel olarak.

"Şarkı hazır!" diye bağırdı Lina kendi yerine geçerek. Telefonun yanında durup onu bekledim ve parmağımı, başlat tuşuna basmak üzere yerleştirdim ama dokunmadım.

"Dansı öğrenmek için yeterince vaktiniz olmadığını biliyorum," dedim hafifçe gülümseyerek. "Bu yüzden şu anda yalnızca ne kadarını öğrendiğinize bakacağım. Yapamazsanız sorun yok. Vaktimiz bol."

Kızlar ellerinde ponponlarıyla ağır ağır başlarını sallarken tam müziği başlatacaktım ki gözüme biri çarptı. Basketbolcuların arasında oraya ait olmayan biri vardı ama tam da oraya aitmiş gibi gö-

rünüyordu. Dağınık saçları, upuzun boyu, basketbol şortu ve kaslı kollarıyla tuttuğu basketbol topuyla onlardan biriydi sanki.

"Tamay?" dedi Lina donup kaldığımı fark ederek.

Takımdaki kızların da benim baktığım yöne doğru dönmesine sebep olacak kadar odaklanmıştım.

"O kim?" diye sordu Begüm şaşkın şaşkın diğerlerine bakarak.

"Sonat," diye yanıtladım kelimelerimi neredeyse yutarak. "Sonat Aroskay."

Bölüm 15

@eniyiversiyonun

İnsanların sizin hakkınızda ne söyleyeceğini düşünmek, kendinizi içine hapsedebileceğiniz en büyük hapishanedir. Var olmaması gereken zincirlerle kendinizi kilitlemek gibidir. Başkalarının fikirlerinin eylemlerinizi, düşüncelerinizi ve kararlarınızı kontrol etmesine izin verdiğinizde, kendiniz için değil onlar için yaşamaya başlarsınız. Buna ne kadar yaşamak denirse.

Kusura bakmayın, biraz dramatik bir giriş oldu. Bu yazıyı gecenin bir yarısı hüzünlü müzikler dinleyerek yazmamın da buna etkisi olabilir. Ama her zaman yaptığım gibi aklımdan ve kalbimden ne geçiyorsa onun hakkında konuşacağız. Kendimi kısıtlamayacağım.

Başkalarının ne düşündüğünü umursamamanın zor olduğunu biliyorum. İnsanız ve onaylanma isteği doğaldır. Ancak gerçek şu ki ne yaparsanız yapın, insanlar konuşacaktır.

Harika şeyler yapıyor veya sadece hayatınızı yaşıyor olun, birileri her zaman söyleyecek bir şeyler bulacaktır. Madem öyle, madem ne yaparsak yapalım kimse yüzde yüz memnun olmayacak, neden değerli zamanımızı ve enerjimizi onların fikirleri hakkında endişelenerek harcayalım ki?

Başkalarının ne söyleyebileceğine odaklandığınızda, kendinizi küçültmeye, geri çekmeye ve başkalarının dar kalıplarına girebilmek için kendi ışığınızı söndürmeye başlarsınız. Bu dünyaya başkalarının beklentilerini karşılamak için değil, kendi beklentilerinizi karşılamak için geldiniz. Kendi yolunuz, kendi amacınız ve parlamanın kendinize özgü bir yolu var. Dedikodu veya yargılanma korkusunun tam olarak olmanız gereken kişi olmanızı engellemesine izin vermeyin. Zaten çevrenizdeki doğru insanlar gerçekten doğru kişilerse sizi bunun için sevecek ve size saygı duyacaklardır.

Kendiniz için yaşayın.

"Yuh tatlıymış."

"Deme öyle, Tamay'la çıkıyorlar."

"Ay çok özür dilerim, bilmiyordum!"

"Aroskay nasıl bir isim? Hayatımda ilk defa duyuyorum."

Takımımın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, dramatik bir tepki bekleyen akbabalar gibi izliyorlardı ama aklım karmakarışıktı. Sonat evde olmalıydı, burada değil. Hele basketbol takımının bir parçası olması akıl alır gibi değildi. Hâlâ uykuda olabilir miydim? Belki de Güz'ü dinlemeyip günü yalnızca bir muzla geçirdiğim için bayılmıştım ve şu an hayal görüyordum.

Lina yanıma gelip usulca fısıldadı. "Tamay, iyi misin?" Gözleri endişeyle benim ve Sonat'ın arasında gidip geliyordu.

"Gayet," dedim kendimden emin bir sesle. "Siz esnemeye devam edin. Hemen döneceğim."

Bacaklarımı hareket etmeye zorladım ve ona kadar attığım her adım suyun içinden yürüyormuşum gibi ağır hissettirdi. Sonat, beni izliyordu. Yüzünde o deli edici muzip gülümseme seyrediyordu.

Arkasındaysa Doruk dimdik durmuş, film izler gibi dikkatle gözlerini üzerimize dikmişti.

Gözleri kısılmış ve çenesi gerilmişti. Onun bakışlarından kaçamadım ve bir an için göz göze geldik. İçimde bir duygu fırtınası koptu: Öfke ve nefret bir arada. Gözlerimi ondan çekip Sonat'a odaklandım.

Hemen önünde durduğumda o kadar yakındım ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Her zaman sıktığı tanıdık parfümünün kokusunu alabiliyordum. Çoktan üzerimize çektiğimiz ilgiden daha fazlasını çekmek istemediğim için sesimi alçak tuttum. "Ne yapıyorsun burada?"

Ortamdaki gerilimi biraz olsun umursamayan Sonat'ın gülümsemesi daha da genişledi. "Ben de seni özledim."

"Sonat," diye tısladım, sabrım tükeniyordu. "Neden buradasın?"

Basketbol takımına bir bakış attıktan sonra bana döndü ve elin-

deki topu kendi ekseni etrafında döndürdü. İfadesi hem mahcup hem de sinir bozucu bir şekilde gururluydu. "Takıma girdim."

Beynim bir anlığına kısa devre yaptı. Doğru mu duymuştum? Basketbol takımından da oyuncularından da basketbol geleneklerinden de nefret eden Sonat mıydı karşımdaki? "Ne yaptın, ne yaptın?"

Omuzlarını umursamazca silkti. Gözleri kısa bir an için hâlâ bizi izleyen Doruk'a kaydı. "Bir pozisyon için yer olduğunu öğrendim. Cazibeme ve yeteneğime karşı koyamayıp takıma girmem için yalvardılar. Ben de ne yapayım, reddedemedim."

"İyi de sen basketbolu sevmezsin. Ayrıca bacağın... Dikkatli olman gerekiyor," dedim öfkeyle. Bacağı yüzünden buz patenine uzun süre ara vermişti ve sonrasında da tamamen bırakmıştı. Bunun onu içten içe ne kadar yıktığını biliyordum. Sesli bir şekilde dile getirmese de spor yapmaktan çekindiğinin farkındaydım. Yeniden sakatlanmaktan korkuyordu ve bu son derece anlaşılabilir bir durumdu. Onun gibi bir enerji topu için aylarca yatakta kalmak, işkenceden farksız olmalıydı.

"*Büyük güç, büyük fedakârlık getirir*," dedi *Spider-Man*'den* alıntı yaparak. Anlaşılan konunun derinlerine inmeye niyeti yoktu.

Ellerimi belime koyarak başımı iki yana salladım. "O söz öyle değil," dedim iç çekerek. "*Büyük güç, büyük sorumluluk getirir.* Fedakârlık değil."

"Eh, benim durumumda ikisini de getiriyor sanırım."

"İyi de neden?" diye sordum iyice öfkelenerek. Basketbol, buz pateni kadar tehlikeli bir spor olmayabilirdi ama yine de tehlikeliydi. Bacağını riske atıyordu.

Bana doğru eğildi. Nefesini kulağımda hissettiğimde omurgamdan aşağı ürpertici bir titreşim geçti. "Seninle birlikte burada olabilmek için."

Gözlerim tekrar Doruk'a kaydı. İfadesi buz kesmiş, dişleri birbirine kenetlenmişti. Elindeki topu öfkeyle zemine vurup geri tutuyordu. Midem düğümlendi. Kötü değil, iyi anlamda. Bu anlara

* *Örümcek Adam (Spider Man)*, Marvel Comics tarafından yayımlanan, ilk görünümü 1962 yılında olan ve o günden bu yana birçok sinema filmi, çizgi roman, video oyunu ve edebi eserlerde görünen dünyaca ünlü figür. -ed.n.

şahit olması tahmin ettiğimden de fazla bir keyif veriyordu bana. Kıskançlığı, göğsüme tatlı bir zaferin sıcaklığını yaydı.

Ama her ne kadar bu iş bana keyif veriyor olsa da Sonat'tan böyle bir fedakârlık yapmasını isteyemezdim. İncinmesi fikri bile beni dehşete düşürüyordu. "Aklını peynir ekmekle mi yedin?" diye fısıldadım.

"Biraz yulaf ve sütle yedim aslında."

Çığlık atmak üzereydim. Belki de atmalıydım. Belki de bir *Banshee** gibi bağırırsam aklı başına gelirdi. "Anlaşmamızda bu yoktu. Basit ilerleyecektik."

"Ve bu gayet de basit," diye ısrar ederken gözleri benimkine derinlemesine bakıyor, yüzündeki kendinden emin gülümseme sakin nefesler almamı zorlaştırıyordu. "Sahte de olsa," diye fısıldadıktan sonra sesini biraz yükseltti. "Sen benim kız arkadaşımsın ve ortalık ataerkil sistemin piranalarıyla kaynıyorken sevgilimin yanında olmalıyım."

Doruk'un adını telaffuz etmemişti ama gerek yoktu. İkimiz de hatta pürdikkat dinlediğine emin olduğum için üçümüz de kimin kastedildiğini biliyorduk. Gözlerim tekrar Doruk'a kaydı. Sinirden köpürmek üzereydi. Mecazen değil, biraz sonra ağzından beyaz renkli köpükler akacağına emindim. Gerçi, muhtemelen son sim maceramızdan sonra diş fırçasına bile sim bulaşmış olabilirdi. Öfkeli ve simli köpükler...

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim en sonunda bıkkınlıkla.

Elindeki basketbol topunu takımdakilerden birine fırlatıp uzandı ve elimi tuttu. Sıcak ve sağlam tutuşu ihtiyacım olduğunu itiraf etmek istemediğim bir şekilde beni zemine bağlıyordu. "Ama yapacağım," dedi sessizce. "Doruk sadece eski sevgilin değil, Tamay. O seni incitti ve sen gitmemi söyleyene kadar burada olacağım."

"Onunla başa çıkabilirim."

Sonat'ın eli benimkini daha sıkı tuttu. "Biliyorum. Ama bırak ben de eğlencenin bir parçası olayım."

---

* İrlanda folklorunda aile üyesinin ölümünü çığlık atarak veya ağıt yakarak haber veren dişi ruh. Aynı zamanda 2013-2016 yılları arasında yayımlanan bir Amerikan aksiyon dizisi. -ed.n.

Bir an için gözlerimi kapatıp iç çektim. Sahte ilişkimizin amacı bu değil miydi zaten? Neden bu kadar itiraz ettiğimi ben de bilmiyordum.

"Pekâlâ," diye homurdandım, elimi onun tutuşundan çekip doğal bir şekilde gerilen kol kaslarının üzerine yerleştirdim. "Pratik sırasında dikkatimi dağıtma."

Sırıttı. "Aklımdan bile geçmez."

Elini yüzümün yanına uzatarak saçlarımın arasına geçirdi ve düşen bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmakları tenimde gerektiğinden bir saniye daha uzun kaldı. Çok basit ama etkili bir hamleydi.

Çaktırmadan Doruk'u kontrol ettim. Gözleri genişlerken yüzünde şok ifadesi belirmişti. Ağzını açtı, bir şey söylemek ister gibiydi ama sonra çenesini sıkıp arkasını döndü. Takımına doğru yürürken gergin omuzları fark ediliyordu.

Sonat'a gururlu bir bakış attım. "Bu işte sandığımdan daha iyi çıktın," dedim hayranlıkla. Gerçekten de öyleydi. Anlaşılan Sonat gerçek hayatta flört etmekte başarısızlık abidesiydi ancak iş rol yapmaya geldiğinde içinden karizmatik bir romantik çıkıyordu.

Bir tarafım burada durup Sonat'la muhabbet etmeye devam etmek, o basketbol antrenmanı yaparken onu izlemek istese de gitmem gerekiyordu. Bir adım geri çıkarak gülümsedim. "Pratiğe dönmeliyim," dedim onu gözlerimle hafifçe süzerek. Sonuçta çiftler böyle yapar, değil mi? Her ayrılışları dünyanın sonuymuş gibi davranırlar. *Karşıdaki kişiden ayrılmak istemiyormuş gibi uzun uzun bakarlar.*

"Başarılar," dedi ama arkasını dönmedi. Başka bir yere bakmadı, başka bir şeye dikkatini vermedi. Spor salonunda tek önemli şey benmişim gibi kızların yanına varana kadar gözlerini üzerimden ayırmadı.

Bölüm 16

@eniyiversiyonun

Merhaba tatlı kelebeklerim! Bugün sizinle, çoğumuzun gizli gizli yüzleştiği ama konuşmaya gelince hepimizin suspus olduğu *kıskançlık* duygusundan konuşacağız. Sevdiklerinize duyduğunuz kıskançlık değil; aksine size verilmeyen duygunun, özenin, düşüncenin başkasına gani gani verildiğini gördüğünüzde yaşadığınız kıskançlıktan bahsediyorum. Hani böyle eski sevgilinizi başkasıyla gördüğünüzde karnınızda patlayan, içinizi kemiren ve sonra da başınıza bir ton düşünce açan o his var ya... Evet. Birçoğunuz bu duyguya aşinasınız. Tam olarak ondan bahsediyorum. Ama korkmayın, bu kıskançlık canavarı sadece sizin başınıza bela olmuyor. Hepimiz onunla yüzleşiyoruz, hatta bazılarımız onu saklamak için o kadar çaba gösteriyor ki ister istemez onunla başa çıkmayı öğreniyoruz. Ya da başa çıkabildiğimizi zannediyoruz...

Bu aslında beynimizin geçmiş yaralarla yüzleşme şekli, diyebiliriz. Eski sevgiliniz size kötü bir deneyim yaşattıysa ya da güveninizi sarstıysa, onu başka biriyle görünce o eski yaralar tekrar kanamaya başlar. "Neden kollarındaki ben değilim?" ya da "Acaba bana yaptıklarını ona da yapacak mı?" gibi düşünceler zihnimizi kemirmeye başlar. Eh, dramatik olabilir ama kıskançlık aslında geçmişte başımıza gelenlerin şimdiki duygularımıza olan etkisini hatırlatır. O yüzden bu hisle yüzleşmek, kendimizle ve geçmişimizle yüzleşmek demektir.

Ama size güzel bir sır vereyim mi? Bugünkü sizi siz yapan, geçmişte yaşadıklarınızdır. Haklısınız; belki bazı şeyler canınızı acıttı ama o acılar sayesinde büyüdünüz, o acılar sayesinde güçlendiniz. Kıskançlık hissettiğinizde, bir adım geri atıp derin bir nefes alabilirsiniz. Geçmişle yüzleşip onu aşmak için bu duyguyu kabullenmeli, sonra da onu serbest bırakmalısınız. Unutmayın, kendinizi başkalarıyla kıyaslamak yerine kendinizi hatırlayın. Ne kadar mükemmel olduğunuzu asla aklınızdan çıkarmayın!

Sonat sahaya adım attığından beri aklım karmakarışıktı. Basketbol takımına katılması başlı başına bir şoktu, özellikle de Doruk'un yanındaki kendinden emin hali... Nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Kendini benim kadar bile düşünmüyor muydu yoksa düşündüğü halde bunu yapmayı mı seçmişti? Ya ilişkiyi bitirmeye karar verirsek ne olacaktı? Takımdan arkasına bile bakmadan çıkacak mıydı? *Instagram*'a attığım fotoğraftan sonra Doruk, Sonat'ı nasıl ve neden takıma almıştı? Beynimde cevaplanmayı bekleyen tonlarca soru vardı.

Sonat yanımda dururken yüzündeki o muzip gülümsemesini görmek midemde tuhaf, davetsiz kelebeklerin uçuşmasına sebep oluyordu. Ama bunun asıl sebebi, bu gülümsemenin altındaki mesajı net bir şekilde okuyabilmemdi. *Buradayım, yanındayım, Doruk'un dibindeyim ve onu delirtmek için elimden gelen her şeyi yaparım.*

Kendime kızıyor olduğum ve bunu bu kadar fazla düşündüğüm için bir anda beynim patlayacakmış gibi hissettim. Neden mi kızıyordum? Çünkü az önce olanlar içten içe hoşuma gitmişti. Hem de haddinden fazla. Ama hoşuma giden şey yalnızca Doruk'un sınırlarını zorlamak değil, Sonat'ın sahiplenici ve korumacı tavrıydı. Sahte bile olsa...

Bravo Tamay, kendi kafanı daha fazla karıştıramazdın.

Lina'nın yanıma yaklaşıp Sonat hakkında sorular sormasıyla gerçek dünyaya döndüm. Gözleri bir an için Sonat'ın üzerinde gezindikten sonra bana döndü. Yüzündeki hayranlık ifadesini gizlemeye çalışmıyordu bile.

"Onun gibi birini nasıl kaptın?" diye sordu hayretle.

Doğru ya, Sonat'la tanıştıklarında tüm amigo takımı ona masallardan fırlamış bir Yakışıklı Prens gibi bakmıştı. Eskiden bu soruyu bana değil, birlikte olduğum kişiye sorarlardı. *Tamay'la nasıl tanıştın? Onu randevuya nasıl ikna ettin? Tamay'la mı çıkıyorsun? Çok şanslısın.*

Bu soru asla bana sorulmamıştı. Peki, ben Sonat'ı nasıl kapmıştım? En yakın arkadaşlarımdan çıkan sahte bir ilişki fikriyle. Ne kadar da romantik bir başlangıç hikâyesi... Elbette bunu söyleyemezdim.

Bunun yerine, her ne kadar Lina'ya yalan söylemekten nefret etsem de yüzüme hafif bir gülümseme yerleştirip omuz silktim. "Şans."

Bir yandan da Sonat'ın şu an burada olması beni ürkütüyordu. Hani derler ya, bir şeyin kötü biteceğini bildiğin halde gözlerini ondan alamazsın diye. Sonat'ın sakatlanma riskini göze alarak basketbol oynamasını kabullenemiyordum anlaşılan. Bacağını daha fazla zorlayıp bir sakatlık daha geçirecek olursa, buna sebep olduğum için kendimi asla affedemezdim.

Zihnimi susturamıyordum. *Hadi Tamay, Kaptan Tamay, derin bir nefes al ve toparlan.*

Pratiğe başlamamız için kendim dahil herkesin dikkatini toparlamak zorundaydım. Gözlerimi takım arkadaşlarımın üzerinde gezdirip yüksek sesle konuştum:

"Bugünkü rutinde sizden tek isteğim, başlangıç yerinizi unutmamanız. Gerisi tekrar ettikçe oturur. Başlayalım!"

Takımımın geri kalanı hafif homurdanmalar eşliğinde Sonat ve benim hakkımda dedikodu yaparken bozdukları pozisyonlarını tekrar aldı.

İçimdeki liderlik duygusu yeniden kabarmıştı. Kaptanlık bana ilk verildiğinde bunun basit bir iş olduğunu düşünmüştüm. Ne de olsa sadece biraz dans, birkaç bağırış ve tezahürat... Ama işin iç yüzü bambaşkaydı. Kızların her birinin kişisel sorunları, fiziksel sınırları ve bazen de konsantrasyon kayıpları oluyordu. Tüm bunları bir arada tutmak, onları motive etmek ve her şeyin sorunsuz ilerlemesini sağlamak zordu ama zamanla işi kapmıştım.

Lina'nın uzattığı not defterine son kez bakıp derin bir nefes aldım. Gözlerimi ekibime yönlendirerek saymaya başladım.

"Beş, altı, yedi, sekiz!" Müzik başladı ve birden hepsi harekete geçti; kollar kalktı, bacaklar süzüldü ve bedenler hızla uyum sağladı. Müziğin ritmiyle oluşturdukları senkronizasyon tahmin ettiğimden daha iyiydi.

Sonra Begüm bir adım geride kaldı. Kafası karışmış gibi durakladı. Neredeyse hem kendisinin hem de ona doğru zıplayan Alara'nın düşmesine sebep olacaktı. Hızla yanına giderek bir elimle omzundan

hafifçe tuttum. "Başın mı döndü?"

"Özür dilerim, bir anlığına sıradaki hareketi unuttum," diye fısıldadı biraz da mahcup bir ifadeyle.

Koordinatörümüz burada olsaydı kesinlikle bağırırdı. Ara sıra gelip takımı kontrol eden, geldiği zamanlarda da ortalıkta fırtına estiren bir koordinatörümüz vardı. Neyse ki Begüm'ün hatasını yakalayan o değil, bendim. "Tam konsantrasyon. Aklında başka düşünceler olmasın. Bir kişi bile aksarsa, hepimiz aksarız. Bu takımda herkes birbirine bağlı. Eğer birimiz düşerse, hepimiz düşeriz."

Sonra tekrar başladık. Aksamalar vardı ama daha iyiydi. Kollar daha senkronizeydi. Bacaklar daha doğru açıyla kalkıyordu ve havadaki zıplayışlar daha özgüvenliydi. İçimden gurur duyuyordum ama dışarıdan sakinliğimi ve kayıtsız bakışlarımı korumayı ihmal etmiyordum.

Müziğin üçüncü bitişinde herkes soluk soluğaydı. Ter içinde kalmışlardı ama yüzlerindeki hafif tebessümlerden eğlendiklerini anlayabiliyordum. Ellerimi hafifçe çırparak biraz nefeslenmeleri ve su içmeleri için ara vaktinin geldiğini işaret edip Eylül'e yanıma gelmesi için seslendim.

"Eylül, Alara'yı tutarken biraz erken davranıyorsun."

Eylül başıyla onayladı. "Yeterince hızlı yakalayamazsam diye korktum."

"Alara o hareketi onlarca kez yaptı. Sen yakalayamasan bile kendini güvenli bir şekilde düşürmeyi biliyor. Rahat ol ve erken davranma," diyerek onu biraz rahatlattım.

Eylül bir kere daha başını aşağı yukarı salladıktan sonra Alara'ya dönüp gülümsedi. Alara'ysa belli belirsiz bir tebessümün ardından su içmeye devam etti.

Notlarıma çok hızlı bir bakış attıktan sonra yazdığım bir sonraki maddeye geçtim. "Bir de bazılarınızın bacak açısı aşağıda kalıyor. Boylarınız farklı olduğu için aynı hizada durmamanız normal ama en azından açıyı aynı ayarlarsak daha estetik ve uyumlu bir görüntü olur." Kimlerin bacak açısının yanlış olduğunu da not almıştım ama isimlerini söylemeden önce onları birkaç kez daha gözlemleyecek-

tim. Bakalım kendi hatalarını fark edip düzeltebilecekler miydi?

"Şimdi rahat rahat suyunuzu için, beş dakikaya tekrar başlıyoruz."

O anda gözlerim farkında olmadan basketbol takımına kaydı. Onlar da mola vermiş, bazıları ayakta, bazıları oturarak su içiyorlardı. Sonat'ın gözlerinde hâlâ o rahat, ne yaptığını gayet iyi bildiğini gösteren umursamaz ifade vardı.

Doruk suyu bir yandan kafasına dikiyor, bir yandan da beni süzüyordu. Yüzünde öyle bir sertlik vardı ki bakışları vücuduma dokunabilse derimi yakıp geçerdi. Bu kadar yoğun bir bakışa maruz kalmak beni rahatsız etmişti ama bir yandan da onun benden kat kat daha fazla rahatsız hissettiğini bilmek tatmin ediciydi. Planın işe yarıyor olmasının verdiği keyfi düşündüğümde birkaç rahatsız edici bakışa rahatlıkla katlanabilirdim.

Gözlerimi onlardan çekip tekrar takım arkadaşlarıma çevirdim. Beş dakika dolmuştu. "Hadi bakalım, tekrar yerlerinizi alın."

Müzik tekrar başladığında ritmin içime dolmasına izin verdim. Takımım da gayet iyi gidiyordu. Hatalar azalmıştı, herkes kendini toparlamış gibiydi.

Yaklaşık iki saat boyunca hatalarını kontrol ettim. Bir noktada aralarına katılarak sorunlu olan hareketleri bizzat kendim gösterdim. Yeni kızların ponpon tutuşlarından eski kızların gülümsemeyi unutmasına kadar her detayın üzerinden geçtik. İki saatin sonunda aynı melodiyi duymaktan hepimizin sinirleri bozulmuştu. Amigo kızların yaşadığı sorunlardan biri de buydu. Sevdiğiniz şarkılar her an nefret ettiğiniz ve bir daha duymak istemediğiniz şarkılara dönüşebilirdi.

Pratik sona erdiğinde kızlar ponponlarını tek ellerine alıp bir yandan da kana kana su içerek toparlanmaya başladılar. Ben de çantamı hazırlayıp soyunma odasına yöneldim. Kapıdan çıkmadan önce bir kez daha sahaya baktım. Bakmamam gerekiyordu belki de ama yapamadım. Sonat, takımdaki diğer oyunculardan uzak duruyor ve onların muhabbetlerine katılmıyordu. Yalnız görünüyordu.

Doruk şimdiden takımdakilerin Sonat'a karşı cephe almasına

sebep olmuş olabilir miydi? Doruk'un bencilliğini, kalpsizliğini ve manipülasyon yeteneğini düşünecek olursak istese takımın tamamının Sonat'a kötü davranmasını sağlayabilirdi. Bir anda içime bir öfke dalgası yayıldı. *Eğer ona karşı en ufak bir yanlış yaparlarsa bu sefer yalnızca birkaç avuç simle yetinmem*, diye düşünerek öfkeyle döndüm ve soyunma odasının yolunu tuttum.

Bölüm 17

Soyunma odasının kapısını o kadar sert açtım ki duvara çarptığında keskin bir yankı oluştu. Yankı boş odanın içinde ve koridorda dram dolu bir dizinin giriş sahnesi gibi dalga dalga yayıldı. *Mükemmel.* Bugün tam olarak o seviyede dramatik hissediyordum ve kapı bile benimle işbirliği yapıyordu. İçeri adım attıktan birkaç saniye sonra takımın kalanı da birer birer geldi. Kızlar üstlerini değiştirirken ya da telefonlarına bakarken tatlı tatlı sohbet edip kıkırdıyorlardı. Neyse ki benim kafamda dönen karmaşayı fark edemeyecek kadar yorgun ve meşgullerdi.

Çantamı en yakın bankın üzerine öyle bir şekilde attım ki bu hareket açıkça *bugünden bıktım* mesajı veriyordu. İçten içe duygusal yükümü de bu kadar kolayca fırlatabilmeyi diledim. Diğer kızların kıkırdamaları ve neşeli sesleri rahatlatıcı olsa da beynim bir dizi yönetmeni gibi sürekli Doruk'un öfkeli tavırlarıyla Sonat'ın can sıkıcı derecede sakin, tatlı hallerini yeniden oynatıyordu.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi bir saniyeliğine kapattım. İçimdeki huzuru bulmaya çalışsam da kendisiyle uzun süredir bir araya gelmemiştik. Ne kadar derinlerde olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Yüksek topuklar, dudak parlatıcıları ve kontrol benim işimdi ancak huzur... Huzur bu listede yoktu.

Spor ayakkabıların zeminde gıcırdayan sesi beni düşüncelerimden kopardı. Lina hafif hareketlerle gelip yanıma oturdu. Yüzü antrenmandan dolayı kızarıktı ve gözleri merakla parlıyordu.

"Eee, Sonat'la ne zamandır ciddisiniz?" diye başladı meraklı bir gülümsemeyle. "Onu bize tanıttığın gün pek de sevgili gibi durmuyordunuz."

Doğruldum ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip geriye savurdum.

Tamay Kuralları #1: Kontrolü kaybetsen bile, daima kontrol sendeymiş gibi görün.

Bu repliği defalarca tekrar etmiş gibi, "Biraz hızlı gelişti," dedim. "Zaten uzun zamandır birbirimizi tanıyoruz." Sesim tam da istediğim gibi kadife kadar pürüzsüz çıkmıştı.

Lina gülümseyerek başıyla onayladı. Rahat tavrımı yutmuş gibiydi ama diğerlerinin sessiz merakını hissedebiliyordum. Odanın nasıl hafifçe değiştiğini, kahkahalarının ve sohbetlerinin daha yumuşak, daha sessiz hale geldiğini fark etmiştim. Merak ediyorlardı. Ben olsam, ben de merak ederdim.

Ama bu onların meselesi değildi. Bu, hayatım yavaş yavaş fazla dramatik ve çözümsüz bir romantik komediye dönüşürken soğukkanlılığımı koruma meselesiydi.

Lina biraz daha yaklaştı. "Şaşırmadım," diye ekledi. "Bakışlarından belliydi zaten. Sana öyle tatlı bakıyor ki... Çok yakışıyorsunuz."

Tatlı bakışlar... Sonat'ta tam olarak insanı sevimliliğinden yastığa yumruk attıracak bir tatlılık vardı. *Ve yalnızca benim üstümde işe yaramıyordu.* Aklımdan Güz ve İklim'in Sonat hakkında söylediklerini geçirdim. Romantizm ve flörtleşme konusunda ne kadar berbat olduğundan bahsetmişlerdi. Hiç kız arkadaşı olmadığından. Bu işlerin altından kalkamadığından. Karza bile onlarla hemfikir olmuştu ancak artık ben buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Sonat istediğinde gayet de flörtöz ve özgüvenli davranabiliyordu. Üstelik cazibesinin tüm takımımın üzerinde etkili olduğu da barizdi. O halde mesele yapamaması değil, yapmak istememesiydi.

Tam bunları düşünürken bankın üzerindeki çantamdan arka arkaya titreme sesleri geldi. Hızla elimi çantamın yan cebine atarak telefonumu çıkardım.

Sonat: "Soyunma odasındayız."

Sonat: "Doruk'un çantası sim içinde."

Sonat: "Sim içinde derken, SAHİDEN SİM İÇİNDE. Simden boğulmuş gibi görünüyor."

Sonat: "Takımdan biri ona bu simlerin nereden geldiğini sordu."

Sonat: "O da yalnızca bir bakış atarak simleri silkelemeye çalıştı."

Sonat: "Eyvah, şimdi simler eline bulaştı."

Sonat: "Elindekileri silmeye çalışırken şortunu da sim yaptı."

Sonat: "Bacak kılları bile simlerle dolu."

Sonat: "Şimdi de bana bakıyor."

Gülmemeye çalışarak hemen bir yanıt yazdım.

Ben: "Sakın çaktırma. Profesyonel davran."

Sonat: "Davranıyorum."

Sonat: "Belki de soyunma odasını terk etmeliyim."

Sonat: "Eve beraber yürüyelim mi?"

Ben: "On dakikaya çıkışta olurum."

"Yok artık!" dedi bir anda Lina gözlerini kırpıştırarak. "Otuz iki diş sırıtıyorsun resmen! Sonat'la konuşuyorsun değil mi?"

Tam o sırada Derin bir kolunu benim, bir kolunu Lina'nın omzuna atarak kafasını aramıza soktu. "Kaptan Tamay âşık olmuş!"

Bir anda tüm takım şapşallığım, telefona bakarak gülümsemem ve "âşık âşık davranmam" hakkında şakalar yapmaya başladı. Her ne kadar karşı çıkmaya çalışsam da onlar kadar ben de yorulmuştum ve gücüm hepsiyle baş etmeye yetmiyordu. En sonunda çantamı omzuma asarak ayağa kalktım ve gözlerimi yarı yapmacık, yarı gerçekçi bir şekilde kıstım. "Eğer şimdi konuyu kapamazsanız yarın pratikten önce herkes sahanın etrafında dört tur atar."

Tehdit dudaklarımdan çıkar çıkmaz, yere iğne düşse duyulacak türden bir sessizlik oluştu. Kızlar hemen birbirlerine şaşkın bakışlar attılar, gülüşmeleri sanki bir sınavın ortasında dedikodu yaparken yakalanmışlar gibi yavaşça kayboldu. Takım kaptanı olmanın avantajları... Bu güce bayılıyordum.

"İşte benim kızlarım," dedim ve podyumda yürüyen bir modelin zarafetine rakip olacak şekilde kapıya doğru ilerledim.

Tamay Kuralı #2: Saygı istiyorsan, onu talep edersin.

Ve böylece havalı çıkışımı yaptım. Ya da en azından öyle olacağını sanmıştım, ta ki kapı yarıya kadar takılıp kalana ve *onu* itmek zorunda kalana kadar. Kapıya gözlerimi devirdim. Benimle alıp veremediği neydi acaba?

Koridora adım atar atmaz hava değişmişti. Açık pencerelerden ürpertici bir akşam esintisi süzülmeye başlamıştı ve beraberinde bir serinlik getiriyordu. Kendi kıyafetlerime dönmek için bile fazla yorgun hissettiğimden pratik takımımı çıkarmamıştım. Mor renkli yarım bir üst ve kısa, pileli bir etekle eve kadar nasıl gideceğimi düşünmemiştim elbette. Ama Sonat zaten yeterince yorulmuştu ve onu fazla bekletmek istemiyordum. Üstelik son iki saatte olanlar hakkında baş başa konuşmayı iple çekiyordum.

Ancak koridorda bir siluet vardı. Doruk. Şaşırdık mı? Hayır. Evrenin mükemmel bir zamanlaması vardı ve konu Doruk olduğunda

taraf tutuyor gibi görünüyordu. Duvara yaslanmış, kollarını göğsünde çaprazlamış bir şekilde bekliyordu.

İki seçeneğim vardı: Yanından varlığını bile umursamadan geçip gitmek ya da yanından varlığını bile umursamadan geçip giderken suratına bir yumruk yapıştırmak. Kafamda hızlıca tarttıktan sonra medeni olanı seçmeye karar verdim..

Planımı kusursuz bir şekilde uygulamaya almıştım ki tam yanından geçerken eli aniden kolumu yakaladı. Dokunuşu sert değildi ancak kesinlikle kararlıydı. Bir an için donakaldım, koridor daralmış gibi hissettim ve tüm duyularım birden devreye girdi. Gözlerim yavaşça elini tuttuğu yere, sonra da yüzüne doğru kaydı.

Tek kelime etmeden Doruk bakışlarımla buluştu ve eli beni tuttuğu kadar hızlı bir şekilde geri çekildi. Bakışlarım her şeyi anlatmıştı ve Doruk da sessiz uyarıyı göz ardı edecek kadar aptal değildi.

"Sakın," dedim sakin ama içinde bir uyarı barındıran bir sesle. "Bana dokunma." Doruk'un çenesi gerildi ama eli yanında kaldı.

"Konuşmak istiyorum," dedi.

Kaşımı kaldırıp umursamaz bir tavırla baktım. "Ben istemiyorum." Yeniden hareket etmeye başladım. Onu soğukta, hak ettiği yerde bir başına bırakarak gitmeye hazırdım ama sözleri beni durdurdu.

"Sonat'la ne yaptığını sanıyorsun?" Doruk'un sesi alçaktı, neredeyse bir hırlamayı andırıyordu. Sanki kontrolünü kaybetmemek için çabalıyordu. "Oyun oynuyorsun ama kimseyi kandıramıyorsun, Tamay."

Yüzüne bakmadan, "Öyle bir çabam yok," dedim.

"Onu beni kıskandırmak için kullanıyorsun. Daha dün Özgür'le flörtleşmeye çalışıyordun... Kim bilir bunu nasıl kandırdın? Ne teklif ettin? Heyecanlı bir gece mi? Basketbol maçlarında zıplayıp adını haykırmak mı?"

Gerçekten mi? Bu çocuğun tek tartışma aracı *slut shaming* yapmak ve bel altı vurmak mıydı? Yüzüne gülmek istesem de bunun yerine omuzlarımı dikleştirdim ve ona öldürücü bir bakış attım. "Bunun seninle ilgili olduğunu düşünmen bile acınası." Bir adım

yaklaşırken başımı hafifçe yana yatırdım. Dudaklarına gereğinden fazla uzun bir süre baktığımda boynunun hafifçe kızardığını fark ettim. İşte bu kadardı. En ufak bir yakınlıkta bile gardını indireceğini biliyordum ve hâlâ rol yapmaya çalışıyordu.

Duruşu değişti ve bakışlarındaki düşmanlık birden yok oldu. "Tamay..." dedi ama sözleri boğazına takıldı.

"Bu arada," diyerek geri çekildim ve hafifçe gülümsedim. "Arabanı temizleyebildin mi? Malum simlerle ortak yanlarınız çok. İkiniz de haddinden fazla yapışkan ve kurtulması zorsunuz."

Doruk'un yüz ifadesi bozulurken gözlerinde anlık bir afallama parladı. Söyleyecek bir şey bulamıyordu. Bu, onun için oldukça nadir bir andı. Kim bilir hangi aptalca cevabı vermek için ağzını açtı ama bir şey söylemeden önce soyunma odasının çıkış kapısı açıldı ve Sonat içeri girdi. Onu görmek, koridorda asılı duran gerginliği bir anda dağıttı.

Sonat'ın gözleri hızlıca benim ve Doruk'un arasında gezerken çenesinin hafifçe sıkıldığını fark ettim ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine yanımıza geldi, varlığını açıkça belli edecek kadar yakınımda durarak elini belime yerleştirdi ve bunu uzun süredir yapan birinin rahatlığıyla, birbirinin temasına alışmış bir çiftin tavrıyla beni rahatça kendine doğru çekip gülümsedi. Dokunuşu sakin, kararlı ama tam olması gerektiği derecede sahipleniciydi. Hiçbir şey söylemeden özgüvenini ortaya koyan türden bir hareketti.

"Hazır mısın?" diye sordu. Sesi hafifti ama bunu bana değil, Doruk'a söylediğini belirten bir alt ton vardı.

Önündeki sahneyi hazmetmeye çalışırken Doruk'un çenesi sıkıldı ve burun delikleri hafifçe genişledi. İçinde kaynayan öfke dolu kelimeleri zorla geri tutuyormuş gibi görünüyordu. Ama konuşmadı. Sonat orada tüm soğukkanlılığıyla ve umursamaz tavrıyla dururken konuşamazdı.

Başımı hafifçe çevirerek Sonat'a doğru yumuşak bir tebessümle baktım. "Evet, hazırım."

Çıkışa doğru yürürken Sonat tutuşunu birazcık olsun gevşetmedi ve ben gülümsemekten kendimi alamadım.

Bölüm 18

Dışarı adım attığımız anda Ankara'nın dengesiz havası etrafımızı sardı. Çıplak tenime keskin bir soğukluk bırakırken bana soğuğa ne kadar hazırlıksız olduğumu hatırlatır gibiydi. Üstümdekini karnıma doğru çekiştirdim ancak bu ısınmama yetmeyen nafile bir çabaydı. Pileli etek de pek yardımcı olmuyordu. Bacaklarım soğuğa karşı tamamen savunmasızdı.

Farkında olmadan bıkkın bir nefes verdim ve nefesimin buharlaşıp havada kayboluşunu izledim. Soğuğa ve Doruk'un suçlamalarının arkamda bıraktığı gerginliğe rağmen Sonat'ın yanımda olması beni rahatlatıyordu. Eli hâlâ belimde, rahat ve doğal bir şekilde duruyordu. Gösterişli olmaktan ziyade oraya aitmiş gibi hissettiren bir dokunuştu. Söyleyecek bir şey yoktu, gerek de yoktu.

Yorgun ve yavaş adımlarımız sokakta uyumla ilerliyordu. Yolu aydınlatan lambalar altın rengi bir ışık yayıyordu. Bu sırada arada bir Sonat'ın bakışlarının bana doğru kaydığını hissedebiliyordum. Muhtemelen bir şey söylememi, her zamanki gibi iğneleyici bir yorum yapmamı veya rasgele konular açmamı bekliyordu. Ancak gevezelik yapmadan, hafifçe ona doğru yaslanarak ağır ağır yürümek iyi hissettiriyordu. Bu nedenle konuşmak istiyor olsam da acele etmek zorunda değildim.

Doruk'un suçlamalarını hâlâ göğsümde hissediyordum. Bize inanmıyordu. Hatta ilişkimizi gerçek olarak düşünmemişti bile. Duruma güldü desek yeriydi ve bu itiraf etmek istemesem de beni

rahatsız etmişti. Kesinlikle onun fikrini umursadığım için değil. Doruk'un inanıp inanmaması biraz olsun umurumda değildi ve ona bir şeyleri kanıtlamaya çalışacak halim de yoktu. Ama o bile inanmıyorsa, başkaları nasıl inanacaktı?

Sonunda Sonat, gardımı düşürmeme yetecek türden bir nezaketle sessizliği bozdu. "İyi misin?"

Başımı salladım, ama aklım hâlâ Doruk'la ilgili düşüncelerle doluydu. "Sayılır," derken sesimde sıkıntılı bir ton vardı. "Doruk sen gelmeden önce bize inanmadığından bahsetti. O biraz aklıma takıldı."

Sonat'ın yüzü bir anlığına düştü ve kaşları çatıldı. "Doruk'un ne düşündüğünü umursuyor musun?"

"Tabii ki hayır. Ama o bile inanmıyorsa diğerlerini nasıl inandıracağımızı düşündüm. Amacımız herkesi gerçek bir çift olduğumuzu inandırmak. Eğer Doruk'unki kadar küçük bir beyin bile bunu yemiyorsa, yeterince iyi oynayamıyor olabilir miyiz?"

"Bu daha ilk günümüz Tamay, biraz zaman ver," dedi hafifçe gülerek. Az önceye göre rahatlamış görünüyordu. "Ama önerilerine açığım. Sahte ilişkimizi nasıl geliştirebiliriz?"

İstemsizce gülümseyerek gözlerimi eğlenceli bir şekilde devirdim. "Bilmiyorum, Bay Ben Flört Etmeyi Bilmiyorum, sen söyle."

Sonat hafifçe gülerken eli kıyafetimin üzerinden biraz daha tenime doğru kaydı ve bu hareket omurgamdan beklenmedik bir ürperti geçmesine neden oldu. Bunu anında fark ederek hafifçe elini geri çekti. "Pardon," dedi neredeyse panikleyerek. "Bir anlığına kendimi kaptırdım."

Ancak daha fazla çekmesine izin vermeden eline yaslandım. "Kalabilir."

Bunun üzerine dudaklarını birbirine bastırarak elini yeniden rahatça belime yerleştirdi. Diğer eliyle saçlarını geriye atarken nefesi soğuk havada görünür hale geliyordu. "Eh, hiç sahte bir ilişkim olmadı ama sanırım İklim ve Karza'yı örnek alabiliriz. El ele tutuşabiliriz mesela. Daha sık birlikte görünebiliriz. Belki sosyal medyayı biraz kullanabiliriz."

Kuruyan dudaklarımı ısırarak söylediklerini değerlendirdim. Hepsi mantıklıydı. "Olabilir," dedim yavaşça. "Az önce beni kendine çekmen iyiydi mesela. Ama belki biraz daha okuldakilerin takıldığı yerlerde görünebiliriz. Sadece pratikler ya da basketbol antrenmanlarında değil."

"Akşam yemeği randevusuna ne dersin?"

Kaşımı kaldırırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Akşam yemeği randevusu mu? Fazla klasik değil mi sence de? Bir sonraki adım sevgiliyi aileyle tanıştırmak."

"Annem zaten seni beni tanıdığı kadar iyi tanıyor," diye dalga geçti omzuyla hafifçe beni dürterek.

Burun kıvırıp onu hafifçe geri dürttüm. "Benimkiler de beni tanımadıkları kadar seni de tanımıyorlar. Ne kadar da uyumlu bir çiftiz."

İkimiz de hafifçe gülerken Sonat'la ilgili hoşuma giden bir şeyi fark ettim. Sonat, asla karmaşık değildi. Fazla çabalamıyordu. Olmadığı biri gibi davranmıyordu. İnsanı iyi hissettiren bir enerjisi vardı.

Rüzgâr birden yükseldiğinde içgüdüsel olarak Sonat'a doğru sokuldum. Soğuk hava yürüdükçe eteğimin ince kumaşına daha sert dokunuyordu. Yaptığım her moda seçimini bana sorgulatan insanlar yetmezmiş gibi şimdi de rüzgâr onlara yardım etmeye yemin etmişti sanki. Ama üşüdüğümü kabul etmeyecektim. Yüksek sesle asla!

Tamay Kuralı #3: Asla yenilgiyi kabul etme, özellikle de hava koşullarına karşı.

Ancak Sonat sessizce acı çekmeme izin verecek kadar umursamaz biri değildi.

"Donuyorsun," dedi aniden net ve şaşırmış bir şekilde. Son on beş dakikadır titrediğimi iyi saklamıştım anlaşılan. Ona yandan bir bakış attım ve tam itiraz edecek bir şeyler söylemek üzereydim ki benden önce davrandı. Daha ağzımı açamadan ceketini çıkarmaya başlamıştı bile.

"Sonat, iyiyim," dedim ama o her zamanki yumuşak gülümsemesiyle beni susturdu.

Ceketini tartışmaya açık olmayan bir teklif gibi bana uzatarak, "Değilsin," dedi kararlı bir şekilde. "Ve seni üşüdüğünü itiraf etmeyeceğini biliyorum ama benim yanımda donmana izin vermem."

Abartılı bir iç çekerek gözlerimi devirdim. "Şimdi de sen üşüyeceksin," diye homurdansam da ceketi aldım. Ceketi üzerime geçirir geçirmez sıcaklık beni sardı ve dudaklarımdan çıkan rahatlama dolu iç çekişi durduramadım.

Ona yarı minnettar yarı isteksiz bir bakış atarak, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Ceket, tanımlayamadığım, tamamen Sonat'a ait olan hafif bir koku taşıyordu. Bir anlığına bu kokuyu içime çektim, sonra kendimi zihinsel olarak azarladım. Bu turu kazandığını bilmesine gerek yoktu. Ama yüzünde beliren ifadeye bakılırsa çoktan kazandığını biliyordu.

"Her zaman," derken sesi alaycı ama içtenlikle doluydu.

"Sahte ilişkiyi geliştirmek diyorduk," dedim hızlıca konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Sana lakap takmama ne dersin?"

Yüzümü buruşturdum. "Lakap mı?"

Başını hevesle aşağı yukarı salladı. "Karza'nın İklim'e seslendiği gibi. Buz Perisi... Mükemmel bir lakap. Ona benzer bir şey bulabiliriz."

"Bana peri dersen seni ısırırım," dedim tehdidimin ciddiyetini göstermek için gözlerimi büyüterek.

Sonat hiç tereddüt etmeden karşılık verdi. "Hoşuma gider."

Yıllardır tanıdığım utangaç, romantizmden anlamayan Sonat ölmüş ve yerine bir başkası geçmişti son bir günde. Başka bir açıklaması yok. Yok artık Tamay. Bir de kızarıyor musun?

"Farklı bir şey bulursan buna izin verebilirim," diye mırıldandım.

Düşünceli bir şekilde başını hafifçe yana yatırdı. "Bir düşünelim, sana ne yakışır? Öfkeli Ponpon nasıl?"

Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdığımda gülmemek için kendini zor tuttuğuna emindim. "Hem öfkeli birisin hem de ponpon kızsın," dedi parmaklarıyla sayarak.

"Hayır."

"Peki. O zaman sıradaki önerim geliyor: Cehennemin Belalı Tanrıçası!"

"Yorum bile yapmıyorum."

"Siyah Kuğu nasıl?"

"İmparatorluğunun kurtulması için büyük fedakârlıklar yapan cesur ve güzel bir savaşçı ismine benziyor."

"Aynı sen işte."

Başımı iki yana salladım. "Fazla fantastik. Biraz daha gerçekçi ve mümkünse sade bir şey lazım."

Aniden hızlı bir nefes alarak gözlerimin içine baktı. "Ateş Tanesi! Buldum. Sana çok uyuyor."

Ateş Tanesi, diye düşündüm. En azından diğerleri kadar uzun ve kulağa tuhaf gelen bir lakap değildi. Biraz daha oturaklı olduğu söylenebilirdi. "Kötünün iyisi," dedim omuzlarımın silkerek. "Olur."

Yürümeye devam ederken aramızdaki hafif alaylı konuşma, geceyi olduğundan daha sıcak hale getirmişti ama sonra aniden esen sert bir rüzgâr ceketin içindeyken bile beni gayriihtiyari titretti.

Sonat önünden geçtiğimiz küçük bir kahve dükkânının önünde duraksadı. İçeriden yayılan sıcak ışık kaldırıma yansıyor ve sokağı hafifçe aydınlatıyordu. Ne olduğunu anlayamadan, "Bir saniye bekle," diyerek cevap vermemi beklemeden içeriye daldı.

Orada durup Sonat'ın ceketine daha sıkı sarılarak ne olduğunu anlamaya çalıştım. Nefesim önümde buharlaşırken kollarımı ısınmak için ovuşturdum. Soğuk, kemiklerime kadar işlemişti ama bunu belli etmemeye çalışarak dik durdum.

Birkaç dakika bile dolmadan Sonat dükkândan çıktığında elinde buharı tüten iki bardak vardı. Birini bana uzattı.

Kaşımı kaldırıp rahatsız bir tonla sordum. "Sahiden mi?"

"Sahiden," dedi gülümseyerek ve fincanı bana doğru uzattı. "Biraz daha ısınman gerekiyor."

Karton bardağı aldığımda sıcaklığının buz tutmuş parmaklarımdan içeriye işlediğini hissettim. "Kahve mi?"

"Ballı kış çayı. Kahve uykunu kaçırır diye düşündüm."

Doğru düşünmüştü. "Hatırlat da bir ara İpek teyzeye seni bu kadar centilmen ve düşünceli yetiştirdiği için teşekkür edeyim."

Sonat bardağından bir yudum alarak, "Sadece mükemmel sahte erkek arkadaş rolüne uyum sağlıyorum," dedi muzip bir bakışla. "Her şey planın bir parçası."

"Tabii, tabii," diye mırıldandım alayla.

Ama sıcak çayı yudumlarken bunun sadece planın bir parçası olmadığını düşünüyordum. Üşüdüğümü bir kelime bile etmeden fark etmesi, benim iyi olmamı sağlamak için çaba göstermesi... Kafamı karıştırıyordu.

Ona bakarken fark ettiğim bir şey daha vardı. Her ne kadar kendimizi gerçekten de fazlasıyla dikkat etmemiz gereken bir duruma sokmuş olsak da uzun zamandır ilk defa her şeyi kontrol etme, her şeyi planlama ihtiyacı duymuyordum. Onunla işler doğal bir şekilde gelişiyordu.

Sonat düşünceli halimi fark ederek kaşını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Hiç," dedim hızla, başka tarafa bakarak. "Yarın okula İklim'le mi geleceksin?"

Başını iki yana salladı. "Yarın sadece öğleden sonra dersi varmış. Önce antrenmana gidecek."

Güz'ün sabahın erken saatlerinde dersi olduğunu biliyordum çünkü bunun hakkında tüm gün şikâyet edip durmuştu. Yetmemiş, grubumuza sabah derslerinin ne kadar berbat olduğu hakkında mesajlar atarak isyanını devam ettirmişti.

Çayımdan bir yudum daha aldıktan sonra yolumuzun birazdan biteceğini ve ayrılacağımızı fark ettim. Panikle, planlamadan, yalnızca yarın sabah okula Sonat'la gitmek istediğimi düşünerek konuştum. "O zaman sabah sizi ben alayım mı?"

Bölüm 19

@eniyiversiyonun

Sabah kahveniz hazır mı? Artık havalar iyice soğuduğuna göre blogu okurken bir bardak sıcak kahvenizi ve battaniyenizi eksik etmediğinizi hayal ediyorum. İşe mi gidiyorsunuz? Okula mı? Yoksa yalnızca yoğun bir gün sizi bekliyor ve bu güne başlamadan önce kendinizi zihinsel olarak hazırlamaya mı çalışıyorsunuz? Eh, durumunuz ve yaşınız her ne olursa olsun tempo başlamadan önce on dakikamızı paylaşabildiğimiz için mutluyum.

Bugün yazımıza yine romantik ilişkiler üzerinden başlıyoruz. Hayatınızın hangi döneminde olursanız olun, aranızda en azından bir kereliğine aşk ve ilişkiler konusunda kafa karışıklığı yaşamayanınız var mı? Sanmıyorum. Özellikle günümüzde sosyal medya baskısı var ve her şeyin mükemmel olması gerektiği havası yaratılıyor ama gerçeğin hiç de öyle olmadığını biliyoruz. Şimdi sizinle sağlıklı bir ilişki ile toksik bir ilişki arasındaki farkları bir gözden geçireceğiz. Bakalım bir "prens" ile "kurbağa" arasındaki farkı anlayabiliyor musunuz?

Not: Toksik erkekleri onlara benzettiğim için tüm kurbağalardan özür dilerim.

İlk konu, tabii ki *iletişim*. Sağlıklı bir ilişki ne demek biliyor musunuz? Konuşursunuz, dinlersiniz, anlar ve anlaşılırsınız. Olay bu kadar basittir. Tartışıyorsanız bile sonunda çözüm bulup rahat bir nefes alırsınız. Ama toksik ilişki dediğimiz olayda bunlar hiç de beklediğiniz gibi olmaz. Sürekli tavır yapmalar, "Ben iyiyim, bir şey yok," numaraları, sorunu çözmek için çabalamak yerine sizi suçlu hissettirmeye çalışmalar, laf sokmalar... Bir de bakmışsınız ortalık yangın yeri.

İkinci konumuz, *saygı*. Sağlıklı ilişkide saygı olmazsa olmazdır. Kimse kimseyi küçümsemez, kimsenin sınırlarına girilmez. Yani biri sizin ne giyeceğinize, kimle konuşacağınıza karışıyorsa orada bir problem var demektir. Sağlıklı ilişkide herkes kendi bireyselliğini korur ve birbirine alan bırakır. Eğer

sürekli, "Neden bu tişörtü giyiyorsun?", "O arkadaşınla neden görüşüyorsun?" gibi sorular geliyorsa.. Kötü haber. Şimdi derin bir nefes alın ve tekrar edin. "Ben saygıyı hak ediyorum ve daha azına razı olmam."

Üçüncü konumuz, *destek*. Sağlıklı bir ilişkide partneriniz sizin en büyük destekçiniz olmalı. Arkanızdan iten rüzgâr, karanlıkta size ışık tutan yıldız... (Biraz duygusal oldu ama anladınız siz). Hedeflerinize ulaşmanız için sizi motive etmeli, yanınızda durmalı. "Sen yaparsın," diyen o iç ses var ya, işte onun dış ses hali olmalı partneriniz.

Ama toksik ilişki, destek değil kontrol manyaklığını hissettirir. Tam bir karabasan gibidir. Sürekli "Neredesin? Kiminlesin? Ne yapıyorsun? Bana neden tam bir dakika geç haber verdin?" diye sorular soran biri varsa o ilişki bir nevi dedektif hikâyesine dönmüş olabilir. Ve bu sevgi değil, düpedüz paranoyadır. Size nefes aldırmayan, sürekli kontrol altında hissettiren bir ilişkide sözkonusu şey sevgi değil, baskıdır.

Sonuç olarak, ilişkilerde öncelikle *kendinize değer verin*. Kimsenin sizi küçümsemesine, sınırlarınızı aşmasına izin vermeyin. Sağlıklı ilişkilerde sevgi, güven ve saygı vardır; toksik ilişkilerde ise drama, baskı ve bitmek bilmeyen tartışmalar. Kendinizi değerli hissetmiyorsanız, o ilişkide bir sorun var demektir.

Doğru ilişki = saygı, güven, sevgi ve bolca eğlence!

Unutmayın, ne zaman sevgisiz hissederseniz hissedin, size burada kucak açmış koca bir *@eniyiversiyonun* ailesi var.

@ artemisavcısı

Sonuna kadar hak veriyorum. Keşke zamanında o toksik ilişkimi yaşarken benim gözlerimi açan biri olsaydı. Bunları anlattığın için teşekkür ederim. Harika birisin her kimsen. <3

@itshaileypie

Keşke doğru ilişkiyi bulmak o kadar kolay olsa. Bazen doğru olana denk gelemediğim için kendimi suçluyorum. Acaba sorun bende mi?

@savagegirl

Kesinlikle katılıyorum. Hem ne demişler: It doesn't matter what you create, if you have no fun!* Sadece bireysel anlamda değil genel olarak eğlenceye ihtiyacımız var kızlar.

@dpx4657

Merhaba, erkek bir okurunuz olarak bir şey sormak istiyorum: Bir ilişkim var ve yazdıklarınızı yapmaya çok dikkat ediyorum ama kız arkadaşım çok kıskanç ve ben ona bunları yapsam içimden geçecekken kendisinin yapmasını normal görüyor? Ne yapmalıyım acaba? Kendisini çok seviyorum.

@solariaprensesi

Her şeyin suçlusu gibi hissedince neyin saygısızlık neyin öyle olmadığını anlamak çok zor... Ama yine harika bir yazı olmuş, teşekkür ederiiizzz...

* İng. "Eğer eğlenmiyorsan, ne yarattığının bir önemi yok!" -ed.n.

@ moondustfairy

Keşke senin kim olduğunu bilsek kızım çünkü DOĞRULARI KONUŞUYORSUN VE DAHA YÜKSEK SESLE SÖYLEMELİSİN! Erkekler senden ders almalı. <3

@whoviangirl

Toksik ilişkilerin en kötü yanı o ilişkiden kurtulana kadar ne kadar kötü ve hayat enerjisini sömüren bir durum olduğunu göremiyorsunuz. Bütün kız arkadaşlarıma buradan önerim, yakınlarınızın sevgiliniz hakkında düşündüklerini dinleyin, bazen sizin göremediğinizi görebilirler.

@dreamonbaby

Biz kendimize değer verdiğimiz sürece hayatımıza da bize değer verecek insanlar girecek kızlar. Değer vermeyenleri de her zaman şutlayabilirsiniz.

@meri

Sayende toksik bir ilişkide olduğumu öğrendim. İçten içe bir şeylerin yanlış olduğunu bilsem de çevremde kimse bunları yüzüme söylememişti. Teşekkürler.

@tonyukuk

Her şeyi erkekler yapıyor sanki en haklı sensin.

@pamukhanım

Genç kızlarımıza çok güzel örnek oluyorsun evladım. Geçenlerde torunum okurken bana da gösterdi. O günden beri ben de takip ediyorum. Maşallah.

Havalar soğudukça her geçen gün sıcacık yorganımdan ayrılmak daha da zorlaşıyordu. Güneşli bir havaya uyanmak insanı enerjiyle doldursa da kahvem, muzum ve yeni yayınladığım yazıma gelen yorumları okuyarak saatler geçirebilirdim. Ancak bugün yataktan daha hızlı fırlamak için bir sebebim vardı: Bugün Sonat ve Güz'ü okula götürecektim.

Yalan söyleyebilirdim, hatta yalan söylemekte oldukça iyiydim ancak kendimi inandıramadığım bir yalan vardı. İçimde küçücük, sesli olarak kabul etmeyeceğim bir parça bu sabah Sonat'la tekrar vakit geçirmek için heyecanlıydı. Dün geceyle ilgili bir şey içimde kalmıştı. Belki ceketti, belki onunla eve yürürken her şeyin ne kadar doğal hissettirdiğiydi. Ya da belki de onun başlangıçta düşündüğüm kadar saf olmadığını fark etmemdi.

Laptopun ekranını kapatarak yatağımdan sıyrıldım ve lila renkli boğazlı kazağımı dikkatle giydim. Altıma kalın bir çorapla beyaz pileli eteğimi geçirdikten hemen sonra günlük makyajımı tamamladım. Kafamı öne eğerek saçlarımı biraz havalandırdıktan sonra hazırdım.

Anahtarlarımı ve çantamı da kaparak Güzlerin evine doğru yola koyulduğumda direksiyon bile buz gibiydi. Hava etek giymek için

biraz fazla soğuktu, doğru ama bunu kabul edecek değildim. Ayrıca, dün geceki ceket olayından sonra benzer kıyafetle ikinci kez donacakmışım gibi görünmeyi göze alamazdım.

Çok vakit geçmeden evlerinin önünde durduğumda dikiz aynasında rujumu kontrol ettim. Her zamanki gibi mükemmel parlıyordu. Henüz Güz ve Sonat'a mesaj bile atamadan kapı açıldı, Sonat sabahın bu saatinde olması gerektiğinden çok daha enerjik ve yakışıklı görünerek dışarı çıktı. Yaydığı enerji kesinlikle eski sevgililerim gibi değildi. Rahat ama bakımlı bir havası vardı ve bir şekilde daima düzenli görünüyordu. Bazı erkekler uyanınca kış uykusundan çıkan ayılar gibi görünür ya, Sonat onlardan değildi. Onda çabasız bir şeyler vardı. Saçı dağınıktı mesela ama özenerek yapsa bu kadar iyi yapamazdı. Bol kıyafetleriyse geniş omuzlarına mükemmel oturuyordu.

Diğer günlerin aksine bugün daha enerjikti. Her zaman böyleydi de ben mi fark etmemiştim yoksa bugün özellikle mi bir değişiklik vardı?

"Günaydın Ateş Tanesi!" dedi açık camıma sırıtarak eğildiğinde. "Centilmenliğim arka koltuğa geçmemi söylüyor ama okula arabayla gireceğimize göre belki de senin yanında oturmam daha iyi olur, ne dersin?"

"Günaydın ve ne kadar da uzun bir cümle," diye karşılık vererek ona yan gözle bakıp hafifçe yanımdaki koltuğu işaret ettim.

Benim kapımdan sekerek ayrıldı ve bir sabah insanı için bile fazla keyifli bir şekilde yan koltuğa yerleşti. "Ceketim!" diye cıvıldadı koltuğa bıraktığım ceketini alırken.

"Yıkayamadım, kusura bakma. Yeterli zaman yoktu."

Sonat çok saçma bir şey söylemişim gibi kaşlarını çattı. "Neden yıkayasın ki? Artık daha güzel kokuyor. *Senin gibi kokuyor.*"

Gözlerimi devirdim. "Anlaşılan birileri bugün erkek arkadaşım olmaya daha fazla hazır."

Sonat gülerek koltuğuna yaslandı. "Dün gece '*Nasıl Mükemmel Erkek Arkadaş Olunur?*' temalı onlarca *Youtube* videosu izledim. Beynim sonsuz bir bilgi hazinesi."

İhtiyacın yoktu, diye düşündüm kendi kendime. Ama bunu sesli bir şekilde dile getirmedim.

Ona verebileceğim bir cevap düşünürken Güz, tüm şehri uyandırabilecek bir enerjiyle evin kapısını çarptı ve arabaya doğru ilerlemeye koyuldu.

"Favori çiftime günaydın!" diye cıvıldayarak arka koltuğa daldı. "Zendaya ve Tom Holland'dan sonra tabii ki. Onlara ihanet edemem. Kitaplarda desteklediğim çiftleri saymıyorum bile!"

Sonat'la bakıştık. *İşte başlıyoruz.*

El frenini indirdim ve geri geri giderek okul yoluna döndüm. "Yeni bir kitap mı bitirdin?" diye sordum bir yandan da Güz'e. Ne zaman yeni bir kitap bitirse onu anlatmak için sabırsızlanıyordu. *Spoiler* vermemek için çabalaması da gerekmiyordu çünkü asla okumayacağımı biliyordu. İstemediğimden ya da romantik komediler bana göre olmadığından değil, hayatımın yoğun temposu yüzünden asla zaman bulamadığımdan.

Beni yargılamayın, bu gayet geçerli bir sebep.

Güz hevesle başını salladı. "O kadar tatlıydı ki... Gruba mesaj atamadım bile çünkü ara vermek istemedim. Artık sen düşün!"

"Anlatmak ister misin?" diye sorduğum anda Sonat başını bıkkınca geriye yaslayıp bana bir bakış attı. Bakışlarından Güz'ün kitabını dinlemek istemediği belli oluyordu. Her ne kadar suçlayıcı ve hayatından nefret ediyormuş gibi baksa da omuzlarımı silkmekle yetindim. En yakın arkadaşlarımdan biri okuduğu kitabı anlatmak istiyor ve bu onu mutlu edecekse, saatlerce dinleyebilirim.

Dikiz aynasından Güz'ün dünyayı yok etmeyi planlayan kötü karakter misali ellerine birbirine sürttüğünü ve şeytanice gülümsediğini gördüm. "Şimdi konu şu şekilde," diyerek asla gerçek hayatta bulması mümkün olmayan, yalnızca onun gibi kitap kurtlarının zihninde yaşayabilecek romantik bir hikâyeyi anlatmaya koyuldu.

Okula kadar olan yolculuk, Güz'ün hayran olduğu senaryolar, son zamanlarda sosyal medyada patlayan akımlar ve Sonat'la beni yalnızca okulda değil *Instagram*'da da ünlü bir çift yapma planlarıy-

la dolup taştı. Sanki Güz bir pazarlama kampanyası planlıyordu da ürün yerine Sonat ve benim derin bir aşkla birbirimize bağlı olduğumuz fikrini satıyordu.

"Okula varır varmaz," derken heyecandan neredeyse titriyordu. Her ne kadar abisini bir ilişki içerisinde görme fikrinin hoşuna gitmediğinden bahsetmiş olsa da anlaşılan bu ilişki sahte olduğunda rahatsızlığı da tamamen ortadan kalkıyordu. "Doğal durmanız şart. El ele tutuşun, yakın yürüyün. Hatta belki birkaç öpücük?"

Sırıtarak dudaklarımı büzdüm ve Sonat'a döndüm. "Bu parlatıcılı dudaklara nasıl hayır diyebilirsin ki?"

Burnundan nefes vererek utangaç bir şekilde gülümsedi ve bana tembel bir bakış attı. Gözlerinde hızla onun imzası haline gelen o yaramaz parıltı yandı. "Bilemiyorum Ateş Tanesi," dedi benim için bulduğu lakabı yavaşça telaffuz ederek. "Bu parlak dudaklar benim başa çıkabileceğimden çok daha fazla çekici."

Tek kaşımı kaldırıp tekrar yola odaklandım. "Bütün gece '*Nasıl Mükemmel Erkek Arkadaş Olunur?*' videoları izleyen sendin."

"Doğru," dedi. "Ama şu '*Sahte Kız Arkadaşını Herkesin Ortasında İşleri Tuhaflaştırmadan Öpmenin Kuralları*' kısmını atladım. Sanırım doğaçlamamız gerekecek."

Güz, arka koltukta otururken konuşma boyunca heyecandan neredeyse titreyecek hale gelmişti. "Keşke şu an bu konuşmayı kaydediyor olsaydım. Sanki bir romantik komedinin ortasındayım ama daha iyisi çünkü gerçek hayatta oluyor!" Bir an durdu, sonra nefesi kesilerek devam etti. "Ay tüm konuşmayı başa alsanız ben de *Instagram* için kayıt alsam olmaz mı?"

Sonat bıkkınlıkla yüzünü ovuştururken ben, bunu yapamayacak kadar yoğun ve kusursuz bir makyaja sahip olduğum için yalnızca başımı iki yana salladım. "Şansını kaçırdın."

Sonunda okulun ağaçlarla çevrili otoparkına vardık. Sabah derslerimiz erken başladığı için kampus tenhaydı. Arabayı durdurduğum gibi Güz arabadan fırladı. "Siz ikiniz biraz çift olarak dolaşın. Ben derse erken gitmek istiyorum!"

"Geç mi kaldın?" diye sordum camdan dışarı uzanarak. Endişelenmiştim çünkü yeteri kadar hızlı geldiğimizi düşünüyordum.

Güz ise sırıtarak başını iki yana salladı. "Kahvemi alıp hoca gelene kadar dünkü kitabın devamını okuyacağım."

Ardından cevap vermemize fırsat bile bırakmadan sekerek uzaklaştı.

Sonat rahat bir şekilde koltuğa yaslanmış haliyle kolunu koltuğumun arkasına doğru uzattı. "Her şey yolunda değil mi Ateş Tanesi?"

Lütfen bu kadar centilmen olmayı bırak, diye fısıldadım içimden. Sen bir kitap karakteri değilsin. Aynadan rujumu kontrol ettikten sonra saçımı geriye atarak ona bir bakış attım. "Lakabımdan her geçen gün daha da soğuyacakmış gibi hissediyorum."

Kaşlarını kaldırıp oturduğu yerde sırtını dikleştirerek biraz yaklaştı. "Parlak Dudaklar dememi mi tercih edersin?"

"Sonat, sabrımı biraz daha test edersen seni bu arabadan atarım!"

Gülümsemesi daha da genişledi. Bu tavırlarıyla ve bu tavırlarının bana hissettirdikleriyle başa çıkamadığım için bir kaçış yolu yaratıp omzuna hafifçe vurdum ama bileğimi yakaladı. Tek bir hızlı hareketle parmaklarını benimkilerle kenetleyerek avcunun içinde tuttu, ardından elimin üstüne hafifçe bir öpücük kondurdu. Afalladım. Hatta o kadar afallamıştım ki Sonat bile fark etti.

Başıyla arabanın ön camını işaret etti. "Bakma," dedi hemen ardından. "Basketbol takımından birkaç çocuk orada."

Hemen tavrımı değiştirip yüzüme "âşık âşık bakan" bir gülümseme kondurarak başımı yana eğdim ve Sonat'ın önerisini yok sayarak işaret ettiği tarafa baktım. Elbette hepsini tanıyordum. Bunlar Meriç, Doğukan ve Özgür'dü.

"Bakma demiştim," dedi Sonat gözlerimin içine bakabilmek için kafasını hafifçe eğerek. Gözlerimi hızla çocukların olduğu taraftan kaçırarak yeniden Sonat'a kilitledim. Cevap olarak yalnızca "hadi gidelim" dercesine bir hareket yaptım ve her ne kadar istemesem de elini bıraktım.

Çocuklara bakmamın bir sakıncası yoktu çünkü onların beni göremeyeceğini biliyordum. Arabanın camları filmliydi. Ancak aklıma asıl takılan şey bu değildi. Asıl konu yıllardır arabama binen Sonat'ın camların filmli olduğunu unutmasıydı.

Ya da unutmamış mıydı?

Bölüm 20

Günün geri kalanında berbat bir ruh hali tarafından ele geçirildim.

Günüm bir türlü dinlenmeye fırsat bulamadığım uzun bir hafta ertesindeki pazartesi günü gibi sürünüyordu ve bu halim bana hiç yardımcı olmuyordu. Derslerim bittiğinde, sizi temin ederim ki birine kafa atmaya hazırdım. En ufak, sinirimi bozacak bir cümle bekliyordum ancak anlaşılan insanlar şanslı günündeydi. Benim de iki seçeneğimden biri (beni sinir eden insanlara patlamak) elendiğine göre geriye ikinci seçenek (en yakın arkadaşlarımla vakit geçirerek iyi hissetmeye çalışmak) kalmıştı.

Derslerden sonra İklim ve Güz ile buluşmak için kampusteki kahvecilerden birine doğru yola çıktım. İklim antrenmanı bittikten sonra okula gelmiş, ardından da kahveciye oturarak bize konum atmıştı. Konuma ihtiyacı olan kişi ben değildim elbette, sizin de tahmin edebileceğiniz üzere Güz'dü. Yıllardır okuduğu bir kampusün kahvecisi de olsa, her gün önünden geçtiği bir market de olsa Güz'ün yer yön duygusu, telefonu olmasa kendini başka bir boyutta sanacak kadar berbattı. Hatta onu yeterince tanıdıktan sonra, Güz'le beraber bir yere giderken telefona güvenmek yerine Güz'ün içgüdülerini dinlemeye ve tam tersi yöne gitmeyi tercih etmeye başladık. Güz bir sokağa sapıyorsa, büyük ihtimalle doğru yol öteki taraftı. Bir defasında kampusün içinde kütüphaneyi ararken yanlışlıkla mimarlık bölümüne girmiş, şansına dekan ile karşılaşmış, onu tanımadığı için

kampusün labirent gibi olmasından yakınarak arkasını dönüp gitmişti. Konuştuğu kişinin aslında dekan olduğunu öğrendiği andaki surat ifadesi paha biçilmezdi.

İklim'in oturduğu kahveci sanki doğrudan sonbahar temalı ilham panolarından çıkmış gibi bir yerdi. Hani şu öğrencilerin *kanka ders çalışırız ya!* diyerek gittiği, saatlerce oturduğu ama on beş dakikadan fazla ders çalışmadığı yerler vardır ya, onlardan. Tuğla duvarlar eski plaklarla kaplanmıştı, renkli kapakları solmuş olsa da yeterince havalı bir görüntü yaratıyordu. Arka planda loş müzik hafifçe çalıyor, fincan sesleri ve kısık sesli sohbetlere karışıyordu. Dışarıda hava soğuktu, gökyüzü kasvetli gri bir ton almıştı ve biri her içeri girdiğinde kapıdan sızan soğuk hava içeri süzülüyordu.

Düşük moduma iyi gelecek şekerli bir şeylere ihtiyacım vardı. Ve mümkünse bir avuç dolusu güçlü ağrı kesicilere.

İklim'i içeride, büyük camların yanındaki ahşap masalardan birinde otururken buldum. Altın renkli ışığın yumuşak düşüşü onu âdeta bir hale gibi sarmıştı. Rahatlamış görünüyordu. Muhtemelen her zamanki düşük kalorili sade kahvesini yudumluyordu. Dalgalı, civciv sarısı saçları omuzlarına dökülüyor, ışığı yakalıyor ve üzerine giydiği orman yeşili kazak, kahverengi gözlerini daha da sıcak gösteriyordu.

Yanındaki boş sandalye, tabii ki Güz'ün geciktiğini gösteriyordu. Ne kadar da şaşırtıcı, değil mi?

Hızla çantamı abartılı bir iç çekişle yere bırakarak İklim'in karşısındaki sandalyeye çöktüm. "Selam," diye mırıldandım, menüye göz atarak.

İklim kaşını kaldırdı. "Tersinden mi kalktın?"

"Sayılır," diye karşılık verdim şakaklarımdaki gerginliği geçirmek için dişlerimi sıkarak.

Garson gelip sıcak çay siparişimi alırken tek umudum midemi biraz sakinleştirmesi için sıcaklığın iyi gelmesiydi. Vücudum, regl öncesi kramplarının amigo antrenmanıyla hiç uyuşmadığını hatırlatmak için bugünü seçmişti.

Regl Ağrısı: 1
Tamay: 0

Durumu açıklayamadan önce kahve dükkânının kapısı sertçe açıldı ve Güz içeri atıldı. Koyu renk saçları yüksek bir atkuyruğu yapılmıştı ve yan tarafında asılı duran devasa çantasını yanında sallayarak dans edercesine bize doğru ilerledi.

"Zombi istilası durumunda beni hayatta tutacak iki insan!" Çantasını boş kalan tek sandalyeye bıraktı. Cıvıldayarak, "Çok sıkıştım. Tuvalete gidip geliyorum," diyerek bizi bilgilendirdikten sonra sevimli bir gülücük fırlatarak hızla ortadan kayboldu.

İklim bana dönerek sesini alçaltıp manalı bir bir tonla konuştu. "Eee... Sonat'la işler nasıl gidiyor?"

İşte beklediğim ama korktuğum soru. Tabii ki soracaktı. Sorun şuydu ki bu soruya nasıl cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Çünkü nasıl gittiğinden de emin değildim. İçimdeki tüm duygusal karmaşayı ortaya dökmeden bu işin içinden çıkmak mayın tarlasında halay çekmeye benziyordu. *"Şöyle ki Sonat harika rol yapıyor ama ben biraz rolden çıkmaya başladım çünkü sahte erkek arkadaşım gereksiz derecede çekici gelmeye başladı ve neyin sahte olduğunu anlayamıyorum. Üstelik onun flörtleşme konusunda berbat olduğunu söylediğiniz halde gerçek bunun tam tersi çıktı ve bunların hepsinin sorumlusu sensin İklim!"* diyemezdim elbette.

Bu yüzden omuz silkip durumu geçiştirmeye çalıştım. "İyi."

İyiyim, diye tekrar ettim içimden. *İYİYİM. HER ŞEY YOLUNDA!*

Gözleri hafifçe kısıldı. Daha fazla detay vermemi bekliyordu ama ona düşüncelerimin ne kadar karışık olduğunu göstermek istemiyordum. Son isteyeceğim şey Sonat'ın çocukluk arkadaşının, hatta en yakın arkadaşının, bu içinden çıkılmaz durumdan haberdar olmasıydı. İklim'le paylaşamayacağım için değildi bu. Eğer konuyu açarsam beni destekleyeceğini bildiğim içindi. Ancak desteğe ve dışarıdan müdahaleye hazır olmadan durumu bizzat çözmem gerekiyordu.

Ama İklim kolay kolay vazgeçen biri değildi. Keçi geberse de kuyruğunu indirmez, deyimindeki keçiydi İklim. Haberiniz yoksa söyleyeyim.

İklim, "Dökül," dediğinde garson yardımıma yetiştiği için ona sarılabilirdim.

Önüme gelen çayı karıştırırken buharın havada dalgalanışını izledim. Çayın yüzeyine yansıyan görüntüme baktım ve bir an için her şeyi anlatıp anlatmam gerektiğini düşündüm. Ardından aklıma takılan başka bir konuyu açtım.

"Sence Sonat dikkatli biri mi?" diye sordum.

Kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Konuya göre değişir, kendi telefon numarasını unutabilir ama 2000'lerdeki çizgi film jeneriklerini baştan sona söyleyebilecek kapasiteye sahip."

"Mesela arabamın camlarının filmli olduğunu unutur mu sence?"

İklim afallayarak duraksadı. "Fazla spesifik bir örnek oldu. Ama konu sen olunca ya da herhangi birimiz, dikkat ettiğini söyleyebilirim. Sevdiği insanlarla ilgili detaylar aklında tuttuğu şeyler kısmında."

Başımla onayladım. Neden bu kadar takıldığımı ben de tam olarak çözemiyordum ama İklim, kafamdaki karışıklığı netleştirmeme yardımcı olmuştu. Sabah Sonat elimi tamamen içinden gelerek, sanki o an kalbinden ne geçiyorsa öyle davranarak öpmüştü. O anki hareketinde samimiyet vardı ve ben bunu hissetmiştim. Ama hemen ardından bunu sahte ilişkimiz için yaptığını ima etmek adına dışarıdaki basketbolcuları bahane olarak öne sürmüştü. Ama o çocukların arabanın içini görmesine imkân yoktu. Ben biliyordum. Sonat biliyordu. Ve ikimiz de bilmiyormuş gibi yapmıştık.

Tam bu konuşmanın daha fazla devam etmemesi için yeni bir konu düşünüyordum ki Güz aramıza katıldı. "Geri geldim! Ne kaçırdım? Ben olmadan dedikodu yapmıyordunuz, değil mi?"

"Önemli bir şey konuşmadık," diyerek gülümsedim.

Güz, İklim'e şeytani bir gülümsemeyle döndü. "İki gündür Sonat ve Tamay konuşmaktan sana odaklanamadık. Zaten ne zaman sormak istesem ya Sonat ya da Karza yanımızda oluyor. Sonunda sorabilirim!" Muzip bir şekilde parmağını İklim'in burnunun ucunda tuttu. "Anlat bakalım Buz Perisi, Karza'yla nasıl gidiyor? Karza'yla buzları eritmeye devam mı? Daha doğrusu yalnızca buzu mu eriti-

yorsunuz yoksa farklı yerlere de taşındı mı? Ve antrenmanlar nasıl gidiyor?"

İklim'in yüzü hemen yumuşadı ve sandalyesine yaslanarak gülümsedi. "Gayet iyi gidiyor. Karza fazla antrenman yapmak istediğim için kendi planladığından daha yoğun bir programla çalışıyor ama bu konuda oldukça destekleyici. Olimpiyatlara yaklaşırken her geçen gün daha fazla zorluyoruz. Bazı günler vücudumun iflas edeceğini hissediyorum ama o bir şekilde beni tutuyor."

"Bu kadar mı? Biraz detaya girer misin? Bu grupta sevgilisi olan tek kişi sensin!"

Başımla onaylayarak Güz'e katıldım. "Bize drama ver. Dramaya ihtiyacımız var."

"Tartışmıyor musunuz? Her ilişkide biraz tartışma vardır."

İklim omuz silkti. "Tartışma..." dedi sesli bir şekilde tekrarlayarak. "Geçenlerde hangimizin daha uzun süre *sit spin** yapabileceği konusunda tartıştık. O sayılır mı?"

Güz neredeyse kahkahaya boğulacak gibi oldu. "Hayatım, dramadan anladığın bu mu? Sevgilinle *spin* yarışına mı girdin?"

Ben araya girip gülümsedim. "Güz'ün istediği aksiyonu vermiyorsun. Mesela, Karza seni kıskanıp spor salonunu birbirine kattı mı? Ya da patenlerinizi birbirinizin üzerine fırlattınız mı?"

İklim kaşlarını kaldırıp ciddi bir yüz ifadesi takındı. "Tamam, madem öyle diyorsunuz. Size çok trajik bir tartışmamızı anlatacağım. O kadar berbattı ki size mesaj bile atamadım." Derin bir nefes alarak dudaklarını ıslattı. "Geçenlerde, Karza bana suluğu verecekken yanlışlıkla yere düşürdü ve suluğum çatladı. En sevdiğim, üzerinde mavi simler ve kar taneleri olan suluğum. O an göz göze geldik ve resmen aramızda bir bakışma savaşı gerçekleşti. Daha sonra aynısından bulup almış ama büyük bir kriz anıydı. Eğer telafi etmeseydi ayrılabilirdik bile!"

Güz kıkırdayarak kollarını havaya kaldırdı. "Harika bir aşk hikâyesi: Kar taneli su şişesi ve iki antrenman delisinin savaşı."

* Buz patenindeki en önemli dönüşlerden biri. -ed.n.

Güz'ün bu kadar eğlendiğini gördüğümüzde İklim'le bakıştık. Muzip bir şekilde kaşımı kaldırıp Güz'ü işaret ettim. Bu, *hikâyeye devam et,* anlamına geliyordu.

İklim bıkkın bir şekilde arkasına yaslanıp kollarını göğsünde bağladı. "Modern aşk işte... Başka ne beklersin ki? Buzun üzerinde bir sağa bir sola fırlatılıyorsun, üzerine su şişen hakkın rahmetine kavuşuyor ve ödülüm ne? Bir telafi öpücüğüyle detoks suyu."

"En azından seninkinde öpücük var. Ben ancak rüyalarımda âşık olduğum karakterlerle öpüşebiliyorum."

Çayımı yudumlarken biraz daha antrenman detaylarını ve olimpiyat hazırlıklarını dinledik. İklim konuşurken Karza gibi biriyle beraber olabildiği için mutlu hissettiğimi fark ettim. Çünkü sık sık küçük tartışmalar yaşasalar ve ikisi de fevri kişiliklere sahip olsalar da birbirlerinin yanında bu yönleri yok olup gidiyordu âdeta. İklim ve Karza birbirlerinin içlerindeki kötü yönleri törpülüyor, iyileri ortaya çıkarıyordu.

Güz sandalyeye yaslanarak, "Eğer ikiniz evlenmez ve buz temalı mükemmel bir düğün yapmazsanız *kişisel olarak* kırılacağım," dedi.

Gülümseyerek çayımı yudumladım. "Güz, düğüne sadece davetli olarak geleceğini mi düşünüyorsun? Hepimiz biliyoruz ki sen kendini düğün planlayıcısı ilan edersin. İklim ve Karza'nın söz hakkı olacağını bile sanmıyorum."

"Doğru," diyerek gülümsedi. "Şimdiden *Pinterest*'te bir pano oluşturmaya başladım bile, ne olur ne olmaz. Hazırlıklı olmalıyım."

Bir karın ağrısıyla daha kıvranarak sırtımı dik ve surat ifademi sakin tuttum. Saati kontrol etmek için telefonumu elime aldığımda pratik vaktinin geldiğini fark ettim. "Benim gitmem lazım," dedim hızla ayağa kalkarak. Soğuyan çayımın son yudumlarını kafama dikiverdim. "Kaptan Tamay göreve!"

Duzenleme
Ny.ozlem

Bölüm 21

@eniyiversiyonun

Selam bir tanelerim! Her ne kadar bunu az paylaşıyor olsam da birçoğunuz anonim bir amigo kız olduğumu biliyor. Ve şaşırtıcı bir şekilde son zamanlarda bu konu hakkında çok soru gelmeye başladı. Blogumuzun ve sohbetlerimizin biraz dışında olan bir konu olsa da sizi kırmamak için bugünkü konumuz: Amigo kızlık ve özellikle amigo kızların vücutlarına nasıl baktığı!

İlk netleştirmemiz gereken şey şu: Çoğu kişinin zannettiği üzere amigo olmak sadece ponponlar ve havada savrulan yüksek tekmelerden ibaret değildir. İşin özü güç, esneklik ve vücudunu her gün çalıştırmaktır. İster o dansı mükemmel bir şekilde yapmaya çalışıyor olun, ister üç saatlik bir antrenmanı bitirmeye, amigo kızlık sözkonusu olduğunda vücudunuz en büyük silahınızdır. Ve yüksek seviyede performans gösterebilmek için ona çok iyi bakmanız gerekir. Aç kalmak, fiziğinizi güzelleştirmez. Zayıflık güç demek değildir. Bu nedenle aktif kalmak, her gün esnemek ve vücudunuzun "Bugün beni zorlama, yoksa ağlayacağım!" dediği o çığlıkları duymak şarttır. Sadece pratik yapmak yetmez; vücudunuzu güçlü, enerjik ve sakatlanmadan tutacak yakıtı (*hayır, hamburger ve pizza ne yazık ki listede yok*) almanız gerekir.

Bir amigo olmanın fiziksel ve zihinsel sağlığınızı nasıl etkilediğine bakacak olursak... Bir noktada amigo kız veya ponpon kız olmak demek zaten "*Ben günde on bin adımı saymıyorum çünkü deliler gibi aktifim,*" demektir. Kardiyo, güç antrenmanı ve esneklik egzersizlerini bir arada yaparız. Haftanın dört günü çalışırız. Tabii ki bu sizi süper fit yaptığı gibi bir noktada vücudunuz "Biraz mola?" diyebilir. Böyle durumlarda zorlamamak en önemlisidir aslında. Bu yüzden toparlanma vakti de atlanmamalıdır.

Her işin olduğu gibi bu işin de zihinsel tarafı vardır. "Daha iyi olmalıyım," baskısını hepimiz biliyoruz, değil mi? Bazen bir pratik düzeni bozulduğunda ya da kendinizi kötü hissettiğinizde bu durum sizi yorabilir. Ama unutmamak gerekir ki amigo kız takımında kimse yalnız değildir. Herkes takımın bir parçasıdır ve takım her zaman arkanızdadır.

Gelelim işin temellerine: Beslenme ve uyku alışkanlıklarımız. Midemiz guruldarken o ters taklayı atamayız, öyle değil mi? Amigo kızlar vücutlarını beslemek zorundadır. Dengeli öğünler, protein, karbonhidrat ve sağlıklı yağlar... Yani, cips ve çikolatayla beslenmeyi unuturuz. Diyet yapma meselesi değil, asıl konu enerjik hissetmek ve formda kalmaktır. Öğün atlamak mı? Hele hele antrenman öncesi abur cubur? Büyük hata! Hızlı tükenirsiniz ve sahanın ortasında yere serilirsiniz. Ve uyku... En iyi dostumuzdur. Yeterince uyumazsak, odaklanma da sıfır olur, enerji de, moral de... Doğru tahmin ettiniz. Sıfır olur. Günde en az sekiz saat uyumak şarttır. Tamam, çok sürükleyici bir diziye başladıysak yediye de inebilir. Daha azı için pazarlık sözkonusu bile değildir.

Vücudunuza bir kraliçe gibi davranırsanız, o da size gerektiğinde sahada tüm rakiplerinizi ezecek gücü verir.

Size yemin ederim, ölüyordum.

Fazla mı dramatik oldu? Tamam, ölmüyor olabilirdim ama ölmek üzereydim.

Sahaya adım atar atmaz başımın dertte olduğunu anladım. Vücudum bana karşı bir isyan başlatmıştı. Midem bütün gün tam bir ayaklanma halindeydi ve beynime pamuk tıkılmış gibi hissediyordu. Üstelik etrafımdaki her şey bulanıklaşıyordu.

Baş dönmesi? Evet.

Karnıma saplanan bıçaklar? Evet.

Omurgama yayılan ağrılar? Evet.

Hepsi yerlerine geçmişti ve bana her beş dakikada bir rahim denen bir şeyle doğmuş olmanın talihsizliğini hatırlatıyorlardı.

Derin bir nefes alarak tüm bedenime yayılan acıya rağmen devam etmeye çalıştım ama vücudum bugünü "Tamay'ın hiçbir işe yaramadığı verimsiz gün" yapmaya kararlı gibiydi. Gerçekten en

son ne zaman kendimi bu kadar kötü hissettiğimi hatırlamıyordum. Oysaki tüm ilaçlarımı içmiş ve kendimi bu duruma hazırlamıştım. Ağlamak, bağırmak ya da en yakın battaniyenin altına girip dünyanın var olmadığını hayal etmek arasında kararsızdım. Ama tabii ki bunların hiçbirine vaktim yoktu. Ben amigo takımının kaptanıydım ve kaptanlar dik dururdu.

Bu sabah güzel görüneceğimi düşündüğüm beyaz pileli etek şimdi en büyük düşmanımdı. Leylak rengi boğazlı kazak da pek yardımcı olmuyordu. Evet, *Pinterest* estetiğinin vücut bulmuş haliydim ama donuyordum. Titriyordum hatta. Havanın bu kadar üşümeme sebep olacak kadar soğuk olmadığının da farkındaydım. Vücudum zayıf düştüğü için gereğinden fazla üşüyordum. Ama her zamanki gibi yüzümü nötr tutmaya çalışıyor, rahatsızlığımı uçsuz bucaksız inatçılığımın ardına gizliyordum.

Sahaya girdiğimde Sonat'ı keyifli bir rahatlıkla tribünlere yaslanmış halde buldum. Basketbol kapüşonlusu geniş omuzlarına, dikkatimi dağıtmaması gereken ama şu anda tam da bunu yapan bir şekilde oturmuştu. Kollarını göğsünde bağlamış, yüzünde hafif bir tebessümle etrafı izliyordu. Bakışları sahadaki hareketlerden kopmamıştı ama gözlerindeki o sakin ifade her şeyden bir adım uzakta duruyormuş ve bunu tercih ediyormuş hissini veriyordu.

Başımı iki yana salladım. *Kendine gel, Tamay. Pratiği yönetmen gerek. Hormonların etkisinde kalmayı bırak.*

Ben Sonat'a el bile kaldıramadan o beni fark etti. Keyifli keyifli bana yaklaşırken bakışları da üzerimde geziniyordu. Normalde ona birkaç alaycı yorum atardım ama bugün buna enerji bulabileceğimden emin değildim.

"Merhaba, Ateş Tanesi," diye selam verdi yüksek bir sesle. Diğerlerinin duymasını sağlamaya çalışıyordu.

Yarı gönüllü bir gülümsemeyi denesem de yüzümden kayıp gittiğini hissettim. "Selam."

Gözleri hafifçe kısılırken bana bir adım daha yaklaştı ve ifadesi anında oyunbazlıktan endişeye döndü. "İyi misin?" diye sordu endişeyle.

İçimde bükülen acıya rağmen biraz daha dik durmaya çalıştım ve elimle onu geçiştirdim. "İyiyim," dedim. *Sevgili sesim, lütfen bedenimin yardım çağrılarını ele verme.*

"İyi görünmüyorsun," derken sesinde hâlâ endişe vardı. Yüzümü inceleyip neyin yanlış olduğunu çözmeye çalışıyormuş gibi beni tarıyordu ve bundan hoşlandığım söylenemezdi. Karşımdaki Sonat bile olsa kolay okunabilir olmaktan nefret ediyordum. "Solgun görünüyorsun."

"Sağ ol ya," diye homurdandım. Yüzümdeki tüm kapatıcı ve allığa rağmen solgun görünüyorsam ayvayı yemiştim. "Karnım ağrıyor biraz."

Sonat da tam İklim gibi konuları rahat bırakma konusunda çok inatçıydı. "Tamay, çok ciddiyim, bayılacak gibi görünüyorsun. Pratiği boş vermelisin."

Keşke. Tüylü, yumuşacık yorganımın altına kıvrılıp dünyanın bir süre kaybolmasına izin verme fikri o kadar cazipti ki... Ama tabii ki bunu yapamazdım. Amigo antrenmanı başlamak üzereydi ve kaptan bendim. Maçlara kadar yetiştirmemiz gereken rutinler vardı.

Kararlı bir şekilde, "Pratik yapmam gerekiyor," dedim.

Sonat kaşını kaldırdı. *Ben iyiyim ya, yalnızca karnım ağrıyor*, rolünü yemediği çok belliydi. "İnatçı olduğunu biliyorum ama gerçekten kötü görünüyorsun."

Tabii ki haklıydı. İş hırslı olduğum konulara geldiğinde bir keçiden bile daha inatçı olabilirdim. Bugünün de diğerlerinden bir farkı yoktu. Bedenim biraz isyan ediyor diye yenilgiyi kabul etmeyecektim. *Ped reklamlarındaki kadınları düşün,* diye geçirdim aklımdan. *Plajda voleybol oynayabiliyor, at binebiliyor, dünya rekoru kırabiliyorlar. Sen de iki üç saatlik bir pratiği atlatabilirsin.* Başımı sallayarak, "İyiyim Sonat. Gerçekten," diye ısrar ettim ve o sırada dünya hafifçe yana eğildi.

Sonat sinirli bir nefes vererek kollarını göğsünde kavuşturdu. "İnatçısın."

Zayıf bir gülümseme sunmayı başardım. "Ben 'dayanıklı' kelimesini tercih ederim."

"En azından bir şeye ihtiyacın var mı onu söyle. Ağrı kesici? Su? Sarılmak için güçlü ve sıcak kollar?"

"Zaman makinesiyle zamanı üç saat ileri sarmak?"

Gülmedi. Bunun yerine bakışı yumuşadı ve hafif bir dokunuşla koluma elini koydu. Dokunuşundan yayılan sıcaklık omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderdi.

"Tamay," dedi sessizce. "Kendini bu kadar zorlamak zorunda değilsin."

Bir anlığına beni eve götürmesine izin vermeyi, Süper Kadın olmadığımı itiraf etmeyi düşündüm. Ama sonra beni bekleyen bir takımım olduğunu ve ilk maçımıza kadar mükemmelleştirmem gereken bir rutinimiz olduğunu hatırladım. Onları hayal kırıklığına uğratamazdım.

Kendimi hayal kırıklığına uğratamazdım.

Uzanıp yanağına hafifçe bir öpücük kondurdum. "Sorun yok," dedim nazikçe dokunuşundan kurtularak. Ancak parmak uçlarımdan yeniden tabanlarıma indiğim anda dünya zihnimin etrafında bir tur daha attı. O sırada dudak parlatıcımın Sonat'ın pürüzsüz yanağına geçtiğini fark ettim. Uzanıp başparmağımla silmeye çalıştım. "Simlendin," dedim Sonat'ın şaşkın şaşkın beklediğini gördüğümde.

"Benim için bir onurdur," derken pek neşeli değildi. Hâlâ itiraz etmek ister gibi görünse de ikimiz de bir kez kararımı verdikten sonra geri döndürülemeyeceğimi biliyorduk. Parlatıcımı temizlemem için sabırla bekledikten sonra yarı sinirli, yarı endişeli bir tavırla geri çekildi. "Bir şey olursa bana seslenebilirsin."

Başımla onayladıktan sonra kendi alanımıza doğru döndüm. Takım ısınmaya başlamıştı ve parlak ponponları ve uyumlu etekleriyle kasvetli havanın tam zıttı gibi görünüyorlardı. Yerime geçtiğimde acıyı bastırdım ve herkesin dikkatini çekmek için ellerimi çırptım. "Hadi kızlar, başlayalım! Bugün iki saat çalışacağız ve ilk maçtaki açılış rutinini günün sonunda kusursuz denebilecek hale getirmek istiyorum."

Bir saat boyunca açılış rutinimiz üzerinde çalıştık.

"Daha yükseğe!"

"Daha güçlü!"

"Biraz daha senkronize!"

"Ritim kaçırmayın!"

Her yanlış hareketin doğrusunu gösterdiğimde dişlerimi sıktım ve vücudumda yayılan acıyı bastırdım. Neyse ki çabalarım yetiyordu ve kimse ne kadar berbat hissettiğimi henüz fark etmemişti. Ya da en azından kimse bir şey söylemiyordu.

Regl sancım olabilirdi. Başım *spin* atan İklim'den bile daha beter dönüyor olabilirdi ama pratik vazgeçilmezdi.

Regl ağrısı: 1

Tamay: 0

Amigo kızlık pratiği: 2

Al bakalım sana regl ağrısı, geç bir kenara ağla.

Antrenmanın yarısına geldiğimizde bacaklarım titremeye başlamıştı. Biraz dinlenme ihtiyacı hissettim. Kızların dizilişlerini kontrol ediyormuş gibi yaparak demirliklere yaslandım. Elimdeki notlara bakarken aslında sadece ayakta kalmaya çalışıyordum. Ağrı gözlerimi bulanıklaştırmaya başlamıştı. *Lütfen dramatik bir şekilde bayılma Tamay, bir de ayılmakla uğraşamam.*

O sırada *pattern*'de en önde duran Melisa'nın sesini duydum. "Tamay, iyi misin?"

Yüzüme zar zor bir gülümseme yapıştırdım. "İyiyim. Kollarına dikkat et bu arada Melisa, biraz geride kalıyorsun."

İkna olmamış gibi görünse de başını sallayıp yerine geri döndü. Derin bir nefes alarak kendime bir saniye daha tanıdım, duruşumu dikleştirdim ve hareket etmeye devam etmek için kendimi zorladım.

İki saatin sonunda antrenman nihayet bittiğinde kendimi maraton koşmuş gibi hissediyordum. Aslında üç saate kadar uzatabilecek durumdaydık ama dayanacak gücüm kalmamıştı. Halsiz ve ağrılıydım, tansiyonum ise düşüktü. Kızlar toparlanırken hafta sonu planları hakkında sohbet ediyorlardı. Onların önden gitmesi için bekledim. Her an bayılacak ya da kusabilecek gibi hissederken bir de on kızla havasız soyunma odasına giremezdim. Dudaklarımı birbirine bastırarak ellerim dizlerimde, yere yığılmadan nefes almaya çalıştım.

Ve tam huzur içinde yere yığılmak üzereyken yanımda tanıdık bir varlık hissettim.

Sonat.

Bakmadan bile yanımda olduğunu biliyordum. İlk başta hiçbir şey söylemedi ve sadece yanımda durdu. Herkes buradayken yenilgiyi kabul etmeyeceğimi biliyordu. Sahada ikimiz kalana kadar bir eli sırtımda öylece durdu ve yalnız kaldığımız anda önümde diz çöktü.

"Bitti. Hadi seni eve götüreyim." Sesi alçak, yumuşaktı.

Tartışmak istedim. Tek başıma eve gidebileceğimi söylemek istedim. Ancak gerçek şuydu ki yapabilecek gibi hissetmiyordum.

Bu nedenle asla yapmayacağım bir şekilde gardımı indirdim. "Tamam," diye fısıldadım. Sesim neredeyse ağlayacakmışım gibi çıkıyordu. Artık rol yapamayacak kadar yorgundum. "Beni eve götür."

Memnun bir şekilde ayağa kalktığında bir elini belime koyarken diğer eliyle kolumdan tuttu. Kendimi ona yasladığımı fark etmemiştim bile. Gözlerim kapalı bir şekilde beni yönlendirmesine izin verdim. Neredeyse tüm gücümü onun bedeninden alırken bir anda ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Bir anlığına başım döndüğü için düştüğümü zannetsem de sonrasında Sonat'ın kolları tarafından sarıldığımı anladım. Beni çok kolay bir şekilde kucağına almış, spor salonunun çıkışına götürüyordu.

Ben de tamamen teslim olarak kollarımı onun boynuna doladım ve başımı omzuna bıraktım.

Bölüm 22

@eniyiversiyonun

Regl sancısından nefret edenler, ayın bir haftasını sinir topu gibi geçirenler burada mı? Evet, konumuz regl dönemi.. Regl dönemi hakkında konuşmak ve bunu hepimizin tamamen normal bir süreç olarak ele alması gerektiği. Şahsen reglin utanılacak ve saklanılacak bir şey olarak düşünülmesi çok öfkelendiğim bir konu. Uzun zamandır regl olmayı özel ya da hatta utanç verici bir şey olarak görmeye şartlandırıldık ama neden? Bu, hayatın en doğal döngülerinden birisi. Bunda insanların korkutucu büyüklükte bir kısmının düşündüğü gibi "iğrenç" ya da "garip" bir yön yok ve hiçbir zaman olmadı. İnsan ırkının devam etmesinin tek yolundan bahsediyoruz? İmdat!

Bu konu, hakkında konuşurken fısıldamamız gereken bir konu değil. Ped alırken utanmamız, çekinmemiz gereken bir konu değil. Artık âdet dönemlerini oldukları gibi görme zamanı geldi: Normal, sağlıklı bir vücut işlevi. İster bir sınav sırasında kramplarla mücadele ediyor olun, ister beklenmedik bir sızıntıyla baş etmeye çalışıyor olun, bunun hakkında konuşmakta hiçbir sorun yok. Hatta açıkça konuşmak, bu konudaki tabuları yıkmanın ve insanların ne yaşadığımızı anlamalarını sağlamanın ilk adımı.

Regl konuşmalarınızı en yakın kız arkadaşlarınızla yalnız kaldığınızda yapmak zorunda da değilsiniz. Hayatınızdaki herhangi biriyle (anneniz, babanız, kardeşiniz, öğretmeniniz, arkadaşlarınız ve hatta patronunuz) regl hakkında konuşmakta hiçbir sorun yok. Eğer acı çekiyorsanız ve bir molaya ihtiyacınız varsa ya da sadece kendinizi iyi hissetmiyorsanız her zaman sesinizi çıkarabilir, ihtiyaç duyduğunuz desteği hiç çekinmeden talep edebilirsiniz.

İhtiyaçlarınızı dile getirmek, insanların regl dönemlerinin hayatın bir parçası olduğunu anlamalarına yardımcı olabilir. Konuyu günlük konuş-

malarımıza ne kadar dahil edersek, herkes için o kadar az garip hale gelir ve hakkında konuşmak o kadar kolaylaşır.

Tabii bir de erkek arkadaşlar ve regl dönemindeki kız arkadaşlarıyla mücadele konusu var. Her şeyden önce erkek arkadaşınız kesinlikle regl olduğunuz gerçeğinden tiksinmemeli. Eğer bir erkekle ilişki içindeyseniz, âdet döneminin sizin bir parçanız olduğunu anlamalı. Bundan rahatsız oluyorsa ya da bunu iğrenç bir şeymiş gibi gösteriyorsa küçük bir eğitim vermenin vakti gelmiş demektir. İyi bir erkek arkadaş, sadece anlayışlı olmakla kalmaz, aynı zamanda destekleyicidir. Bu kişi, nasıl hissettiğiniz hakkında rahatça konuşabileceğiniz biri olmalı, belki size sıcak su şişesi hazırlayacak ya da en sevdiğiniz atıştırmalıkları satın almak için markete gitmeyi teklif edecek biri. Biraz regl muhabbetini bile kaldıramıyorsa, hayattaki daha büyük sorunları nasıl kaldıracak? Regl olmak, doğal bir döngüdür ve olgun bir partner bunu sadece "tolere etmekle" kalmaz, bu süreçte rahat ve destekleyici bir şekilde sizin yanınızda olur.

Regl'den kaçan, kovalanmaz.

Araba neredeyse bunaltıcı derecede ısınmıştı ama bu beni rahatsız etmiyordu. Bütün bir günü derslerde ve antrenmanda bedenim bana karşı savaşırken sürükleyerek geçirdikten sonra Sonat'ın sonuna kadar açtığı klimadan yayılan sıcaklık hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Başımı soğuk cama yaslayarak eve varana kadar dışarıdaki dünyayı izledim. Canlı şehir ışıkları nefesimle buğulanan camda suluboyayla yapılmış bir tablo gibi birbirine karışıyordu. Midemdeki kramplar acımasızca dönüp duruyor ve beni içten kemiriyordu.

Yanımda oturan Sonat ise sessizdi, parmakları sabırsızca direksiyona vuruyordu. Arabanın gösterge panelini kontrol ediyor, aynalara sık sık bakıyordu. Bu halini görünce gülümsemeden edemedim. Ehliyetini alalı çok olmuştu ama pek pratik yaptığı söylenemezdi. Sanırım hem yanında rahatsızca kıvrılmam hem de arabayı onun kullanıyor olması fazlasıyla gerilmesine sebep olmuştu. Bu da pratikten çıktığımızdan beri pek bir şey söylememiş olmasını anlaşılır kılıyordu. Şikâyetim yoktu, konuşmak zorunda değildik.

Varlığı bile rahatlatıcıydı. Tabii ki bunu ona asla söylemezdim. Gururum hâlâ omzumda duran sinir bozucu bir küçük şeytan gibi bana kimseye ihtiyacım olmadığını fısıldıyordu. *Her şeyi tek başıma halledebilirdim.*

Diğer omzum ise tam tersini fısıldıyordu. Çok, çok yorgundum.

Evin önüne geldiğimizde tanıdık dış cephe durgun bir savaş kalesi gibi önümüzde yükseliyordu. Garaj boştu ve bu da bizimkilerin çoğu zaman olduğu gibi evde olmadıkları anlamına geliyordu. Her yerde olabilirlerdi. Hatta ülkeyi terk etmiş bile olabilirlerdi.

Babam: Hayatim, bu akşam makarna yemek istiyorum.

Annem: İtalya'da yemeye ne dersin?

Babam: Bu harika bir fikir sevgilim!

Annem: Pekâlâ, hadi yola çıkalım!

Babam: Sanki bir şey unutuyoruz ama...

Annem: Bende de öyle bir his var...

Babam: Neyse boş ver! Hadi gidelim bir tanem!

Annem: Sebastian! Uçak biletlerimizi ayarla!

Bu hiç sürpriz olmazdı. Ailem, hayatımın arka planındaki figüranlar gibiydi. Ara sıra var olan ama çoğunlukla ortalıktan kaybolan, yüksek sosyete partileri ve "iş gezileri" ile meşgul karakterler. Lisede okuduğum klişe kitaplardaki ebeveynlerin hayat bulmuş halleri gibiydiler.

Sonat arabayı park edip motoru kapattı, ancak hemen dışarı çıkmadı. Bunun yerine bana döndü. "İçeri girmemde sakınca yok, değil mi?" diye sordu nazik ve kararsız bir sesle. "Sizinkilerin haberi yok. Birden içeri dalıp rahatsız etmek istemem."

Hafifçe gülerek kıvrıldığım koltukta doğruldum. "Merak etme, arabaları yok. Nerede olduklarını bile bilmiyorum ve burada olsalar bile bir şey demezlerdi."

Buna hafifçe gülümsedi ama gözlerinde hâlâ bir belirsizlik vardı. Her zaman olduğu gibi fazlasıyla düşünceli davranıyor, var olmayan görünmez çizgileri aşmaktan endişe ediyordu. Oysa daha önce birlikte olduğum çoğu erkek, sorgusuz sualsiz benim alanıma girip orayı sahiplenmekte sorun yaşamazdı.

Homurdanarak ayaklarımı yere indirdiğimde gözlerini dikkatle yüzümde gezdirdi ve ben itiraz edemeden arabadan çıkarak hızla benim tarafıma geldi. Kapımı açıp elini uzattı ama onu geri çevirdim ve kendi başıma ayağa kalkmaya çalıştım.

"Sonat, iyiyim. Gerçekten."

Bana, "kesin öyledir" dercesine bir bakış attı. "Bayılmak üzeresin. Sabah ailen geldiğinde, beni garajınızdan kan lekesi temizlemeye çalışırken yakalarlarsa neden seni tutmadığım için düşüp başını kanattığını anlatmakla uğraşmak istemiyorum."

"Yürüyebilirim!" diye karşılık verdim. Kendimi kanıtlamak için ayağa kalkmaya çalıştım ama doğrulduğum gibi bir sancı daha intikam ateşiyle yanan bir savaşçı gibi harekete geçti. Acı dalgası öyle kötü vurdu ki kendimi dengelemek için araba kapısına tutunmak zorunda kaldım.

Farkına varmadan önce, Sonat'ın kolları bir kez daha etrafımdaydı. Tökezlememe izin vermeden beni yakaladı. *İnat ettikçe küçük düşüyorsun Tamay.*

"Yürümüyorsun," dedi Sonat kararlı bir şekilde. Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Sonat!" diye fısıldadım yanımızdaki evleri çığlık atarak rahatsız etmemek için. "Beni indir."

"Hayır," diye cevap verdi. "Acı çekiyorsun ve sırf yardım istemeyecek kadar inatçısın diye kendini daha fazla incitmene izin vermeyeceğim."

Ağzımı açtım ama kelimeler dudaklarımdan dökülmedi. Bunun yerine homurdanmalar eşliğinde bir iç çekişle başımı omzuna yasladım. Kolları sağlamdı, güçlüydü. Durumun saçmalığına rağmen

kendimi güvende hissettim. Bu, yeni bir histi ve bu histen hoşlanıp hoşlanmadığımdan bile emin değildim. Başkasının kontrolü elinde tuttuğunu hissetmeye alışkın değildim. Başkasının işlerin üstesinden gelebileceğini, benimse sadece... izin verebileceğimi.

Kontrol Manyağı Tamay? Ben Her Şeyi Kendim Hallederim Kimseye İhtiyacım Yok Tamay? Orada mısınız? Bu yeni his sizi tahtınızdan etmeye çalışıyor!

Kapıya vardığımızda beni kollarında hafifçe aşağı doğru kaydırdı ve anahtarımı çıkararak kilidi açtım. Bu sırada parmaklarım hafifçe titriyordu. Bunun soğuktan mı, Sonat'a bu kadar yakın olmaktan mı, yoksa Sonat'a bu kadar yakın olmanın bana hissettirdiklerinden korkmamdan mı kaynaklandığından emin değildim. Kapı tıkırdadı ve kendimizi içeride bulduk. *Sıcak ve sessiz evim, biz geldik.*

"Tamam, en azından evimin içinde rahatça hareket edeyim," dedim hafifçe göğsüne vurarak.

Sonat duraksadı. "Odan yukarıda değil mi?"

Başımla onayladım.

"Girebilir miyim peki?"

"Tabii ki. Biraz dağınık ama görmediğin şey değil," derken alayla güldüm ve tekrar göğsüne vurdum. "Hadi indir."

"Hayır."

Beni merdivenlerden hiçbir zorluk çekmeden taşıdı.

Odaya ulaştığımızda iyice halsizleşmiş, yarı uyur bir hale gelmiştim. Evin sıcaklığı ve taşınmanın hissiyle yalnız olmayışın getirdiği güvenlik bir olup beni rahatlatmışlardı. Sonat beni toplu yatağımın üzerine dikkatlice bıraktığında kendimi yatağın yumuşaklığına sardım ve uzun bir nefes verdim.

Yatağın yanında diz çöküp yüzümden bir tutam saçı uzaklaştırarak, "Nasılız bakalım?" diye yumuşak bir sesle sordu.

"Çok yoruldum ya. Arabadan yatağıma gelene kadar üç kilo verdim resmen."

Küçük samimi bir gülümsemeyle karşılık vererek ayağa kalktı. "Sıcak su torban nerede?"

"Şifonyerde," diyerek işaret ettim. Gözlerim yarı kapalıydı. "En alt rafta."

Sonat hemen en alt rafı açtı ve içinden sıcak su torbasını aldı. Bir anda şaşkınlıkla ayağa kalkıp bir bana, bir sıcak su torbama baktı. "Stitchli sıcak su torban mı var?"

"Evet," diyerek cevapladım. *Tuhaf bir şey miydi bu?*

"Stitchli sıcak su torban var!" diye tekrar etti inanmaz bir ses tonuyla.

Gözlerimi kırpıştırdım. Stitchli sıcak su torbam olmasına nasıl bir problem olabilirdi ki? Geçen sene o da kostüm partisinde Stitchli kostüm giymişti! Benimle dalga geçene kadar kendisine dönüp bakabilirdi. Üstelik kostüm partisinden beri sıcak su torbam bana sürekli Sonat'ı hatırlatıyordu. "Ne olmuş yani?"

Dudaklarını birbirine bastırarak dramatik bir şekilde içi boş olan sıcak su torbama sarıldı. "Sadece... Çok... Tatlı..."

Ardından bir kelime daha etmeden oradan fırlayarak koridordan kayboldu ve ben artık ne yapmaya çalıştığını sorgulamayı bırakarak yeniden kafamı yastığıma gömdüm. Odam loştu. Sadece başucumdaki lambanın yumuşak ışığı odayı aydınlatıyordu. Aynı zamanda hem ev hem de odam o kadar sessizdi ki alt kattan gelen su ısıtıcısının kaynama sesini hafifçe duyabiliyordum.

Birkaç dakika sonra, Sonat kapıda belirdi. Elinde buharı tüten bir fincan çay ve sıcak su torbam vardı. Kokusundan elindekinin papatya çayı olduğunu hemen anlamıştım, komodinin üzerine koyduktan sonra mavi, tüylü, Stitchli sıcak su torbamla yanıma oturdu.

"Al," dedi sıcak su torbasını karnıma yerleştirirken. "Bu iyi gelir, değil mi?"

Zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim. Bu sıcak su torbasını o kadar seviyordum ki varlığı bile iyi hissetmemde rol oynuyordu.

Yatağın ucunda kıpırdanarak mırıldandı. "Yanına oturmamda sakınca var mı? İstersen giderim ama..."

Cümlesini bitirmeden onu kestim. "Hayır. Kal."

Daha fazla ikna edilmeye gerek duymadı. Gözlerimin içine bakarak ceketini çıkardı ve yanıma tırmandı. Onun için açtığım yere ge-

çerek battaniyenin altına kıvrıldı. Yatak, ağırlığıyla hafifçe alçaldığında ona doğru kaydığımı hissettim. Vücutlarımız birbirine oldukça yakındı ama değmiyordu. Sıcaklığı battaniyenin altından usul usul bana doğru yayılıyordu. Vücudumdaki gerginlik onun sıcaklığıyla eriyip yok oldu. Anlık olarak Sonat'ı kutuplara götürsem ortada buzul kalmazdı.

Sonat komodinin üzerindeki çay fincanına uzanıp bana verdi. "Papatya çayı," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Güz hep papatya çayı ister. Sizde de varmış, bulduğum gibi yaptım."

Fincanı ondan alırken buz gibi olan parmaklarım kısa bir anlığına onun sıcak parmaklarına dokundu. "Bu konuda çok iyisin."

"Hangi konuda?"

"İnsanlarla ilgilenmekte," diye mırıldandım çay fincanına bakarak.

Yumuşak, memnun bir kahkaha attı. "Alışkanlıktan. İki kız kardeşle büyüyünce bir şeyler öğreniyorsun."

Sonat, daha yürümeye başladığı günden beri İklim'i tanıdığı için sık sık onu kız kardeşim diye adlandırırdı. Onun için Güz'ün yeri ayrı olsa da İklim'in de küçük bir kız kardeşten farkı yoktu. Özellikle üniversitenin ilk senesi yeni insanlarla tanıştıklarında bu konuda yanlış anlaşılmalar yaşandığını çok iyi hatırlıyordum.

Gülümseyerek çayımdan bir yudum aldım. Sıcaklık içime işleyerek yıpranmış sinirlerimi sakinleştirdi.

Tam ona biraz daha sokulmak üzereyken Sonat'ın telefonu bir bildirimle titredi. Ekrana göz attı, okurken gülümsemesi hafifçe soldu.

"Ne oldu?" diye sordum. İçten içe duvarlarımın yeniden yükseldiğini hissettim. Durduramıyordum. Kendi kendime geliştirdiğim bir refleksti bu. Umursamıyormuş gibi davranmak. Oysaki bariz bir şekilde umursuyordum.

"İklim mesaj atmış," dedi, kaşlarını hafifçe çatarak. "Buluşup konuşmak istiyormuş."

Bölüm 23

Midem tuhaf bir şekilde burkuldu ve bu sefer kramplar yüzünden değildi. İklim mesaj attığı için de değildi. Hayır, çok fazla kitap okuduğunuzu ve bunun bir kıskançlık klişesi olduğunu zannettiğinizi biliyorum. İklim, Sonat'ın en yakın arkadaşı ve çocukluğundan beri tanıdığı biriydi. Birini diğerinden kıskanmak aklımın ucundan bile geçmezdi.

Beni rahatsız eden şey, Sonat'ın İklim'i asla yalnız bırakmayacağını bilmem de değildi. Konu önemli de olsa önemsiz de olsa, Sonat'ın İklim'in yanına gideceğini bilmemdi. Yani bu gece, burada sona erecekti ve bunu istemiyordum. Sonat'ın yanımdan ayrılmasını istemiyordum. Yalnız kalmak istemiyordum.

Omuz silkerek umursamaz görünmeye çalıştım çünkü kendime biçtiğim rol tam olarak bunu yapmamı söylüyordu. "Beni iyileştirdin süper kahraman, şimdi sıradaki görevine gitme vakti."

Sonat kaşlarını çatarak bana baktı. Başparmağı açık bildirimin durduğu telefonun ekranında asılı kalmıştı. "Seni böyle bırakıp gidemem."

"Of, Sonat!" dedim beklediğimden biraz daha sert bir tonla ve omzumla onu yatağın dışına ittirmeye çalıştım. Pek başarılı olduğum söylenemezdi çünkü bir santim bile kaydıramamıştım. Bu sırada çabamı ne yapmaya çalıştığımı sorgular bir ifadeyle süzüyordu. Gözlerindeki kararsızlığı görebiliyordum. İklim'i önemsediği açıktı ve İklim'i elbette ben de önemsiyordum. Onun yanına gitmemesine neden olmak istemiyordum.

Dudaklarımı ısırarak sesimi sakinleştirmeye çalıştım. "Cidden, sorun değil. Lütfen git, İklim'le buluş."

Peki, Sonat bunu yer miydi? Elbette hayır. Gözleri yumuşadı ve yine *koruyucu mod* devreye girdi. "Normalde beni camdan aşağı atacak güce sahipsin ama yataktan bile atamıyorsun. Bu halde yalnız kalamazsın."

"Ya acil bir şey varsa?" diye itiraz ettim.

"Acil bir şey olsa arardı."

"Ya arayamayacağı bir durumdaysa ne olacak?"

Sonat iç çekerek telefonu kenara bıraktı ve elini battaniyenin üstünden dizime yerleştirdi. "Bu ilk gece çağrısı değil. Akşamları piste çağırıp kaymamı sağlamaya çalışıyor. Bu da o gecelerden bir tanesi. Lütfen güven bana, acil bir şey yok."

İklim, Sonat'ı yeniden buz pateni yapmaya alıştırmaya mı çalışıyordu? Bu düşünceyle kalbimin erimesine engel olamadım. Sonat'ın paten yapmaktan çekindiğini biliyordum ama olimpiyat hazırlıklarına rağmen İklim'in Sonat'a zaman ayırması hayran olunasıydı. Üstelik bize bundan hiç bahsetmemiş, kendi kendine çabalamıştı. Kim bilir ne kadar uzun süredir uğraşıyordu?

"Özet olarak," dedi Sonat yeniden yarım gülümsemesini takınarak. "Sen kovana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Ona sertçe baktım. "En azından mesaj atıp burada olduğunu haber verir misin?" Böylece acil bir durum varsa Sonat'a bunu açıklayabilir, yoksa da durumu anlayabilirdi.

İklim'e durumu açıklayan kısa bir mesaj yazdı ve telefonunu bir kenara bıraktı. Garip bir şekilde... rahatlamış hissediyordum. *Rahatlamış.* Bu, doğru kelime miydi? Gitmediği için rahatlamıştım. Her ne kadar kendi başıma halledebilecek durumda olsam da onun burada olmasına ihtiyacım olmasa da hiç tereddüt etmeden kalacağını söylemesi bana bir şeyler hissettirmeyi başarmıştı.

Telefonu tekrar titrediğinde İklim'in cevabını ekranı döndürerek bana okuttu.

İklim: "Hiç sorun değil."

İklim: "Yarın görüşürüz."

İklim: "Sakın Tamay'ı yalnız bırakma."

İklim: "Regl dönemlerinde hastanelik olduğu bile oluyor."

İklim: "Belki o uyuyana kadar film falan izleyebilirsiniz."

Gecenin bir yarısı bile çöpçatanlık mı yapıyordu bu kız? Regl dönemimin ağır geçtiği barizdi ama bir kere bile hastanelik olmamıştım! *Sakın Tamay'ı yalnız bırakma.* Yarın neler olup bittiğini öğrenmek için üzerime çullanacağına emindim.

Başımı sallayarak okuduğumu belirttiğimde yeniden telefonu bıraktı ve uzanıp yatağın ucundaki dizüstü bilgisayarı kucağına çekti. "Eee," dedi battaniyenin altına iyice sokularak. "Madem gece uzun, İklim'in tavsiyesini dinleyelim. *How to Lose a Guy in 10 Days* izledin mi?

Konunun ani değişikliğine hazırlıksız yakalanarak, "O filmi mi izlemek istiyorsun?" diye sordum.

"Neden olmasın? Klasik bir film. Çok severim. Üstelik bizim için ironik bir şekilde uygun. Sahte ilişkiler, iyi anlaşmak ama her şeyin sahte olması... Mevcut hayatımızın özeti."

İstemeden de olsa güldüm ve az önceye göre rahatladığımı hissettim. "Tamam, peki. Ama Matthew McConaughey'yi alıntılamaya başlarsan seni evden atarım!"

Ellerini havaya kaldırarak teslim olma hareketi yaptı. "Söz veremem."

Sonat filmi hazırlarken ben de yastıklara yaslanıp ekranın sıcak ışığında omzunun hemen yanına uzandım. Film başlarken gün boyu üzerimde biriken tüm stres hafiflemişti. Belki battaniyenin sıcaklığından, belki Sonat'ın burada, yanımda olmasından belki bana hiçbir şey olmak zorundaymışım gibi hissettirmeden eşlik etmesindendi.

Sonat film izlerken sürekli yorum yapan tiplerdendi. Özellikle de konu sevdiği bir film olduğunda her sahnede heyecanlanıp beraber izlediği kişiye bakan, tepkisini ölçmeye çalışan, beğenip beğenmediğine dair bir ifade arayan insanlar vardır ya, Sonat onların başını çekiyordu. Bunlar; esprili, alaycı, çoğunlukla beni güldüren yorumlardı.

Karakterlerden Andie çılgınca bir şey yaptığında dönüp kulağıma, "Sende de bunu yapacak potansiyel var," diye fısıldadı.

Ona şaka dolu bir bakış attım. "Lütfen. Ben daha büyük düşünürdüm."

Komik bir şey söylemememe rağmen güldüğünde Sonat'a doğru baktım. Yüzüne ekranın ışığı vururken ifadesi yumuşamıştı. Şu anki halinde bir şey vardı; dudaklarının köşelerinin yukarı kıvrılışında mıydı, yoksa güldüğünde gözlerinin kırışmasında mıydı emin değildim ama bir kere daha bu sahte ilişki meselesinin benim için çizgileri bulanıklaştırıp bulanıklaştırmadığını merak ettim.

Belki de o çizgiler çoktan kaybolmaya başlamıştı.

Bu küçük sıcak koza içinde, bir romantik komedi izliyorduk ve her şeyin yolunda olduğunu varsayıyorduk.

Film ilerledikçe günün ağırlığını üzerimde hissetmeye başladım. İyi hissettiriyordu.

Çaydan, diye ikna etmeye çalıştım kendimi.

Battaniyenin içine kıvrıldığım için...

Sıcak su torbasının sıcaklığı sayesinde...

Ağrı kesiciler sonunda işe yaradı...

Ama asıl sebebin bunlar olmadığını biliyordum. Konu günün kaosu, bedenimin sızıları içinde Sonat'ın bir çapa gibi hâlâ burada demirli olması, yanımda sağlam ve neşeli bir şekilde durmasıydı.

Filmin ortalarında bana döndü. "Daha iyi hissediyor musun?" Başım omzunda, kollarım sıcak su torbamın etrafındaydı.

Dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle başımı salladım. Harika hissediyordum.

Gülümsedi. "Uykun geldi mi?

Bir kere daha başımla onayladığımda yaslandığım omzunu geri çekti ve kolunu başımın altından geçirebilmek için davetkâr bir şekilde gerdi. Ben de hemen bu sessiz teklifi kabul ederek göğsüne doğru eğildim ve bedenine doğru biraz daha sokuldum.

"Uyursam internet geçmişimi kurcalama," dedim mırıldanarak.

"Gizli fantezilerini öğrenmek için mi? Bu kolaya kaçmak olur Ateş Tanesi. Bizzat tecrübe etmeyi tercih ederim."

Alaycı yorumuna yalnızca gözlerimi devirerek yanıt verdim ve başımı yeniden göğsüne bıraktım. Gözlerimi kapatırken vücudunun battaniyenin altında yayılan sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum.

Ayışığı Kitaplığı

Bölüm 24

Güneş ışığı perdelerden sızarak odayı sıcak, altın renklerinde bir ışıltıyla dolduruyordu. Her şey sakindi ama sevmediğim türden bir sakinlik değildi bu. Yalnızlığın değil huzurun getirdiği türden bir sakinlikti. Son zamanlarda hayatımda olmasını istediğim ama asla karşılaşamadığım türden bir sakinlik...

Gözlerimi ovuşturarak kendime gelmeye çalıştım ve yanımdaki bedenin sıcaklığını hissettim. Gerçekler bir tokat gibi yüzüme çarptı. Yalnız değildim.

Sonat'ın kolu, omzumun üzerinde gevşekçe dolanmış, beni sıcacık bir battaniye gibi sarıyordu. Başım onun göğsüne yaslanmış halde kalmıştı. Dünyanın en doğal şeyiymiş gibi orada dinleniyordu. Kendimi bir romantik komediden fırlamış gibi hissediyordum.

Karakterlerin uyuyakalıp sarmaş dolaş uyandıkları sahneleri hiç gerçekçi bulmazdım... Şimdiye kadar.

Üstelik o kadar rahat uyumuştum ki gece boyunca ne karnım ağrımış ne de Sonat'ın hareketlerine uyanmıştım. Gerçi, kolu hâlâ başımın altında, son bıraktığı haliyle duruyordu. Muhtemelen omzunun devamına giden kan uzun süre önce durmuştu. Uyandığımı fark ettiğini bile sanmıyordum.

Açık perdemden sızan sabah ışığına karşı gözlerimi kısarak Sonat'a doğru döndüm. Hâlâ uyuyordu ve yüzünde rahat bir ifade vardı. Uyurken bile tatlı görünüyor olması ise oldukça sinir bozucuydu. Kim uyurken bu kadar sakin ve kendine hâkim görünürdü ki?

Tamay, derin nefes al. Sakin ol. Umursamaz ol.

Kalbim, asla yapmaması gereken bir şekilde hızlı hızlı atıyordu. Onu uyandırmadan kollarından kurtulmaya çalıştım ama hareket eder etmez kolu sıkılaştı, beni geri çekti. Gözleri hafifçe aralandı ve kendimi o tanıdık gözlerle bakışırken buldum. *Harika*, şimdi tam anlamıyla göz teması kurmuştuk.

"Günaydın," diye mırıldandı. Sesi hırıltılı ve kısıktı.

Sanki yanında, kollarında uyanmak bana hiçbir şey hissettirmemiş gibi, "Günaydın," dedim, sıradan bir ses tonuyla.

Biraz hareket etti ve kolunun belime hafifçe dokunduğunu hissettim. "Nasıl hissediyorsun?" diye sorduğunda yüzümde bir acı belirtisi arar gibi bakıyordu.

İç çekerek cevap verdim. "Epey iyiyim." Ve bu doğruydu. Kramplar beni bayılmanın eşiğine getirmeyecek kadar hafiflemişti.

"Çok sevindim," derken dudaklarının köşelerinde hafif bir gülümseme belirdi. Neyse ki uykuya dalmadan evvel çıkarıp komodine koyduğu gözlüklerini takarken, "Papatya çayı ve romantik komedinin büyülü kombinasyonu işe yarıyormuş demek ki," dedi.

"Belki de *How to Lose a Guy in 10 Days* terapisi işe yaramıştır," diye şaka yaparken bile aramızdaki yakınlık yüzünden yanaklarımın biraz kızardığını hissedebiliyordum.

"Ya da belki ben iyi bir bakıcıyımdır."

Gözlerimi devirsem de haklı olduğunu biliyordum. "Dün gece istediğin zaman gidebilirdin. Kalmak zorunda değildin."

Bıkkınlıkla iç çekerken hâlâ gözlerime bakıyordu. "Kalmak *istedim*. Hem beni dışarı atmaya çalışmadığın zamanlarda fena bir ev sahibi sayılmazsın."

"Çalışmak kelimesinin altını çizelim. Her an fikrim değişebilir."

Sonat elimi yüzümden çekip saçlarımın bir tutamını düzeltti. Parmak uçları cildimde biraz daha kalırken sıcaklığı içime yayıldı ve kendimi nefesimi tutarken buldum.

Boşluğa düşer gibi hissederken içimdeki her his onu biraz daha kendime çekmem gerektiğini söylüyordu. Aradaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak istiyordum. O kadar ya-

kındık ki sıcak ve tatlı nefesinin dudaklarımda hafifçe dolaştığını hissedebiliyordum. Kendimi bu çekime bırakmak, bunun sadece bir oyun olduğunu unutup ne olursa olsun içine atlamak çok kolay olurdu.

Ama kendimi durdurdum. Durmak zorundaydım. Ne kadar çok aksini istemiş olursam olayım, bunun sahte olduğunu biliyordum. Gerçek şu ki Sonat'ın karakteri buydu zaten. İnsanlarla yakın olma konusunda doğal bir yeteneği vardı. Sadece bir bakış ya da bir dokunuşla herkesi özel hissettirebilecek bir yapıya, enerjiye sahipti. Benim düşmeye hazır olduğum bir yanılsamaydı bu.

Her hareketi daha fazlasıymış gibi, kitaplara yazılmış bir sahne gibi hissettirmek onun yeteneğiyken benim lanetimdi.

Mantıklı yanım, onun bu çekimi hissettiği için değil rahat olduğu için yakın durduğunu fısıldıyordu. Sadece arkadaş olduğumuz için bu kadar yakındı. Birbirleriyle sınırları olmayan, birbirlerine sevgili ayarlamaya çalışan, her konuda şakalaşan, sahte bir ilişki kuran, her gün her saat flört eden ama bunun hiçbir anlamı olmayan türden yakın arkadaşlar.

Belki de bu yüzden bana dokunmaktan, beni tutmaktan, bu kadar yakın olmaktan çekinmiyordu. Belki de kendini güvende hissediyordu çünkü onun gözünde risk yoktu. Sadece iki yakın arkadaşın birbirine yardım ettiğini düşündüğü için kendinden emindi. *Arkadaşlığımızdan emindi.*

Ve beni korkutan da tam olarak buydu. Ya onun kalbi, benimki gibi hızlı çarpmıyorsa? Ya her dokunduğunda içime yayılan o garip kıvılcımı hissetmiyorsa?

Ayrıca sahte ilişkimize başlayalı daha bir hafta bile olmamıştı. Şimdiden bir şeyler hissetmesi mantıklı mıydı ki? Belki ben bile kendimi kandırıyor olabilirdim. Biraz ilgi, şefkat ve sevgi gördüğüm için ona düştüğümü, ona romantik hisler beslediğimi zannetmeye başlamıştım. Bunlar anlık olarak yayılan hislerdi yalnızca. Alışık olmadığım bir muameleyle başa çıkmaya çalıştığım bir savaştı. Herkesin kısa dönemliğine bir şeyler hissettiği, ancak bunun yalnızca küçük

çaplı bir hoşlantı olduğunu anladığı insanlar olurdu. Gerçek aşk değildi bu, kalbimin yanıldığı küçük bir hoşlantıydı. Yıllardır birbirini tanıyan, beraber gülebilen ve sırlarını paylaşabilen iki kişiydik sonuçta. Bunun karmaşık bir hal almasına gerek yoktu.

Kendine gel Tamay. Sen Tamay'sın. Her zaman kontrol elinde, her zaman bir adım önde. Gerçek olmayan bir şeye kapılacak türden biri değildim. Olayların gidişatını kontrol eden, her şeyi olması gerektiği yerde tutan kişiydim ve şunu aklıma kazımam gerekiyordu.

Biz birbirimize yardımcı olan iki yakın arkadaştık. Daha fazlası değil.

Sonat bu sırada elini geri çekip doğruldu ve hafifçe gülümsedi. "Kahvaltı yapalım mı?" diye sorarken yüzünde yumuşak bir ifade vardı.

Karnımın hafif bir gurultuyla yanıt vermesiyle birlikte gülümsedim. Battaniyenin altından kurtularak, "Harika bir fikir," dedim. "Ama kahvaltı anlayışımın muz soymaktan ibaret olduğunu biliyorsun değil mi?"

Sonat uzun kollarını başının üzerine doğru uzatarak esnedi ve bu sırada tüm vücudunun kasılmasını izledim. "O iş bende."

İkimiz birlikte kalkarken bu bir şekilde hoşuma gitmişti. Uzun zamandır tanıdığım ve güvendiğim biriyle sıradan bir sabah yaşıyorduk sanki. Sabahları birlikte geçirmeye alışkınmışız gibi doğaldı her şey. Elimizi yüzümüzü yıkadıktan sonra Sonat bir diş fırçası istediği için ona seyahat için stokladığımız setlerinden birini verdim. Aynaya bakarak ve ağzımızı beyaz köpüklerle doldururken gece omzuna bulaştırdığım makyajı gösterdi.

"Bana bir kapüşonlu borçlusun," dedi ağzındaki diş fırçasını çıkarmadan.

Makyajımı çıkarmaya bile halimin olmadığı dün geceyi hatırlayınca burnumu kırıştırdım. "Alırım ama lila renginde. Kabul mü?"

Sonat başıyla onaylayarak hafifçe sırıttı ve gözlerini gösterdi. Bunun ne demek olduğunu biliyordum. *Lila, gözlerimin rengini ortaya çıkarıyor.*

Mutfağa girdiğimizde, Sonat tezgâhın başına geçti ve dolapları karıştırarak malzemeleri aramaya koyuldu. "Pankek yapalım mı? Yoksa protein ağırlıklı bir şey mi tercih edersin?"

"O kadar uzun süredir pankek yemedim ki yapabilirsen süper olur," dedim tezgâha yaslanarak.

Başıyla onaylayarak pankek için malzemeleri hazırlamaya koyuldu. "Şüphen mi var? Sana yiyebileceğin en güzel pankek kahvaltısını hazırlayacağım Ateş Tanesi. Sen de meyveleri doğramak ister misin?" Dolaptan taze meyveleri çıkarırken gözleri gülümsüyordu.

"Tabii," dedim bir bıçak ve tezgâha bıraktığı birkaç meyveyi alarak. Ada tezgâhın karşısında meyveleri doğramaya başladım. İkimiz de işimize odaklanmıştık ama aramızdaki sessizlik tatlıydı. Beraber çalışırken bile aramızdaki uyumu hissetmeden edemiyordum.

Mutfağı mis gibi pankek kokusu sararken ve Sonat hazırladığı krem rengi karışımı tavaya dökerken bir yandan bana dönüp, "İşin püf noktası üzerlerine bastırmamakta," dedi. "Eğer kendi haline bırakmazsan pofuduk olmuyorlar," diye açıklıyordu.

Pankekler tavada cızırdarken mutfak tamamen taze bir kokuyla dolmuştu. "Ben pofuduk pankek sevmem ki," dedim umursamaz bir tavırla meyve doğramaya devam ederek. Tabii ki severdim. Ama bakalım Sonat ne tepki verecekti? "Spatulayla üzerlerine bastırarak biraz düzleştirebilir misin? Hatta biraz değil, bayağı düz olsunlar."

"Seni ruh hastası pankek katili," derken dehşet içinde tavayı vücuduyla saklamaya çalıştı. "Merak etmeyin benim küçük tatlı pankeklerim. Şaka yapıyor." Ardından kaşlarını çatarak bana döndü. "Şaka yapıyorsun değil mi Tamay?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak hazırladığım meyveleri tabaklara aldım. Bu sırada son pankek de pişmiş, yenmeye hazır bir şekilde pankek kulesinin en tepesinde duruyordu.

Sonat kendinden emin bir şekilde pankek tabağını masaya bıraktı. "Bakalım beğenecek misin?"

"Bu kadar iddialı konuştuğuna göre gerçekten lezzetli olmalarını umuyorum," dedim ve çatallardan birini kaparak masaya oturdum. O da diğer tabağı alarak yanıma oturdu.

Bir ısırık aldıktan sonra yüzünde muzip bir gülümsemeyle gözlerini bana dikti. "Eğer her sabah böyle gülümseyeceksen sana her gün pankek yapabilirim," dedi bir anda.

O an kalbim sanki birkaç saniyeliğine durdu. "Her gün bu kadar iyi pankek yapacaksan, bu teklifi düşünebilirim."

Sonat gözlerini benden ayırmadan, çatalla tabağındaki pankeki havaya kaldırarak gösterdi. "Şimdi, dürüst ol, şu an yalan mı söylüyorsun yoksa gerçekten pankeklerimi beğendin mi?"

Gülümseyerek bir parçayı daha ağzıma attım. "Bu pankekler şimdiye kadar yediklerimin en iyisi olabilir."

Sonat'ın yüzündeki gülümseme daha da genişledi. "O zaman anlaşma yapalım," dedi, gözlerini gözlerime dikerek. "Ne zaman pankek istersen gelip yapacağım ve sen her defasında böyle gülümsemeye devam edeceksin."

Bölüm 25

@eniyiversiyonun

Beyin fırtınası zamanı kızlar! Hadi beraber şu "aşk mı yoksa hoşlanma mı" meselesine bir dalalım. İstemediğimiz halde kendimizi sürekli içinde bulduğumuz o duygusal hız treni... Birinden hoşlandığınızda beyninizin normal davranmayı tamamen unuttuğunu fark ettiniz mi? Bir anda göz teması kurmak bile hayat memat meselesi gibi hissettirmeye başlıyor. Gözlerinizi, bir metre ötenizdeki kişi aslında güneşmiş gibi kaçırıyorsunuz çünkü göz göze geldiğiniz anda beyniniz "ERROR 404: NORMAL İNSANLARIN NASIL DAVRANDIĞINA DAİR HİÇBİR BİLGİ BULANAMADI" diye tepki veriyor. Çünkü her şey o kadar yeni hissettiriyor ki o kişiye fazla uzun süre bakarsanız içinizi okuyup tüm duygularınızı anlayacakmış gibi geliyor.

Hoşlantı dediğimiz şey aslında tamamen heyecan ve o kişi yanımızdayken hissettiğimiz gergin enerjiyle ilgili. "Ya olursa?" soruları ve "Konuşmalı mıyım?" ikilemleri hoşlantının temellerini atıyor.

Peki birine "âşık" olduğumuzda ne oluyor? İşte bu tamamen farklı bir oyun. Hoşlantı halindeyken gözlerine bile bakmaktan çekindiğimiz kişi bir anda gözlerimizi ondan kaçırmanın imkânsız olduğu kişi haline geliyor. O gözler varmak isteyebileceğiniz en rahat, en güvenli yere dönüşüyor. Asla ayrılmak istemeyeceğimiz küçük, duygusal bir yuva gibi hissettiriyor. Kaçmak ve saklanmak yerine olduğunuz gibi davranabiliyorsunuz. O kişinin karşısında nasıl göründüğünüzü umursamak yerine, "Evet, işte bu benim doğal halim. Dağınık saçlarım, kusurlu cildim, pürüzsüz olmayan vücudum ve kulağa tuhaf gelen kahkaham," diyebiliyorsunuz. Gerçekten âşık olduğunuzda, yargılanmaktan çekinmiyorsunuz. Kendinizle

ilgili fazla şey paylaşıp paylaşmadığınız konusunda endişelenmiyorsunuz. Bir süre sonra onu etkilemek değil, onun yanında gerçek kişiliğinizi göstermek önem kazanıyor.

Peki, "âşık olmak" ve "hoşlanmak" arasındaki fark ne?

Hoşlanma aşaması, her şeyin yoğun olduğu bir dönem demek. O kişi odaya girdiğinde kalbinizin hızlı hızlı atması ve ikinizin ne kadar iyi bir çift olabileceği hakkında hayaller kurmak demek. Bir heyecan seli, duygu yoğunluğu ve tatlı kalp çarpıntıları...

Ama birine âşık olmak... Bu uzun süredir devam eden bir diziyi izlemek gibi, karakterlerin tüm repliklerini ezbere bilseniz bile hâlâ sizi güldürmeye devam ediyorlar. Defalarca izleseniz bile hâlâ aynı keyfi alabiliyorsunuz. Sizi deli etseler bile sabırlı davranmak demek aslında. Onların tüm tuhaf yanlarını (örneğin, suç belgesellerine olan saplantıları gibi) bilmek ve yine de onları sevmek demek.

Hoşlanmak da âşık olmak da kendi içinde güzeldir, önemli olan hangisinde olduğunuzu ve kendinizi nasıl hissettiğinizi anlamaktır.

İşin sonunda gözlerinizi kaçırmak değil, o gözlere bakmaya doyamadığınız o kişiyle bulduğunuz huzur, gerçekten âşık olduğunuzun işaretidir.

"Bu arada bugün basketbol antrenmanımız yok," diye açıkladığında ikimiz de pankek yemekten sessizleşmiş, sandalyelerimize çökmüş haldeydik.

"Bizim de pratiğimiz yok," dedim. "Kızlarla iki gün arka arkaya çalıştığımızda üçüncü günü boş geçiyoruz."

Başıyla onaylarken bunu zaten bildiğini belli ediyordu. "Geçen seneden hatırlıyorum."

Elbette biliyor, diye düşündüm kendi kendime. Arkadaşlarıyla ilgili tüm detaylara hâkim o.

"İlk dersin kaçtaydı?" diye sordum. Zihnimde bir ampul yanmıştı.

Sonat önce sol bileğini çevirerek saate baktı, ardından düşünceli bir şekilde ekledi. "On bir ya da on bir buçuk olması lazım," dediğinde dudaklarıma muzip bir gülümseme yerleşti. Yalnızca bakışlarımla dersi ekmesinin ne kadar önemli olduğunu sorguladım. Sonat bunu hemen kaparak rahatça oturduğu sandalyede doğruldu ve sırıttı.

"Teklifin nedir?"

Bu duymam gereken tek şeydi. Aklımda beliren fikirle gülümsememem daha da genişledi.

Ona hem meydan okuyan hem de davetkâr bir bakış attım. "Buz patenine gidelim mi?"

Sonat'ın yüzündeki oyunbaz gülümseme bir anlığına silindi ve elini sıktığını fark ettim. Gözlerinde beliren o kısa tereddüt anını yakaladım. "Buz pateni mi?" diye sordu.

"Evet, buz pateni," diye tekrarladım. Göğsümde eşit derecede riskli ve heyecan verici bir taklanın eşiğindeyken hissettiğim o tanıdık adrenalin dalgasını hissediyordum. Gözlerim Sonat'ınkilerle buluştuğunda onu geri çekilmesi için meydan okurcasına süzdüm. Kafasında düşünceler dönüp duruyordu ve onu fazla zorlayıp zorlamadığımdan emin olamadım.

Normalde onu daha fazla zorlar ve ikna etmek için şakalar yapar, sırf inadına pes etmesini beklerdim. Ama burada durum farklıydı. Neden tereddüt ettiğini biliyordum. Sonat'ın bunu yalnızca bir spor olarak değil bir kariyer olarak gördüğünü biliyordum. Ancak bacağını kırdığı günden beri buza adım atmamıştı. İyileştiğinde bile yıllardır sürdürdüğü kariyere geri dönmeyi düşünmemişti.

Bacağını kırmasının buzla hiçbir alakası olmamasına rağmen neden bu kadar etkilendiğini anlayamıyordum. Babası bile demek istemediğim adam tarafından bu hale gelmişti ve bunu düşünmek bile öfkemi besliyordu. Onu bu halde görmeyi sevmiyordum.

Bugün, İklim'in çabasını desteklemeye karar vermiştim. Onu yeniden buzda görmek, eskisi gibi kayarken o kendinden emin haliyle hareket etmesini izlemek istiyordum. Kendini gömdüğü tüm bahaneleri bırakmasını ve o eski halini geri kazanmasını istiyordum.

Gözleri benimkilerde gezinirken seçeneklerini tarttığını görebiliyordum. "Bilmiyorum Tamay..." diye başladı tereddütlü bir sesle. "Uzun zaman oldu."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak kaşlarımı yukarı kaldırdım. Sonat'ı harekete geçirecek şey tatlı dil ve ikna edici cümleler değildi. Meydan okumaydı. "Sorun ne? Bana yetişemeyeceğinden mi korkuyorsun?"

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi ve onu tavladığımı anladım. "Öncelikle," dedi sandalyesine yaslanarak. "Kırık bacağımla bile senden iyi kayarım."

"Kesin öyledir."

Bakışlarından durumunun değiştiğini görebiliyordum. O rekabetçi ruhu ortaya çıkmıştı ve onu buzun üstünde harikalar yaratmasına iten kıvılcım hâlâ canlıydı. "Kabul. Ama düşersen seni buzun üstünde bırakırım."

"Anlaştık," dedim ve Sonat fikrini değiştirecek vakit bulamasın diye telefonumu çıkararak hızlıca İklim'e mesaj attım.

Ben: "Sonat ve ben buza geliyoruz."

İklim: "Ne zaman?"

Ben: "Yarım saate."

İklim: "Bizi izlemek için mi?"

Ben: "Hayır."

Ben: "Kaymaya."

Mesajlarımız kısa bir süreliğine duraksadı. İklim'den cevap gelmediğinde antrenörü Sasha'dan azar yediğini varsaymıştım ki telefonum titredi.

İklim: "Sonat'ı ikna ettiğine inanamıyorum! O kadar uzun zamandır gelmeyi reddediyordu ki."

Ben: "Biliyorum."

Ben: "Bu yüzden fikrini değiştirmeden bir an evvel evden çıkmamız gerekiyor."

İklim: "Dur! Ev mi?"

İklim: "Siz beraber mi kaldınız?"

İklim: "SONAT'LA BERABER Mİ UYUDUNUZ TAMAY?"

İklim: "ORADA MISIN?"

İklim: "DETAYLARA İHTİYACIM VAR!!!"

Sırıtarak telefonu tezgâha bıraktım. Telefon titremeye devam ederken attığı mesajların içeriğini az çok tahmin edebiliyordum ve bu bile gülümsememe yetiyordu.

Bölüm 26

Buz pistine vardığımızda şaşırtıcı bir şekilde etrafta kimse yoktu. Gecenin bir yarısı çikolata krizine girdiğimde buzdolabımın içi ne kadar boşsa, buz pisti de o kadar boştu. İklim'i, Karza'yı ve antrenörleri Sasha'yı görmeyi bekliyordum. Hatta Sasha ile olan yüzleşmesinde Sonat'ı korumak için hazırlanmıştım bile. Evet, bir süredir beraber çalışmamalarına rağmen Sonat hâlâ o kadından korkuyordu.

Tepedeki floresan ışıklar ve onları delip geçerek pencerelerden yansıyan güneş yarı karanlık, ortama yarı arenavari bir hava yaratıyordu. Hava, cildi ısıran türden bir soğukluktaydı. Buraya en son Güz, ben ve İklim kaymaya gelmiştik. O zamandan beri buz pisti hiç değişmemişti ama biz çok değişmiştik. Nostaljik hissetmeden edemedim.

Mor renkli sporcu kapüşonlumu sıkı sıkı çekip etrafıma bakındım. Sonat'ın evine uğrayıp patenlerini almıştık ancak en yakın arkadaşlarım sürekli buzda olmasına rağmen benim bir çiftim yoktu. Bu yüzden Sonat soyunma odalarından bana uygun bir paten bulmaya gitmişti.

Onu tribünlerin önündeki koridorda yürürken yakaladığımda bir yandan elinde bağcıklarından tuttuğu patenleri *nunçaku** gibi sallıyor, diğer bir yandan gergin bir şekilde gülümsüyordu.

* Japonya'nın geleneksel savunma sanatlarından Okinawa Ko-bujutsu'da kullanılan bir tür silah. -ed.n.

"Otuz dokuz numara olur mu?" diye sordu beyaz renkli patenleri göstererek. Patenler biraz eskimiş olsalar da kesinlikle iş görürlerdi. Başımla onaylayarak koltuklardan birine çöktüm.

Sonat önce benim patenlerimi önüme bıraktı, ardından da kendi patenlerini bağlamaya koyuldu. Koyu kahverengi renkteki patenleri uzun süredir el sürülmemiş şekilde, tertemiz görünüyordu.

"Özlemiş misin?"

Bana dönmeden bağcıklarıyla ilgilenmeye devam ederken dalgalı saçlarını sallayarak başıyla onayladı. "Seninle kaymak için hevesliyim." Sonat tek eliyle gözlüklerini çıkardı, dikkatlice katlayarak tribünlere bıraktığı ceketinin cebine soktu. Artık berrak ve korumasız olan gözleri, aramızdaki cam bariyer olmadan daha da parlaktı.

"Ben düşmeyeyim diye uğraşmaktan kayabilirsek tabii," diye ekledim alayla. Gerçek şuydu ki defalarca İklim'e eşlik etmek için buza çıkmıştım ama hiçbir zaman birkaç adımdan daha fazlasını atamamıştım. Vücuduma hâkim olmak, dengemi korumak, hareketlerimi kontrollü bir şekilde sağlamak iyi olduğum konulardı. Ancak bu düz zeminde geçerliydi. Ayaklarım buza değdiği anda, yeni doğmuş bir ceylan gibi titrek, şaşkın ve tüm yaşam tercihlerimi sorgulayan birine dönüşüyordum. Kontrolü kaybetmek benim işim değildi. Buz, benim baş düşmanımdı ve henüz barışmaya hazır değildim. Benim kayma anlayışım *Titanik*'in* son cankurtaran botuymuş gibi kenarlara sıkı sıkıya tutunmaktı.

Plan basitti: Sonat'ı buzun üstüne geri döndürmek ve bunu ona yardım ediyormuşum gibi hissettirmeden yapmak. *Dikkatli olmalıyım,* diye hatırlattım kendime. *Onu gereğinden fazla zorlamamalıyım.*

"Eee," dedim heyecanlı bir sesle ve çoktan bağlamış olduğum patenlerimi oynatarak dizimle ona hafifçe dokundum. "Hazır mısın? Ben çok hazırım!"

Bana neredeyse ikna edici bir gülümseme attı. "Bu gevşek bağlanmış patenlerle mi?"

* 15 Nisan 1912 tarihinde İngiltere'den Amerika Birleşik Devletleri'ne yaptığı ilk seferinde bir buzdağına çarpması sonucu batan bir İngiliz okyanus gemisi. -ed.n.

"Gayet sıkı bağladım," diyerek hemen savunmaya geçtim. Ayağa kalktım ve daha buza çıkmadan hafifçe sendeleyip onun omzuna tutunarak kendimi kurtardım. Gülerek saçımı arkaya attım ve hiçbir şey olmamış gibi kendimden emin bir tavırla, "Bak, şimdiden bir profesyonelim," dedim.

Kaşlarını kaldırarak bir bana bir de patenlerime baktı. "Gel buraya," diye mırıldanarak bacağımı eteğimin altına giydiğim incecik çorabın üzerinden yakaladı ve iki ayağının arasına yerleştirdi. Benim özensizce bağladığım ipleri çözerek sıkmaya koyuldu. "Eğer bunları bu kadar gevşek bağlarsan bileğin öne doğru gelir ve dengeni kaybedersin."

İlk pateni bağladıktan sonra diğer ayağımı da önüne koydum. O, bağcıkları sıkarken göğsümde sıcak bir his oluştu. Sonat hızlı olmak için hiç çaba sarf etmeden işini bitirdikten sonra geri çekilip yerimde döndüm, sanki ilk paten dersini alan bir çocuk gibi kollarımı açarak birkaç adım attım. Bu sırada Sonat da düşeceğimden endişe etmiş olmalıydı ki elimi hiç bırakmadı. Patenlerin hissi ise artık çok daha rahattı. Dengemi çok daha iyi sağlamıştım.

"Desene başından beri sorun buymuş!"

Sonat beni izlerken elini bıraktım ve hemen karşısında dimdik durdum. Artık dengemi çok daha rahat sağlayabildiğime göre bu sandığımdan daha eğlenceli olacaktı. "Hadi buza çıkalım!" diyerek ellerimi birbirine çarptım.

İlk birkaç dakikayı sadece buzun kenarında, ellerimi ya pistin kenarına ölümüne tutunmuş şekilde ya da bedenimi oraya dayayarak geçirdim. Sonat birkaç kere korktuğumu iddia etse de bu doğru değildi. Yalnızca zeminin nasıl olduğunu test ediyordum. Sonuçta korkakların sığınağı kendini kandırmaktır, değil mi?

Sonat da ilk başta tıpkı olmasını beklediğim gibi temkinliydi, hareketleri kendini tutuyormuş gibi gergindi. Sanki her adımından önce o adımın nelere yol açabileceğini hesaplıyormuş gibi düşünceli bir hali vardı. Ben de onu birazcık sinirlendirmeye karar verdim. "Hadi, ben daha yeni öğreniyorum."

"Yeni öğrenmiyorsun," diyerek hemen karşı çıktı.

"Yeni öğreniyorum *sayılır* ama sen niye benimle kenarda duruyorsun? Hani beni uykunda bile geçerdin?"

"Seni kenarda bırakıp tur mu atayım? İşin eğlencesi nerede?"

Bahane, diye düşündüm kendi kendime. Ama madem tek başına hızlanmayacak ve buzun ortasında *spin*'ler atmayacaktı, o halde beraber yapardık. "O zaman beni götür!" diyerek kalçamla pistin kenarına vurarak kendimi doğrudan Sonat'ın üstüne doğru hızla yönlendirdim. Sonat beni ona çarpmadan önce durdurarak kollarımdan tuttu ve ardından elini uzattı.

Davetkâr halde havada asılı duran parmaklarına kendi parmaklarımı geçirdiğimde birlikte buzun üstünde ağır ağır ilerlemeye başladık. Tutuşu sıcak ve sağlamdı. Her şeyin kontrol altında olduğunun güvencesini vermeye çalışıyor gibiydi.

Öne doğru adım attığında hareketleri pürüzsüz ve alışılageldikti. Bu şekilde hareket etmek ona doğal geliyor olmalıydı. Onu hayran hayran izlerken beni ileriye doğru yönlendirdiğini hissettim. Peki, ben öne doğru *yönlendirilmekte* başarılı mıydım? Kesinlikle hayır. Patenlerim altımda sallandı, ayakta kalmaya çalışırken her kasım gerildi ve kollarım uçmaya çalışırken yakalanmış bir kuş gibi çırpmaya başladı. Keşke uçuyor olsaydım... *Spoiler*: Uçmuyor, düşüyordum.

Zaman yavaşlamış gibiydi. Uçurumun kenarındaki boşlukta koşan ama aşağı bakana kadar düşmeyen eski çizgi film karakterleri gibiydim. Ayaklarımın altındaki buzun kaybolduğunu hissettiğim anda kendimi düşmekten alıkoymak için kollarımı çaresizce uzatarak öne doğru eğildiğimde dengem kayboldu. Kalbim boğazıma kadar fırladı ve bir anlığına buzun yüzüme çarpacağına emindim. *Burun estetiğine ihtiyacım yoktu,* diye düşündüm kendi kendime. *Buza çarpıp mükemmel burnumu kırana kadar.*

Fakat Sonat, muhteşem altıncı hissiyle düşmekte olduğumu anladığı gibi bana dönüp bedenime uzandı. Öldürücü, *tabii bu durumda kurtarıcı*, refleksiyle buza çarpmadan kollarını etrafıma doladı. Ne olduğunu bile anlayamadan güçlü tutuşu sayesinde doğrulmuş, ayaklarımı buza sabitleyebilmeyi başarmıştım. Dengede durduğuma emin olmak ister gibi elleri belime kayıp kendine bastırdığında yüz-

lerimiz arasında sadece birkaç santim vardı. Panikten titreyen gözlerim onunkilerle buluşmuştu ve işte o an, dönmekte olan dünyam sonunda durdu.

"Sakin, Ateş Tanesi," diye mırıldandı alçak bir sesle. Rahat bir gülümsemeyle beni de rahat hissettirmek istercesine kollarını daha sıkı sardı ve güvende olduğuma ikna etmeye kararlı şekilde iyice kendine bastırdı. Elleri, nefesi, dokunuşları... Hepsi bizi çevreleyen soğuk havada imkânsız derecede sıcaktı. O anda yapabildiğim tek şey ona tutunmaktı. Parmaklarım kazağının yumuşak kumaşında sıkı sıkı kıvrıldı ve göğsünün sıcaklığı sağlam, güven verici bir varlık olarak ellerimin arasında hapsoldu.

Başını biraz çevirerek, "İyi misin?" diye sordu. Gözlerinin köşeleri bir kahkahayı tutuyormuş gibi kıvrılmıştı. Komik bir durumda olduğumu biliyor ama yine de bana destek oluyordu.

Sonat'ın olduğu kişiler listesi:

Hastayken sana çorba yapan,

Regl olduğunda iyi olduğundan emin olana kadar yanından ayrılmayan,

Kahvaltını nasıl sevdiğini tam olarak hatırlayan,

Ve şimdi listeye bir madde daha eklenmişti: Buz pistinde kişisel güvenliğin olarak görev yapan biri.

"Abartamayalım, alt tarafı tökezledim," diyerek işi şakaya vurmaya çalışsam da sesim beklediğimden daha titrek çıktı. Eh, beni suçlayamazdınız çünkü kalbim hızla çarpıyordu ve bunun tek sebebi buz değildi.

Dokunuşu, elini benim elimde tutuşu, parmaklarının benimkilerin etrafına sarılarak sadece beni ayakta tutmakla kalmayıp beni ona bağlaması... Kalbim hızlı atmayıp da ne yapacaktı?

Elimi nazikçe sıkarak bizi buza doğru kaydırırken beni biraz daha kendi bedenine yaklaştırdı. Gözleri bana ve önümüzdeki yola gidip geliyordu. Kulağıma doğru, "Bana güven," diye fısıldarken sesi alçak ve rahatlatıcıydı. "Düşmene izin vermem."

Bunu kendine güvenli, kararlı bir şekilde söylemesi hoşuma gitmişti. Bunun sebebi, beni düşürmeyeceğine dair şüphelerim olması

değildi. Yıllarca İklim'i binlerce kez atıp tutmuş birinden bahsediyorduk. Korkuyor olsa bile kas hafızası vardı. Bu, buzun üzerinde kılıma bile zarar gelmeyeceğinden emindim. Hoşuma gitmesinin asıl sebebi onun da bunun farkında olmasıydı. Tam da umut ettiğim gibi özgüvenini kazanıyor, eski buz patenci hali gibi hem tüm buza hem de beraber kaydığı kişiye hâkim davranıyordu.

Buzun üzerinde biraz daha gezdik. Patenlerimizle buz üzerinde küçük, temkinli çizikler attık. Bacaklarım sürekli geriliyor, her hareketim kontrolü kaybetmek üzereymişim gibi hissettiriyordu ama onun eli asla tereddüt etmiyordu. Ne zaman dengemi kaybedecek gibi olsam paniklememe fırsat vermeden beni yakalıyordu.

Başımı kaldırıp ona baktım ve dudaklarımı büktüm. "İyi reflekslerin var."

Gerginliği azaltan o çarpık, rahat sırıtışı yüzünü kapladı. "Sadece seni buza kafa atmaya hazırlanırken gördüğümde." Ses tonu şakacıydı ama gözleri sabitti ve üzerimdeydi.

"Kahramanın kurtarma göreviyim yani öyle mi?"

Küçük bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Ne olduğun fark etmez. Bana sana yakın kalmak için bir bahane veriyor." Sesi hafifçe derinleşti. "Ayrıca yardım edebileceğimi bilmek hoşuma gidiyor."

Sözlerindeki samimiyeti, gözlerinin benimkileri ondan görmeye alışkın olmadığım bir açıklıkla kavramasında hissettim. Ona yaslanabileceğimi bilmemi istiyor, beni tutan kişi olmaktan memnun mu oluyordu? Aman ne güzel, bir de üstüne "kalbini bana bırak, ben hallederim" demesi kaldı.

"O zaman bu bizi eşitler," dedim gözlerimi ondan kaçırarak. "Benim kazancım düşmeden kayabilmek, seninki kahraman rolünü oynamak."

"Bu kahraman rolü öyle kolay değil, biliyorsun değil mi? Kostüm, pelerin, kas gösterisi ve cazibeli gülümsemeler falan gerektiriyor. Üstelik yakışıklı olmayı. Sen hiç yakışıklı olmayan süper kahraman gördün mü? Ben görmedim. Oldukça yorucu işler."

"Gülümseme konusunda endişe etmene gerek yok en azından. Ama saç üstünde biraz çalışabilirsin. Her sabah dağınık dalgalara sahip kahraman saçını yapması ne kadar sürüyor? Beş dakika falan mı?"

Gülerek bir elini belimden çekti ve saçlarının arasından geçirdi. "On dakika civarında ama değiyor. Sonuçta her gün senin kadar güzel kızları kurtarmıyorum ama her gün hazırlıklı olmalıyım."

"Hazırlık dediğin bu kadar mı? Her sabah makyaja harcadığım bir saat ve saçıma ayırdığım yarım saat senin on dakikalık caziben karşısında sinirlenmiş hissediyor." Bir elimi uzatarak saçlarının arasından geçirdim ve onları iyice birbirlerine karıştırarak bozdum. "Belki de süper kahraman işine biraz daha yatırım yapmalısın. Mesela... uçmayı öğrenmeye ne dersin? Çok havalı olurdu."

Gülüşü iyice genişledi. "Buna gerek yok çünkü zaten yeterince havalıyım. Ayrıca takıldığın, *takılabildiğin*, tek şey saçlarımsa, demek ki yeteri kadar etkileyici görünüyorum."

"Tabii, haklısın. Hakkını nasıl öderim bilmiyorum."

"Uğraşman gerekecek Ateş Tanesi, seni kurtarmak bayağı cesaret istiyor. Hele bu hızla gelirken..."

Kahkahamı bastırmaya çalışarak, "Anlıyorum, yani hem bana iyilik yapıyor hem de kahramanlık madalyası bekliyorsun," dedim.

"Aslında fena fikir değil ama reddetmek zorundayım. Buzun üstünde beraber komik bir şekilde kayabilmemiz daha değerli."

Burada, benim yanımda olmak istemesi bir zorunluluk olarak değil de gerçekten keyif aldığı bir etkinlik gibi hissettirmeye başladıysa, plan işe yarıyor anlamına gelirdi. Bu yüzden atışmayı devam ettirmek yerine buzun üzerinde biraz daha ilerlemeye karar verdim.

Temposuna güvenerek kendimi onun yavaş ve nazik hareketlerine bıraktım. Birkaç metre kaydık. Bir noktada Sonat kendi etrafımda dönmemi bile sağladı ve bunu yapmak sandığımdan çok daha eğlenceliydi. Yavaş yavaş kendi başıma durabilmeye, birkaç adım bile olsa dengemi kaybetmeden ilerlemeye başlamıştım ki yine bir ayağım dilediğimden çok daha fazla kaydı. Hiç şaşırmayacağınız şekilde, daha nefesimi bile veremeden Sonat'ın kolları etrafımdaydı.

"Seni yakaladım," dedi mırıltı kadar alçak bir sesle. Ardından ekledi. "Bir kez daha."

"Bu konuda iyisin. Çok güzel kayıyorsun."

Beni bırakmadı ve bırakmasını da istemedim. Gözleri gözlerimi bulurken eli sırtımda biraz daha yukarı kayarak beni olduğum yerde sabitledi. "Belki de seni yakalayan kişi olmayı seviyorumdur."

Yutkundum. Ona bu kadar yakın olmanın hissiyle, yanaklarımı ısıran soğuk havaya rağmen içime işleyen sıcaklıkla, "Madem bu kadar profesyonelsin, seni amigo kız takımına alsak ya," dedim eğlenceli bir tavırla. "Beni istediğin kadar düşmekten kurtarabilirsin."

"Seni tutmamı istiyorsan bunun için düşmen gerekmiyor, Tamay."

İşte o an aramızdaki havanın değiştiğini hissettim. Beni kendine çektiği konumda dururken, elleri belimde sıkı ve eminken soğuk pistin ortasındaki sessizlikte kalplerimizin yumuşak vuruşları duyuluyordu. Kendimi ona yaslamamalıydım ama yasladım. Kollarının etrafımdaki güvenini hissetmemeliydim ama buna karşı koyamadım ve pistin geri kalanı kaybolup giderken geride sadece bizimle yukarıdaki ışıkların yumuşak parıltısı kaldı. Diğer her şey, aramıza ördüğüm arkadaşlık duvarı gibi eriyip gitti.

Keşke üzerinde durduğum bu buz da eriyip gitse ve kendimi bu duygulardan kurtarsam, diye düşündüm. Çünkü anlaşılan buz gibi bir suyun altına girmeden kendime gelemeyecektim.

Bölüm 27

Tam da Sonat'a uçurumun kenarındaki son dalımmış gibi tutunduğum gerçeğinden bizi uzaklaştırmak için başka bir esprili cümle bulmam gerektiğini düşünürken telefonu titredi. Cebinden çıkardığında yüzüne yansıyan ışık, sanki hayatının en güzel haberini almış gibi onu aydınlattı. "İklim. Gelmişler."

Yaşasın! Takviye kuvvetler. Kurtarıcılarım. Süvari birliği. Tam zamanında. Eğer Sonat'ı buz pateniyle ilgili korkularından kurtarabilecek ve beni de erimiş bir kartopu olma kaderimden uzaklaştırabilecek birileri varsa, o da bu ikiliydi.

Birkaç dakika sonra pistin girişinde belirdiklerinde ikisi de kış sporları reklamından fırlamış gibiydiler. İklim, zarafet ve asaletle, ışığı yakalamak için mükemmel tonlara sahip mavili spor takımıyla buza adım attı ve Karza, uzun boyu ve sakin tavrıyla onun hemen arkasından geldi.

Onlar bize doğru kayarken Sonat'a hızlı bir bakış attım. Elimi biraz daha sıkı tuttuğunda gözlerinde çok iyi tanıdığım bir şey vardı: Gerginlik. Burası onun için sadece bir buz pisti değil, yıllar önce kendine ve geleceğine koyduğu beklentilerle dolu bir mayın tarlasıydı. Geçmiş, şimdiyle çarpışıyordu ve bunun onun kafasını karıştırdığını görebiliyordum. Ona sarılıp her şeyin yolunda olduğunu söylemek istesem de sadece eğlenmek için geldiğimizi düşünüyordu ve Sonat'ı, bunu yapmamın onu daha da içine kapanmaya iteceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Bu nedenle yalnızca elini sıkmakla

yetindim. Bir parmağım bileğini, nabzını sakinleştirmek ister gibi yavaşça okşuyordu.

İklim bize doğru kayarken, "Tamay! Sonat!" diye parlak ve neşeli bir tonla seslendi. Buzun üzerinde neredeyse burada doğmuş gibi kayarak ilerlediler, bense ayakta kalmaya çalışırken zorlanıyordum. *Ama yargılamıyorum, sonuçta uzman olan onlar. Hiçbiri amigo kız takımımda bir haftadan fazla hayatta kalamaz. Farklı alan, farklı yetenekler...*

"Çok komik duruyorsunuz," diye takıldı İklim yanımızda durduğunda. Gözleri yaramazlıkla parlıyordu. "'En Tuhaf Kaymaya Çalışan Çift' yarışmasına katılmış gibisiniz."

"Evet ve kazanırız da," diye karşılık verdim saçlarımı omzumun üzerinden zarifçe savurarak.

Karza'nın gözleri parladı ve gülerek bana döndü. "Tamay, neden bu kadar kızarmış görünüyorsun?"

Kızarmış mı? Kızarmış mıydım? *Aptal Sonat ve aptal samimi dokunuşları.* Hemen duruma bir kılıf uydurmalıydım. "Çünkü burası çok soğuk ve soğuk cildime iyi gelmiyor." Yüzümü işaret ederek durumu daha bariz bir hale getirdim.

Sonat burnundan soluyarak güldü, nihayet biraz rahatlamıştı. "Tamay ve buz pek iyi anlaşamıyor."

İklim ve Karza eğlenmiş bakışlar paylaştı. Ardından Karza Sonat'ın omzuna hafifçe, teşvik edici bir şekilde vurdu. "Eh, artık destek kuvvetlerin burada."

Bunu o kadar rahatça söyledi ki bir an için aramızdaki tüm gerilimi unuttum. İklim başını salladıktan sonra Sonat'a döndü ve onun gözleriyle buluşurken ifadesi yumuşadı.

"Biraz formdan düştüğünü tahmin ediyorum. Sana uyum sağlayarak biraz kayalım mı?"

Sesi hafifti ama altında bir endişe vardı. Sadece kaymak için değil, Sonat'a göz kulak olmak için de buradaydı.

Sonat'ın elini tekrar sıkıp onu oyunbaz bir şekilde dürttüm. "Bana ayakta durmayı öğrettiğin için ben de eşlik edeceğim."

Sonat sonunda küçük bir kahkaha attı ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Tamam ama Tamay düşerse hep beraber düşeceğiz."

Karza İklim'in elini yakalayıp sırıttı. "İnsandan dominolar olacağız yani. Ama buzda."

"Bu kadar tuhafmış gibi konuşma Karza," dedim kaşlarımı çatarak. "Siz birbirinizi atıp tutmakta ne kadar ustaysanız ben de dengemi kaybetmede o kadar ustayım. Ayrıca abartmayın. Sanki ilk defa buzda düşüyorsunuz."

Böylece küçük bir zincir oluşturduk. İklim ve Karza elleri hâlâ birbirine kenetli şekilde öne geçerken ben ve Sonat hemen arkalarına takıldık. İleri doğru kaymaya başladık, önce yavaşça, sanki bir ekip olarak uyum içinde hareket ediyorduk. Ve genellikle bu tür klişe grup aktivitelerinden vebadan kaçar gibi kaçan biri olarak itiraf etmeliyim ki bu o kadar da kötü değildi. Kendinizi rasgele açtığınız bir *Friends* * bölümünün ortasında bulmak gibi hissettiriyordu.

İleri doğru kayarken ayaklarımın bir tür ritim bulmaya başladığını hissettim. Pek zarif sayılmazdı ama ilerleme kaydediyordum.

"Tamam, şimdi dizlerini biraz daha bükebilirsin," diye talimat verdi Sonat fısıldayarak. Omzunun üzerinden beni izlerken her şeyi başarabilirmişim gibi bakıyordu. "Gerekirse koluma yaslan ve ayaklarına güven. Başarabilirsin."

Gözlerimi devirdim ama dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Çok kolaymış gibi söylüyorsun." Dizlerimi onun dediği gibi bükerek hareketin üzerine odaklandım. On saniyeliğine bile olsa sahiden pürüzsüzce kaymayı başararak rüzgârın yanımdan geçişini hissettim. Ama şans bu ya, bir kere daha sendeledim, dengemi kaybederken kollarım çırpındı. Sonat ise hemen beni dik tutarak belimden yakaladı.

"İyisin," dedi hiç tereddüt etmeden. Artık bunu o kadar çok yapmıştı ki "İyi misin?" diye sormuyordu bile. Kendi sorusunu kendi cevaplıyordu. "İyisin."

Anı yaşamak için vakit bulamadan neşeli liderimiz İklim boğazını temizledi. "Her tökezlemede on dakika bakışacaksanız akşama kadar burada kalırız."

* 1994-2004 yılları arasında yayımlanan dünyaca ünlü Amerikan komedi dizisi. -ed.n.

Sonat'la birbirimize bakarak gülümsedik ve başımı hafifçe salladım. Bu, *kontrolü eline al ve onlara yetişmemizi sağla*, anlamına gelen bir işaretti. Sonat da bunu anında kaparak bedenimi güvenceye aldı ve İklim'le Karza'ya yetişmek için hızla ilerledik. Konu beni yakalamak ya da bir meydan okumayı kazanmak olduğunda çok daha kendinden emin bir şekilde kayıyordu. Bunun sebebinin, bu sıralarda korkusu veya duyguları hakkında düşünmemesi olduğuna karar kıldım. Düşünmediğinde endişe etmiyordu ve endişelenmediğinde eskisi gibi kayabiliyordu.

Daha hızlı hareket ettikçe hava etrafımızda daha hızlı esmeye başladı. İklim ve Karza, hâlâ el ele tutuşmuş şekilde kaymaya devam ediyordu. Birbirlerinin varlığında hissettikleri rahatlık ve huzur her şeyi o kadar basit gösteriyordu ki... Bir an için, aynı rahatlığı Sonat ile hissetmeyi umdum. Ardından bunu gerçekten de hissettiğimi fark ettim. Bu beni dondurucu havadan daha çok titretmişti.

O sırada yavaşlayarak Karza'nın elini bırakan İklim bize doğru dönüp, "Sonat," diye seslendi. "Eskiden yaptığımız hareketleri hatırlıyor musun? Yine birkaç tanesini deneyelim mi?"

Sonat'ın gözlerinde nostalji ve tereddüt arasında gidip gelen bir ifade vardı. "Bilmiyorum, İklim. Uzun zaman oldu."

Karza kayarak hemen yanımıza geldi ve araya girdi. "Kolay bir şey deneyin," diye önerdi. "*Party spin* olabilir."

Sonat'ın elini sıktım. "Hadi, en kötü ne olabilir ki? Düşersin ve buna güleriz. Hiç sorun değil."

Bana baktı ve gözlerinde hâlâ tereddüt olsa da aynı zamanda denemeye istekli bir hali vardı. "Tamam."

Bunun üzerine İklim, Sonat'ın yanına geçti ve ellerini kenetlediler. Bu, zamanda geriye gitmek gibi hissettirmişti. Kayarken Sonat'ın duruşunun değişmeye başladığını görebiliyordum. Omuzlarındaki sertlik eriyip gitti ve elindeki gerginlik azaldı. Tereddütlü ve arayış içindeki bakışları uzun zamandır buz üzerinde görmediğim bir ifadeyle, canlı ve gerçek bir heyecanla aydınlanmaya başladı. Kendini tekrar buzda bulurken korku ve tereddüt katmanlarının altına gömülmüş bir parçasını açığa çıkarıyordu.

İklim ve Sonat, aralarında sessiz bir anlaşma yaparak birbirlerine anlamlı bir bakış attılar ve İklim'in Sonat'ın elini bıraktığını, ona kendi başına hareket etmesi için alan açtığını fark ettim. Bir an gözleri sanki bir güvenceye ihtiyacı varmış gibi bana doğru kaydı. Küçük, teşvik edici bir şekilde başımı sallayarak ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim.

Sonat yanında İklim olsa da onu tutmadan tek başına hızlanırken yüzünde gerçek ve hayat dolu bir gülümseme belirdi. Bu gülümseme kalbimin sevinçle coşmasına yetmiş de artmıştı. Yapıyordu. Kayıyordu. Sadece hareket etmekle kalmıyor, özgür, hızlı ve uzun zamandır görmediğim bir neşeyle kayıyordu.

Belki de uzun zamandır ilk defa, gerçekten de bu buza ait olduğunu hissediyordu. Pistte yeni bulduğu güvenle dönerken rüzgâr saçlarını savuruyor, yüzü saf heyecanla aydınlanıyordu. Bir zamanlar onun için tuzak gibi görünen buz, şimdi yeniden onun oyun alanına dönüşmüştü.

İyice kenara çekilerek kollarımı kavuşturdum ve gülümsedim. Göğsümde bir sıcaklık vardı. Onu bu şekilde görmek benim için her şeyi geri planda bırakacak türden bir mutluluktu, sevdiğiniz birinin kendisini soktuğu kafesten sonunda kurtuluşunu izliyormuşsunuz gibi.

Karza kayarak yanıma geldi. "Geri döndü," dedi gözleri Sonat'ın buzda zahmetsizce kayışını izlerken.

Başımı sallarken boğazımda bir düğüm oluştu. "Evet."

"İklim aylardır uğraşıyor," diye ekledi Karza, pistin bariyerine yaslanarak. "Hiç bu kadar ilerlememişti."

Bunun üzerine hiçbir şey söyleyemedim. Kelimeler boğazımda tıkanıp kalırken sessiz kalmaya karar verdim. Bunun yerine Sonat'ın İklim'le beraber zarifçe dönerken hareketlerinin daha cesur ve akıcı hale gelmesini izledim. Dudaklarımdaki tebessümü hissedebiliyordum.

İkili sonunda nefes nefese kalmış şekilde pistin ortasında küçük, zarif bir mola verdiğinde Sonat hemen bana döndü. Gözleri parlarken yüzü soğuktan ve heyecandan kızarmıştı. Elini kaldırıp bana el

salladı ve uzaktan bile bu hareketindeki davetten bu neşeyi birlikte paylaşmamızı istediğini görebiliyordum.

Ama başımı iki yana sallayarak ona geniş, samimi bir gülümseme yolladım. "Sen devam et! Ben izliyorum."

Sonat gülümseyerek kaymaya devam etti.

İklim ona keyifle eşlik etti.

Karza ve bense onları gururla izledik.

Bazen insanlara kendi anlarını, özgürlüklerini yaşamaları için izin vermek gerekirdi. Bazen birini sevmenin en güzel yolu, geride durup onun parlamasına fırsat tanımak olurdu.

Ben de izledim. Sonat'ın hızlı ve özgürce kayışını, kahkahalarının havada yankılanarak tatlı bir melodi gibi yükselişini izledim.

Bölüm 28

@eniyiversiyonun

Bugün, şu herkesin hayatında en az bir kez karşılaştığı sinir bozucu durumu konuşalım, ne dersiniz? Hayatınızın bir noktasında, bir anda ortaya atlayıp "Ay sen eskiden böyleydin, hatırlıyor musun?" ya da "Şu zamanda şu yerde yaptığın şu şeyi hatırlıyor musun?" diye sorarak sizi rencide etmeye çalışan insanları... Hepimiz biliyoruz o tipleri, değil mi? Sanki seneler önce yaptığın bir şey seni sonsuza kadar tanımlayabilirmiş gibi...

Peki, ben onlara ne cevap veriyorum biliyor musunuz?

Evet, bir zamanlar öyleydim. Evet, bir zamanlar o bahsettiğiniz şeyleri yaptım. O zaman farklı düşünüyor ve farklı hissediyordum. Ama ne oldu biliyor musunuz? Değiştim. Fikirlerim değişti, büyüdüm, geliştim ve artık o insan değilim.

İnsanların sürekli eski halimizi yüzümüze vurmaları, sanki değişim mümkün değilmiş gibi davranmaları... Çok bayağı. Sizce de öyle değil mi? Bu bizden çok onlar hakkında bir şeyler anlatıyor aslında.

Şunu söyleyeyim, değişim kötü bir şey değildir. Hatta hayatın en normal akışı bile denebilir. Aynı kalmamız mı bekleniyor? Kim bekliyor? Neden? Büyüdükçe, deneyim kazandıkça, farklı insanlarla tanıştıkça ve hatalarımızdan ders aldıkça elbette ki değişeceğiz. Zaten değişmiyorsak, yerimizde sayıyorsak asıl o zaman bir problem var demektir. İnsanlar size geçmişi hatırlatıp durduklarında sakince, "Evet, hatırlıyorum. Ama ben artık o kişi değilim," diyebilirsiniz. Yaptıklarınızı ve söylediklerinizi inkâr etmek zorunda değilsiniz. Onlardan utansanız da pişman olsanız da o yaşananlar olmasa siz bugün bu insan olamazdınız. Asıl güç, geçmişinize sahip çıkmak ve bunu yaparken geleceğinizi şekillendirmektir. Aynı hatalara takılı kalmak sizi engellerken hatalarınızı kabul etmeniz gelişebilmenizi sağlar.

İnsanlar sizi eskiden yaptıklarınızla yargılamaya devam edebilir ama siz o kişiye dönüp özgüvenli bir şekilde o cümleyi kurabiliyorsanız tartışmayı çoktan kazanmışsınızdır çünkü bu, çenelerini kapamayı başarır.

Büyümek, değişmek, gelişmek hepimizin geçtiği ve geçmesi gereken yollardır. Geçmişinizin sizde bıraktığı izleri kucaklayın ama kendinizi bunlarla sınırlandırmayın. Hepimiz değişiriz ve bu değişimden gurur duymalıyız. Her gün kendimizin yeni bir versiyonunu yaratıyoruz. Eskiden ne olduğunuz değil, şimdi kim olduğunuz önemli.

Yatağımdan daha yeni kalkmıştım ki telefonum İklim'den gelen bir bildirimle titreşti. Gözlerim yarı kapalı halde uzanıp makyaj masamın üzerinden telefonu kaptım. İklim bana bir video göndermişti.

İklim: "Bunu yayınla Tamay!"

İklim: "İkiniz de hem çok tatlı hem de birbirinize âşık gibi görünüyorsunuz."

İklim: "Acayip izlenme alır."

İklim: "Hem okuldakiler de görür."

Video dün pistte çekilmişti. Oynat tuşuna bastım ve izlemeye başladım. Buzun üzerinde yavaş yavaş kaymamız, benim kollarım çaresizce çırpınırken Sonat'ın istikrarlı ve destekleyici tutuşları... Hepsini gerçekten de viral olmaya çok müsait bir şekilde yakalamıştı.

Titrek adımlarım vardı, düşmek üzere olduğumda beni kendine çektiği anlar vardı, yüzünün yumuşak bir gülümsemeyle aydınlanması vardı, insanların izleyip *ne kadar da romantik ve tatlı bir çift, ben de onlar gibi olmak istiyorum,* diye düşünmesi için gerekli olan tüm malzemeler vardı. Videoyu izlerken kalbim biraz daha hızlı

çarpmaya başladı. Birlikte ne kadar da gerçek görünüyorduk. Ama bu illüzyona kapılmamam gerektiğini biliyordum.

Planın bir parçası Tamay, diye hatırlattım kendime. *Hayallere kapılma.*

Öte yandan... Her şey planın bir parçası olsa bile bu videoda Sonat da ben de çekildiğimizin farkında değildik. Habersizdik. Yalnızdık. Sonat, rol yapmaya çok meraklı olduğu için her saniyesi plana göre mi ilerliyordu yoksa bu sahiden de gerçek olabilir miydi?

Ama inkâr edemezdim: Öyle olmasa bile gerçek olmasını istemiştim.

Dudağımı ısırarak bir anlığına tereddüt ettim. Sonra derin bir nefes alıp arka plana sakin bir şarkı ekleyerek paylaş butonuna tıkladım. Bu iş yürüyecekse inandırıcı olmamız gerekiyordu. Altına, "*Sevgilimin içimdeki buz patenciyi ortaya çıkarabileceğini kim bilebilirdi?*" yazıp yayınladım. Anında beğeniler ve yorumlar yağmaya başlamasa da çok yakında izlenme alacağına emindim. Henüz saat çok erkendi.

Telefonumu yatağımın üzerine attım ve makyaj masama oturdum. Kendimi izleyerek göğsümdeki tedirginliği göz ardı etmeye çalıştım. *Neden buna bu kadar kafayı takıyordum ki? Bu tam da istediğim şeydi.*

Birkaç saat sonra okula vardığımda okulun bahçesindeki banklar her zamanki gibi ders öncesi yoğunluğuyla dolup taşıyordu. Öğrencilerin bazıları kalabalıktan kaçınıp kahvelerini dökmemeye çalışırken bazıları ellerinde kahvaltılık sandviçlerle arkadaşlarını arıyordu.

Güz ve Sonat'ı ağaçların altındaki masada, insanlardan uzaktaki güzel bir izleme noktası bulmuş olarak gördüm. Bugün onların dersi daha erken başladığı için kampuse erkenden gelmişlerdi. Onlara doğru yürümeye başladığımda Sonat beni fark etti ve gülümseyerek selam verdi. Ben de sıcak, samimi gülümsemesini aynı şekilde yanıtladım. Güz'ün elindeki yalnızca bir yudum alınmış sıcak kahveye çarpmamaya dikkat ederek spor çantamı omzumdan aşağı kaydırdım ve hemen yanına oturdum.

Güz buharı tüten sade kahvesini bana doğru sallayarak, "İklim bir dâhi," dedi. "Video çok iyi gidiyor. Üstelik sabahın köründe ya-

yınlamana rağmen. Kimse sana içerik üreticiliği hakkında bir şey öğretmedi mi? Sabahları içerik paylaşılmaz!"

"Sadık bir takipçi kitlen varsa neden olmasın? Her türlü o içeriği görürler zaten," dedim düşünceli bir şekilde. Profesyonel içerik üreticileri için saatlerin önemli olduğunu biliyordum ama benim blogumun kitlesi, kesinlikle her saat, her dakika aktif olan bir kitleydi. Yayınladığım tüm yazılara hevesle tıkladıkları için paylaşma düzenini hiçbir zaman fazla önemsememiştim.

"Peki, senin sadık bir takipçi kitlen var mı?"

Blogumda? Evet. *Instagram*'da? Kesinlikle hayır. Birçoğunun beni neden takip ettiğini bilmiyordum bile.

Güz zafer kazanmış bir gülümsemeyle başını geri attı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Omuzlarımı umursamazca silkmeye zorladım. "İklim bana gönderdi ve yayınlamamı söyledi. Ben de hemen, düşünmeden yayınladım."

"Şansına o kadar iyi bir video ki sabah yayınlamana rağmen etkileşim aldı ve almaya da devam ediyor."

Sonat, sessizce telefonuyla ilgilenirken birden kaşlarını çattı. "Yok artık," dedi. Gözleri şaşkınlıkla açılmış, ekrana kilitlenmişti. "Bir sürü yeni mesaj isteğim var."

Güz anında heyecanla kahvesini masaya bırakarak elini Sonat'a uzattı. "Bana ver!" Sonat ona izin veremeden bir çitanın hızıyla telefonu kaptı ve mesajları kaydırmaya başladı.

"İnanmıyorum, şimdiden hayranların var! Şuna bak," diyerek telefonu bana döndürdü ve mesajları teker teker açtı.

"Ne kadar da tatlı kayıyorsun."

"Videonu gördüm. Benim de bir eğitmene ihtiyacım var. Beraber kaymak ister misin?"

"Buzdaki hareketlerin efsane! Ben de Ankara'dayım biliyor musun?"

"Selam. Uzun zamandır seni bizim kampuste görüyordum ama bu kadar iyi bir buz patenci olduğundan haberim yoktu. Bir kahve içelim mi?"

"Arkadaşınla çektiğiniz video harika! Bana da öğretmeni çok isterim."

"Arkadaşın" mı? Açıklamaya sevgilim yazdığımdan çok eminim. Bilerek görmezden gelmiş olabilir mi? Hayır, Tamay. İnsanlar hakkında hemen bir yargıya varmamalısın.

Sonat gerçekten şaşkın gözüküyordu. "Bu kızların hiçbirini tanımıyorum."

"Tabii ki tanımıyorsun!" diye atıldı Güz hemen. "Zaten amacımız buydu. İnsanlar hikâyeye inanıyor ve bayıldılar. Sana bayıldılar!" Birkaç mesaj daha kaydırdı. "Bu planın amacı sana sevgili bulmak değil miydi? Al işte; seç, beğen, al."

Güz'ün kahvesini sahiplenerek sıcaklığını umursamadan büyük bir yudum aldım. İçimde büyüyen tuhaf daralma hissini belli etmemeliydim. Güz haklıydı. Bu tam da planladığımız şeydi. Sonat'ı cazip göstermek, bir heyecan yaratmak, herkese onun harika bir sevgili adayı olduğunu göstermek... Bu ikimiz için de bir zafer olmalıydı ama neden karnımın tam ortasına yumruk yemişim gibi hissettiriyordu?

Sonat'ın telefonu yine titreştiğinde Güz gülerek bana bir mesaj daha gösterdi. "Bir mesaj daha."

"Sevgilin var mı? Çünkü seninle tanışmak istiyorum."

Kendimi gülümsemeye zorlarken dudaklarımın kenarları alçılıymış gibi sert hissettiriyordu. "Tahmin ettiğimden hızlı oldu."

Sonat ellerini masanın üzerine çaresizce açıp, "Bu mesajlarla ne yapmam gerek?" diye sordu, bana ve Güz'e bakarak. "Yanıt vermeli miyim?"

Güz neredeyse heyecandan titreyerek, "Kesinlikle!" dedi. "Belki biraz flört edebilirsin. En kötü tecrübe olur. Rahatça takıl. Amaç da buydu zaten." Bana dirseğiyle vurdu. "Haksız mıyım?"

Başımı sallayarak onayladım. "Evet, kesinlikle. Planımız şimdiden işe yarıyor." Ama bu sözcükler ağzımda acı bir tat bıraktı ve sonraki cümleyi çıkarmak daha da zor geldi. "Yanıtlamalısın, tabii ki. Kızların hepsi çok tatlı gözüküyor. Hatta bazıları okuldan."

Sonat'ın gözleri benimkilere kilitlendi. "Emin misin?" diye sordu. En ufak bir mimiğimi yakalayacak kadar odaklanmış bir şekilde bana bakıyordu. "Durumu tuhaflaştırmak istemiyorum."

"Sorun değil, Sonat. Dediğim gibi, planın bir parçası. Hatta bu kadar hızlı karşılık alabilmemize çok sevindim." Elimi umursamazca sallayarak ve gülümseyerek olabildiğince kayıtsız görünmeye çalıştım. Ne kadar işe yaradığından emin değildim. Kendimi hep kontrol sahibi biri olarak düşünmüşümdür ama ilk defa bu kadar zorlanıyordum.

Bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zorlayarak içimde kabaran kıskançlıktan hiçbir belirti göstermemeye kararlı bir şekilde direndim.

Sonunda, "Peki, madem öyle diyorsun," dedi ve elini şaşkın şaşkın Güz'e uzattı. Kardeşinden telefonunu tekrar aldı ama ne mesajlara baktı ne herhangi birine cevap yazdı. Bunun yerine kararsız bir ifadeyle ekrana baktı.

Güz aramızdaki gerginlikten tamamen habersiz bir şekilde sırıtarak kahvesini yeniden eline aldı. "Bu planın Sonat'a dikkat çekeceğini biliyordum."

Göğsümdeki his daha da ağırlaşıyor, adını koymak istemediğim bir şeye dönüşüyordu. Güz'ün elindeki kahveden bir yudum daha aldım ama hiçbir işe yaramadı.

Güz, bozulmuş bir ifadeyle bir bana bir de kahvesine baktı. "Yarısını bitirdin zaten Tamay, gidip sana da alayım mı bir bardak?"

Telefonumdan saate baktığımda derse daha yarım saat olduğunu gördüm ama daha fazla oturamazdım. "Gerek yok ya, derse giderken alırım ben," dedim aniden ayağa kalkarak. Bacaklarım banka sürtünürken rahatsız edici bir ses çıktı ve ikisinin de gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

Güz kaşlarını çattı. "Ama hâlâ vakit var."

Zoraki bir gülümseme takındım. "Dünkü dersin notlarını falan da alacağım."

Sonat bana baktı. "Seninle yürüyeyim mi? Tek gitme."

"Şurası zaten," dedim fazla neşeli bir sesle binayı işaret ederek. "Görüşürüz!" Çantamı kaparak daha fazla sorgulamasınlar diye hızlı adımlarla onlardan uzaklaştım.

Çimenliği geçerken adımlarım daha da hızlandı, kalabalığın arasında dolanarak geçtim, aklım deli gibi düşünceler üretiyordu. *Sakin ol, Tamay*, diye tekrar ettim kendime, *neden panikliyorsun? Bunun olacağını biliyordun zaten. Anlaşmanız buydu. Plan buydu. Amacınız buydu.* Ama nedenini biliyordum... Sadece kabul etmeye hazır değildim. Bu sahte ilişki olayı benim için beklediğimden daha gerçek hissettirmeye başlamıştı ve o mesajları görmek beni kapıldığım duygulardan bir anda koparıvermişti. Sonat'ın benden başka biriyle yakınlaştığını düşünmek bile kalbimi göz ardı edemeyeceğim şekilde burkuyordu.

Tam binaya girdiğim anda telefonum cebimde titreşti.

Sonat: "Tamay..."

Sonat: "Gerçekten her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

Sonat: "Seni huzursuz hissettiren bir şey yapmak istemem."

Sonat: "Bu konuda rahat değilsen o mesajları yanıtlamam."

Mesajlara öylece bakıp kaldım. Derslerine girmeye hazırlanan öğrencilerin ve kalabalık koridorun gürültüsü arka planda kayboldu. Bir yanım ona yanıt vermemesini söylemek, belki de bu "sahte ilişki"nin benim için beklediğimden daha fazla anlam ifade etmeye başladığını itiraf etmek istiyordu. Ama edemezdim. Bunun yerine hızlıca bir cevap yazdım ve bu sefer samimi görünmeye çalıştım.

Ben: "Sorun değil!"

Ben: "Biraz flört etmek sana da iyi gelir."

Ardından canımı acımasızca yakan duygularımı gizlemek için göz kırpan bir emoji ekledim.

Telefonumu cebime koyup sınıfa girerken her zamanki gibi kendimden emin, kaygısız gülümsemem yüzümde asılıydı. Rol yapmakta iyiydim ve bunu biliyordum. Ama bu sefer, bu sahte gülümsemenin ardında daha derin bir sızı vardı.

Çünkü bu sefer duygularım sızmadan daha ne kadar oynayabileceğimden emin olmadığım bir rolüm vardı.

Bölüm 29

@eniyiversiyonun

Her zaman zihnimde tekrar ettiğim bir cümleyi pekiştirmeye ne dersiniz? Bugün sizin zihninize matkapla dalarak sabitleyeceğim bir sözü ele alıyoruz. "Bir odaya girdiğinizde kendinizi güçlü hissetmelisiniz çünkü artık o odada siz varsınız." Düşününce ne kadar güçlü ve derin bir anlamı var, değil mi? Ama gelin görün ki çoğumuz bu şekilde hissetmek yerine bir ortama girdiğimizde kendimizi küçültmeye, daha kambur durmaya, enerjimizi kısmaya eğilimliyiz. "Acaba üzerimdeki kıyafette bir sorun var mı?" ya da "Ya kimseyle sohbet kuramazsam?" gibi düşüncelerle kendimizi kısıtlıyoruz.

Ama şimdi durun, derin bir nefes alın ve düşünün: Neden kendinizi küçültmek zorundaymışsınız gibi hissediyorsunuz? Odaya giriyorsunuz, *siz* giriyorsunuz ve bu başlı başına bir güç ve etki demek. Varoluşunuzun, enerjinizin ve kim olduğunuzun gücünü hafife almayın. Bir odaya girdiğinizde oraya birikimleriniz, karakteriniz ve hikâyenizle birlikte girersiniz. Bunların hiçbiri küçümsenecek şeyler değildir. İnsanlar dışarıdan özgüven sahibi olup olmadığınızı siz vücut diliyle göstermediğiniz sürece anlayamaz. O yüzden vücudunuzu doğru şekilde konuşturun.

Kendinizi güçlü hissetmenin kolay olmadığını biliyorum. Sonuçta sadece fiziksel görünüşünüzle ilgili değil, içsel bir inanç meselesi de. Bir ortama girdiğinizde kendi değerinizi bilirken ne kadar kıymetli olduğunuzu kendinize hatırlatın. Bu her zaman kendinize yüzde yüz güveniyor gibi hissetmek anlamına gelmiyor elbette; bazen kendimize şüpheyle bakmamız, kendimizi eleştirmemiz doğaldır.

Ama şunu unutmamalısınız: Siz kendinizden şüphe duyarsanız herkes duyar. Özgüvensiz hissederseniz diğerleri de bunu sezer. Bu ne-

denle omuzlarınızı geriye atın, sırtınızı dikleştirin ve başınızın üstünde bir taç varmışçasına adım atın.

Yıllar boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da kendinizi güçlü hissetmenin bir alışkanlık ve pratik meselesi olduğu. Kendinize güveninizi inşa etmek zaman alabilir ve bu bazıları için zordur. Bu noktada kendinizi küçültmek yerine tam tersine gidin, düşünce sisteminizi değiştirin ve kendinizle ilgili güçlü yönlerinize odaklanın. O sizi geren, strese sokan, bir önceki günden endişe etmeye başladığınız odaya bir bakın. Herkes sizinle aynı durumda. Kimsenin gerçekten ne hissettiğini bilemezsiniz. Tıpkı insanların sizin ne hissettiğinizi bilemeyeceği gibi. Buna odaklanın. Göz teması kurun, başınızı dik tutun, kendinize güvenin. Ortamların havası değişmeye müsaittir. Sizin kendinizden emin tavrınız o an oradaki yalnızca size değil herkese güven verir ve enerjinizi yayar.

Unutmayın, sizin içinde olduğunuz her ortam artık daha parlak ve özel.

Sınıfta oturmuş, ekrana boş boş bakarken profesörün ders anlatışı arka planda yankılanıyordu. Konuya dikkat etmem gerektiğini, aksi takdirde vizelerde çuvallayacağımı biliyordum ama her şey sanki suyun altındaymışım gibi uzak ve boğuktu. Slayttaki kelimeler anlamını yitirmiş, manasız harf yığınlarına dönüşmüştü. Kâğıt hışırtıları, klavyelerdeki tıkırtılar, sınıf arkadaşlarımın alçak sesli konuşmaları... Her şey zihnimin arka planında silik bir uğultuya evrilmişti. Sanki tüm dünya bir anda suyun altına batmıştı ve yüzeyde kalan tek kişi bendim.

Aklım sürekli bu sabaha kayıyordu. Güz'ün "Sana bayılıyorlar," dediği anı, heyecandan patlamak üzere olan sesini tekrar tekrar yaşıyordum. Heyecanlı olması normaldi. Kardeşinin bahtsız romantik hayatı hakkında heyecanlanmak için her hakka sahipti. Sonat tam da oluşturmak istediğimiz imajı yakalamıştı: çekici, cazibeli ve ulaşılması zor.

Peki, ben ne yapmıştım? Her şey yolundaymış gibi davranarak umursamadığımı belli etmeye çalışmıştım. Ama umursuyordum. Çok umursuyordum. Tahmin ettiğimden, dilediğimden, izin verdiğimden çok daha fazla umursuyordum.

Gülümsemiş, soğukkanlı davranmıştım ama aslında her tebessümde kalbimde bir çatlak daha oluşmuştu. Mesajlar, kızlar... Kendi kalp kırıklığımın mimarı olmuş, her şeyi adım adım izlemiş, bile bile kendi canımı yakmıştım.

Boğazımda sıkı bir düğüm oluşmaya başladı ve derin bir nefes alarak bunu bastırmaya çalıştım. Sınıfta bu kadar insanın içinde oturdukça göğsümdeki acı daha da büyüyordu. Gözlerim yanmaya başladığında hızlıca göz kırparak defterime bakmaya, bir şeyler not alıyormuş gibi yapmaya çalıştım. Herkesin önünde ağlamamalıydım. Ağlamayacaktım.

Ama boğazımdaki düğüm gitmemek için diretirken sınıfın duvarları üstüme geliyor gibiydi. Zar zor nefes alabiliyordum ve içimdeki acı bastıramadığım bir dalga gibi yükseliyordu.

Buradan çıkmam gerekiyor. Daha fazla dayanamıyorum.

Daha fazla düşünmeden hızla çantamı aldım, ayağa kalktım ve birkaç meraklı bakışı görmezden gelerek kapıya doğru ilerledim. Gözlerimi, saçlarımı aşağıda tutarak perdelerken merdivenlerden acele adımlarla indim. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Koridorda hızlı ve düzensiz adımlarla ilerlerken nefesim kesik kesik çıkıyordu. Eve gitmek istesem de arabama binmek bile istemiyordum. Birazcık nefes alabileceğim ve yalnız kalabileceğim tek bir yer vardı: Soyunma odası. Duygularımın sığınağı.

Kimsenin dikkatini çekmemek için hızla spor salonuna kadar ilerledim, koridora daldım ve soyunma odamızın kapısını gördüğüm gibi rahatladım. Kapıyı itip içeri girdiğim anda ter, temiz çamaşır ve karışık parfümlerin kokusu tanıdık bir örtü gibi etrafımı sardı. Tam da ihtiyacım olduğu gibi içerisi bomboştu.

Kapıyı kalçamla iterek arkamdan kapatıp kilitledim ve kendimi ani sessizliğe bıraktım. Metal dolapların sırasına yaslanırken soğuk metali kavrayarak nefesimin düzelmesini umuyordum. Pek de bir faydası yoktu. Sabahtan bu yana mücadele ettiğim o korkunç duygu seli sonunda üstüme çöktüğünde gözyaşları sıcak, hızlı bir şekilde akmaya başladı. Durmalarına engel olamadan yanaklarımdan aşağı süzülüyorlardı. Düzensiz ve dağınıklardı. Tıpkı düşüncelerim gibi.

Duygularım gibi. Sonat'la olan ilişkimiz gibi. Hızlıca gözyaşlarımı silmeye çalıştım.

Eğer ağlarsam gözlerim şişer ve öğleden sonra pratiğimiz var. Kızların önüne şişmiş gözlerle çıkamam. Benim için endişelenirler ve odakları kaybolur. Hem neden ağlıyorum ki?

Ağlamak istemiyorum.

Ne kadar silersem o kadar çok akmaya yemin etmiş gibiydiler. Elimi ağzıma kapatarak hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım. Kendi ağlayışımı duymak istemiyordum. Bu utanç vericiydi ve kendimi nefret ettiğim bir şekilde zayıf hissettiriyordu. Boğazımdaki düğüm bıçak gibiydi, her saniye daha da derinleşiyordu ve ne kadar yutkunmaya çalışsam da kesmeye devam ediyor, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Sonunda gözlerimi kapattım. Metal dolapların önünde çöktüm. Başımı dolaplara yasladım ve göğsüme çöken ağırlığa teslim oldum.

Bunun yalnızca Sonat'la ilgili olduğunu sanıyordum ama değildi. Ondan çok daha fazlası vardı. Tüm bu zayıflık dalgası ailemle başlıyordu. Dikkatlerini çekmek için çok uğraştığım, biraz ilgi için delirdiğim ama hep göz ardı edildiğim anlar vardı. Hep meşgul oldukları için kendi hayatlarına fazlasıyla kapıldıkları, benimse yalnızca orada, öylece, değersizce durduğum anlar... Onların hayatı hep neşeli, keyifli olmuştu ve ben hiçbir zaman o ışıltılı dünyalarının duvarlarından geçebilecek kadar değerli olamamıştım.

Eski sevgililerimin de bunda büyük bir payı olduğunu biliyordum. Bana hep bir şeyler vaat eden, bir gelecek çizip hayaller kurduran ama ben kalbimi aralayıp gardımı indirdiğim anda umursamazca uzaklaşan her birini düşündüm. Her seferinde kusur bende, hata bende, yetersizlik bende gibi hissettirilmiştim.

Onların sevgisini hak edecek kadar değerli, yanımda kalınacak kadar özel biri olamamıştım. İçimde kimse tarafından sevilmeye yetecek bir şey yoktu sanki, boş ve anlamsızdım. Ve şimdi bu sahte, bir plandan ibaret olan ilişkide bile, acı çeken ve en fazla kaybeden ben oluyordum.

Yüreğimde kocaman bir boşlukla adaletsiz bir dünyanın mahkemesinde haksızlığa uğramış bir mahkûm gibi çaresizdim. Ne yapar-

sam yapayım, ne kadar çabalarsam çabalayayım yetemiyordum; bir türlü o derin yalnızlığı aşamıyordum.

"Aman ne güzel," diye fısıldadım kendime. "Makyajım da berbat oldu. Neyse ki rimelim suya dayanıklı."

Soyunma odasında yalnız başına ağlamak bana kendimi acınası hissettiriyordu fakat duramıyordum. Uzun süredir bastırdığım her şey nihayet dökülüyordu ve kimseye rol yapmak zorunda değildim. Bu boş ve sessiz soyunma odasında inzivaya çekilmiştim. Ne Sonat ne dostlarım ne de ailem. Sadece ben ve gömmeye çalıştığım duygularım vardı orada.

Bir süre sonra gözyaşlarım yavaşlasa da kalbimdeki sızıyı hâlâ hissedebiliyordum. Üstelik gözlerim şişmiş ve boğazım tahriş olmuştu. Gözlerimi son kez silerek titrek bir nefes aldım ve kendimi toparlamaya çalıştım.

Attın işte içinden Tamay. Kötü bir ağlamaydı ama iyi geldi. Rahatladın. Ancak bu kelimeler kendi zihnimde bile boş hissettirdi.

Birkaç saniyeyi atladım. Onları dakikalar izledi. En sonunda telefonumu çantamdan çıkararak kendimi antrenmana kadar oyalamak için bir şeyler yapmaya karar verdim. Bu şekilde dışarı çıkmama imkân yoktu. Duygusal bir çöküş yaşıyor olabilirdim ancak buna şahit olabilecek tek kişi ben ve metal dolapların üzerindeki bir karışlık örümcek ağının sahibiydi. Pratikten önce sakinleşmek, yüzümün eski haline dönmesi ve kendimi toparlayabilmem için biraz daha zamanım vardı.

Biraz blogumda gezmeye karar verdim. Burada insanlar beni olduğum kişi olarak tanıyorlardı, seçtiğim versiyonum ve yaptığım rollerle değil.

Son gönderimdeki yorumları kaydırırken o tanıdık rahatlık göğsüme yayıldı. Ekranda parlayan övgü dolu sözler hayatımın sadece parıltılı kısımlarını değil, her yönümü gören yabancıların küçük onaylamaları gibiydi.

@kontesmalvina

Bir sonraki yazın için sabırsızlanıyorum, cümlelerin bana iyi geliyor.

@asirihakliyim

@eniyiversiyonun, biz senin yüzünü bilmiyoruz ama sen bizim yüzümü her zaman gülümsetmeyi başarıyorsun.

@stefanzweigtr

Blogunda gezmek gerçekliğin yüzeyine ulaşıp aldığım bir nefes gibi ferahlatıcı.

Daha fazla yorumu okurken içimde yeni bir duygu dalgası yükseldi. Bu insanlardan bazıları beni aylardır takip ediyordu. Zorlandıkları zamanlarda, kalp kırıklıklarında, özgüvenlerini geri kazanmak istediklerinde, ait olmadıklarını hissettikleri anlarda bana mesajlar yollamışlardı. Blogumu "güvenli bir alan" olarak tanımlıyor, anlaşıldıklarını hissettikleri bir yer olduğunu söylüyorlardı. Ben de onlara cesaret veriyordum.

Şimdi ise kendi dağınıklığım içindeyken bunu onlarla paylaşamamak kendimi kötü hissettiriyordu.

Düştüğünüzde sizi tanımayan insanların ayağa kaldırması daha kolaydı. Kendinizle yeni yüzleşmişken bir de başkasına anlatmaya, yaralarınız tazeyken göstermeye gerek kalmazdı.

Biraz daha aşağılara inerek eski yazılarıma baktım.

Yatak odasının kapısını kapatıp yastığına çığlık atan Tamay buradaydı. Annesinin hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde son dakikada çıkan bir iş seyahati yüzünden doğum gününü kutlayamadığında hissettiği o sızıyı yaşayan kız da buradaydı. Sevgilisi tarafından fazla açık giyindiği için terk edilen kız da hemen bir altındaydı.

Ben bu hisleri unutmuş muydum? Hayır. Yalnızca onları daha derine gömmeyi öğrenmiştim.

Gözyaşlarım tekrar akmaya başladığında hızla silmeye çalıştım.

Mesaj kutusuna tıklayarak uzun süredir bakamadığım mesajları hızla gözden geçirdim. Cevaplayabileceğimden çok daha fazlası vardı ama birkaç tanesi dikkatimi çekti.

Melisa adında bir kız şöyle yazmıştı: *"Son birkaç gündür paylaşımlarınız bana çok yardımcı oldu. Bir ayrılık sürecindeyim, ne zaman güçlü hissetmem gerekse sizin yazılarınızı okudum. Çok ilham vericisiniz. Olduğunuz kişi için teşekkürler."*

Bir başka mesaj, Buğlem adında birinden gelmişti: *"Kızım, blogunun benim için ne kadar anlam ifade ettiğini bilemezsin. Birbirimizi tanımıyoruz belki ama bana uzun zamandır tanıdığım bir arkadaş gibi geliyorsun. Kötü günlerimde senin pozitifliğin bana neşe veriyor."*

Dolaplara yaslanarak gözlerimi kapattım ve telefonu kucağıma koydum. Bu insanların gerçek beni tanımasalar bile bana inandıklarını bilmek kendimi iyi hissettiriyordu. Beni yalnızca cümlelerimden tanıyan, çoğu zaman isimlerini bile bilmediğim yabancılara bağlı hissettiriyordu. Ama aynı zamanda ne kadar yalnız olduğumu da hatırlatıyordu. Çünkü gerçekten beni gören beni tanıyan, bana değer veren küçük ailemin hepsi ulaşılmazdı.

Titrek bir nefes alarak gözlerimi açtım ve tavana, üzerimde titreyen soluk floresan lambalara baktım. Şimdilik rol yapmaya devam edecektim çünkü yüzeyimde beliren çatlakları göstermeye hazır değildim. Kimseye değil, şimdi değil, henüz değil.

Bölüm 30

Makyaj sabitleyici spreyimi de sıktıktan sonra aynadaki yansımama baktım. Gözlerim şişmiş ve kızarmıştı ama biraz makyaj bilgisiyle her şeyi çözebilirdiniz.

Şişmiş gözler mi? Şeklini değiştirecek bir *eyeliner.*

Derinleşmiş çukurlar mı? Kaliteli bir kapatıcı.

Burnunuzu silerken tahriş olmuş ve çatlamış dudaklar mı? Nemlendirici bir ruj ve dolgunlaştırıcı bir parlatıcı.

Fazla kızarmış yanaklar peki? Bolca pudra.

Kendimi görünüş olarak toparlamayı başardığım gibi bir de zihinsel olarak toparlamam gerekiyordu. Burası her şeyi bırakıp dağılacak yer de zaman da değildi. Diğer kızlar birazdan burada olacaktı ve en son ihtiyacım olan şey, bana ne olduğunu sorarak daha da kötü hissetmeme yol açmalarıydı.

Sorun beni düşünmeleri değildi. Onlar benim ailemdi. Beni düşündükleri için minnettardım ama sizin de anladığınız gibi duygularım hakkında konuşmak yerine fakülte binasının tepesinden atlamayı tercih ederdim.

Sonunda kapının gıcırdayarak açıldığını ve takım arkadaşlarımın cıvıltılı sohbetlerini duyunca parlak bir gülümseme takınarak aynadan uzaklaştım. İçimdeki fırtınayı her zamanki özgüvenli tavrımın arkasına gömdüm. *Hadi bakalım, Tamay. Konuştur yeteneklerini.* Kızların boş günümüzde yaptıklarını dinlerken onlara katıldım, onlarla şakalaşıp güldüm.

Tatlı sohbetimiz devam ederken sanki ben de soyunma odasına yeni gelmişim gibi rutin takımımı çıkarıp üzerimi değiştirmeye koyuldum. Saçımı yüksek bir atkuyruğu yaparak en parlak gülüm-

sememi de yüzüme yerleştirdim. İyiydim. O kadar çok ağlamıştım ki artık ağlama ihtiyacı hissetmiyordum. Onun yerine bir boşluk yayılmıştı göğsüme. Sahaya çıktığımız anda tüm hislerimi bastırıp onları lider maskemin ardına sıkıştırabileceğimi hissediyordum.

Sahaya geçtiğimde önce herkesin dizilmesini bekledim. Tüm kızların yerini aldığından emin olduğumda düdüğümü çalarak ısınma vaktinin başladığını duyurdum. İlk birkaç dakikamız müzikleri ayarlamak ve vücudumuzu ısıtmakla geçecekti.

"Bugün biraz daha yoğun çalışacağız," dedim kızlarla beraber ısınma hareketlerini yaparken. Bir parmak ucumdan diğerine uzanırken ekledim. "Cumartesi günü ilk maçımız var. Bu sene maçlara çok daha erken başladıkları için programın gerisindeyiz."

Ben konuşurken basketbolcuların da sahaya katılmaya başladığını fark ettim. *Başını kaldırma,* diye emrettim kendime. Sonat'ı görmek istemiyordum çünkü onu gördüğüm anda o sızının geri geleceğini biliyordum.

Isınma hareketlerini sürdürürken kollarımı yukarı doğru esnetip derin bir nefes aldım. "İlk maç çok önemlidir," dedim sesimdeki kararlılığı hissettirerek. "Biz basketbol takımı değiliz. Kazanıp kaybetmeyiz ama ilk maçımızda güçlü bir izlenim bırakmalıyız. Rakibimizin amigo kız takımı da Ankara'daki en iyi takımlardan biri. Bu yüzden rekabet yüksek olacak."

Buket hafifçe kaşlarını kaldırarak, "Ama bu kadar kısa sürede nasıl yetişeceğiz ki? Normalde hazırlık süremiz daha uzun olurdu," dedi.

Nisa benden önce atıldı. "Rutini hallederiz, zaten birkaç aksama haricinde öğrendik sayılır. Asıl karşı takımdaki yakışıklı çocukları sormak lazım," diyerek bir bakış attı.

"Bana mı soruyorsun?" Gülümsememek için dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım. Nisa her koşulda konuyu uzun boylu, yakışıklı erkeklere getirmeyi başarırdı.

Zeynep alaycı bir şekilde Nisa'ya döndü. "Belki sen bu yüzden heyecanlı olabilirsin ama bizim derdimiz sahada iyi bir performans sergilemek," diyerek gözlerini devirdi.

"Ayrıca Tamay neden yakışıklı erkekleri düşünsün ki? Sevgilisi basketbol takımında," diye çıkıştı Lina hemen beni savunurcasına.

"Doğru ama ben yine de karşı takımdan kaç kişinin bekâr ve yakışıklı olduğunu bilmek istiyorum."

"Senin için bir liste hazırlayalım mı?"

"Hiç fena olmazdı doğrusu. Hem siz de yararlanırdınız!"

Kızların gülüşmeleri arasında derin bir nefes aldım ve toparlayıcı bir ses tonuyla araya girdim. "Nisa haklı, eğlenmek için de buradayız ama önce işi ciddiye almalıyız. İlk izlenimin önemini unutmayın. Okuldan basketbol takımının onda biri kadar bile ödeme alamazken kendimizi şimdiden göstermemiz lazım. Hem seyircilerin hem de rakip takımın gözü üzerimizde olacak. Eğer odaklanır ve birlikte hareket edersek, sahada dikkat çekmeyi başarırız. Sonrasında Nisa ona bakan ilgili gözlerden istediğini seçebilir."

Nisa güldü. "İşte tam da duymak istediğim şey buydu," diyerek çoktan ezberinde olan bir sonraki harekete geçti. Kızlar da enerjik bir şekilde ısınma hareketlerini hızlandırdı.

Müzik başladığında sırtımı basketbol takımına döndürerek kendimi rutine kaptırdım. Ritme, zamanlamaya, tekmelerimin ve hareketlerimin keskinliğine odaklandım. İlk maçta *top girl* görevi bana aitti. Kızlar kendilerini hazır hissedene kadar sorumluluğu üstlenmeye karar vermiştim. Üstelik bu zor görevi yerine getirirken salgıladığım adrenalin akışı, beni kısa bir süreliğine bile olsa oyalamaya yetiyordu.

"Tamam, *piramit formasyonu*!" dedim ortalarına geçerek. "Kurbanınız benim. Lütfen popomu kırmayın. Merkezden kaldırın. Dengeyi sağlarken dikkatinizi kaybetmeyin."

Pozisyonlarımıza geçtik ve vücudumu zorlamanın verdiği tanıdık heyecanı hissettim. Bir yandan kızlarla aramdaki mesafeyi ayarlarken bir yandan da komut verdim.

"Hazır ve... yukarı!"

Taban ekip beni yukarı kaldırırken yerimi alarak dengemi sağladım. Kollarımı yukarı uzatırken yüzümde bir gülümseme vardı. Kızların uyumlu tezahüratı sahada yankılanırken neredeyse iyi hissediyordum.

Neredeyse. Ekip her hareketi kusursuz bir şekilde yapmasına rağmen, cildimin altındaki rahatsız edici gerginlik hâlâ oradaydı. Sonat'ın arkamda bir yerlerde olduğunu, beni izlediğini biliyor, onu göremesem bile varlığını bir gölge gibi hissediyordum. Bunun beni etkilemesine izin vermemeye kararlıydım. Başımı dik tutarak lider *top girl* rolüme devam ettim. Gülümsemeler, sıçramalar, tezahüratlar yerindeydi. En azından cumartesi gününe hazır olacaktık. *Belki buna odaklanırsam diğer şeyleri bir anlığına da olsa unutabilirim.*

Müziğimiz sona erdiğinde piramitten inip hafifçe yere kondum. Takım arkadaşlarım hem birbirlerini hem de beni alkışlarken ben de onlarla birlikte ellerimi çarptım. "Devam, devam!"

Bir sonraki bölüme geçerek sıçrama, takla ve diğer hareketleri tekrar ederek rutine devam ettik. Bu durmak bilmeyen fiziksel çalışma tam da ihtiyacım olan şeydi. Göğsümdeki rahatsız edici hislerin dışında odaklanacak bir şey veriyordu. Ter, heyecan ve her hareketi yerine getirme disiplini benim için mükemmel bir kaçış yoluydu ve böyle bir yola sahip olduğum için minnettar hissediyordum.

Günü tamamladığımızda sahanın kenarına bıraktığım su şişemin, havlumun ve notlarımın yanına gittim. Diğer kızlar bir yandan sohbet edip bir yandan eşyalarını toplarken ben nefeslenmek için biraz kenara çekilmeyi tercih etmiştim. Basketbol takımının da antrenmanı bitmişti ve yavaş yavaş dağılıyorlardı. Sonat'ın birazdan yanıma geleceğini biliyordum. Bu yüzden, onunla yüzleşmemek için soyunma odasına kaçmaya karar vermiştim ki çoktan bana doğru yürüdüğünü gördüm. Göz ucuyla baktığım yüz ifadesi kayıtsızdı.

Diğer kızlar sahayı terk ederken önce Sonat'a, sonra da bana bakıp gülümsediler. Aralarında fısıldaşıp sırıtırlarken çaresizce onlara odaklanmaya çalışıyordum.

Sonat, "Nasıl geçti, Ateş Tanesi?" diye sorduğunda daha fazla gözlerimi kaçıramayacağımı biliyordum. Gözlerim onunkilerle buluşurken kalbim göğsümde sıkışsa da kendimi sakin kalmak için zorladım.

Havluyla boynumu ve göğsümü silerken umursamaz bir ifade takındım. "Hâlâ biraz huysuzum," dedim omuz silkip çok da önemli

değilmiş gibi yaparak. "Reglim devam ediyor." Şişemden bir yudum su alarak geri çıktım.

Gözlerinde hafif bir rahatsızlık belirmişti. "Haklısın," derken bunun yeterince iyi bir bahane olmadığı konusunda hemfikirmişiz gibi duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturduğunda kasılan çıplak kaslarına bakmamak için kendimi zorladım. "Bugün biraz soğuk davrandığını hissediyorum," dedi gerçekten üzgün gözüken bir suratla. Duygularını ne kadar da güzel ifade ediyordu.

"Soğuk değilim. Karnım ağrıyor ve yorgunum," diyerek gözlerimi devirdim. *Hadi ama Sonat, bu açıklama da mı yeterli değil?*

"Bu kadar mı?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Yüzde yüz."

"Peki. Madem tek sorun bu," dedi hafif alaycı bir tonla. "O zaman kızlardan birkaçına cevap verdiğimi de söylemek istedim."

Midem düğüm düğüm olurken yüzümdeki ifadeyi korumaya çalıştım. "E, süper! Aralarından ilgini çeken var mı?" *Soğukkanlı ol, Tamay. Bu durumun seni ne kadar etkilediğini görmesine izin verme.*

Tepkimi ölçüyor olabilir miydi? Bu bir test miydi? Omuzlarını hafifçe silkerek başıyla onayladı. "Şansa bak ki biri bizim bölümdeymiş. Adı Eda. Tatlı birine benziyor."

Artık midemde kelebekler değil kıskançlık balyozları uçuşuyordu. "İçine sinmesine sevindim," dedim rahatsız bir gülücük savurarak. Sahte gülümsemem de işe yaramadı. Sonat durumu eşelemeye kararlıydı.

Saklamak için bu kadar çabaladığım her şeyi ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi kilitlenen bakışları içime işlerken bana doğru eğildi.

"Neden böyle davranıyorsun, Tamay?" diye sordu. Sesi bir fısıltı kadar hafif olmasına rağmen beynimde bir tokmak darbesi etkisi yaratmıştı. Sanki beni bir arada tutan ipler tamamen onun elindeydi ve dikkat etmezsem her şey burada, tam da bu anda çözülecekti. "Sorun olmadığını söylüyorsun ama sonra mesafeli ve soğuk davranıyorsun. Bu hiç mantıklı değil."

Parmaklarım tuttuğum havluyu sıkıca kavrarken kumaşı ellerimin arasında buruşturdum ve bunun Sonat'ın mesaj kutusu olduğunu hayal ettim. "Olmayan bir şeyi büyütüyorsun," diyerek gülümsedim ve bu sefer gözlerimi ondan ayırmadım. Daha ikna edici davranmam gerekiyordu.

"Öyle mi?" diye sert bir şekilde karşılık verdi. "Bence başka bir şey var ve bunu benimle paylaşmıyorsun."

"Hadi ben ağrı kesicilerin etkisindeyim, sen neden hayal görmeye başladın?"

"Tamay..."

Çenemi kaldırarak ona doğru bir adım attım. "İstediğin gibi takılabilirsin Sonat. Tekrar söylüyorum: Bu, planın bir parçası. Bir oyun. Sadece bu kadar erken davranmamanı isteyebilirim. Bu seni aldatan biri yaparken beni de kolayca aldatılan biri konumuna sokar. Üstelik bunca arkadaşlığın üstüne ilişkiye başladığımızı düşündüklerine göre bu ikimiz için de iyi olmaz."

Aramızda bir an sessizlik oldu. Ardından gözlerindeki sinirli ifade yerini hayal kırıklığına bıraktı. "Tamay..." derken sesi daha yumuşaktı. "Oyun diye adlandırdığın şeyi fazla umursamadığına emin misin?"

Karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Hissettiğim kıskançlığı, korkuyu, farkında bile olmadan kaybettiğim duygusal savaşımı itiraf etmek istiyordum ama yapamazdım.

"Umursamıyorum," dedim kendimden emin bir sesle.

"Ama ben umursuyorum," diye çıkıştı aramızdaki mesafeyi biraz daha kapatarak. "Senin nasıl hissettiğini her şeyden çok umursuyorum."

"Fazla düşünüyorsun," diyerek başımı hafifçe yana yatırdım. "Bir planımız var ve işe yarıyor. Neden bununla mutlu olamıyorsun?"

"Olmalıyım... Ama olamıyorum."

"O zaman biraz daha zaman verelim," diyerek konuyu kapatmaya çalıştım çünkü daha fazla devam edemeyecektim. Bu konuşma biraz daha ilerlerse tekrar ağlamaktan korkuyordum. "Daha ilk haftadan bu kadar başarı elde edebildiysek karşına daha iyileri de çıkabilir."

Sonat'ın yüzü bir anlığına ifadesizleşti. Ardından iç çekerek bir adım geri attı. "Umarım."

O anda içimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Söylediklerimle onu uzaklaştırıyor, kendimi korumaya çalışırken ona zarar veriyordum. Ama yine de geri adım atamazdım. Bir duvar örmüştüm ve onun daha fazla içeri girmesine izin vermemek için her şeyi yapmaya kararlıydım.

Sonat, başını hafifçe sallayarak arkasını döndü. "Ben bugün yürüyerek döneceğim," derken sesi durgundu. "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz."

Giderken üzerindeki gerginliği, yürüyüşündeki tereddüdü hissedebiliyordum. O an, onu bu şekilde uzaklaştırdığım için pişmanlık hissettim. Ama bu pişmanlık en iyi bildiğim şeyi yapmamı engelleyemedi: Duygularımı bastırmak.

Bölüm 31

Telefonum yanımdaki yastığın üzerinde titrediğinde zar zor gözlerimi açtım ve yarı uykulu halde uzanarak telefonu kendime doğru kaydırdım. Mesajı okumak için gözlerimi kısarak ekranı açtım. Sonat'ın ismini görür görmez kalbim hafifçe hızlandı.

Sonat: "Günaydın, Ateş Tanesi."

Sonat: "N'aber?"

Basit bir mesaj olabilirdi ama mesajda kullandığı ton bile rahatlamama yetmişti. Dünkü gergin sohbetimizin üzerine sanki her kelime ip üstünde yürümek gibiydi. Dün gece işleri berbat edip, etmediğimizi düşünüp durarak uyuyakalmıştım. Doğrusu, Sonat gibi çekingen biri için en azından onun tarafından bir sessizlik olacağını düşünmüştüm. Ancak anlaşılan Sonat bir kez daha beni şaşırtmayı başarmıştı.

Mesaja bakarken, *kızgın değil,* diye düşündüm hafifçe gülümseyerek. Ben kızgın mıydım? Evet. Gerçi bunu "kızgınlık" olarak adlandırmak pek doğru olmazdı. Daha çok kontrol altında tutmaya çalıştığım bir *kırgınlıktı.* Ama bunu belli ederek ya da soğuk davranarak günü ikimize de zehir etmeye gerek yoktu.

Ben: "Günaydın!"

Ben: "Yeni uyandım ve her şey bulanık."

Ben: "Senden n'aber?"

Sonuna bir gülümseme emojisi ekleyip eklememekte tereddüt ettim. Fazla mıydı? Emin olamasam da gönderdim. Dediğim gibi, gün yeni başlıyordu ve Sonat'ın güne kötü bir ruh haliyle başlamasına sebep olmak istemiyordum. Gerçi, zannettiğim kadar umursayacağı da kesin değildi. Kendime şaşırmadan edemedim. İlk defa bir kişinin duygularına verdiğim değer, kendi kıskançlığımın ve sinirimin ötesine geçiyordu.

Sonat: "Gözlük kullanan benim. Sen değil."

Sonat: "İklim antrenmana ara vermiş, kahvaltıya çağırdı."

Sonat: "Onun yanına gidiyorum."

Ben: "Afiyet olsun!"

Ben: "İklim'in doğru düzgün beslendiğinden emin olmayı unutma."

Cevabını beklerken gözlerim masama kaydı. Düz yüzeyin üzerinde özenle bir beyaz kâğıda yazılmış "yapılacaklar listem" duruyordu. Gözlerim ilk maddeye kaydı: *Amigo kız üniformalarını terziye götür.* Derin bir iç çekerek omuzlarımı ovuşturdum. Cumartesi günkü maç için kıyafetlerde yapılması gereken düzenlemeler vardı ve bunları halletmek benim işimdi. Takım için her şeyin mükemmel olduğundan emin olmam gerektiğini biliyordum çünkü bizim alanda görünüş, performansı desteklerdi.

Telefonum tekrar titrediğinde düşüncelerimden uzaklaştım.

Sonat: "Her zaman."

Sonat: "O halde yarın görüşürüz."

Parmaklarım ekranda duraksadı. Mesajları baştan tekrar okurken ne cevap verebileceğimi düşündüm. Beni kahvaltıya davet etmemiş, benim planımın ne olduğunu sormamıştı. Bugünü beraber geçirmek istemediği barizdi. Aramıza bir mesafe koymaya çalışıyordu ve bunu yaparken bile nazik davranıyordu. Ne cevap verebileceğimi düşünürken en sonunda yalnızca tek bir mesaj daha atarak konuşmayı sonlandırmaya karar verdim.

Ben: "Görüşürüz!"

Güvenli bir cevaptı. Dürüst bir cevaptı. Üzerinde fazla düşünmeye ihtiyaç yoktu.

Derin bir iç çekerek yataktan kalktım. Çıplak ayaklarım soğuk zemine değmesin diye tüylü terliklerimin üzerinde durdum ve kollarımı olabildiğince arkaya atarak gerindim. Yapmam gereken birçok şey vardı. Kıyafetleri terziye götürecek, perşembe günkü pratik için koordinatörle konuşacak, devre arası için koreografiyi gözden geçirecektim.

Parmaklarımı listenin üzerinde gezdirirken aklım otomatik olarak görevleri en verimli sıraya dizdi. "Çok da bir şey yokmuş," diye fısıldadım. "En fazla üç, belki dört saatte bitiririm."

Kızların beden ölçüleri, yapılması gereken düzenlemelerle ilgili notlar ve terziye verilecek talimatların yazılı olduğu sayfaları bir kâğıt yığını haline getirerek ellerimle düzelttim ve bir şeffaf dosyanın içine tıktım. Amigo kız üniformalarının hepsi arabanın bagajında, katlı ve isimlendirilmiş şekilde duruyordu zaten. Üzerimi değiştirip hafif bir makyaj yaptıktan sonra saçlarımı tarayarak serbest bırakmaya karar verdim. Güne ne kadar hızlı başlarsam o kadar vakit de bana kalırdı ve bugün biraz kendime zaman ayırmak istiyordum. Odamda etrafa göz gezdirerek ihtiyacım olan her şeyi alıp almadığımı kontrol ettim.

Yatağımın üzerinde duran telefonuma son bir kez baktım. Yeni bir mesaj yoktu. *Şu an İklim'e çavdarlı ekmek üzerinde tereyağı ve bal yedirmeye çalışıyor olmalı,* diye düşündüm ve gözlerimde beliren o sahneyle hafifçe gülümsedim.

Merdivenlerden inerken taze demlenmiş kahve ve tost kokusu burnuma geldi. Mutfaktan gelen sesler, annemle babamın bu sabah evde kalmaya karar verdiklerini işaret ediyordu. Annemin, babamın laptopunun klavyesindeki tuş vuruşlarının sesiyle uyum içinde küçük bir konuşma yaparken kahvaltı hazırladığını duyabiliyordum. Mutfağa girdiğim gibi çantamı bir sandalyeye bıraktım. Rengârenk meyve kâsemizdeki zavallı mandalina ve portakalları es geçerek bir muz aldım ve babamın iki tabure yanına kuruldum.

Eğer bir meyve olsaydım yüksek fiyata alınmasına rağmen hemen çürüyen ve pek fazla tercih edilmeyen bir meyve olan muz olacağıma emindim. Sonat ise muhtemelen mandalina olurdu. Herkesin yanında taşıdığı, herkese iyi gelen, şifa kaynağı, herkes tarafından sevilen ve bol bol tüketilen mandalina...

"Günaydın," dedim muzumun tepesinden küçük bir ısırık alarak.

"Günaydın Tamay'ım," diye yanıtladı annem, omzunun üzerinden gülümseyerek bana bakarken babama ve kendisine yaptığı yumurtaları çeviriyordu. "Dışarı mı gidiyorsun?"

"Dışarı," dedim bir ısırık daha alarak. "Bizim kızların kıyafetlerini terziye götürmem gerekiyor. İlk maç cumartesi günü."

Babam gözlüklerini burnunun üzerine indirdi ve laptopundan başını kaldırdı. "Cumartesi mi? Ohoo! Bu sene erken mi başladınız, bana mı öyle geliyor?"

Omuz silktim. "Evet ama hazırız. Sadece son dakika detayları kaldı. Mesela kıyafetler." Fazla umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak, "Maça gelecek misiniz?" diye sordum. Cevabı çoktan tahmin edebildiğim halde.

Annem neşesini hiç bozmadan, "İsterdik ama cumartesi için planımızı yaptık. Babanın yeni müşterileriyle *brunch*'a gideceğiz, ardından da bir yemeğe katılacağız," diye yanıtladı.

Göğsümde tanıdık bir hayal kırıklığı hissi belirdi ama onu hemen bastırdım. Farklı yıl, farklı bir maç ama hikâye hep aynıydı. Gülümseyerek muzumdan bir ısırık daha aldım. "Tahmin etmiştim zaten. Öylesine sordum."

Babam sandalyesinde geriye yaslandığında yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Yanında olamasak bile seni destekliyoruz."

"Biliyorum, anlıyorum. Yoğunsunuz," dedim tamamen otomatik bir şekilde cevap vererek.

Çantamı almak için döndüğümde annem birden spatulayı ve tavayı bırakarak bana döndü. "Bu arada, Sonat'la çıktığını neden bize söylemedin? Kızımın yeni sevgilisini *Instagram*'dan mı öğreneceğim ben?"

Elim çantamın sapının üstünde duraksadı. "Aslında bahsetmiştim," dedim gülümseyerek. Çünkü bunu laf arasında söylediğime emindim. "Hani sahte ilişki, imaj düzeltmek, falan filan..."

Annem kollarını kavuşturdu ve uzun bir bakış attı. "Sadece arkadaşsınız yani öyle mi?"

"Evet, anne!" diye ısrar ederken sesim beklediğimden çok daha savunmacı bir tonla çıkmıştı. Anında ona bağırdığım için pişman olarak dudağımı ısırdım.

"Annenle benim de bir zamanlar 'sadece arkadaş' olduğumuzu biliyorsun değil mi?" diye söze girdi birden babam. Yüzünde eğlendiğini gösteren bir ifade vardı.

"Annemin halamın arkadaşı olduğunu biliyorum. Fazlası mı var?"

Annem özlem dolu bir ifadeyle gülümsedi. "Halanı da 'sadece arkadaş' olduğumuza inandırmıştık. Üniversitedeyken başka kişilerle çıkmış, birbirimize anlatmıştık."

Babam başını sallarken yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Hatta bu konuda şaka bile yapardık. 'O, benim kardeşim gibi,' derdim ve annen gözlerini devirip alınmış gibi yapardı." Anneme döndüğünde gözlerinde bir yumuşama, hayır, tanıştıkların ilk günden beri sönmeyen o tutkulu aşkın izleri belirgindi. "Bazen insan burnunun ucundaki gerçeği görmekte zorlanabiliyor."

"Ne değişti de 'sadece arkadaş' olmadığınızı anladınız?"

Babam omuz silkti. "Sanırım ikimiz de kendimize yalan söylemekten bıktık. Kendimizi korumak için duvarlar ördüğümüzü ama bu duvarların aslında bizim için iyi olan şeyleri de dışarıda tuttuğunu fark ettik."

Annem gözlerimin içine baktı. "Sen de bu konuda bana çekmişsin. Kendini korumak için o kadar kararlı ve inatçı davranıyorsun ki yıkılmaz duvarlar örüyorsun."

Muzu daha sıkı tutarak bir ısırık daha aldım. Oyalanmaya çalışırken ailemin sözlerinin ağırlığını hissediyordum. "Durum aynı değil."

Babam kaşını kaldırdı. "Annen ben ona yaklaşmayayım diye burnumdan getirirdi. Yaklaşma şansı bulamadan öyle bir şey yapar ya da söylerdi ki afallayıp kalırdım. Sen de Sonat'a aynı şekilde davranmadığına emin misin?"

Bunlar kim ve benim gerçek ebeveynlerime ne yaptılar? Benim bildiğim ailem ilgisizdi. Beni bu kadar iyi tanımaları imkânsızdı. Karakterim hakkında bu kadar nokta atışı tespitler yapmaları mümkün değildi. *Yardım edin! Ailem uzaylılar tarafından kaçırılmış ve onların yerine onları çok iyi taklit eden yapay zekâ robotları konmuş.*

Annem bir elini, konuşamamak için muzun geri kalanının tamamını ağzıma sokmaya hazırlanan koluma koydu. "Dürüst ol kendine, Tamay'ım. Önemsediğin insanlardan kendini saklama. Bizim zamanında yaptığımız gibi vaktini boşa harcama ve rol yapma." Gülümseyerek bir tutam siyah saçımı parmağına doladı. "En azından sevdiklerine karşı."

"Süper nasihatler," dedim bu sefer çantamı yangından mal kaçırırcasına hızlı bir şekilde kaparak. "Ama şimdi gitmem lazım. Çok işim var."

Dışarı adım attığımda soğuk sonbahar havası yüzüme çarptı ve derin bir nefes aldım. *Gerçekten de bu "sadece sahte sevgili rolü yapan iyi arkadaşlarız" masalına kendimi mi inandırıyorum? Belki de o kadar uzun süredir duvarlar örüyorum ki onların hâlâ sapasağlam olduğunu fark etmiyorum.*

Arabanın kilidini açarken derin bir nefes aldım ve ailemin söylediklerini aklımın arka planına itmeye çalıştım. Odaklan Tamay! Cu-

martesi gününe kadar hiçbir gün duygulara ya da şüphelere kapılma günü değildi. Yapılacak çok şey vardı ve maç yaklaşıyordu. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Ancak direksiyonun başına geçtiğimde o ağırlığı hissetmeden edemedim. Yalnızlık her şeyi dengelemeye çalışmanın stresiyle buluştu ve beni yıldırmaya kararlı gibi görünüyorlardı. Belki de molaya ihtiyacım vardı. Herkesin stresli bir süreçten önce ve sonra bir molaya ihtiyacı olurdu...

O halde aklıma bir şey geldi ve hemen takip ettiğim popüler gece mekânlarının güncellemelerini kontrol etmek için telefonu çıkardım. Sadece kendimin değil, takım arkadaşlarımın, ekibimin moralini yükseltecek bir gece hepimiz için harika olurdu! Herkesi bir araya getirmenin ve kızlar olarak birlikte eğlenmenin, maç öncesi bağlarımızı güçlendirmenin bir yoluydu bu.

Aradığımı bulduğum anda amigo kız takımının grubunu açtım ve yazmaya koyuldum.

Ben: "Bu akşam planınız varsa, artık yok."

Ben: "Maç öncesi moralleri yükseltmek için bize harika bir parti buldum."

Ben: "Obsidiyen, bir Welcome Back partisi düzenliyor. Hem de bu akşam."

Ben: "Herkes akşam sekizde hazır olsun."

Severek gittiğimiz hem alkollerinin hem de müzik sisteminin harika olduğu bir mekândı burası.

Mesajlar ekranımda birbiri ardına sıralanırken gülümsedim.

Buket: "Harika bir fikir."

Nisa: "DJ varsa benimdir."

Alara: "Artık 'yakışıklıysa' bile demiyor. Nisa 'varsa'ya düştüyse vay halimize."

Melisa: "Aklına sağlık Tamay. Tam da ihtiyacımız olan şeydi."

Derin: "Buluşup mu gideceğiz?"

Ben: "Alkol alacağımız için taksiyle gidip taksiyle dönmemiz daha mantıklı."

Simay: "Ben de yeni aldığım pırıltılı elbiseyi giymeye bahane arıyordum."

Kızların cevaplarını ve bu kelimelerde yatan heyecanı görünce yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Akşama kadar tüm işlerimi halleder, eve gelir ve hazırlanırdım.

Sohbet, kıyafet önerileri ve emoji dolu mesajlarla devam ederken enerjim artıyordu. Arabayı çalıştırmadan önce son kez grubu kontrol ettiğimde gözüm bir mesaja takıldı.

Alara: "Tamay! Sonat'ı da çağıracak mısın?"

Nisa: "Lütfen Sonat'ı da çağır ve o da tüm basketbol takımını çağırsın."

Zeynep: "Nisa bir sus."

Bir anlığına düşündükten sonra kararımdan emin olarak mesajı cevapladım.

Ben: "Hayır. Bu gece erkek yok."

Bölüm 32

@eniyiversiyonun

Gerçek bir kraliçenin yüreği, başkalarını alt etmeye değil, onlarla yan yana yürümeye açıktır. Bu metni okuyan sizler, bizler, ailemiz, "Kadın kadının kurdu değil, yurdudur," diyerek birbirimize güç, yuva ve destek olabiliriz. Diğer kraliçeleri tanıyıp onların ışığını kucakladığımızda kadın dayanışmasının asıl gücünü keşfedebiliriz. Başka kadınların yükselmesi kendi yükselişimizi asla engellemez, aksine bu hepimizin birlikte daha yüksekterde parlaması için bir fırsat doğurur.

Bu dünyada hepimiz için yeterince yer, başarı, sevgi ve ışık var. Bitmiyor ve tükenmiyor. Azalmıyor ve hepimize yetiyor. Hayatımızın her alanında birbirimizi desteklemek ve her bir kadının kendini özgürce ifade edebileceği güvenli bir alan yaratmak hepimizin önceliği olmalıdır.

Toplum kadınları birbirine rakip gibi göstermeye alışmış olabilir ancak bu anlayışı değiştirmek bizim elimizde. Destek vermek, bir kadının kazandığı zaferi kutlamak, sadece bir nezaket gösterisi değil. Aynı zamanda kolektif güçlenmemizin temel taşı. Başka bir kadının yükselişine tanık olmak bizlere aynı yükselişin bizim için de mümkün olduğunu hatırlatır. Bu nedenle başka bir kadının başarısını gördüğümüzde onu neşeyle kutlamalıyız. Çünkü bu sadece onun değil bizim de potansiyelimizin bir aynasıdır. Gerçek bir kraliçe, diğerinin gücünden beslenir ve onun başarısından ilham alır.

Kendi içsel yolculuğumuza odaklandığımızda başkalarının ne yaptığına, ne başardığına dair kaygıları bir kenara bırakınız. Artık amacımız, diğer insanların başarılarını bir tehdit olarak görmek yerine onları takdir etmek, desteklemek ve ilham kaynağı olarak görmek haline gelir. Etrafımızdaki kadınların güçlü yönlerine hayran kalır, onların başarıları-

na kendi başarımızmış gibi sevinirız. Çünkü biliriz ki başka bir kraliçenin ışığı bizim ışığımızı söndürmez, tüm odayı aydınlatan bir parıltı yaratır. Bu nedenle gerçek kraliçeler olarak yapmamız gereken, birlikte büyümek, birbirimize ilham vermek ve hep birlikte daha güçlü olmaktır.

Obsidiyen'e adım attığım anda, müziğin ritmi tüm bedenime işledi ve omurgamdan yukarı tırmanarak parmak uçlarıma kadar yayıldı. Hiç acele etmeden ortamın atmosferini içime çekip hissettim. Obsidiyen her gece olduğu gibi bu gece de canlıydı. Rengârenk neon ışıklar cilalı bara vahşi renkler saçıyor, dans pisti bas ağırlıklı müzikle hareket eden karmaşık bedenlerle dalgalanıyordu. Kahkahalar, bağırışlar, kadeh sesleri... Hepsi vahşi, çılgın bir enerjiye karışıyordu.

Arkamı döndüm ve kızların sıra olmuş şekilde peşimden heyecanla geldiğini fark ettim. Hepsinin yüzünde heyecan dolu ifadeler vardı. Hepimiz ışıltılı makyajlar yapmış, tüm mekânı parlatacak elbiseler giyinmiştik. Bu gece; pratikleri, maçları ve sorumlulukları unutma gecemizdi. Eğlenmek için buradaydık ve herkesin keyifli vakit geçirdiğinden emin olmalıydım.

Kalabalığın etrafından dolaşmayı tercih ederek bara doğru ilerledim. Şimdiden meraklı bakışların üzerimizde gezindiğini, müziğin gürültüsünün altında yapılan yorumları duyabiliyordum. Eh, birbirinden güzel on bir kızın aynı anda içeri girdiği bir anı fark etmemeleri zordu. Şikâyetim yoktu. Bize bakmaları sorun değildi. Bu gece kimseyi etkilemek için burada değildik ama biraz dikkat çekmekten de rahatsız olmazdım. Barmene parmaklarımla on bir sayısını göstererek hepimiz için aynı kokteylden sipariş verdim. Uygun fiyatlı mıydı? Kesinlikle hayır. Etkili miydi? Şüphesiz.

Barmen bardakları doldurdukça kızlara birer birer servis etmeye koyuldum.

"Yeni okul yılına, yaklaşan ilk maçımıza ve yeni üyelerimize!" diye seslendim bir yandan. Yüksek müzik ve insan uğultusu içinde tüm gece bağırmak zorunda kalacaktık.

Buket gözleri parlayarak kadehini aldı. Nisa'nın gözleri kalabalığın arasında gezinerek ilgisini verebileceği birilerini arıyordu.

Derin kadehini sakin bir baş selamıyla alarak bana doğru kaldırdı. "Takım için," dedi sadece. Onun sakin, dengeli dış görünüşünün ardında bizim kadar heyecanlı olduğunu biliyordum.

Herkesin elindeki bardakları sayarak eksik kalmadığından emin oldum. O sırada Eylül'ün sohbete fazla katılmadan etrafına bakındığını gördüm. Biraz çekingen durduğundan hemen yanına giderek omzuna hafifçe dokundum. "Çok güzel olmuşsun!" dedim yemyeşil göz makyajına bakarak. Gerçekten de o kadar güzel tonları harmanlamıştı ki sanki *Tinkerbell* gelmiş de bizzat yapmıştı makyajını. "Farla ombre mi yaptın?" diye sordum hayran hayran izleyerek.

Utangaç bir şekilde gülerek başını salladı.

"Bir ara bana da öğretir misin?"

Buna mutlu olmuşa benziyordu. Hevesle gülümsedikten sonra, "Seve seve!" dedi.

İçkimden büyük bir yudum aldığımda ısınan içimle müziğin ritmini ve odadaki enerjinin benimle karıştığını hissetmeye başladım. Tek başıma olmanın, alkolün getirdiği hoş hissin ve arkadaşlarımla birlikte olmanın verdiği hissi seviyordum. Beni güçlü ve iyi hissettiriyordu. Son zamanlarda nadiren tadabildiğim bu hissin bir saniyesini bile boşa harcamaya niyetim yoktu.

"Herkes fondip!" diye bağırarak pipetimi kokteylimden çıkardım ve kızlara da aynısını yapmasını işaret ettim. Herkes benimle beraber meyveli kokteyllerini bitirmeye çabalarken geceye hızlı bir giriş yapabilmek için hepimize birer *tekila shot* aldım.

"Evin yolunu bulabiliriz umarım," dedi Begüm kıkırdayarak. Şimdiden tekilanın getirdiği neşe dalgasına kapılmıştı. Hiç kimseyi fazla zorlamak istemiyordum ama içim rahattı çünkü tüm kızlar hallerinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

Bardağı bırakarak gülümsedim ve kızlara döndüm. Müziğin beni dans pistine çektiğini hissediyordum. Ritim havada yoğun ve canlı

* J. M. Barrie'nin 1904 tarihli oyunu ve 1911'de yayımlanan *Peter Pan* adlı romanındaki peri kızı. -ed.n.

bir şekilde titreşiyordu. Gece ve ışıklar bizim etrafımızda şekilleniyor gibiydi. Atmosfer bizi sınırların dışına çıkmaya, burada ve anın içinde olmaya, bu bir gecelik çılgınlığa davet ediyordu.

"Hadi bakalım," dedim onları yanıma çağırarak. "Kenarda dikilmeye gelmedik. Kim benimle dans edecek?"

Hep birlikte dans pistinin ortasına oranın sahipleri bizmişiz gibi ilerlerken henüz kokteyllerini bitiremeyen Simay ve Derin eşyalarımıza sahip çıkabilmek için geride kaldılar. Dans pistinin ortasında bas o kadar güçlüydü ki beni topuklarımdan yukarı doğru titretiyor, adımlarımı yönlendiriyordu. Kendimi ritme bırakarak müziğin içimden akmasına izin verdim. Notalar kanım ince bir nehirmiş gibi damarlarımda dolaşmaya başladı. Zaman dururken ve mekân silikleşirken her tınının ruhumun bir parçasını titrettiğini hissediyordum. Yalnızca müzikten oluşan bir evrende onun rüzgârında savrulan sınırsız, özgür, ritmik bir zerre gibi kayboluyordum. *Sadece ben ve müzik var, başka hiçbir şey yok.*

Gözlerimi açtığımda dans pisti elektrik yüklü gibiydi. Üzerimde gezinen bakışları hissediyordum, insanlar izliyordu ama benim için hiçbirinin önemi yoktu. Bu gece onlar için değil, benim içindi. Her dönüş, her hareket kendime olan güvenimin bana, yalnızca bana ait olduğunu hatırlatıyordu. Onun özümde bir cevher gibi parladığını hissediyordum. O, başkasının hediyesi değildi. Benim yarattığım bir güçtü. Mimarı bendim ve her çizgisini, her kıvrımını ben oymuştum.

Saçlarım omuzlarıma dokunup geri savrulurken enerji, damarlarımdan geçip tüm vücudumu dolaşıyordu. Kalbimin ritmi, müziğin ritmine karışıyor ve sanki içimde saklı olan tüm ağırlıkları birer birer çözüyordu. Beni bağlayan ne varsa, hepsi ardımda kalıyordu: düşünceler, kaygılar, sınırlar...

Hemen yanımda duran Buket ellerini havaya kaldırdı. "Yuh kızım! Bu numaraları pratikte neden görmüyoruz?" Neşeli kahkahası müziğin üstüne çıkıyordu.

Hızla onun elini yakalayıp bir dönüş yaptırarak dansa dahil ettim. "Bilmem, sen söyle," dedim değişen şarkının ritmiyle onu tekrar döndürerek.

Pistin öteki tarafındaki Nisa bizden kopmuştu ve gözlerinde yaramaz ışıltıyla küçük hareketlerle kıvırtıyordu. Çevresinde toplanan küçük hayran kitlesine attığı çarpık gülümsemesiyle asla yerine getirmeyeceği vaatleri fısıldar gibiydi. Onu izlediğimi fark etmiş olmalıydı ki omzunun üzerinden bana bir göz kırparak kendi etrafında dönmeye devam etti. Aramızda bir çekişme yoktu, ikimiz de kendi tacımızı taşıyorduk.

Diğer yanımda Alara da bizimle dans ediyordu. Her ne kadar gruba uyum sağlıyor ve bunu başarıyla yapıyor olsa da hareketlerinde bir gerginlik seziyordum. Rekabetçi bakışlarına hâkim olamıyordu. Dikkatleri üzerimde toplamamdan hoşlanmadığını biliyordum, her ne kadar açıkça söylemese de. Ama bu gece bunu önemseyecek modda değildim. Hepimiz buradaydık ve rekabetten daha önemli şeyler vardı.

Gözlerim Eylül'e kaydığında Lina ve Zeynep'in onun yanında dans ettiğini ve ona cesaret vermeye çalıştıklarını gördüm. Kızlar Eylül'e güven verici bakışlar atıyor, onu grubun içine çekiyorlardı.

Şarkı yeniden değişirken ses düzeyi düştüğünde birinin bize doğru yaklaştığını hissettim. Hatta görmezden gelmek imkânsızdı çünkü dikkatimi çekecek kadar yakınıma gelmişti. Döndüm ve uzun boylu bir çocukla göz göze geldim. İlk defa gördüğüm bu çocuk kendine güvenli, biraz da küstah bir ifadeyle doğrudan bana bakıyordu. *Yüzüne bir beden büyük gelen bir sırıtış, fazla kibirli bir bakış ve iki beden küçük siyah bir gömlek. Şansı olduğunu mu sanıyor?* Müzik devam ederken ellerini belime yerleştirmeye çalıştığında kendi etrafımda dönerek dokunuşundan sıyrıldım. Ona nazik ama soğukkanlı bir gülümseme vererek küçük bir adım geri attım. "Arkadaşlarımla buradayım."

Hiç istifini bozmadan sırıtmaya devam ederek, "Fark ettim," dedi ama ne demek istediğimi anladığını sanmıyordum. "Ama ben daha ilgincim." Bir adım atarak bu sefer yalnızca bir elini belime doğru uzattı. "Sadece bir dans." Soru bile değildi. Bir emirdi.

"İlgilenmiyorum."

Bu kelimenin anlamını bilmiyormuşçasına şaşkın görünse de duraklayıp omuz silktikten sonra başka bir tarafa doğru ilerlemeye baş-

ladı. Ama bu, şansını deneyen son erkek olmadı. Gece devam ettikçe her biri umutlu bir şekilde yaklaşarak akıllıca olduğunu sandıkları laflar ettiler ve geri döndüler. Ardından başkaları geldi. Her denemeye aynı gülümsemeyle, aynı nazik ama net bir reddedişle karşılık verdim. Bazıları bunu olgunlukla karşıladı, başını sallayıp uzaklaştı. Ama her erkek aynı değildi.

Biri, onu reddettikten sonra, "Ne halin varsa gör," diye homurdandı. "Burnun havada."

"Bu kadar açık giyinirsen 'hayır' deme hakkın olmaz, güzelim," dedi başka biri.

Onu bir kere daha uyararak terbiyesizlik ettiğini belirttim.

Sinirli bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Ne kadar da kırılgan."

"Egon kadar olamaz."

Bundan sonra arkasını dönüp giderken ettiği küfürleri size anlatmasam daha iyi olur belki de. Hayal gücünüze bırakıyorum. Ne de olsa söylediklerinden daha beteri aklınıza gelmez.

Hepsinin ne kadar öngörülebilir olduğunu düşünerek neredeyse kahkaha atacaktım. Bu durumla o kadar çok karşılaşmıştım ki artık şaşırmıyordum. İsteklerini alamadığı an, hakaretler havada uçuşmaya başlıyordu. Hiç önemi yoktu. Bu lafların hepsini daha önce duymuştum ve biraz olsun umurumda değillerdi.

"Bazı erkekler reddedilmeyi kaldıramıyor," dedim Lina'ya gözlerimi devirerek.

"Biraz sonra ağlamaya başlarlar," diyerek bana destekleyici bir tavırla sarıldı.

Gülümseyerek tekrar piste döndüm ve Lina'nın ellerini yakalayarak dans etmeye devam ettim. Bu bizim gecemizdi ve hiçbir şey onu mahvedemeyecekti.

Bölüm 33

Çarpışan arabaları düşünün. Şimdi sayılarını ve şiddetlerini artırın. Ve asla durmadıklarını hayal edin. İşte tam olarak o şekilde hissediyordum. Kampus bahçesinde arkadaşlarımı her zaman oturdukları yerlerden birinde bulmayı umut ederken topuklularımın sesi attığım her adımda beynimi daha da zonklatıyordu. Başım, kalbimle yer değiştirmişti sanki ve her nabız bana dün gecenin biraz *fazla iyi* geçtiğini hatırlatıyordu. Akşamdan kalma bir zihnim olabilirdi ama görünüşüm? Asla. Hayır, berbat hissederek uyanmış olsam bile saçımı ve makyajımı yapmış, kendime güzel bir elbise seçmiştim. Bir de Sonat'a mesaj atmıştım.

Ben: "En koyu, en sert kahveden alır mısın?"

Ben: "Birazdan okuldayım."

Vücuduma tam oturan, sırt dekolteli mini elbisemi giymek istemiştim bugün. Elbise koyu lacivert ve siyah karışımıydı. Koyu renkler çaba harcamadan özgüven yaymayı iyi başarırdı. Bense bir zombi gibi gezmek için fazla özenliydim.

Sabah güneşi fazlasıyla parlak olsa da biraz daha yürüdükten sonra Sonat ve İklim'i hemen fark ettim, büyük ağacın altında bir bankta oturuyorlardı. Dik duruşumu bozmadan onlara doğru yürüdüm. Yaklaştığımda Sonat'ın başını kaldırıp bana baktığını ve hiç acele et-

meden kıyafetimi şöyle bir süzdüğünü gördüm. *Başlayalım bakalım.* Şimdiye kadar tanıdığım her erkeğin, ne giydiğim hakkında bir fikri olmuştu. Hangi üst "uygun" hangisi "fazla dikkat çekiyor" hangisini "bir daha giymemeliyim." Yargıları, varsayımları ve sözde iyi niyetle verdikleri tavsiyeler her seferinde hiç çekinilmeden yüzüme söylenmişti. Hevesle aldığım, kendimi iyi hissettiğim her parça, birer birer başkalarının ağızlarından dökülen acımasız sözlerle ağırlaşmış, kırılan heyecanımla beraber rafa kaldırılmıştı. Baktığınızda dolabımda giysiler değil, başkalarının üzerime yapıştırdığı etiketler asılıydı.

Sonat'ın tepkisini ise her ne kadar itiraf edemesem de merak ediyordum. Bir yorum yapacak mıydı?

"Günaydın günümün neşeleri," dedim tatlı bir alayla. Saçlarımı omzumun üstünden geriye doğru attığımda tutamlarım sırtımda kayışını hissettim. Nereye oturacağımı kestirmeye çalışırken Sonat boğazını temizledi. Tek kaşını kaldırdığında dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Ancak alıştığım, tipik bir uyarı ya da sinirimi bozacağına emin olduğum yargılayıcı bir yorum yapmak yerine kolunu arkaya atarak beni biraz daha süzdü.

Sonat, "Benim günüm şu an aydı. Harika görünüyorsun, Tamay," dedi takdir dolu bir tavırla. Hatta içinde hafif bir hayranlık barındırdığını bile söyleyebilirdim. "Acilen el ele tutuşup kampuste tur atmamız gerekiyor." Bunu der demez boğazına gıcık saplanmış gibi öksürmeye başladığında İklim yardım amaçlı sırtına vurdu. Tükürüğünü yutmuş olabileceğini düşündüm.

Şaşkınca göz kırparak şakaklarımda zonklayan ağrıya rağmen gülümsemeye başladım. "İltifat etmek sana yakışıyor, Sonat. Böyle devam et," diye karşılık verdim sırıtarak. Kararımı ve kıyafetimi savunmak zorunda kalmamak bambaşka bir histi. Rahattı ve bunu her hücremle hissetmiştim.

Sessizce gözlemleyen İklim hafifçe güldü. "Dünkü eğlence nasıl geçti?" diye sordu merakla. "Partiye gitmek nasıl bir his? Sizinle vakit geçirmeyi çok özledim."

"Obsidiyen'e gittik," diyerek omuz silktim. "Yeni kızların bizimle biraz kaynaşmasına ve stres atmasına yardımcı oldu aslında. Keyifliydi."

İklim'in gözlerinde ilgi dolu bir bakış vardı. "Eğlenceli geçmiş gibi görünüyor."

Sonat gülümsedi. "Obsidiyen diyor İklim. Ve göz altlarına çektiği fazla kapatıcıya bak. *Bayağı* eğlenmiş." Gözlerinde sahneyi gözünde canlandırıyormuş gibi bir bakış, dudaklarında beni sinir etmeye hazır bir sırıtış vardı.

Gözlerimi devirdim. "Hiç de bile," dedim söylediklerime kendimi bile inandıramazken. Ardından yeterli enerjiye sahip olmadığıma karar kıldım. "Aman neyse, neden uzatıyorum ki? Beni fazla iyi tanıyorsunuz. Evet, çok eğlendim ve şimdi de başım çatlıyor." Tam başımı ovacaktım ki Sonat'tan istediğim kahve aklıma geldi. "Sonat!" diye atıldım heyecanla ona dönerek. "Kahvemi alabildin mi?"

Sonat başını hüzünle iki yana salladığında dünyam başıma yıkıldı. "Maalesef. Kahveleri bitmiş."

"Dalga geçiyorsun," dedim kaşlarımı çatarak. "Lütfen almış ol."

"Almadım."

Neredeyse çöküp ağlayacaktım. Kahveyi kendim de alabilirdim elbette ancak topuklularım ayaklarımı ağrıtıyordu ve o kadar yolu yürümek istemiyordum. Hüzünle İklim'in yanına oturarak dudaklarımı büzdüm. Sonat bunun üzerine rolü daha fazla sürdürmemeye karar vermiş olmalıydı ki bankın kenarındaki çantasına doğru uzanıp kocaman bir termos çıkardı. "Dışarıdan aldıklarımız yeterli gelmez diye tahmin ederek kendim hazırladım."

"Sen var ya..." derken termosa bir altın madeni bulmuşçasına sevinçle saldırdım.

"Harika bir sevgili," diye tamamladı cümlemi İklim. Aramızı yapmaya çalışıyordu ama hiç sırası değildi. Mesaj muhabbetlerinden sonra bu konuda konuşmak bile istemiyordum.

"Hâlâ senaryo devam ediyor öyle değil mi?" diye sordu ikimizden de bir tepki gelmemesi üzerine.

Dudaklarımı yalnızca kahvemden büyük bir yudum almak için araladım. Tadı nefisti ve beni kendime getirecek kadar yoğundu. Benim yerime Sonat konuşmaya karar verdiğinde birkaç yudum daha aldım. "Bazı aksaklıklar yaşandı," diye açıkladı bana güven verici bir

gülümsemeyle. Yüzündeki bu ifade çok şey anlatıyordu. Hangisini doğru, hangisini yanlış okuduğumu ise ayırt edemiyordum.

Tamay kıskançlık yaptı ama alttan aldım.

Birçok kızla sohbet etme şansımı elimden aldılar.

Tamay'la takılmak hoşuma gittiği için kızlara cevap yazmak istemedim.

Daha fazla kızın yazmasını bekliyorum.

Doğru adayı arıyorum.

Doğru adayı çoktan buldum.

Acıktım.

Belki de daha fazla pankek yemeliydim.

Hey, şu ağacın tepesine tırmanan bir sincap mı?

"Ama hallettik."

"Sizin kahvaltı buluşmanız nasıl geçti?" diye sordum konuyu değiştirmek için ortaya çaresizce bir yem atarak.

Birbirlerine kısa bir bakış attılar. İklim küçük bir gülümsemeyle yanıt verdi. "Eskisi gibiydi."

"Eskisi gibi mi?" diye alayla sorarak Sonat'a anlamlı bir bakış attım. "Sıkıcıydınız yani."

"Ben sıkıcı değilim," diye karşılık verdi Sonat ellerini savunurcasına kaldırarak. "Her ortamın neşesi olduğumu daha nasıl kanıtlayabilirim?"

"Doğru," dedim gülerek. "Sadece kahvaltıya karaoke makinesi getirmediğine şaşırmalıydım aslında."

Başım hâlâ ağrıyordu ama arkadaşlarımla sohbet etmek bunu görmezden gelmemi kolaylaştırıyordu. Parti hakkında biraz daha sohbet ederken Sonat ve İklim de kendi kahvaltı maceralarını anlattılar. Benimki yaklaşık yarım saat sürerken onlarınki üç dakikalık bir hikâyeydi. Sabah sohbetlerimiz hayatıma verdiğim kısa bir mola gibi geliyordu.

Vakit gelip de derse girmem gerektiğinde baş ağrısı ve mide bulantısı da geri döndü. Sıramın içine gömülmek, ortalıktan yok olmak istiyordum. Devamsızlığım olmasa dün geceki neon ışıkların ve yüksek basların yankıları kafamdan silinene dek yatağımda kalırdım ama bir dersten bile kalmayı göze alamazdım.

Profesör, sınıfın önünde monoton bir sesle konuşmaya devam ederken ölü bir şairin kelimelerini, her satırı bir hazine haritası gibi analiz ederek çözüyordu. Bakışlarım pencereye kaydı, güneş ışığı huzmeler halinde içeri süzülüyordu. Sınıfta rahatlatıcı, geçen gecenin ve bu sabahın kasırgasının ardından bana topraklanmış hissettiren bir enerji vardı.

Profesör, dilin gücünden bahsetmeye başladığında aklım başka yerlere gitti. Tek bir kelimenin bir hikâyeyi nasıl bükebileceğinden, bir cümlenin her şeyi nasıl değiştirebileceğinden bahsederken parmaklarımda döndürdüğüm kaleme baktım. Söyledikleri beklediğimden daha derin bir etki bırakarak bunu bir dersten çok daha ileri taşımıştı. *Kelimeler.* Kızgınlık anlarında etrafa savrulabilen, gece yarısı yumuşak sohbetlerde fısıldanabilen, yazılıp unutulan harfler... Ama bir amaca, bir niyete hizmet ettiklerinde muazzam bir güç taşıyorlardı.

Bir cümle.

Bir amaç.

Bir blog yazısı.

Bu düşünceler sanki bir kapıyı aralamış gibi zihnimde belirdi ve bir anda her şeyi görebiliyordum.

Kelimeler her şeydi. Rahatlatabilir, parçalayabilir, ilham verebilirlerdi. Dünya ağır hissettirdiğinde sizin yerinizden kaldırabilir, bir yerlere uçup gittiğinizde sizi yere indirebilirlerdi. Onlar insanları bir arada tutan, zihinlerinde dünyalar yaratan görünmez şekillerdi.

İçimde heyecan verici bir dalga yükseldi. Parmaklarım yazmaya başlamak için âdeta sabırsızlanıyorlardı, düşünceler zihnimde o kadar hızlı akıyordu ki kalemim yetişemiyordu. Açık bir şekilde duran defterimdeki ders notlarını atlayarak zihnime şimşek gibi çakan fikirleri yazmaya başladım. Her biri yeni bir fırtınayı başlatan gök gürültüleri gibiydi.

Yargılar, insanların ne kadar da hızlı yargıladıkları, kategorilere ayırdıkları, hiçbir şey bilmeden yapıştırdıkları etiketler, elbisemin bir davetiye olmaması, bir kıyafetin kişinin ne istediğini anlatmaması, ilişkiler, baskı altında nasıl eğilip büküldükleri, tek bir bakışla nasıl incitebildikleri ya da birkaç kelimeyle birbirlerine güven verdikleri,

özgüven, nereden ve nasıl geldiği, başkalarının onayına ihtiyacımız olmaması gerektiği...

Aklıma gelen her konuyu defterimin kenarına bir satır olarak yazıyordum. Her kelimenin bir hikâyeye, bir gönderiye, daha büyük bir parçaya dönüştüğünü şimdiden görebiliyordum. Tek bir gönderiyle birinin benim hissettiğim gibi hissetmesini sağlayabilirdim. Anlaşılma hissini verebilir, belki de kendilerini görme biçimlerini değiştirebilirdim. Bu bir süper güç gibiydi, insanların önemini küçümsediği ama tam karşılarında belirdiğinde anladığı bir güç. Defterime geri dönerek sayfalar dolusu fikirlere baktım. Her biri neredeyse hayata geçirilmek için yalvarıyordu.

Ders devam etse de profesörün sesi arka planda bir mırıltıya dönüşmüştü.

Kelimelerim yalnızca bir dizüstü bilgisayar üzerinde rasgele tuşlanan harfler değildi. Bir blogtu ve bu blogla yalnızca kelimelerimi kullanarak okuyucuların kalbine dokunacak ve onlara yeni yollar gösterecek bir fırsata sahiptim.

Bölüm 34

Performans öncesi ilk kıyafetli pratiğimize geldiğimde, tüm enerjimi kızlarıma yönlendirmeye çok hazırdım. Takım çoktan ısınmaya başlamış, bir yandan günün dedikodularından bahsederken bir yandan da gülüşerek birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Eşyalarımı bir kenara bırakarak mor, lila ve sarı temalı amigo kız kıyafetlerinin herkese olup olmadığını kontrol ettim. Herkes yeni kıyafetlerimizin içinde ışıldıyordu. Parlamayacaksak bu işin anlamı neydi ki? Maçlarda giymek ve herkesi hayran bırakmak için iki üst, iki alt seçeneğimiz vardı.

İlki, üzerinde mor renkte "Zirve Ötesi" yazılı bir spor atletiydi. Bu atlet omuzlarımızı açıkta bırakacak şekilde kolsuz bir tasarıma sahipti ve oldukça kısaydı. Bunun altına tercih ettiğimiz etek ise sarı renkli, kısa, hareketli ve pileli bir etekti. Bir de biraz daha spor denebilecek bir takımımız vardı. Bu takımda mor renkli, bol kesimli ama belimize tam otururak göbek deliğinin hemen üzerinde kesilen bir kapüşonlumuz vardı. Üzerinde yine üniversitenin ismi yazılıydı. Bunun altına ise mor renkte kısa bir spor şort tercih ediyorduk. Şortun yanında bulunan ince sarı şeritler her parçanın istediğimiz şekilde kombinlenmesini kolaylaştırıyordu.

Isınmalara katılarak enerjimin yavaş yavaş yükselmesini, bedenlerimizin alışılmış bir ritim içinde hareket etmesini hissettim. Bir yandan önlerinde durarak herkesin benimle uyum içinde ilerlemesini sağlarken diğer bir yandan da hareketlerin doğru yapıldığından emin oluyordum.

Bugün basketbol takımı bizden önce sahaya çıkmış, antrenmanlarına çoktan başlamışlardı bile. Ara vermeden hareket ediyor, kendi etraflarında dönerek basketbol topunu tüm sahada inletiyorlardı. Her biri geniş omuzları, gürültücü kahkahaları ve kendinden emin hareketleriyle dikkat çekiyordu. Ancak bu sefer antrenmanda bir farklılık olduğunu sezdim. Biraz farklı davranıyorlardı. Birbirleri aralarında sertçe şakalaşmalarına ve kaotik testosteron enerjisine alışıktık elbette ancak sanki tüm konu tek birinin etrafında dönüyor gibi duruyordu. Oyuncular merkezlerine Sonat'ı almış, bir yandan oynarken bir yandan da onu rahatsız edecek derecede üstüne gidiyorlardı.

Onunla dostça bir maç yapıyor gibi görünmüyorlardı. Ayak hareketlerinde bariz çelme takma girişimleri görünüyordu. Bir anda emin olmayarak hareket etmeyi bırakıp yalnızca onları izlemeye koyuldum. İlk başta küçük, hatta doğal görünen hareketler biraz agresif bir hal almaya başlamıştı. Haklıydım. Bilerek ve isteyerek Sonat'ın üzerine oynuyorlardı. Sonat'ın adımlarını biraz daha bozuyor, dengesini sarsıyorlardı.

Sonat, fazlasıyla iyi bir performans göstererek ayakta kalmak için çabalıyor, omuzlarını toparlıyor, her itişte dengesini bulmaya çalışıyordu. Sonuçta yılların buz patencisini düşürmek kolay değildi. Hepsine meydan okumak isteyen bir bakış taşıyordu gözlerinde. Her *yanlışlıkla olan* itişte yüzündeki gerginlik biraz daha belirginleşiyor, ayakta kalmaya çalıştıkça onlara karşı direncini biraz daha yitiyordu. Ancak başta Doruk ve Özgür olmak üzere o pislik basketbolcuların kurnaz gülüşleri onun bu çabalarını görmezden gelip daha da ileri gitmek istediklerini gösteriyordu. Sanki onu yıkmaya, düşmesini seyretmeye kararlıydılar.

Bu düşünceyle beraber bir anda başımdan aşağı kaynar suların döküldüğünü hissettim. O an içimde Florida hortumlarıyla yarışır bir öfke yükselmeye başladı. Dişlerimi birbirine bastırırken yumruklarımı istemsizce sıkmaya başladığımı tırnaklarım avuç içlerime batınca fark ettim. Her itişte, her kahkahada, her küçümseyici bakışta öfkem biraz daha alevleniyordu.

Sonra Sonat'ın sendelediği, neredeyse dengesini kaybettiği bir an oldu ve o saniyede kalbim zamandan bile yüksek hızla çarptı. Tek bir adımla toparlanmayı başarsa da yüreğim ağzıma gelmişti. Sonat'a güveniyordum. Onlara hadlerini bildirebilir, kendisini bu durumdan kurtarabilirdi. En az onlar kadar iyi basketbol oynuyordu. Hepsinden daha yetenekliydi. Muazzam bir vücut koordinasyonu ve dengesi vardı ama takımındakilerin bu kadarla yetinmeye niyeti yok gibi görünüyordu.

Sessiz bir meydan okuma oluştu aramızda; onlar Doruk'un önderliğinde Sonat'ı düşürmeye çalışırken ben, içimdeki öfkeyi zapt etmeye çalışıyordum. Ama her geçen saniye, kahkahaları ve alaycı bakışları dayanılmaz hale geliyordu. Sonat bir kere daha tökezledi. Bu sefer hassas bacağının üzerine düşerek dizini yere çarptı.

Bu kadarı yeterdi. Böyle seviyesiz davranışlara izin veremezdim. Özellikle de konu Sonat'sa. Kimse Sonat'ıma bu şekilde davranamazdı.

Sahada kararlı adımlarla ilerlerken spor ayakkabımın dolgun topukları parke zemine çivi gibi çakılıyordu. Sahanın bir tarafından öteki tarafına hiç bu kadar hızlı varmamıştım. Oraya ulaştığımda Sonat çoktan kendini toparlamış ve ayağa kalkmıştı. Bacağında bir problem yoktu. İyiydi ama yüz ifadesi öyle görünmüyordu. Onun bile bir anlığında dahi olsa endişe ettiğini anlamıştım, buna izin vereceğimi düşünüyorlarsa çok yanılıyorlardı.

Ellerimi belime koyarak her birine baktım. "Bu ne şimdi?" diye sordum bağırmadan, sert bir tonla. "İlkokula geri mi döndük?" Takımın başları bana dönerken hiçbirinin yüzündeki gülümseme silinmedi. Bana pis pis sırıtırken bakışlarını üzerimde gezdirdiler.

Doruk kaşlarını kaldırarak kollarını göğsünde bağladı. "Antrenmanımızı bölüyorsun."

"Antrenman mı? Antrenman dediğiniz şey bu mu? Çocuk gibi birbirinizle uğraşmak mı?" derken elimle yarım daire çizdim.

Doruk küçük bir kahkaha atarak arkadaşlarına baktı. "Arada bir eğlenmek lazım. Hep aynı sıkıcı oyunu oynayamayız," derken dudaklarını ıslatıp sırıttı.

"Kampuse gelirken bahçede oynayan beş yaşında bir arkadaş grubu gördüm. Sizden daha olgunlardı."

"Olgun seviyorsan yardımcı olabiliriz," dedi arkalardan bir tanesi. Pis bir bel altı şakası yaptığında tartıştığını zannediyordu.

Başımı sertçe iki yana salladım. "Rezilsiniz."

Özgür, kollarını çaprazlayarak homurdandı. "Yok artık, sakin ol Tamay. Suç işliyormuşuz gibi davranıyorsun."

"Adam öldürsek bu kadar tepki vermezdin herhalde," dedi Furkan da onlara katılarak.

"Sevgilinin fazla hassas olması bizim suçumuz değil," diye ekledi Meriç.

Bana doğru yaklaşan Sonat'ın gözlerinde bir ifade vardı. *Yapma Tamay*, diyordu bakışları. *Konuyu uzatma. Değmezler.* Ama onu dinleyemeyecek kadar sinirlenmiştim. Aramızdaki mesafeyi hızla aşıp sol elimle onun elini yakaladım ve diğer elimi yüzümün hizasında tuttum. Öğrencilerini azarlayan bir öğretmenden farklı görünmüyor olmalıydım çünkü işaretparmağım birer birer çocukların üzerinde gezmeye başladı. "Sizin eğlence anlayışınız bu mu? Zorbalık yapmak mı? Üstelik hiçbiriniz Sonat'ı teke tek alamayacağınızı biliyorsunuz. Anca bir olunca karşısında durabilmişsiniz."

Utku burnundan güldü. "İstersen seni teke tek alabiliriz ponpon."

Sonat'ın arkamda sinirden delirdiğini hissedebiliyordum. Bu yüzden elini daha da sıkı tutarak ona ihtiyacı olan mesajı verdim. *Kontrol bende.*

Ardından sesimi bebek gibi çıkararak, "Aman da aman, köşeye sıkışınca saçma sapan espriler mi yapıyorsunuz siz? Kimse size beyninizi kullanmayı öğretmedi mi?"

"Sen kızlarınla dans etmeye geri dönsene," diyerek seslendi bu sefer Tolga.

"Soyunma odasında gizli gizli plan yapmışsınızdır siz bir de kesin," diyerek alay etmeye devam ettim. "Sonat'ı küçük düşürelim çünkü o en son kaptanımız Doruk'un ağzının payını vermişti." Başımı kaldırarak Doruk'a bir bakış attım. "Öyle değil mi?"

Doruk beni kovmak istercesine elini salladı. "Tamam Tamay, uzatma."

"Daha yeni başladım," dedim, kollarımı çaprazlayarak. "Sahanın dışında ne tür alfa erkeklik videoları izleyip ne saçmalıklar yaptığınız umurumda değil. Ama burası ortak bir alan. Kimse kırılgan egolarınızın bakıcılığını yapmak zorunda değil. Ayrıca yine biriyle uğraşmaya kalkacak olursanız en azından şerefinizle korkaklığınızı bir kenara bırakın ve bir kişinin üstüne on kişi gitmeyin. Kızlarla halinize güldük resmen. Acınacak durumdaydınız."

Havada oluşan sessiz ağırlık yere toz gibi çöktü. Her birinin nefret dolu bakışının ağırlığını hissediyordum ama gözümü bile kırpmadım. Beni ciddiye alacak ya da bir daha bana karşı gelmeye çalışacaklardı ve hangisine karar verirlerse versinler ben hazırdım.

En sonunda Doruk gözlerini kaçırarak diğerlerine antrenmana dönmeleri için işaret verdi. Onları giderken izlerken memnuniyetimi saklamaya çalıştım çünkü her ne kadar minyonları onu dinlese de Doruk onların tam aksini yaparak benim ve Sonat'ın yanına gelmişti. Karşımızda dimdik durarak bir bana, bir Sonat'a baktı. O sırada konunun ne olduğu zihnimde bir şimşek gibi çaktı.

"Sonat'ın hafta sonu oynamasını istemiyorsun," dedim sesli bir şekilde düşünerek."Çünkü takımın yıldızı sen olmak istiyorsun. Ve eğer Sonat oynarsa onun seni gölgede bırakacağını biliyorsun."

Doruk yutkunarak çenesini sıktı. Bu yeterince net bir cevaptı. Tam on ikiden vurmuştum. Kendi yerimde rahatsızca gülerek kıpırdandım ve sırtımı Sonat'a yasladım. "Konu ne?" diye sorduğumda Doruk'un gıkı çıkmadı. Eh, seçenekler fazla olamazdı.

"Kızlar mı?" diye sorduğumda bakışlarıyla reddetti. "Burs mu alacaksın? Konu para mı?" diye sorduğumda yine sessizliğini kullandı. Sebep bu değilse son bir seçenek kalmıştı. "Ah... Aileni etkilemek istiyorsun."

Boğazının hafifçe hareket ettiğini gördüm, içten içe onaylıyordu. Ne yani, tüm mesele ailesini memnun etmek, katı babasını etkilemek falan mıydı? Gözlerimi devirdim. Herkesin sorunları vardı: kişisel, maddi, manevi... Ama hiçbir sorun, bir başkasının sakatlan-

masını isteyecek kadar büyük olamazdı. Doruk'a birazcık bile acımıyordum. O etrafındaki herkese bu kadar berbat davranırken bir de onun adına üzülecek halim yoktu.

Doruk'un gözlerindeki öfke yerini kısa bir an için tedirginliğe bırakmıştı. Yüzündeki sert maske çatlamaya başlamıştı. Bense yerimde dimdik durup onun bu kırılganlığını açığa çıkarmaktan bir an bile çekinmedim. Yüzündeki her mimik, sakladığı hırsları ve güvensizlikleri ele veriyordu. Ona son bir kez baktım ve kelimeleri acımasızca sıraladım.

"Bak, Doruk," dedim gözlerimi dikerek. "Ne kadar yeteneksiz olduğunu kabul etmek zor olabilir ama başkalarının üzerine basarak yükselmeye çalışmak senin ne kadar zavallı olduğunun göstergesi. Bunu kimse görmese bile ben gördüm, Sonat gördü, takımın gördü."

Doruk'un çenesini sıktığını, ellerini yumruk yaptığını görebiliyordum. İçten içe patlamak üzere olan bir yanardağdı. Çaresizdi ve itiraf etmeliydim ki bundan muazzam bir keyif alıyordum. Zorbaların nesli tükenmeliydi. Ya tatlı dille ya da Tamay diliyle. Bir adım daha ona doğru yaklaşarak gözlerimi doğrudan onun bakışlarına kilitleyerek devam ettim.

"Senin gibi biri spor yapmamalı. Bir zorbanın ne takımda ne de bu sahada yeri olmalı."

Havada asılı kalan sessizlik o kadar yoğundu ki neredeyse keskin bir bıçak gibi aramıza inmişti. Bu sefer öfkeyle parlayan gözlerinde bir inat gözüküyordu. Dudaklarını aralayıp alaycı bir sesle konuşmaya başladı.

"Sen kendini ne sanıyorsun?" dedi çatlamış ama meydan okuyan bir tonla.

Gülümseyerek alaycı bir tonda cevap verdim. "Ne oldu? Gerçekler canını mı yaktı? İlk defa biri hassas yanını gördüğü için seni pışpışlamadı mı?"

Doruk bu kez gerçekten sinirlenmişti. Gözlerinde şiddetli bir öfke vardı ve elleri tekrar yumruk olmuştu. Bir adım attığı anda Sonat tüy kadar hafif bir hareketle beni geri çekerek aramıza girdi. "Bu kadar insanın içinde biraz daha rezil olmak mı istiyorsun?"

"Arkadaşını korumak için kendini ortaya atıyor," dedi Doruk, Sonat hakkında konuşur gibi yaparak. "Ne tatlı."

"Sevgilim!" diye düzeltti Sonat üstüne bastıra bastıra. Önümde, ailesini korumak için varını yoğunu ortaya koyan bir aslan gibi kabarmıştı.

Doruk'la bir süre bakıştıktan sonra en sonunda Doruk gülerek geri çekildi. Bu gülümsemenin tercümesi şuydu: *Bu tartışmayı yenemeyeceğimin farkındayım, bu yüzden size alaycı gülücükler atacağım.*

Gülmeye devam edip gergin bir şekilde dişlerini sıkarak yavaşça arkasını döndü ve takım arkadaşlarına doğru yürümeye başladı.

"Etkilendim," diye fısıldadı Sonat kulağıma doğru. Gözlerindeki o ışık, alışkın olduğum sakin ifadesinin ötesine geçiyordu.

Bakışlarımı ondan ayırmadan gülümseyerek yanıt verdim. "Birinin ağızlarının payını vermesi gerekiyordu. Ve sen bunu yapmayacak kadar naziksin."

Bir adım daha atarak bana iyice yaklaştı. Aramızdaki mesafe artık tamamen kapanmıştı, nefesini yüzümde hissettiğimde kalbim hızlandı.

"Beni savunma şeklin... Hoşuma gitti, Ateş Tanesi. Bunu kelimelere dökmek zor ama beni gerçekten etkiledin."

Sözleri beni hazırlıksız yakalamıştı. Gözlerimi kısarak ona baktım ama çekilmedim. Bu yakınlıktan kaçmak istemiyordum. Ellerimi nazikçe kollarına koyarak onu kendime doğru çektim. "Ama hâlâ bizimle ilgili şüpheleri var."

Sonat'ın gözlerinde hafif bir şaşkınlık belirdi ama ardından gülümsedi. "Haklısın," dedi. "Belki bu, şüpheleri biraz giderir." Biyerek boynuma doğru eğildi. "İzninle." Kulağıma fısıldadığında tüylerim diken diken oldu.

Boynuma hafifçe dokunan dudakları, içimde tarifsiz bir elektrik akımı gibi titreşti. Sanki bana her dokunduğunda tüm dünya yavaşlıyor, geride sadece onunla aramızdaki bu yoğunluk kalıyordu.

Ellerini belimde hissettiğimde ve parmakları tenimde dolaştığında nefes alamadım. Parmaklarının hafif baskısı, bedenimi saran sıcaklık, hepsi o anın içine çekilmemi sağlıyordu. Öpücüğü yavaş ve tutkuluydu. Tüm öfkem silinip gitmişti, sadece onun dokunuşunu ve varlığını hissediyordum.

Herkes için iki saniye, benim için sonsuzluk kadar süren anın sonunda geri çekildi. Dudaklarının kıvrımında hafif bir gülümseme, gözlerinde ateşli bir parıltı vardı. "Teşekkür etme şeklimdi bu."

Nefesimi toparlamaya çalışırken kızardığımı belli etmemek için bir adım geri çekildim. "Eğer minnetini böyle göstereceksen bunu daha sık yapabilirim," dedim yarı şaka yarı ciddi bir şekilde.

"Alışkanlık haline getirme de," dedi alaycı bir halde.

Pratiğe geri dönmek için birkaç adım daha geri çekilirken yalnızca gülümsemekle yetindim. İçimdeki ses benim yerime konuşuyordu zaten. *Eğer konu sen olacaksan bunu her defasında bıkmadan, usanmadan yaparım.*

Bölüm 35

Kalbim göğüskafesimden fırlayacakmış gibi atıyordu ve Sonat'ın dudaklarının boynumda bıraktığı dokunuşu hâlâ hissediyordum. O karıncalanma hissi kaybolmak şöyle dursun, saniyeler geçtikçe daha da artıyordu. Ya bayılacak ya da boynumdan başlayarak alev alacaktım. Başka bir seçenek göremiyordum.

Bu işin böyle olmaması gerekiyordu. Bu, anlaşmanın bir parçası değildi. Evet, Sonat çekiciydi. Ama her zaman çekici erkeklerle beraber olmuştum. Uzun boylu, kaslı, yakışıklı... Üstelik çok net bir anlaşma yapmıştık. O sözleşmede "gerçek duygular beslemek ve rezil olma riskine girmek" diye bir madde yoktu.

Eve varır varmaz çantamı yatağa fırlattım ve hemen telefonuma sarıldım. Destek almam gerekiyordu. En yakın arkadaş yardım hattına ihtiyacım vardı, hem de hemen! İklim'i ararken bir yandan da düşünüyordum. *Lütfen telefonu aç. Lütfen beni sakinleştir. Kafamda kuruyorum öyle değil mi? Bunların hepsi anın getirdiği heyecan yüzünden. Gerçek duygular değil. GERÇEK DUYGULAR DEĞİL.*

İkinci çalışta açtı. *"N'aber, Ateş Tanesi?"*

"Hiç sırası değil İklim," dedim aceleyle. Dava çözmeye çalışan Sherlock Holmes* gibi odada bir o yana bir bu yana volta atıyordum. *"Titanik bile benim kadar hızlı batmamıştır."*

Kıkırdadı. *"Ne yaptın?"*

* İngiliz yazar Arthur Conan Doyle tarafından 1800'lerde yazılan ünlü dedektif serisi. -ed.n.

"Ben bir şey yapmadım," dedim masum bir ses tonuyla. *"Sonat yaptı."*

"Sonat..." İklim bir süre duraksadı. *"Sonat ne yaptı?"*

Kendi kendimi ikna edebilirmişim gibi gevelemeye başladım ve tek nefeste söyledim. *"Çok da önemli bir şey değildi aslında. Basketbol takımıyla atıştım ve sonucunda kazandım. Sonat da beni onların önünde boynumdan öptü."*

"Boynundan mı öptü!" diye bağırdı İklim bir anda. *Elveda sol kulağım. "Herkesin ortasında uzun uzun boynundan mı öptü?"*

"Uzun uzun değildi!" diyerek atıldım anında. Bir yandan da yeni yaptırdığım mükemmel manikürümü kemiriyordum. *"Anlıktı. Ama çok tuhaf hissettim İklim. Senin Karza'yla ilk öpüştüğünüzde anlattığın gibi hissettim. Bu, daha önce hiç olmamıştı. Hisler vardı. Sıcaklık vardı. Midemde kelebeklerin uçuşmasının ne demek olduğunu bugün öğrenmiş olabilirim. Kusacak gibiyim. Kalbim çok hızlı atıyor. Parmaklarım buz kesti."*

"Seni çok iyi anlıyorum," derken başını anlayışlı bir ifadeyle salladığına adım gibi emindim. *"Boyun öpücükleri tehlikelidir."*

Kendimi yatağa atarak küçük bir çığlık attım. *"İyi de bu, planın bir parçası değildi. Sonat'tan bahsediyoruz. Kaç yıllık arkadaşımdan! Tamam, en başından beri ne kadar sevimli, centilmen, yakışıklı, çekici olduğunu biliyordum. Ama bir kere boynumdan öptü diye bu kadar altüst olduysam ayvayı yedim."*

İklim gülmekten konuşamıyordu. *"İyi de sorun nerede? Ondan hoşlanıyorsan, ne olmuş yani? Sonat da senden hoşlanıyor. Bunu anlamak için Güz kadar romantik kitap okumaya gerek yok."*

Oturup bu işin saçmalığını kafamda tartmaya başladım. *"Pardon? Sonat benden hoşlanmıyor İklim. Bir anlaşma yaptık ve arkadaş olarak kalmak çok önemli bir maddeydi. Hatta sanırım belirlediğimiz tek madde falandı."*

İklim artık kıkırdamayı bırakmıştı. Daha ciddileşmiş bir ses tonuyla konuşmaya başladığında gerildiğimi hissettim. *"Ben de grubun zekisinin sen olduğunu sanıyordum Tamay. Senin kadar kıvrak*

zekâlı bir kızın bu kadar kör olmasına inanamıyorum. Sonat'ın da sana karşı boş olmadığına adım kadar eminim. Çocuğun seninle tanıştığı günden beri bir tane sevgiliyi bırak, flörtü olmadı. Neden sanıyorsun?"

"Bana bu konuda berbat olduğunu söylemiştiniz."

"Öyle mi peki?"

"Kesinlikle hayır." İç çekerek yatakta döndüm. *"Ne yapacağım İklim?"*

"Bir tanem, hayatta her şeyin planlı ve kontrol edilebilir olduğunu sandığın için büyük bir yanılgı içindesin. Sonat resmen sana açık bir davet göndermiş. Duygularını anlamak ve kendinden emin olman için bir fırsat bu. Sonat'la konuşmalısın. Ama bunu yapmadan önce kendi hislerinden emin olman gerekiyor."

"Belki de yanılıyorumdur," diye itiraz ettim. *"Bu sadece... sadece ani bir his olabilir. Anın heyecanı, adrenalin falan filan. Basketbol takımıyla didiştikten sonra biraz yükselmiştim, onun etkisi olabilir. Ne dersin?"*

"Sabır," diyen İklim'in derin bir iç çektiğini işittim. *"Tamay, korkmanı anlıyorum. Ama bazen risk almak gerekir. Hayat, sahte sevgililik sözleşmesine bağlı kalarak harcayamayacağın kadar kısa."*

"Ama emin olmalıyım," dedim söylediklerini zihnimden geçirerek.

Beni hemen onayladı. *"Evet, emin olmalısın. Olana kadar sakin davran. Sahte sevgili rolüne devam et."*

"Beni bir öpücükle tamamen ele geçirmemiş gibi davranayım yani?"

"Aynen öyle," dedi gülmesini zar zor tuttuğu belli biçimde. *"Merak etme. Tüm bu kaotik, utanç verici anlarda ben burada olacağım."*

Daha cevap veremeden telefonum titredi. İklim ve Karza'dan gizli gizli oluşturduğumuz grubumuzda Sonat'tan bir mesaj belirdi.

Sonat: "Bu akşamki plan için herkes hazır değil mi?"

Hay şansıma... diye düşündüm. Bu akşam Güzlere gitmemiz gerekiyordu ve İklim'i getirme görevi bendeydi. *Görevimiz Tehlike Zirve Ötesi: Olimpiyat hazırlıkları yüzünden çok çalışan İklim ve Karza'yı Güzlere getir ve bir film gecesiyle onlara sürpriz yap.*

Sonat: "Ben Karza'yla konuştum. Beraber Witcher* oynayacağımızı zannediyor."

Sonat: "Evde Witcher yok."

Sonat: *şeytani kötü karakter emojisi*

Güz: "Aşağı inip bulaşıkları yıkasana!"

Sonat: "Sen yıka. Zaten mutfakta değil misin?"

Güz: "Ben atıştırmalıkları hazırlıyorum."

Sonat: "Ben de sürpriz öncesi zihinsel olarak hazırlanıyorum."

Güz: "Tamay."

Güz: "Lütfen çabuk gelin."

Güz: "Yoksa film gecemiz 'Abimi bulaşık deterjanıyla boğdum ve bu yüzden cesetten kurtulmam gerekiyor' gecesine dönüşecek."

Ben: "Kürek lazım mı?"

Sonat: "Senden beklemezdim, Ateş Tanesi..."

* Andrzej Sapkowski tarafından yazılan roman, aynı adla Netflix'e 2019 yılında dizileştirildi. Aynı zamanda CD Projekt Red şirketinin geliştirdiği fantastik video oyunu serisi. -ed.n.

İklim'in sesi beni mesajlaşma çılgınlığının arasından çekip çıkardı. *"Orada mısın? Seninle konuşuyorum!"*

"Bak ne diyeceğim," diye mırıldandım bir yandan da gruptan laf yetiştirmeye devam ederken. *"Güzlerde buluşmaya ne dersin? Biraz konuşuruz."*

"Erken uyumak istiyordum aslında," dedi İklim tam da ondan beklediğim gibi. *"Sabah antrenman var."*

Sesimi inceltip, *"Ama gerçekten konuşmaya ihtiyacım var,"* diyerek reddedemeyeceği kozu oynadım.

Kısa bir duraksamanın ardından İklim'in sesi duyuldu. *"Saat kaçta orada olayım?"*

Bölüm 36

Havanın insanın yüzünü ısıracak kadar serin, gökyüzününse koyu kadifemsi bir maviye büründüğü huzurlu bir sonbahar gecesiydi. Sokak lambalarının ışığı altında parlayan turuncu yapraklar attığım her adımda çatırdıyordu. Havadaki tarçın ve muskat kokusunu neredeyse hissedebiliyordum.

Güzlerin evine vardığımda her zamanki gibi evi mumlarla ve peri ışıklarıyla donattığını gördüm. Arkadaşları için bir şeyler yapmayı çok sevdiği gibi bunu yaparken bazen gereğinden fazla özenirdi. Eve girdiğimde her yerin üzerine serilmiş bulutlar kadar yumuşak görünen krem ve kahverengi tonlarında battaniyelerle karşılaştım. Akla gelebilecek her türlü atıştırmalık salonun ortasında yere açılmış yuvarlak bir piknik örtüsünün üzerine yığılmıştı: Patlamış mısır, cipsler, tarçınlı kurabiyeler, balkabağı baharatlı kekler, üzerinde çikolata gezdirilmiş meyveler...

"Her şeyi hazırladınız mı?" diye sordum marşmelovları küçük küçük doğrayan Güz'ün yanındaki tezgâha yaslanarak.

"Biz hazırız," diye yanıtladı kafasını kaldırmadan. "Asıl sen, İklim'in geleceğinden emin oldun, değil mi?"

Önce başımla onayladım, ardından bunu göremeyeceğini fark ederek ekledim. "Evet."

"Durgun musun biraz? Hatta seni tanımasam gergin olduğunu söyleyeceğim."

"Yorgunum."

Tam o sırada mutfağın kapısından aramıza bir ses katıldı. "O zaman bu gece seni de biraz rahatlatacak."

Sonat klasik bir şekilde bir omzunu kapıya yaslamış, gülümseyerek bizi izliyordu. Yanıma gelecek miydi? *Lütfen kapıda dur,* diye düşündüm kendi kendime. Fazla yaklaşırsa panikleyebilir, kızarabilir, daha da kötüsü ne yapacağımı bilemeyerek ona kafa atmaya falan çalışabilirdim. Daha önce kimseden bu şekilde hoşlanmamıştım. Vücudum nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu ve anlaşılan beynimin de bir fikri yoktu.

"Karza da geliyor, değil mi?" diye sordu Güz. Bıçağı marşmelovlar yüzünden yapış yapış olmuştu ve artık kesmiyordu.

"Yoldadır," derken içeri adım atan Sonat'tan kaçmak için küçük adımlarla ada mutfağın taburelerinin birine zıplayıverdim. Neyse ki Sonat benimle flörtleşmek yerine kardeşine sataşmayı seçti. "Marşmelovları altıya mı bölüyorsun? Kafayı sıyırdın iyice."

Güz bıkkın bir nefes verdi. Kendini savunacağına emindim ama bence o bile bu kararından pişman olmaya başlamıştı. "Sıcak çikolatanın üzerine koymak için."

"Ben istesem yapmazsın."

"Sende kol, mutfakta da bıçak var. Kendi marşmelovlarını kendin doğrayabilirsin."

Sonat sırf gıcıklık olsun diye yaptığına emin olduğum bir şekilde doğranacak değil çoktan doğranmış olan marşmelovlardan iki tanesini alıp ağzına attı ve Güz tam ağzını açmıştı ki kapı çaldı.

"Sonunda!" diyerek tabureden atladım. Ne kadar kalabalık olursak düşüncelerime o kadar göz kulak olabilirdim.

Ancak Güz bir saate bakıp bir alnını sildikten sonra sinirli bir nefes verdi. "Bitirememiştim ama," diyerek bıçağı tezgâha bıraktı. "Hepimize yetmeyecek."

Güz'ün mızmızlanmasını duymazdan gelerek önce ben, hemen arkamdan Sonat mutfaktan çıktık. Güz arkamızda elinde kocaman bir pankartla belirdi. Üzerinde bol simli "Spor hakkında konuşmak yasaktır. Eğlenceye hazır olun!" yazıyordu. Bu kısıtlama ise genel sohbet konularımızın yaklaşık yüzde seksenini kapı dışarı ediyordu.

Sonat kapıyı açmak için öne atıldığında hafifçe Güz'e eğildim. "Bunu ne ara hazırladın?"

Sanki iki dakikasını almış gibi omuzlarını silkti. "Dersten erken çıkmıştım."

Şansımıza, İklim ve Karza aynı anda gelmişlerdi. Sonat kapıyı açarken üçümüz de heyecandan yerimizde duramıyorduk. Yüz yüze geldiğimiz anda "Sürpriz!" diye bağırarak sanki önceden planlamışız gibi pankartı gösterdik.

İklim'in yüzü saf bir sevinçle parladı. Gülerek kendini neredeyse üstümüze fırlattı ve üçümüzü birden kollarının arasına aldı. "Sizi işgüzarlar," dedi sırıtarak. Ancak pek de şaşırmış görünmüyordu. Sürpriz bir partiye değil de bir hafta önceden haberi verilmiş bir davete katılmış gibiydi. Karza'nın da ondan pek bir farkı yoktu. Gülümsüyorlardı ama yüzlerinde beklediğim şaşkınlık ifadesinden eser yoktu.

"Şaşırmadınız mı?" diye sordu Sonat dudaklarını büzerek. Aklımı okumuştu.

İklim sırıtarak bir bana, bir Sonat'a, bir Güz'e baktı.

Güz elindeki pankartı bir kenara bıraktı. Neredeyse yüzü düşmüştü. "Sonat mı söyledi yoksa? Kesin Karza'ya söylemiştir."

"Yok artık!" diye atıldı Sonat.

İklim bir kere daha güldü. "Kimse bir şey söylemedi ama hem Karza'yı hem de beni ayrı ayrı, aynı gece, aynı saatte, aynı yere çağırmanız tuhaf değil mi sizce de?"

Karza da bilmiş bir tebessümle İklim'in yanına gelerek elini omzuna attı. "Biz sevgiliyiz, farkındasınız değil mi? Bir yere giderken birbirimize haber veriyoruz."

"Yani bir şeyler planladığınızı çözmek o kadar da zor olmadı."

"Ayrıca sizde *Witcher* olmadığını biliyorum. Olsaydı elli defa oynardık."

İklim ve Karza'nın açıklamaları karşısında üçümüz de hiçbir şey söyleyemeden öylece kaldık. Bir bahane uydurma konusunda iyiydik. Onları kandırma konusunda da başarılı olmuştuk. Ama biz üç dâhiden hiçbirimizin aklına bu ikisinin birbirine haber vereceği gel-

memişti. En sonunda Güz kendini toparlayarak alnına düşen kıvırcık tutamları geriye attı ve zıplamaya başladı. "Ama bir sürü hazırlık yaptık! Onları görmediniz. *Witcher*'ımız hâlâ yok ama konforlu bir ortamımız ve eğlenceli sitcomlarımız var!"

Hep birlikte içeri geçerken Güz bizi salondaki zaten yumuşak olan ama battaniyelerle daha da kabarıklaşan koltuklara yönlendirdi. Gecemizi dışarıdaki serin sonbahar havasıyla kıyasla sıcacık hale getirecek her şeyi düşünmüştü.

Hepimiz biraz soluklanıp dizi öncesi sohbet etmek için koltuklara gömüldük. Ama gözüm Karza'ya kaydığında onun yüzünde farklı bir ifade gördüm. İklim'in elini başparmağıyla okşarken gülümsüyordu ama bu gülümseme gözlerine ulaşmamıştı. Bunun yerine düşünceli hatta hüzünlü görünüyordu. O kadar da üstünde durulması gereken bir durum değildi ama yine de içim rahat etmiyordu. "İklim," dedim çoktan konuşmaya başlayan Sonat ve İklim ikilisinin sözünü keserek. "Sevgilin mavi ekran vermiş gibi görünüyor."

İklim anında doğrularak Karza'ya dönüp gözlerine baktı. "İyi misin?"

Karza bir anlığına tereddüt ederek duraksadı. Sanki bizimle konuşmaktan çekindiği bir şey var gibi görünüyordu. "İyiyim," dese de bir mesele olduğu açıktı. "Sadece hiç böyle bir arkadaş grubumun olmadığını düşünüyordum... Hayatım boyunca kimse benim için böyle bir şey yapmadı."

Bu kısa ama vurucu itiraf karşısında hepimiz donup kaldık.

Göğsümde şaşkınlık ve hüzün karışımı bir duygu hissettim. Karza'nın ses tonundaki değişikliği herkes fark etmiş olmalıydı ki hemen kahkahalar ve şakalaşmalarla onu neşelendirmeye başladılar, artık bizimle kalacağını, istese de istemese de buradan kaçamayacağını söylediler. Ama Karza'nın sözleri zihnimde bir yerlerde yankılanıyordu. Bu anın ne kadar değerli ve nadir bulunan bir şey olduğunu düşünmemi sağlıyordu. Sadece onun değil hepimiz için zor bulunan bir şeye sahiptik. Kaderin kollarında değil, kendi seçimlerimizin yarattığı sonuçta birbirimizi bulmuştuk. Doğuştan değildi. Zorla değildi. Kan bağıyla değildi. Ruh bağıydı bizimkisi. Zamanın geçiciliğine

inat kalıcı olan bağımız kırılmayan bir zincirdi ve bu, başımıza gelen en büyük şanstı.

Battaniyelere sarılmış, patlamış mısır kırıntıları ve rasgele yastıklar arasında yayıldıkça o gece için hayalini kurduğum rahatlık tam olarak oluşmuştu. Ortamımız sıcak, rahat ve kahkahalarla doluydu. Yıllar sonra nostaljiyle hatırlayacağım türden sıradan bir gece gibi hissettiriyordu. Zihnimin bir köşesinde parlayacak bir anı yaratıyorduk ve bunun içindeydim.

Bir süre sonra yalnızca bir annenin yapabileceği türden sıcak bir gülümsemeyle İpek teyze kapıda belirdi. Şefkat dolu, nazik gözleri hepimizi süzdü ve fazla bir şey söylemese de varlığı odaya yaydığı yumuşak sıcaklıkla herkesi güvende hissettirdi. Yalnızca çok şey yaşamış bir annenin sahip olabileceği zarafet ve dayanıklılığın eşsiz bir karışımına sahipti. Salonun girişinde kolları kavuşturulmuş ve gözlerinde eğlenceli bir pırıltıyla durarak odaya âdeta sade, tatsız bir kahveye katılan karamel aroması gibi keyif saçıyordu.

"Parti planlama konusunda Güz bana çekmiş," diyerek gülümsedi. Sesi bal gibi tatlıydı. "Her şey harika görünüyor ama sabaha salonumu eskisi gibi istiyorum. Burayı toparlamadan kimse çıkamaz."

Herkes güldü ama İpek teyzenin gözleri bana döndüğünde yüzümün ısındığını hissedebiliyordum. Gözleri her üzerimden geçtiğinde yerimde kıpırdanmamak için kendimi zor tutuyordum. Hâlâ Sonat'ın öpücüğün etkisindeydim ve annesinin karşısında durmak kendimi tamamen savunmasız hissetmeme neden oluyordu. Sanki Sonat'ın o tek dokunuşunun kalbimi nasıl hızlandırdığını, gülüşündeki sıcaklığın midemde kelebekler uçurduğunu görebilecekmiş gibi. İpek teyze beni çok iyi tanıyordu. Çoğu zaman başıma gelen şeyleri kendi annemle paylaşmak yerine İpek teyzeyle paylaşmayı tercih ederdim. Çıktığım çocuklar hakkında dedikodular yapardık. Arkadaşlarımın annesi gibi değil de büyük bir abla edasıyla dinlerdi beni. Yargılamadan sadece doğru yolu gösterirdi.

İpek teyze odasına çekildiğinde *The Good Place** dizisine başlamaya karar verdik. Sonat ışıkları kapattığında oda yalnızca ekran ve

* İlk bölümü 2017 yılında yayımlanan Amerikan yapımı fantastik komedi dizisi. -ed.n.

peri ışıklarının loş aydınlığında kaldı. Yere attığımız yastıklara yaslanarak kendimi İklim ve koltuğun arasına sıkıştırdım. Güz hemen başımızın üstünde uzanmış, Sonat ise battaniyelere kozasında yatan bir tırtıl edasıyla sarınmış halde onun yanında yatıyordu. Karza'nın nerede olduğunu belirtmeme gerek var mı? Elbette İklim'in diğer tarafındaydı.

Sonat her güldüğünde bununla mutlu olmamaya çalıştım.

Kendi tarafında kıpırdandığına yanına kıvrılma isteğini bastırmaya çabaladım.

Gözlerine bakma dürtüsüne direndim.

Herkesi ve her şeyi boş vererek onu odasına çekip uzun uzun öpme isteğiyle savaştım.

Diziye odaklandım ve derin nefesler aldım.

Üçüncü bölümü de bitirdiğimizde dizinin ne hakkında olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Bölüm 37

Birkaç bölüm sonra tam bir sonrakine geçecektik ki Karza aniden esneyerek yattığı yerde homurdandı. "Biraz ara versek iyi olur sanki," dedi gülerek. "Yoksa hepimiz uyuyakalacağız."

"Süper fikir," diyerek boş patlamış mısır kâsesini elime aldım ve mutfağın yolunu tuttum. "Biraz daha mısır patlatsak olur mu?" Aslında bu kadar fazla yememem gerektiğini biliyordum. Özellikle de sezon başlarken daha dikkatli olmalıydım ama bu gecelik kendime izin verebileceğime karar verdim. Sonuçta bunu her zaman yapmıyorduk ve benim gerçekten bir şeyler atıştırmaya ihtiyacım vardı.

Kâseyi tezgâha bırakıp mutfağın dışına çıkarken İklim seslendi. "Tamay, bence yeni bölümlerde Eleanor ve Chidi arasındaki ilişki bayağı romantikleşecek."

Herkes diziyi izlerken ben kendi zihnimin içinde hislerimi kovaladığım için buna verebilecek bir cevabım yoktu. "Evet, olabilir," dedim dalgın dalgın.

İklim kaşlarını kaldırarak bana dikkatle baktı. "Sence yakışıyorlar mı?"

"O uzun boylu kız ve felsefeci çocuk mu? Kesinlikle!"

Karza gülerek mısır kavanozunu çıkardı. "O Tahani. Biz Eleanor'dan bahsediyoruz."

"Biliyorum, kafam karıştı," dedim sıvıyağı tencereye boşaltırken. "Eleanor, Chidi'yi kurtarmak istiyor. Romantikleşebilir."

İklim yüzünde muzip bir gülümsemeyle, "Tam tersi," diyerek tuzu uzattı. "Aklın başka yerlerde herhalde."

"Güz'le Sonat nerede?" diye sordum kafamı mutfaktan dışarı uzatarak. Patlamış mısır yapmak için beş kişiye ihtiyaç yoktu ama konuyu değiştirmek istemiştim.

"Bermuda Şeytan Üçgeni'ne gitmediler herhalde," dedi Karza. Ocağı yakmış, üzerinde çiçek desenleri olan bir kaşıkla mısırı tuz ve yağ ile karıştırıyordu. "Yukarı çıkmışlardır."

Hem ellerimi yıkamak hem de onlara bir bakmak için yanlarına çıkmaya ve onları bol patlamış mısırlı yeni bölümler için aşağı çağırmaya gittim.

Sonat tuhaf davrandığımı fark etmiş olabilir miydi? Daha da kötüsü, bunu benden önce Güz'e anlatmasından korkuyordum. Eğer hislerimi açmaya karar verirsem Güz bunu önce benden duymalıydı. Ondan bir şey saklıyormuşum gibi bir duruma düşmek istemiyordum. Merdivenleri hızlı hızlı çıkarak kendimi üst kata attım.

Sonat'ın odasının yakınlarından sesler geliyordu. Ayak seslerim fark edilmesin diye yavaşladım. İkisinin arasında dönen sohbette adımın hiç geçmediğine emindim ancak daha fazla özellerine girmemek için tam geri dönecektim ki Sonat'ın sesinde bir ciddiyet sezdim. Hatta ciddiyetten de öte, endişe var gibiydi.

Kendimi, nefesimi tutmuş kapı aralığından onları dinlerken buldum.

"Yine mektup göndermiş," dedi Sonat alçak ve gergin bir sesle.

Güz'ün yanıtı Sonat'ın bunu düşünme ihtimaline bile katlanamıyormuş gibi hızlı ve neredeyse inanmaz bir tonla geldi. "Cevap vermeyi düşünmüyorsun herhalde?"

Aralarında kısa bir sessizlik oldu, ancak bu bana o kadar uzun gelmişti ki neredeyse kenardan başımı uzatıp bakacaktım. Ancak Sonat'ın sesini duyunca vazgeçtim. "Bilmiyorum. Bir yanım onu görmezden gelmek istiyor. Ama başka bir yanım... Acaba değişmiş olabilir mi diye merak ediyor. Herhangi bir pişmanlık duyuyor mu, onu öğrenmek istiyorum."

Kimden bahsettiklerini anlayamamıştım. Eski bir arkadaşları mıydı? Sonat'ın pişmanlık duymasını beklediği kim vardı ki? Tanımadığım, hiç bahsetmediği biri olabilir miydi? Belki de eski bir sevgili? Sonat'ın romantik ilişki zamanında milattan öncede kalmış bir kız?

"Sonat, kesinlikle hayır. Bu herifin annemize ve sana yaptıklarını hatırlıyorsun değil mi? Unuttuysan buza çıkıp birkaç hareket yapmayı deneyebilirsin, ağrıyan bacağın sana hatırlatacaktır. Bu adam senin zamanını ya da düşüncelerini hak etmiyor. Seni hastanelik etti. Sana zarar verdi, anneme zarar verdi." Güz'ün sesi çatladı. Bunu yüksek sesle söylemek bile çok acı verici olmalıydı.

Bunu duyduğum gibi parçalar zihnimde birleşti. Sonat, babasından bahsediyordu.

Kalbim hızla çarparken dinlemeye devam ettim. Etmemeliydim. Yaptığımın yanlış olduğunu biliyordum ama dayanamıyordum.

"Her şeyini mahvetti o adam. Bir kariyerin ve geleceğin vardı. Eğer o bencil pislik olmasaydı İklim'le Kanada'ya giden kişi sen olacaktın." Güz'ün sesi alçak olsa da saf öfkeyle doluydu. "Hayallerin vardı."

"Hiç özür dilemedi," dedi Sonat sessizce. "Yaptıklarının sonuçlarının farkında bile olmayabilir. Bunu bilmesini istiyorum. Bize yaşattıklarından pişman olduğunu duymak istiyorum. Bu yanlış mı?"

Güz derin ve titrek bir nefes alırken sesi Sonat için endişelendiğini belli eden bir farkla yumuşadı. "Yanlış değil. Ama ondan daha güçlü birisin, Sonat. Biz ondan daha güçlüyüz. Onun onayına ihtiyaç duymadan bir hayat kurduk. Sebebi ne olursa olsun cevap yazmak seni yalnızca o kâbusa geri çeker. Yaşananları ve o adamı geçmişte bırakmalısın."

Duvara yaslandım ve duyduklarımı sindirmeye çalışarak zihnimde çalkalanan her şeyi anlamlandırmaya çalıştım. Sonat'ın aile yaşamını biliyordum ama bu konudaki düşüncelerini ve duygularını ilk defa duyuyordum. Umursamaz görünse bile hisleri tahmin ettiğimden çok daha karanlık ve karmaşıktı. Bu gerçekle kalbim sızladı ve

Sonat'a dair duyduğum tüm o küçük heyecan ve hisler bir an için önemsiz geldi.

"Ama bana her mektup yolladığında bir şeyleri yerine oturtmak istiyormuş gibi hissediyorum. Değişebilirmiş gibi," dedi Sonat.

"Değişmeyecek ve bunu sen de biliyorsun. Onun gibiler asla değişmez."

"Peki ya sanki hâlâ üstümde bir gücü varmış gibi babalık yapmaya çalışması ne olacak? Ben onu hayatımdan çıkarsam bile sürekli geri gelmeye çalışıyor."

"Üzerinde hiçbir gücü olmadığını kendine hatırlat o halde," diye yanıtladı Güz kesin bir tonda. "Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Masanın başına oturup kalem oynatmana bile değmez. Ne zamanını ne enerjini ne de alçakgönüllülüğünü hak ediyor. Hiçbir şeyi hak etmiyor."

Boğazımdan zor bir yutkunma geçerken birbirleriyle paylaştıkları konunun ağırlığını göğsümde hissettim. Dinlemeye devam etmek doğru gelmiyordu artık. Sonat'ın bana hiç açmadığı bu yönlerini bilmiyordum ve bu şekilde öğrenmemeliydim... Ama bir yandan da onu daha yeni, daha farklı bir şekilde anlamış gibi hissediyordum. Çözdüğüm bir bulmacanın eksik parçalarından birkaçı daha elime verilmişti sanki. O sadece beni güldüren, kalbimi hızlandıran, nazik ve dayanıklı Sonat değildi. O, aynı zamanda mücadeleci biriydi. İçinden çıktığı karanlıkla hâlâ mücadele ediyordu.

Bir başka sessizlik çöktü ve bu sefer ayak seslerini duydum. Orada yakalanacağımı fark ederek kulaklarımda atan nabzımla merdivenlere yöneldim ve alt kata, taze patlamış mısırlı salona döndüm. İklim ve Karza çoktan yerlerini almış, içeceklerini yudumlayarak kahkahalarla konuşuyorlardı.

Sonat ve Güz de benden hemen sonra aramıza katıldığında, yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Bu sefer korkmadan İklim'in yanına geçmek yerine Sonat'ın yanına kıvrıldım. Göz ucuyla ona bakarken, *seni duydum, seni çok iyi anlıyorum ve sandığından çok daha güçlü birisin,* diyebilmek istiyordum. Ancak söyleyemedim ve o, bana yalnızca sıcak bir gülümseme sundu. Yorgun bir gülümsemeydi. Kalbim bir kere daha sızladı.

Bir noktada Sonat gerindi ve kolunu omzuma doladı, ben de düşünmeden ona yaslandım. Oda kahkahalarla dolarken diziye devam ettik. Herkes dizinin şaşırtıcı anlarına tahminler yürütüyor, olaylara gülüyordu. Ama ben ekrana odaklanmaktan çok Sonat'ın yanımda oluşuna odaklıydım. Arkadaşlarıyla geçirdiği basit bir gecenin tadını çıkarıyordu ve ben de onun kolunun altında iyi hissediyordum.

Odaya, battaniyeler ve yastıklar arasında yayılmış arkadaş grubumuza göz gezdirirken bu ana ve birbirimizi bulmuş olmamıza dair derin bir minnettarlık hissettim.

Kendi gölgelerimizden kurtulamıyor olsak da ışığı birbirimizde bulmuştuk.

Bölüm 38

Salonun ortasında, Sonat'ın sıcak kollarının arasında yatarak tavana bakıyordum. Bir elimde telefonum duruyordu ve zihnimde dönen düşünceleri susturamadığım için telefonu kendi etrafında döndürüp duruyordum. Sürekli kıpırdanmama rağmen Sonat o kadar derin uyuyordu ki kolay kolay uyanacak gibi durmuyordu. Kış uykusuna yatmış bir ayının yumuşaklığına, sıcaklığına, derin uykusuna sahipti.

Ya düşünmeye devam edecek ya da bir şeyler yapacaktım, ben de bir plan oluşturmaya karar verdim. Şüpheye düşüldüğünde yapılacak en iyi şey neydi? İnternete başvurmak. Ben de tam olarak bunu yapacaktım. Telefonu açarak *Google*'a girdim. Gerçekten bir cevap alabilecek olsam şunu sorardım: "Âşık mıyım, aşktan mı korkuyorum yoksa hepten kafayı mı yedim?" Bir yandan da "notlarım" uygulamasında yeni bir dosya oluşturdum.

Başlığı atarak aşırı detaylı, Nobel ödülüne aday gösterilmeye değer bilimsel makalemi yazmaya başladım.

Sonat'ı Gerçekten Seviyor Muyum?

Eser sahibi: Amigo kız kaptanı ve duygularını anlamaya çalışan bahtsız aşk hayatlı Tamay.

Konsept: Muhtemelen âşık olmayan ama hislerini çözümleyemeyenlere özel bilimsel bir araştırma.

1) Onun yanında geriliyor muyum?

Parmaklarımı düşünceli bir şekilde klavyenin üzerinde gezdiriyordum. Başlamak için iyi bir yerdi. Sonuçta onun yanındayken aniden geriliyorsam bu bir şey ifade edebilirdi, değil mi?

Son birkaç günü düşündüm. Sonat'ı her gördüğümde, "havalı ve kontrollü amigo kızı"ndan "Tamay olmayı unutan garip bir rakun"a dönüşüyordum. Bu benim için hiç normal değildi. Onun fazla yaklaşması eskiden bana hiçbir şey hissettirmezken şimdi kalbimi hızlandırıyordu. O sinir bozucu derecede çekici gülüşünü duyduğum her an beynim hata veriyor, yüzüm kızarıyor ve vücudum üzerindeki tüm kontrolümü kaybetmiş gibi hissediyordum.

Tamam. Yani... Onun yanındayken biraz geriliyordum. Kabul.

2) Durup dururken onun hakkında düşünüyor muyum?

Onu düşünüyor muyum? Kendime alayla güldüm. Zihnimin içinde yer etmiş falan değildi. Zihnimin ta kendisiydi. Gün geçtikçe biraz daha "normal olmayan seviyelere" gelmeye başladığım aşikârdı. Paniklemeye başlıyordum. Durup dururken bunları düşündüğüm için yazmaya başlamadım mı sanki?

3) Onu başka biriyle hayal edince kıskanıyor muyum?

Bu gerçekten acımasızdı. Bunu düşünmeyi bile sevmiyordum, hele telefona kelimelerle dökmeyi hiç istemiyordum. Ama bilim adına dürüst olmam gerekiyordu.

Hepinizin çoktan anladığı üzere, Sonat'ın başkasıyla olduğunu sadece hayal bile etsem, düşünmek mideme bir tekme yemişim gibi hissettiriyordu. Onun başkasıyla gülüşünü, omzuna dokunuşunu, benimle yaptığı o küçük şeyleri başka biriyle yapmasını düşündüğümde midem bulanıyordu.

Bir "evet" daha. Kocaman bir "evet".

4) Onu güldürmek için özellikle çaba sarf ediyor muyum?

Onu güldürmek için en son buz patenine gitmiştim. Neşesinin yerine gelmesi için ihtiyacım bile olmayan bir burun estetiğine razı olduğuma göre, bu soruya da olumlu bir yanıt verebilirdim. Ayrıca onu güldürmek için ekstra bir çaba sarf etmiyor olsam bile onu gülerken görmeye bayılıyordum. Tebessümü tüm dünyama oksijen sağlar gibi hissettiriyordu.

Evet, bu maddeyi de onaylayalım. Durum ciddileşiyordu.

5) Duygularımı test etmek için başka biriyle çıkmayı düşünür müyüm?

Bir anlığına yazıları kaydırmayı bıraktım ve bu düşüncenin ne kadar parlak bir fikir gibi göründüğünü düşündüm. Bulunduğum durumda kesinlikle en kötü fikir değildi.

Mantık basitti: Belki Sonat hakkında kafamda bir şeyler kuruyordum. Belki onun sürekli etrafımda olmasına alışmıştım. Başka biriyle biraz flört edersem perspektif kazanır, aslında dramatize ettiğimi fark eder ve devam edebilirdim.

Tamam, Tamay, iyi düşün, diye konuştum zihnimden, listeye bakarak. *Başka biriyle konuşmak Sonat'tan hoşlanmadığın anlamına gelmez. Ama hislerini daha iyi anlamanı sağlayabilir. Ya her şeyi daha kötü hale getirirse?*

Ne kadar düşünürsem, o kadar emin olamıyordum. Bir yanım bunu yapmayı, sadece yapabileceğimi kanıtlamak istiyordu. Bu hislerin gerçekten de o kadar ciddi olmadığından emin olmak istiyordu. Ama diğer yanım beni durdurdu ve gerçeği kabul etmek zorunda kaldı: Başka biriyle flört etme düşüncesi bile ihanet gibi geliyordu. Kendime ve ona karşı dürüst olmamak gibi.

Uzun bir iç çekerek buraya hiçbir şey yazmamaya karar verdim.

6) Hakkında listeler yapıyor muyum?

Bir an donup kaldım ve bu işin ne kadar saçma bir hal aldığını fark ettim. Sonat'ın kendi sıcak kollarının arasında, geç vakitte, hislerimi anlamak için bir liste yapıyordum ve bu ironi tokat gibi yüzüme çarptı.

"Çocuğun üzerine bir ev araba yapmadığım kalmış şu hale bak," diye mırıldandım ve gözlerimi devirdim. Listeler yapmak, her etkileşimi analiz etmek, her gülüşünü ve bakışını zihnimde tekrar tekrar yaşamak... Güz'ün kitaplığının yarısını oluşturan romantik komedi karakterlerinden farkım yoktu.

Buna bir "evet" yazmaya ihtiyacım bile yoktu. Derin bir nefes alırken tüm "evet"lerin üzerime ağır bir battaniye gibi çöktüğünü hissettim.

İç çekip yüzümü ellerimle kapadım. "Ben var ya, mahvoldum," diye fısıldadım.

Sonrasında ne yapacağımı ya da ona nasıl söyleyeceğimi veya bir gün söyleyip söyleyemeyeceğimi bile bilmiyordum. Ama uykuya dalarken içimde minik bir kıpırtı filizlendi.

Bölüm 39

Alarmım çaldığı anda gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yataktan fırladım. Bugün sıradan bir gün değildi. Maç günüydü ve sahada tüm enerjimle herkesin ağzını bir karış açık bırakmaya hazırdım. Ayağım yere bastığı gibi önce telefonumu aldım ve amigo grubumuza bir mesaj yolladım.

Ben: "HERKES UYANDI MI?"

Ben: "Etrafı sallamaya hazır mıyız?"

Bir dakika bile geçmeden mesajlar akmaya başladı; emojiler, ünlem işaretleri ve şakalarla kalbim daha da hızlandı. Uzun zamandır ilk kez düşüncelerim, Sonat veya saçma duygularım etrafında dönmüyordu. Takımım için buradaydım, kalbimi sahaya koymaya hazırdım ve öyle bir gösteri sergileyecektik ki maçın sonunda herkesin zihninde yankılanacaktı.

Esnerken içimden yeni bir far paletini ilk defa açarken hissettiğim enerjiye benzer bir his geçti. Elektrik yüklü, benzeri olmayan bir heyecandı bu. Güneş henüz doğmamıştı bile ve Ankara'nın buz gibi sabah ayazı yüksek yalıtımlı duvarlarımızı bile aşıyordu. Ama bu bir sorun değildi. Enerjimle herkesi ısıtmaya hazırdım.

Çanta hazırlamaya başlayarak amigo kıyafetimi, ekstra takımımı ve yedek makyaj malzemelerimi yerleştirdim. Ardından ponponları-

mı ekledim. Bu ışıkta bile mükemmel derecede kabarık ve parıltılı olduklarından emin oldum. *Kabarıklık? Tamam. Işıltı? Tamam. Fethedilmeye hazır olun.*

Oyalanmadan saçlarımı yapmaya koyuldum. Düz, simsiyah saçlarımı soğuk havaya dayanabilmesi için düzleştiriciyle üstünden geçtikten sonra iki küçük, lila rengi kurdeleyi iki tarafa yerleştirdim. Sonrasında öyle bir sprey sıktım ki bırakın birazcık zıplamayı, olur da bugün kopmaya karar verirse kıyamete bile dayanırdı.

Sıra makyaja geldiğinde ışıltılı göz farım ve düşman takımı orta yerinden yaracak kadar keskin eyelinerım yüzümde yerini aldı. Yanaklarımda biraz sim ve dudaklarımda hafif bir parlatıcıyla tam anlamıyla gösteriyi çalmaya hazır bir amigo kız gibi görünüyordum.

Güneşte duran Edward Cullen* ile yarışır haldeydim.

Sonunda mor eşofman takımımı giydim, başlığı soğuktan korunmak için kaldırdım. Aynaya bakarken içimden bir heyecan dalgası geçti. Bugün bizim günümüz ve her anına hazırım.

Kampus girişine vardığımda enerji çoktan yükselmişti. Tüm takımım, bizi götürmesi için ayarladığım otobüsün yanında toplanmıştı. Eşofmanlar içinde, çantalar omuzlarda, kıpırdanarak soğuğa karşı direniyor ve heyecandan yerlerinde duramıyorlardı. Onlara katıldığım gibi kahkahalar ve sarılmalarla otobüse doluştuk. Ben en son binerek tüm kızların moralinin yüksek olduğundan ve hiçbir şeyin eksik kalmadığından emin oldum. En sonunda Lina'nın yanına, şoförün tam arkasındaki koltuğa yerleştim.

Otobüs çalıştı. Telefonuma göz attığımda Sonat'tan bir mesaj geldiğini fark ettim.

Sonat: "Günaydın, Ateş Tanesi."

Sonat: "Sahada bizi sönük bırakmaya hazır mısınız?"

Ben: "Fazlasıyla."

* Stephenie Meyer'in *Alacakaranlık* adlı roman serisindeki vampir karakter. -ed.n.

Sonat: "Heyecanlı mısın?"

Tabii ki heyecanlıydım ama bunu pek belli etmemeye çalıştım.

Ben: "Alışık olmadığım bir şey değil."

Sonat: "Tam da beklediğim cevaptı. Sahada görüşürüz?"

Ben: "Dikkatini dağıtmak için orada olacağım."

Sonat: "Karşılığında seni izleyeceksem maçı kaybetmeye hazırım."

Mesajını görünce gözlerimi devirip gülümsedim. Daha fazla ona odaklanmamak için telefonu kapatarak heyecanla sohbet eden takımıma katıldım.

Otobüsümüz basketbol arenasının önüne geldiğinde büyük ve canlı bir binayla karşılaştık. Spor Bakanlığı'nın bayrakları girişte gururla dalgalanıyordu. Otobüsten inerken çoktan içeride toplanan kalabalığın uğultusunu duyabiliyorduk. Hemen yaka kartı olan bir hanımefendi yanımıza gelerek bizi karşıladı ve amigo kızlar için ayrılan özel alana götürdü.

İçeri adım attığımız anda sıcak bir hava dalgası ve o tanıdık kauçuk paspas, hafif ter ve parfüm kokusu karışımı yüzümüze vurdu. Soyunma odası tam da ihtiyacımız olan büyüklüğe sahipti ve yarım saat içerisinde savaş alanına döndü.

Masanın üzerinde her türlü malzeme yığılmıştı. Su şişeleri, yedek tokalar, makyaj çantaları ve nereden çıktığı belli olmayan sayısız kurdele... Biri taze atıştırmalıklar bile getirmişti. Dilimlenmiş portakallar, granola barlar, yaklaşık on beş adet muz ve her tatta spor içeceği şişeleri...

"Bunları kim getirdi?" diye sordum hızla hazırlanmaya çalışan kızlara sesimi duyurmaya çalışırken.

Eylül elini kaldırdı. "Heyecandan kahvaltı yapamayanlar olabilir diye düşündüm."

Fazlasıyla iyi bir tahmindi çünkü kendimi o muzlara atmamak için zor duruyordum. "Çok iyi düşünmüşsün Eylül, teşekkür ederiz," derken usulca muzlardan birini aldım. *Kıtlıktan çıkmış gibi görünmemeliyim,* diye düşünürken ağır ağır muzu soydum ve saniyeler içinde mideme indirdim.

Saat ilerlerken ve dışarıdaki sesler daha da yükselirken bir çember oluşturduk. Kollarımız birbirimizin omuzlarına dolanmış halde nefeslerimiz karışırken gözlerimizi kapattık ve hep beraber derin bir nefes aldık.

Bu, bizim takımın alışkanlık haline getirdiği bir ritüeldi. Ben çömezken öğrenmiş, kaptanken devam ettirmiştim. Sahneye adım atmadan önceki son sakin anımızda insanı iyi hissettiriyordu.

"Hadi bakalım kızlar!" dedim güçlü ve gurur dolu bir sesle. "Onlara Zirve Ötesi'nin amigo kız takımının kim olduğunu gösterelim!"

Çemberi bir tezahüratla ve alkışlarla bozarak kabarık ponponlarımızı aldık ve sahaya doğru yürüyüşe geçtik. Salondan çıkıp arenaya açılan koridora adım atarken adrenalin tüm vücudumda yükseliyordu. Kalabalığın yanında kendi kalp atışlarımı ve kulağımdaki çınlamayı da duyabiliyordum.

Sesler daha da gürleşirken seyirciyi gaza getirmek için açılan müziğin ritmi duvarlardan yankılanıyordu. Bekleme alanına yaklaştıkça odağım yalnızca kusursuz olmaya kilitlendi.

Ancak o sırada bizim bekleme alanımızla karşı takımın basketbolcularınm bizimle aynı yerde olduğunu öğrendim. *Aman ne güzel.*

Bölüm 40

Adrenalin damarlarımda patlak bir balon gibi sönüverdi. Skorbordda bir sorun vardı ve halledilene kadar (yaklaşık yarım saat süreceğini söylediler) burada beklememiz gerekiyordu. Az önceki keyifli kahkahaların hepsi homurdanmalara dönüşmüştü.

"Cidden mi?" Lina söylenerek ponponlarını sinirle çevirdi. "Bu kadar uzun sürecek ne tür bir teknik sorun olabilir ki?"

"Skorbord bozulmuş ve muhtemelen buna hazırlıklı değillerdi," diyerek omuz silktim. Kızları olumsuz etkilememek için sinirlerimi kontrol etmeye çalışıyordum. Ancak en sevmediğim olaylardan birisi, çok heves ettiğim bir şeye son bir adımım kalmışken ona ulaşamamak, istediğim şeye "çok yakın" olduğumu hissederken beklemek zorunda kalmaktı.

Hem bizim hem de sporcuların susuz kalmaması için meyve sularıyla dolu kasalar getirdiler. Bu onların dilinde bir özür dileme şekliydi sanırım. Midemdeki hafif kaygıyı görmezden gelmeye çalışarak bir bardak portakal suyu aldım.

Odada yürüyüp dönerken telefonumu çıkardım. Sonat'ın nerede olduğunu bilmiyordum ama bugün onun da ilk maçıydı. Eğer onları da bekletiyorlarsa, ki mantıken öyle olması gerekiyordu, onun da sinirleri bozuk olmalıydı.

Ben: "Dişçi randevusu travması geçiriyorum."

Ben: "Orada da böyle bekletiyorlar hep."

Ben: "Hoş değil."

Ben: "Siz neredesiniz?"

Sonat: "Bizi rasgele bir soyunma odasına tıktılar."

Sonat: "Sanırım diğer sporculardan uzak tutmaya çalışıyorlar."

Ben: "Yaşlandım."

Ben: "Biz diğer takımla aynı yerdeyiz."

Ben: "Hoş bir kalabalık değil."

Sonat: "Sabırlı ol, Ateş Tanesi."

Sonat: "Şu anda muhtemelen odada volta atıyorsundur."

Sonat: "Birazdan sahada görüşeceğiz."

Sonat: "Ortalığı nasıl sallayacağını düşün ve enerjik kal."

Odada hızlı adımlarla dönmeyi bıraktım. Beni ne kadar da iyi tanıyordu. Bir kere daha, Sonat'ın yarattığı gülümsemeyle telefonu belime sıkıştırdım.

"Eh, madem buraya tıkıldık," dedim kızlara dönerek. "Bari esnemeye başlayalım."

Kızlar başlarıyla onaylayarak hemen ayaklandılar ve ponponlarını bırakıp bana katıldılar. Yavaş yavaş hafif esneme hareketleri yaparak rahatlamaya çalışıyordum ki rakip basketbol takımından bir oyuncunun bize doğru yaklaştığını fark ettim. Eli cebinde, rahat bir

tavır ve yüzünde özgüvenli bir gülümsemeyle yanımıza doğru geliyordu. Uzun boylu, geniş omuzluydu ve "o" bakışa sahipti; çoğu oyuncuda olan o kendinden emin bakışlar. Bana birkaç adım kala durup gülümsemesini genişletti.

"Sizin takımı sosyal medyada çok görüyordum," dedi bakışlarını üzerime sabitleyerek. "Ünlü takımla tanışmak bugüne kısmetmiş."

Biraz hazırlıksız yakalanarak gülümsedim. "Teşekkür ederiz," diyerek ona dostça bir bakış attım. Dünkü liste aklıma girmişti işte. Bu çocuk da resmen üstüne gelmişti. *Armut piş, ağzıma düş.* Yoksa, *iti an çomağı hazırla,* mı demeliydim?

"Ben Burak," dedi elini uzatarak.

"Tamay," dedim elini yakalayıp. Eli sıcaktı ve bakışları olması gerekenden biraz daha uzun süre üzerimde kaldı. Bakışlarında hafif bir oyunbazlık vardı ve kendimi dün geceki listemi düşünürken buldum.

"Tamay," diye tekrarladı. "Daha önce hiç duymamıştım. Anlamı ne?"

"Tam ay."

Sanki ismi iyice aklına kazımak ister gibi, "Ne zamandır amigo takımının kaptanlığını yapıyorsun Tamay?" diye sordu.

Dikkatinden hoşlanmıştım ve biraz gülerek cevap verdim. "Gecikmeler ve aksaklıklarla başa çıkacak kadar uzun süredir," dedim o işini bilen kaptan enerjimi göstererek.

Gülerek başıyla onayladı. "Yani tüm ekibin öyle mi bilmiyorum ama senin sahada bayağı iyi olduğunu biliyorum. Sıra size geldiğinde oyuna odaklanmamız zor olabilir."

"Merak etme," dedim kaşımı kaldırarak. "Amacımız tam olarak bu."

Burak dünyalar kadar vakti varmış gibi duvara yaslanarak hafifçe göz kırptı. "Görevinde şimdiden başarılısın."

Gözlerimi devirdim ama gülümsemekten kendimi alamadım. Hafif bir flörtleşmenin ve eğlencenin tadını çıkarmak güzeldi, özellikle elimizde ekstra zaman varken. O sırada kollarımı yukarı esneterek ısınma hareketlerime devam ettim ve sohbeti sürdürdüm.

"Her zaman ilk adımı atan sen misindir, yoksa ben mi özelim?" diye sordum kaşımı kaldırarak. Cevabı çoktan biliyordum. Erkekler "sen başkasın" , "sen özelsin" , "sen diğer kızlar gibi değilsin" demek için asla gecikmezlerdi. Bunların işe yaradığını kim söylemişti, merak ediyordum doğrusu. Çünkü hangi arkadaşımla konuşursam konuşayım hiçbir kız, tanışma aşamasında bu cümlelere inanmıyordu.

Başını hafif yana eğdi. "Sanırım sen özelsin. Amigo kız dolu bir salonda beklemek her gün karşılaştığım bir şey değil. Özellikle de hayranı olduğum bir takımla tanışmamak yazık olurdu."

"Güzel cevap," dedim alaycı bir gülümsemeyle. "Ne kadar düşündün?"

Burak yakalandığını fark ederek utangaç bir şekilde gülümsedi ve ben de onu tongaya düşürmenin keyfiyle sırıtmaya başladım. Tam bu küçük deneyin işe yaradığını düşünmeye başlamışken alışık olduğum bir varlığın yakınlaştığını hissettim. Göz ucuyla kapıya baktım ve orada, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ifadesi okunamayan bir halde duran Sonat'ı gördüm. Kıpırdamadı, tek kelime etmedi. Sadece orada duruyordu ve bakışları bir ok gibi üzerime saplanmıştı.

Az önce hissettiğim sıcaklık kaybolurken yerini midemi burkan bir gerginlik aldı. Burak ile olan sohbetim birden suç işliyormuşum gibi hissettirmeye başladı. Kendimi tedirgin hissettim. Kalbim, Sonat'ın güvenini sarstığım hissiyle hızlanmaya başladı. İşte şimdi İklim'in anksiyete ataklarının nasıl hissettirdiğini anlayabiliyordum.

Burak muhtemelen flörtöz veya esprili bir şey söylüyordu ama söylediklerini zar zor duyuyordum. Dikkatim tamamen Sonat'ın üzerindeydi. İfadesi hafifçe değişmiş, çenesi sıkılmış, gözleri gölgelenmişti. Sinirli miydi? Kıskanmış mıydı? Her neyse bu bakışlar beni yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettirdi. Oysa bu, hislerimden emin olmak için yaptığım bir denemeydi yalnızca.

Gergin bir tebessümle Burak'a döndüm. "Tanıştığımıza memnun oldum ama gitmem gerekiyor," diyerek ondan izin istedim ve ne kadar gergin hissetsem de Sonat'a doğru sakin bir şekilde yürümeyi başardım. Onun bakışları da hâlâ üzerimdeydi. Ne yaptığımın far-

kındaydım ve bu yanlış bir şey değildi. Endişe etmeme gerek yoktu. Onun diğer kızlarla mesajlaşmasından daha zararlı değildi.

Sonat'ın gözlerinde bir damla bile eğlence kalmamıştı. Yanına vardığımda ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken kelimeler dilimden dökülmüyordu. O da konuşmaya başlamayınca her şeyin ne kadar karmaşık hale geldiğinin farkına vardım.

Gülümsedim. "Selam," dedim nazik bir ses tonuyla.

"Yeni bir arkadaş edinmiş gibisin," dedi göz ucuyla Burak'a bakarak. Pekâlâ, kıskanmıştı. En azından bu konuya açıklık getirmiştik.

Yutkunurken boynumda hafif bir kızarıklık hissettim. "Sonuçta vaktimiz vardı. Biraz sohbet edip zaman geçireyim dedim."

Yüzünde hâlâ bir tebessüm kırıntısı yoktu. Onu hiç bu denli ciddi görmemiştim. "Güzel bir vakit geçirme yöntemiymiş."

Kollarımı çaprazlayarak kendimi inandırdığım davanın arkasında görünmeye çalıştım. "Sadece zararsız bir sohbet Sonat. Bunda büyütülecek ne var?"

Gözleri benimkileri tararken bir an için bunu önemsemeyip gülerek eski haline döneceğini sandım. Gülmedi. Hiçbir şey söylemediğinde gözlerimi devirerek, "Madem buradasın, ısınmama yardımcı olabilirsin," dedim ve bir bacağımı ayak bileğimden kaldırıp omzuna yasladım.

Bacağımı esnetirken ifadesinin biraz olsun değişmesini umut etmiştim ancak yanılmıştım. Yine de kızgın olmasına rağmen ısınmama yardım ederken kılını bile kıpırdatmadı. Geri çekilmedi ve ona yaslanarak esnememe izin verdi. "Zararsız bir sohbetten fazlası gibi görünüyordu."

"Sana gelen mesajlardan fazlası değildi."

"Burada konu bizimle konuşulması değil, biliyorsun değil mi? Konu yanıt verip vermemek."

Derin bir iç çekerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Yüzündeki kırılmış ifade normalde inşa ettiğim ve dik tutmaya özen gösterdiğim tüm duvarları yıkıp geçtiği için kelimeler birbirini bulamıyordu. Normalde haklı olduğuma emin olurdum. Tartışacaksam tartışır, kazanana kadar durmazdım ama

şimdi bunu yapamıyordum. Karşımdaki kişinin, Sonat'ın, duygularını incitmek istemiyordum.

"En azından böyle bir şeye kalkışmadan önce benimle konuşmanı isterdim. Ben seninle konuşmuştum."

"Kıskandın mı?" diye sordum sanki bu bariz değilmiş gibi.

Bana bir süre baktı. "Daha ziyade hayal kırıklığına uğradım," dedi ve bunun üzerine başını iki yana sallayarak gözlerini kaçırdı. "Ama aptalca bir sebepten. Sen yanlış bir şey yapmadın. Yalnızca ben yanlış bir beklentiye girdim."

Sözlerindeki yoğunlukla bir anda şaşkınlıkla donup kaldım. "Sonat," dedim bu sefer daha yumuşak konuşarak. "Konu o değil."

"Konu *hiçbir şey* değil," dedi ve nazikçe bağladığı kollarını açarak beni hafifçe kendinden uzaklaştırdı. "İzninle." Centilmen davranışlarından biraz olsun eksik kalmıyordu. "Sohbete devam etmek istiyor olabilirsin. Ben engel olmayayım."

Elimi uzatarak hafifçe koluna dokundum. "Burada konuşmak istediğim tek kişi sensin. Yalnızca hislerimi anlamaya çalışıyordum."

Başıyla onayladı. "Anlayabildin mi?"

Evet. Hayır. Bilmiyorum.

"Sanırım cevabın hayır," dedi dudaklarını birbirine bastırarak. Ben biraz daha sessiz kaldığımda zoraki bir gülümsemeyle, "Maçta başarılar," diyerek tamamen benden koptu ve geri çekildi.

Arkasını dönüp uzaklaşırken göğsümde garip bir boşluk, sessiz bir sızı hissettim. Bana hislerimin ne kadar karmaşık olduğunu hatırlatan bir acıydı kalbimdeki. Her şeyi mahvettiğimi düşünürken aklımda tek bir soru vardı.

İşler nasıl bu noktaya geldi?

Bölüm 41

Her koltuğun dolduğu saha, kalabalığın enerjisiyle neredeyse kanlı canlıydı. Mırıltılar ve heyecanlı nidalarla insanların maç için duydukları heyecan hissediliyordu. Üstelik bu, sezonun önemli maçlarından biri bile değildi. İnsanlar tribünlerden taşıyor, telefonlarını çıkarıp ellerini sallıyor, yüksek sesli müzik stadı sarsıyordu. Işıklar kararda ve sahneyi bir spot ışığı aydınlattı. Bunun ne demek olduğunu hepimiz biliyorduk. Bu, herkesin beklediği basketbol takımlarının sahaya çıkacağı andı.

Spikerin hoparlörlerden yankılanan sesi kalabalığı daha da coşturdu. "Ve şimdi bugünkü maçın yıldızlarını alkışlayalım!"

Oyuncular birer birer sahaya çıkarken ellerini sallayıp yumruklarını havaya kaldırarak kalabalığın enerjisini harlıyorlardı. Gözlerim onu arayıp sonunda buldu. Sonat. En son o çıktı. Tamamen odaklanmış, çenesini sıkmış, gözlüksüz gözleri kısılmış ve bütün bedeniyle güçlü, atletik bir kararlılık yayıyordu. Bu tavırları kalbimin hızlanmasına neden oluyordu. Başka yöne bakmaya, etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştım ama gözlerim âdeta mıknatıs gibi ona çekiliyor, her hareketini dikkatle izliyordu.

Ama sadece spor salonundaki ışıkların altında daha yakışıklı, uzun boylu, karizmatik, kaslı, çekici, tatlı görünüyor diye eriyip gitmeye niyetim yoktu. Benim de yapmam gereken bir iş vardı. Oyuncular yerlerini alırken kalabalık bir sonraki büyük çıkış için sabırsızlanıyordu: Amigo kızların çıkışı.

Salonun duvarındaki aynaya bir bakış attım. Siyah saçlarım mükemmel düzlükteydi. Makyajım kusursuz, üniformam tam da "gözlerini üzerimden alamayacaksın" ışıltısıyla parlıyordu.

"Hadi bakalım kızlar!" dedim. "Ortalığı ayağa kaldıralım!" Sesim özgüvenle doluydu.

Sahaya adım attığımız anda her adımımızın senkronize olduğunu, tribünlerdeki tüm gözlerin bize döndüğünü hissedebiliyordum. Kalbimde küçük bir sızı olsa da odaklanmam gerektiğini biliyordum. Yalnızca performansla ilgilenmeli, diğer tüm hisleri gömmeliydim. Müziğimiz başlarken bütün saha bizi hedef alan ışıklar, parıltı ve enerjiyle dolup taşmaya başladı.

Son zamanlarda popüler olan bir şarkı seçeceğimizi düşündüklerine emindim. Sosyal medyada viral olmuş bir parça veya son çıkan K-Pop şarkılarından biri... Ama hayır. Benim biraz daha farklı bir planım vardı ve eskilerin efsanelerine ihanet edemezdim.

Bu nedenle Britney Spears'tan efsanevi *Gimme More* şarkısı çalmaya başladığı anda yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

Rutinimiz başladığı andan itibaren keskin ve güçlüydü. Yüksek tekmeler, dönüşler ve her birimizin defalarca çalıştığı, neredeyse ikinci doğamız haline gelmiş hareketlerle tam da istediğim, hayal ettiğim gibiydi. Bedenim adrenalinle çalışıyor, her müzik vuruşu kalp atışlarımla uyum sağlıyordu. Kalabalığın dikkatini böyle bir şekilde çekmenin o birkaç dakika boyunca herkesin gözlerinin sizde olduğunu bilmenin verdiği bir elektrik vardı. Stadyumdaki her bir kişinin enerjisini hissedebiliyordum. Ve bu bana inanılmaz bir keyif veriyordu.

Müzik hızlandıkça ben de her hareketime tüm enerjimi verdim. Soluma bir bakış attığımda, Alara'nın bir olimpik jimnastikçiyi kıskandıracak bir ustalıkla takla attığını gördüm. Sağımda Nisa hareketlerini saçındaki ateş kırmızısı çizgilerle uyumlu bir vahşilikle yapıyordu. Ben de tam merkezde saçımı sahneye çıkmış bir sanatçı gibi savurarak her vuruşu azimle ve terle kazandığım bir özgüvenle gerçekleştiriyordum.

Seyircilerin büyümüş bakışlarını görünce gülümsemekten kendimi alamadım.

Rutinin sonuna yaklaştığımızda oyuncuların durduğu alana doğru bir bakış attım. Sonat gözlerini bana dikmiş, yoğun ve sarsılmaz bir bakışla beni izliyordu. Sanki bana meydan okuyor gibiydi ya da belki ben bakışlarını yanlış okuyordum, belki de sadece orada olduğunu, beni izlediğini hatırlatıyordu. Bakışlarındaki parıltı az önce yaşananlardan duyduğu hayal kırıklığı mıydı yoksa bana olan inancı mı? Hangisi olduğunu çözemesem de o bakışlar bende göz ardı edemediğim bir heyecan dalgası yarattı. Duygularımı hemen bastırarak saçımı soğukkanlı bir özgüven gösterisi enerjisiyle savurdum. *Sakin kal Tamay, kontrol sende.*

Bir dakikalık performansımızı senkronize bir tezahüratla bitirdik. Tükenen nefesimi hızla geri alarak ayakta kalmaya çalıştım. Stadyum çığlık atarken final pozumuzu bozmamaya dikkat ettik. Haz her yanımı dolduran bir gurur ve heyecan dalgası eşliğinde tüm bedenimi sardı. Bir performansı mükemmel bir şekilde sergilemek, kalabalığın beklediği her şeyi, belki de daha fazlasını onlara verdiğini bilmek gibisi yoktu.

Kızlarla sahayı diğer amigo kız takımına bırakırken heyecandan kızarmış yüzlerimizle çıktık. Bekleme alanına çekilirken su şişelerimize ve havlularımıza can havliyle sarıldık.

"Tamay, harikaydın," dedi Lina, su şişesinden bir yudum alırken gururla parlayan gözlerle.

"Harikaydık!" diye düzelttim uzun bir yudumun arasından gülümseyerek. "Hepinizin eline sağlık kızlar! Beklediğimden de iyiydik. Devre arasına kadar rahatız." Kalbim hâlâ hızlı atıyordu ve sadece performans sergilemenin getirdiği o baş döndürücü adrenalini hissediyordum.

Kızlar başlarıyla onaylayarak aralarında konuşmaya ve dinlenmeye koyuldular. Hâlâ hepimiz nefes nefeseydik ve soluklarımızın sesleri birbirine karışıyordu.

Düdük çalıp basketbol maçı resmen başladığında gözlerim Sonat'a doğru kaydı. Gözlerim yapay zekânın ele geçirdiği, kontrol edemediğim bilinçli bir robot gibi çalışıyordu. *Yani*, dedim kendi

kendime. *Kendi işine odaklansan olmaz sanki.* Ama çoktan Sonat'ı bulmuştum bile. Oyuna odaklanmış, pozisyonuna doğru koşarken tamamen soğukkanlı bir yoğunluk içindeydi.

Dikkatimi sahaya, alkışlara, tezahüratlara, Sonat dışındaki her şeye odaklamaya çalıştım. Ama işe yaramıyordu elbette. Sahada ben olmadığım sürece dikkatimi çeken tek şey Sonat'tı. O sırada oyun devam ederken Burak'ın yönüne yan bakışlar atarak bir şeylere sertçe vurmak istermiş gibi göründüğünü fark ettim.

Kahkahamı tutmak için dudaklarımı ısırdım. Yoksa... hâlâ beni mi kıskanıyordu? Yalnızca biraz flört ettim diye tepki vermeye devam ediyor olabilir miydi? Bu fikir midemi hem heyecanlandırıcı hem de ürkütücü bir şekilde dalgalandırdı. Üstelik işler daha da karışacak gibi görünüyordu çünkü Burak boşluk bulduğu zamanlarda bana gülümsemeye başlamıştı. *Yok artık*, diye düşündüm. *Kendi kendimi kandırıyorum ya da bir klişenin içine düştüm.*

Ama yanılmıyordum. Burak'ın oyunu bir anda basketboldan sıyrılıp beni etkilemeye ve Sonat'ı kızdırmaya dönmüştü. Sonat ise profesyonel bir şekilde oynamaya devam ediyordu. Kıskanmış olsa bile Burak'a yönelik hiçbir hamlede bulunmuyordu.

Yine de Sonat'ı izlemek beklediğimden çok daha etkileyici bir hale geldi. İyi olduğunu biliyordum. Yani, fazlasıyla iyiydi ama onu canlı izlemek bambaşka bir deneyimdi. Gerçek bir rekabet içindeyken o gözlüklerin altındaki Sonat'ı daha net görebiliyordum sanki. Her harekette, her sıçrayışta, her oyunda farklı bir Sonat vardı. Rakiplerinin hareketlerini onlar yapmadan tahmin ediyor, defanslarının arasından onları şaşırtacak bir kolaylıkla geçiyordu. Doruk beni dinlememişti. Bizim takım bile Sonat'ın üzerine oynuyordu ama bu Sonat'ı etkilemiyordu. Hiç konuşmadan ve kimseyi incitmeden insanların arasından süzülüyor, boy avantajını kullanarak arka arkaya basket atıyordu.

İlk çeyreğin sonunda kendimi tamamen oyuna kaptırmıştım. Gözlerimi neredeyse ayıramıyordum. Oyun hızlandıkça gerilim de arttı. Sonat Burak'ın gözlerine her baktığında önceki karşılaşmayı unutmadığını gösteren o küçük çene kasılmasını görüyordum. Bu-

rak da ara sıra bana dönüp sırıtmayı veya göz kırpmayı unutmuyordu. Biraz abartmamış mıydı? Alt tarafı iki dakika sohbet etmiştik.

Devre arasına girmek üzereyken soğukkanlılığımı zor koruyabiliyordum. Oyun berabere olmaya iyice yaklaşmıştı ve bizim takım önde kalmak için savaşırken sahadaki gerilim neredeyse gözle görülür hale gelmişti.

"Arayı kapattılar," dedi Lina aklımı okumuş gibi.

Ardından Zeynep kulağıma doğru eğilerek, "Sonat'ın bu kadar iyi oynadığına dair en ufak bir fikrim yoktu."

"Al benden de o kadar." Alara eline bir törpü almış, tırnağının kenarını düzeltiyordu.

Ben cevap veremeden oyun hızlandı. Mola verilmek üzereydi. Yalnızca birkaç saniye kalmıştı. Sonat, Burak'a yapılan bir pası keserek topu yakalayıp potaya doğru hızlı bir hamle yaptı. Seyircinin haykırışları yükselirken ses etrafımızda bir dalga gibi yükseldi. Sonat havada süzülerek topu muazzam bir güçle attı ve bu, sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. Skor tabelası öterek puanları ekledi ve bütün stadyum ayaklandı.

Sonat memnun bir ifadeyle doğrulduğunda gözleri hemen beni buldu. Dudaklarının köşesinde hafif bir sırıtış vardı. Dudaklarımı ısırarak yanaklarımın kızardığını hissettim ve ona gülümseyerek karşılık verdim. Bir yandan da ponponlarımızı sallayarak ilk yarıyı önde bitirmemizi kutluyorduk.

Sonat kendisini tebrik eden takım arkadaşlarına dönerken o küçük an bizim aramızda sır olarak kaldı. Sadece bir saniye için her şeyin kaybolduğu, sadece ikimizin o stadyumun ortasında kaldığı ve bizi bir araya getiren, adını koymaya cesaret edemediğim bir şeyin olduğu bir an.

Kızgın olsak bile birbirimizle paylaştığımız bir an.

Bölüm 42

İlk yarı bittiği için sıra bizdeydi. Seyirciler ilk yarının heyecanıyla coşmuş, Sonat'ın son atışının etkisiyle koltuklarında kıpırdanıyorlardı. O büyük andan sonra bana sunduğu bakışın içimde bıraktığı sessiz heyecan hâlâ sönmemişti. Bu neşeyle ayağa kalkıp kızları da ayaklandırdım.

"Evet, sıra ikinci performansta!" diyerek ponponlarımı havaya atıp tuttum. "Hazır hem takımımız hem de seyircimiz heyecanlıyken bunu daha da artıralım. Motivasyon her şeydir, hadi hadi!" diye bağırarak hepsini sırayla sahaya gönderdim.

Kızlar başlarını sallayarak ve ponponlarını döndürerek yüzlerinde kocaman ve kararlı bir gülümsemeyle sırayla önümden geçtiler. Benden yayılan adrenalini hissettiklerinden emindim ve bu, onları da ateşliyordu. Kendimi yenilmez gibi hissediyordum, sahaya adım atmadan önce saha çoktan benimdi sanki.

Bizimle beraber tüm stadyum bir anda ayağa kalktı, ben de tüm ilgiyi üzerimde hissetmenin verdiği o coşkunun tadını çıkardım. Verdiğimiz enerjinin tamamının seyirciye geçmesi beni memnun ediyordu. Defalarca pratik yapmamıza rağmen bazen bu kimya yakalanmazdı. Bazen ne kadar çabalarsak çabalayalım o seyirci memnun edilemezdi. Mutlu olmazlardı. Alkışlamazlardı. Ama bugün bu sahada farklı, normalden daha yüksek bir coşku vardı.

Her hareketim benim bir uzantım gibiydi. Cesur, vahşi ve enerjiktim. Sahanın ışığını her yere yansıtabilecek türden bir enerjiye

sahiptim. Hareketlerimin ritme uyduğunu hissederek Eylül ve Zeynep'e doğru ilerledim. Bir nefes alarak yere sağlam bir şekilde bastım ve önce kızların ellerine çıktım. Ardından, güçlü omuzlarına yükselirken kalabalık nefesini tutmuş bizi izliyordu.

Bir anda kendimi havada buldum. Bacaklarım ve kollarım tam bir uyum içinde dönmeye başlarken sahne ışıklarının altında âdeta parıldıyordum. Tam bir tur döndükten sonra ayaklarım yere sağlam bir şekilde indi. Son pozumda tüm vücudumla güçlü bir duruş ve gülümseme sergilerken kalabalık çılgınca alkışlamaya başladı. Seyircilerin tezahüratları stadı doldururken yüzümde kocaman bir gülümsemeyle başımı dimdik tuttum. Bu anın tadını çıkarıyordum.

Son pozumuzu aldığımızda müzik kesildi ve seyirci tezahürata başlamadan önce bir anlık sessizlik oldu. Tüm arena, alkışlar ve çığlıklarla yankılanırken duruşumu korudum. Takım arkadaşlarımın gözlerindeki gururu görebiliyordum, az önce mükemmel bir iş çıkardığımızı bilmenin getirdiği o tatmin hepimizi ele geçirmişti.

Nihayet konumumuzu bozduğumuz gibi birbirimize beşlikler çakarak ve gülerek sahadan çıktık.

Bekleme alanımıza doğru giderken Melisa beni dirseğiyle hafifçe dürttü. "Sonat'ın sana bakışlarını gördün mü? Sana öyle güzel ve gururla bakıyordu ki..."

Bu performans, takım ve en çok benim içindi ama onun izlediğini ve performansımdan etkilendiğini bilmenin hoşuma gittiğini inkâr edemezdim.

"Burası biraz sıcak mı oldu?" diye sordum suyumu biraz boynuma ve omuzlarıma serperek. Elbette bunu söylerken ortamın daha da ısınacağından tamamen habersizdim.

Bölüm 43

Takım halinde fotoğraf çekinmek için hazırlanırken bir düdük sesi duyuldu ve seyircilerin tezahüratları yeniden yükseldi. Oyuncular sahaya dönüyor, oyun devam ediyordu. Hızla eşyalarımızı toparlayıp maçı izleyebilmek için yerlerimize geri döndük ve yerleştik.

Oyuncular pozisyon alırken Burak'ın potanın yakınlarında konumlandığını, bakışlarını da bizim tarafa çevirdiğini fark ettim. Sakin ve kendinden emin görünüyordu. Tam ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum ki düdük çaldı ve oyun yeniden başladı.

Dakikalar içinde Burak hamlesini yaptı. Bir defansı ustaca geçerek topu yakaladı ve zarif bir dönüşle düzgün bir atış yaptığında top potadan süzülerek indi. Seyirci alkışlarken onun gözleri sadece bendeydi. Pozisyonuna geri dönerken bana kısa, net bir gülümseme attı ve küçük bir el sallaması ekledi ki bu hareket arkadaşlarımı kahkahalara boğdu.

"Ay bir dakika durun," dedi Lina bana muzip bir gülümsemeyle bakarak. "Tamay, karşı takımın kaptanı neden sürekli buraya, özellikle de sana bakıyor, açıklamak ister misin?"

Karşı takımın kaptanı o muymuş? Kendine güveninden anlamalıydım.

"Burada bekâr olan benim!" diye isyan etti Nisa. "Biri benimle de ilgilenebilir mi?"

Simay yerinde heyecandan zıplayarak "Yok artık," diye atıldı. "Burak seninle flört mü ediyor? Hem de sahadan mı? Bu kadar kişinin gözünün önünde mi?"

Gülerek ve ellerimi sallayarak geçiştirmeye çalıştım. "Biraz sohbet ettik sadece. Gösteriş yapıyor. Bu onun tüm basketbolcu kimliğinin bir parçasıdır kesin. Birazdan bırakır."

Ama kızların hiçbiri buna inanmıyordu. Zeynep kollarını kavuşturup yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle bana yaklaştı. "Bu halleri nerede görsem tanırım. Tam bir 'gizemli ve yakışıklı kötü çocuk' numarası yapıyor."

"Bariz bir şekilde sana kur yapıyor," diye bastırdı Alara da dalga geçercesine. "İşe yarayacakmış gibi."

Derin, dramatik bir iç çekişle gözlerini devirdi. "Gizemli kötü çocuk rutini mi?"

"Sonat'la birlikte olduğunu bilmiyor mu?" diye sordu Buket kaşlarını kaldırarak. "Sonat tam orada. Sahada. Beraber oynuyorlar."

Omuz silktim. "Belki bilmiyordur. Ya da biliyordur ama umursamıyordur. Her halükârda bu onun sorunu, benim değil."

Gören de bekleme odasında çocuğa aşkımı ilan ettiğimi sanırdı. Sakin ol Burak, biraz konuştuk, evlenmeye karar vermedik.

Buket gülerek atıldığında atkuyruğu omzunun üstünden geriye savruldu. "Orası kesin zaten. Sahanın ortasından bile sana pas atıyor."

Bu sefer söze giren kişi Eylül oldu. Konuşma tarzı diğerlerinden daha sakindi. "Sonat'a bundan bahsedecek misin? Çünkü sahada, şey... biraz gergin görünüyor."

Sonat'a göz attım. Burak'ın tam karşısında pozisyon almıştı. Bakışları oyuna odaklanmıştı ama ara sıra Burak'a doğru dönüyor ve bakışları sinirli bir hale bürünüyordu.

"Gerçekten gergin görünüyor," diye fısıldadı Nisa gülümseyerek. "Bence Sonat, Burak'ın küçük numarasını fark etti ve bu durumdan hiç de memnun değil."

"Sanmıyorum kızlar," dedim gözlerimi devirerek. "Sonat oyuna odaklanmış, çocukça işlerle uğraşacak hali yok."

"Pardon? Aynı Sonat'ı mı izliyoruz?" dedi Begüm kıkırdayarak. "Resmen Burak'a bakışlarıyla ok atıyor."

Lina bir anda bacaklarını yere vurmaya başladı ve heyecanla omuzlarımdan tuttu. "Tamay, bu iş aşk üçgeni meselesine dönecekse haber ver. Çok severim. Eğer öyleyse, patlamış mısır almam lazım."

"Doruk'u da unutmayalım..."

"Hemen atıştırmalık bulmalıyız."

"Asıl şovu maç bitince izleyeceğiz desenize!"

"Ben Sonat'ın kazanmasını istiyorum."

"E yani, hepimiz Sonat'ı tutuyoruz."

"Kızlar! Aşk üçgeni ya da dörtgeni falan yok," dedim sesimi sakin tutmaya çalışarak.

Buket kaşını kaldırdı. "Burak her sayı attığında Sonat da buraya bakıyor."

"Çünkü Burak'ın Tamay'a pas attığını fark etti."

"Aynen!" dedi Nisa heyecandan gözleri parlayarak. "Burak'a sessizce uzak durmasını söylüyor gibi. Bence çok romantik."

"Al işte Tamay, işte bu yüzden benimle daha fazla K-drama izlemelisin," dedi Lina muzip bir ifadeyle. "Bu tam bir 'kıskanç karakter gizli hislerini belli ediyor' sahnesi."

"Ama bu gizli sayılmaz. Çocuk sevgilisi."

"Yine de sessiz bir direniş."

"Romantik."

"Kesinlikle çok romantik."

Zeynep yüzünde kocaman bir sırıtışla beni dürttü. "Rakip takımın kaptanı sana ilgisini belli etmiş ve erkek arkadaşın yanında resmen kavgaya hazır bir halde bekliyor, oynadığı takımın kaptanı da sana takık... Bu tam bir romantik komedi konusu."

Melisa ciddi bir ifadeyle elini omzuma koydu. "Artık bu sadece senin meselen değil, bu bir takım meselesi haline geldi."

"Of kızlar!" diye güldüm işi şakaya vurarak. "Abartmayın lütfen."

Romantizm delisi Lina, dramatik bir iç çekişle devam etti. "Düşünsenize... Sonat gerçekten bu konuda bir şey söylese ne güzel olur. Hani gidip Burak'a geri çekilmesini falan söylese..." Elini göğsüne koyup bayılır gibi yaparak yeniden sandalyesine devrildi.

Grup topluca kahkahalara boğulduğunda ben de gülmekten kendimi alamadım. Bir yanım bu ilgiden hoşlanıyordu. Her zaman ilgiden hoşlanan biri olduğum düşünüldüğünde bu, o kadar da şaşırılacak bir durum değildi. Ama eskiden olsa Burak'ın verdiği ilgiden hoşlanırdım. Ancak şimdi içimde bir şeyleri kıpır kıpır ettiren şey Burak'tan gelen ilgi değil, Sonat'tan aldığım tepkiydi. Sonat'ın takındığı tavır içimde garip bir heyecan uyandırıyordu.

Tam o anda, Burak bir kez daha sayı yaptı ve takımın her üyesinin gözlerinin bana döndüğünü hissettim. Beklendiği gibi Burak bana baktı ve hafif bir baş hareketi yaptı. *İzlediğini biliyorum ve bu senin için*, der gibiydi. Zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim, hızlıca başka yöne baktım ama kızlar bir kahkaha tufanına daha kapıldı.

"Az önce başını mı salladı?" dedi Nisa hem eğlenmiş hem de şaşırmış bir halde.

Buket kollarını kavuşturarak bana dramatik bir bakış attı. "Peki şimdi ne yapacaksın, Mıknatıs Tamay? Burak orada senin için sayı yapıyor, Sonat ise burada bir süper kötü kahraman gibi bakıyor."

"Bu küçük aşk sarmalında bir sonraki hamlen ne olacak?"

"Tamay bu durumdan hoşlanıyor," dedi Alara gülüp dirseğiyle beni dürterek. "Tamay kabul et. Erkek arkadaşın olsa da ilgi görmek hoşuna gidiyor."

Alara'nın bu sözü içimde bir düşünce seli oluşturdu. Etrafımdaki gülüşlerin arasına karışan hisler bir anda zihnimi ele geçirdi. *Hayır, düşünmüyorum*, dedim kendi kendime. *Gideceğini düşünmüştüm ama gitmiyor. Burak ilgisini belli edince kalbim hızlanacak sanmıştım ama öyle olmadı. Aslında Burak'ı istemiyorum. Bir başkasını da istemiyorum...*

Ve düşüncelerim, kendiliğinden Sonat'a kayıverdi. *Sonat'ı istiyorum*, diye itiraf ediverdim kendi kendime. Ama hemen bir endişe belirdi içimde. *Ya o beni istemiyorsa? Ya beni sadece bir dost olarak görüyorsa?* Bu ihtimal, içimde hafif bir sızı bıraksa da ardından başka bir ses zihnimde yankılandı. *Peki... ya daha fazlası varsa? Olabilirse?* Onunla aramızda yaşanan bakışmalar, küçük anlar ve Sonat'ın o yoğun, anlam dolu bakışları gözümde canlandı.

Peki ya ben? Tam olarak ne hissediyorum? Onu elde etmek için mi bu kadar çabalıyorum, yoksa gerçekten onu mu arzuluyorum? İki duygu arasında sıkışıp kalmış gibiyim: Bir yanım Sonat'a sahip olmayı istiyor, diğer yanım ise bu isteğin gerçek bir arzu mu yoksa sadece bir hedef mi olduğunu sorguluyor.

"Tamam hanımlar, bu kadar drama yeter," dedim gülerek. Kontrolü yeniden ele almalıydım. "Hadi oyuna odaklanalım, olur mu?"

Bölüm 44

Maçın son düdüğü salonda yankılanarak oyunun bittiğini ilan etti. Skor tahtasında takımımızın kazanan puanı parlıyordu ve tribünlerdeki taraftarlarımız çığlık atarak sevinç gösterilerine başlamıştı. Herkes ayaktaydı, sevinç çığlıkları ve alkışlar dört bir yanda yankılanıyordu. Kazanmıştık.

Lina elimi kapıp zıplayarak, "Sezonun ilk maçı! Kazandık!" diye bağırdı.

Diğer kızlar da bize katıldığında gülerek ve tezahürat yaparak hep birlikte sahaya doğru oyuncuları tebrik etmek için koştuk. Kalbim gururla, heyecanla ve saklayamadığım küçük bir muziplikle çarpıyordu. Maç boyunca yaşanan her şeyden sonra ilk kiminle kutlama yapmak istediğimi biliyordum. Sonat'ı, takım arkadaşlarıyla birbirlerini tebrik ederek konuştuğu saha kenarında gördüm. Gülümsemesi samimi ve gururluydu. Olmalıydı da. Mükemmel oynamıştı.

Ama ona doğru bir adım attığımda gözümün ucuyla başka birinin bana doğru hareket ettiğini fark ettim. Burak. Bakışları üzerimdeydi ve kendinden fazlasıyla emin, sinir bozucu bir sırıtış takınmıştı. Kendi takım arkadaşlarının arasından geçerken bu maçın tamamının bu ana hazırlık gibi olduğunu düşünecek kadar kendinden emin görünüyordu.

Olduğum yerde durup onun yaklaşmasını izlerken içimde bir huzursuzluk büyümeye başladı. *Başka bir tarafa yürü. Bana doğru değil. Şu an hiç sırası değil.*

Tamam, başta ilgisi eğlenceliydi ama şu an tek bir hedefim vardı: Sonat'ı tebrik etmek. Burak'ın sırıtan yüzü, kendine olan özgüveni sadece gereksiz bir dikkat dağıtıcıydı benim için. *Paçayı nasıl kurtaracağım?*

Ama ondan kaçmak düşündüğüm kadar kolay görünmüyordu. Burak aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyordu ve ekibim hemen arkamda âdeta bir duvar gibi dizilmiş, beni Burak ile Sonat arasında sıkışmış halde bırakıyordu. Sonat'a baktım, hâlâ arkadaşlarıyla konuşuyordu ve yaklaşan durumu fark etmemişti.

Sonunda Burak yanıma ulaştı. Biraz fazla yakın durarak gözlerini benden ayırmadı, o kendine güvenli, muzip bakışlarını sürdürüyordu. Sesini alçaltarak sadece benim duyabileceğim bir şekilde konuştu. "Nasıldık Tamay? Attığım sayılar senin içindi, anlamışsındır zaten."

Zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim, içimdeki ses resmen çığlık atıyordu. *Lütfen, beni rahat bırak. Şu an istediğim bu değil.* "Tebrikler. İyi oynadınız."

Ama Burak burada beni rahat bırakmaya niyetli değildi. Başını eğerek ellerini kollarında kavuşturdu ve gülümsemesi daha da genişledi. "Hak ettiğim tebrik bu değil sanki."

"Tam olarak bu," dedim nazik davranmaya çalışarak. "Erkek arkadaşım var, Burak."

"O halde o neden burada değil? Seni tebrik etmiyor?"

"O..." derken arkamı dönüp Sonat'ı gösterecektim ki bundan vazgeçtim. Bunun yerine derin bir nefes aldım. Nezaket çabam buraya kadardı. Burak kotayı doldurmuştu. "Konu burada olup olmaması değil. Tanıştık, güzel bir sohbetti ama fazlasına gerek yok."

"Bu mu yani? Biraz flört ediyor ama karşılığını aldığında sevgili yalanının arkasına mı saklanıyorsun?"

Cevap vermek için dudaklarımı araladım. Hiç de kibar olmayan bir reddetme cümlesi ağzımdan çıkmak üzereydi ki belimde sıcak bir elin dokunuşunu hissettim. Dokunuş güçlüydü, sahipleniciydi ve tanıdıktı. Ne olduğunu anlayamadan o elin gücüyle geri çekildim ve kendimi hafifçe çevrilirken buldum. Sonra, tam karşımda belirdi.

Hâlâ belimdeki eliyle yüzünde daha önce görmediğim bir ifadeyle bana bakıyordu. Hem koruyucu hem de kararlı bir ifadesi vardı. Benimle konuşuyordu. *Artık kenarda beklemekten vazgeçtim.*

Tek bir emin hareketle beni kendine çekti, diğer eli yüzümü nazikçe kavrayarak saçlarımın arasına kaydı. Hiçbir şey söylemeden, beklemeden aradaki mesafeyi kapattı. Bir anda, dudakları dudaklarımdaydı.

Çığlık atan kalabalık, rakip oyuncular, takım arkadaşları... Dünya tamamen kayboldu. Geride sadece Sonat ve dudaklarının benimkilerle buluştuğu o baş döndürücü his kaldı. Öpücüğü güçlü, kendinden emin ve o kadar beklenmedikti ki nefes almayı unuttum. Elleriyle beni kavrayışı, beni kendine sıkı sıkı çekmesi sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Belimdeki eli daha da sıkılaşırken ayaklarımın neredeyse havalandığını hissettim. Beni daha da kendine çekti. Ellerim içgüdüsel olarak göğsüne uzandığında kalbinin hızlı atışlarını parmak uçlarımda hissediyordum. Tadı adrenalin ve zafer gibiydi, öpücüğü ise yumuşak veya tatlı değil, saf bir istekle doluydu.

Zihnimin bir köşesinde, sahada durduğumuzu, her iki takımın ve muhtemelen okulun yarısının bizi izlediğini biliyordum. Ama o anda, bunların hiçbiri umurumda değildi. Öpücüğün bitmesini, bana hissettirdiklerini bırakmak istemiyordum. Görülmek, değer verilmek, hayalini kurduğum şekilde arzulandığımı hissetmek... Bunların hepsinden emindim.

Sonunda geri çekildiğinde bakışları gözlerime kilitlendi. İfadesi yumuşarken yüzümdeki etkiyi kontrol eder gibi bir bakış attı.

Yüzünde rahatlamış ve zafer dolu bir gülümseme belirdi, başparmağıyla dudağımı hafifçe okşadı. "Durumu netleştireyim dedim," diye mırıldandı, sesi alçak ve kararlıydı. "Hâlâ şüphe eden biri varsa diye."

Kendimi toparlamam ve nefesimi düzenlemem için bir saniye gerekti. "Evet... gayet açık oldu."

Arkamızda, takım arkadaşlarımızın tepkilerini duyabiliyordum. Burak orada donmuş bir halde duruyordu, yüzünde kendine güve-

nen sırıtışın yerini tamamen şaşkınlık almıştı ki bu neredeyse beni güldürecekti. Hatta kendime hâkim olamayıp hafifçe kıkırdadım. İleride, Doruk'un da şaşkınlıkla bize baktığını görebiliyordum.

Sessizliği ilk bozan Lina oldu. Kocaman bir gülümsemeyle el çırparak yanımıza geldi. "Patlamış mısır almamız gerektiğini biliyordum."

"Patlamış mısır mı?" diye sordu Sonat şaşkın şaşkın bir bana bir Lina'ya bakarak. O sırada onun da kulaklarının kızardığını fark ettim. Zaten maç yüzünden ikimiz de kızarmış ve nefes nefeseydik. Öpücük de cabasıydı.

Kızlar etrafımızı sararken hepsinin yüzünde eğlenmiş ve mutluluk dolu ifadeler vardı.

Simay, Sonat'a göz kırparak eğildi. "Yani biz genelde maç sonrası yemeğe gideriz ama sanırım siz gelmiyorsunuz."

Sonat'ın kolu hâlâ belimdeydi. Sahnede yarattığı etkiyi umursamaz bir tavırla. "Tamay istiyorsa," diyerek bana baktı ve gülümsedi. Her zamanki Sonat gülümsemesi değildi bu. Eski samimiyeti yoktu. Kırgınlığı hâlâ oradaydı ama belli etmemeye çalışıyordu.

Bunun sezonun ilk maçı olduğunu biliyordum. Takımla gitmeliydim. Onlarla beraber kutlama yapmalıydım ama gönlümden geçen bu değildi. Bunu istemiyordum. Sonat'la baş başa kalmak ve doğru düzgün konuşabilmek istiyordum çünkü az önce yaşananlar hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Hâlâ neyin gerçek, neyin sahte olduğunu ayırt edemiyordum bile...

"Gelmek istemiyor," dedi Lina yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Aklımı mı okumuştu yoksa bu kadar belli mi ediyordum?

Başımı sertçe iki yana salladım. "Geliyorum tabii ki!" dedim Sonat'ın elinden kurtularak. "Yılın ilk yemeği. İlk maçı. Beraber kutlamamız gerekiyor."

"Ama istemiyorsun öyle değil mi?" diye sordu Nisa kollarını göğsünde bağlayarak. Suratında bilmiş bir gülümseme vardı.

"Gelmek istemiyorsan sorun değil," dedi Lina hemen.

O sırada konuşmaya katılan diğer kızlar da başlarıyla onayladılar. "Evet, gitmek istiyorsan git."

"Ama ben kaptanım," dedim kararsızlıkla. *Takımımın yanında olmalıyım.*

"Bir sonraki maçı da kazandığımızda telafi edersin."

"Yemek alt tarafı kızım, ne olacak?"

"Eve gidip dinlenin."

"Ya da daha çok yorulun, anlarsınız ya."

Kızlar hep bir ağızdan, "Nisa!" diye bağırdı, alaycı gülümsemeleri yanaklarımın daha da kızarmasına neden oldu. Bu olayı unutturmayacaklarını biliyordum ama o anda hiç umurumda değildi. Sonat'ın bu özgüveni, tereddüt etmeden adım atması beni biraz şaşırtmış ama bir o kadar da etkilemişti.

Zeynep kollarını kavuşturarak Burak'a bakıp sırıttı. "Görünüşe göre birisi tam anlamıyla susturuldu."

Burak, kendini toparlamaya çalışarak sıradan bir tavırla omuz silkti ama ifadesinde hafif bir sinir vardı. "Kimsenin kızını kapmaya niyetim yoktu."

Sonat'ın bakışları Burak'a döndü, ifadesi sakin ama kararlıydı. "O bana ait değil. Ama istemediğini söylediğinde buna saygı göstermeliydin."

Burak, bir şeyler söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirerek hafif bir baş selamıyla takıma geri döndü. Kızlarsa onu izlerken gülüşlerini bastırmaya çalışarak anlamlı bakışlar fırlattılar.

"Sanırım mesajı aldı," diye fısıldadı Derin bana bakıp sırıtarak.

"O halde yemeğe gitmiyor muyuz?" diye sordu Sonat bana dönerek.

Derin bir nefes aldım. "Gitmiyoruz. Konuşmamız gerekiyor."

Bölüm 45

Odama girdiğimizde aramızdaki tüm söylenmemiş sözlerin ağırlığını hissedebiliyordum. Yoğun ve boğucu bir sessizlik, göğsüme baskı yapıyordu. Sonat kapının yanında durdu. Gözleri tutunacak bir şey arıyormuş gibi odada dolaşıyordu. İkimiz de spor çantalarımızı odanın kenarında bırakmıştık. Sonat eve dönüş yolunda üzerine bir kapüşonlu geçirmiş, saçlarını havluyla kurutup iyice dağıtmış ve gözlüklerini takmıştı. Bense nasıl çıktıysam öyle görünüyordum. Yalnızca ponponlarımı bırakmıştım.

Kalbim deli gibi atsa da masaya yaslanıp kollarımı göğsümde bağlayarak sakin görünmeye çalıştım. "Kahve yapmamı ister misin?"

"Ben istemiyorum," dedi soğuk bir sesle. "İstersen senin için yapalım." İnanılmazdı. Bu sabah konuşan Sonat başka, beni sahanın ortasında öpen Sonat başka, bu Sonat bambaşkaydı. Ama dudaklarımda bıraktığı tadı hâlâ alabildiğimi söylemem gerekirdi. O yumuşak dudakların nasıl o kadar sert ve tutkulu öpebildiğini henüz çözememiştim.

"Peki," dedim derin bir nefes vererek. "O zaman konuşma zamanı."

"Evet," diyerek başıyla onayladı. "Sen başlamak ister misin?"

Aramızdaki rahatsız edici sessizlik uzadı da uzadı. Hatta o kadar uzadı ki beni patlama noktasına getirdi. Sonat, sanki söylemek istediği şeyleri içine hapsetmiş gibi yerinde duramıyor, bir elini saçlarından geçirip birkaç saniyede bir bana bakıyordu. Duygularının

fırtınasında kaybolmuş ve onları ifade edecek kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. İklim de anksiyete atakları geçirdiğinde böyle davranırdı. Rahat değildi ve ilk konuşan o olmayacaktı. Fazla gergindi. O halde konuşmayı benim başlatmam gerekiyordu.

Sonunda derin bir nefes aldım. "Bak, Sonat, ne olup bittiğini bilmiyorum ama... İkimizin de fark ettiği üzere konuşmamız gereken şeyler var." Cümlem yarım kaldı çünkü aslında ne söylemek istediğimi tam olarak bilmiyordum.

Başını bakışlarını yere indirerek salladı. "Evet."

"Beni neden herkesin içinde bir anda öptün?" Pekâlâ. Konuyu bu kadar hızlı ve agresif bir şekilde açmayı planlamamıştım.

Sonat da buna şaşırmıştı. "Çünkü seni bir başkasıyla görme fikrine dayanamadım. Yan yanayken simsiyah gözlerinde gördüğüm cüretkâr pırıltıyı başkasının da görmesine ve senin de bunu istiyormuş gibi davranmana dayanamadım. Yaptığım şeyin tartışmaya açık olduğunun farkındayım ama dediğim gibi, dayanamadım."

"Dayanamadın mı?" Sesim istemsizce yükseldi. "Bana ne hissettiğini açıkça söylemenin yolu bu muydu? Herkesin ortasında, hiçbir şey olmamış gibi, sadece kendi hislerine göre hareket ettin."

Sonat kaşlarını çatıp bakışlarını bana dikti. "Ne hissettiğimi söylemenin bir yolu yoktu ki Tamay. Kaçtın durdun ve yakalayamadım. Sen kendini anlamaya çalışırken sana kendimi anlatamadım."

Şaşkınlık yerini öfkeye bırakıyordu. "Ben aramızdakileri anlamaya çalışırken kendimi kaybettim. Ama sen ne yaptın? Hislerini benimle paylaşmak yerine beni bir objeymişim gibi sahiplendin. Öylece, herkesin önünde!"

Bir adım attı, yüzündeki sert ifadeyle sesini yükseltti. "Biliyorum. Ama bunu yapmamın sebebi bu değildi. Belki de başka türlü dikkatini çekemezdim. İçgüdülerim bir anda zihnimde dönen tüm düşünceleri susturdu ve yapmak istediğim tek şey seni kucaklayıp götürmekti. Bunu yapamadığım için seni öptüm."

Ne diyeceğimi bilemeden öylece kaldım. "Bu konuşmayı daha önce yapmalıydık."

"Ama yapamadık."

"Neden peki Sonat? Hep bir adım geride durduğun için olabilir mi?"

Sonat bir an sustu, sonra yüzündeki öfke yerini çaresizliğe bıraktı. "Konuşulmaz olduğun için Tamay. Lütfen dur, bir düşün. Sence sana gelsem beni dinleyecek miydin? Dinlesen bile kendi hislerin hakkında dürüst olacak mıydın? Şu mesaj kutum konusunda bile benimle konuşmadın. Hiçbiri umurumda değildi. Asla olmadı. Bunun bir tartışma bile olmaması gerekirdi ama konuşmak isteyen ben, arkanı dönüp çekip giden sendin."

"Çünkü seninle konuşmaya çalıştığımda... Seni kaybetmekten korktum. Her şeyin başında yakın arkadaşımın kardeşi, sonra da yakın arkadaşımdın. İkimiz arasındaki bu şey iyi gitmezse olacaklardan korktum. En çok da karşılık bulamayacağımdan korktum."

Bu itiraf onu sersemletti. "Sana bunu düşündüren neydi peki Tamay? Her zaman yanında olduğumu, sana karşı tamamen şeffaf davrandığımı hissettiremedim mi? Bana güvenebileceğini?" Derin bir nefes alarak başını iki yana salladı. "Sana bir türlü ulaşamadım. Bunu biliyorum. Ne yaparsam yapayım, hep bir bariyer vardı. Ve sen... O kadar mükemmelsin ki benim gibi birine hayatında yer yokmuş gibi hissediyordum."

Bu sözler beni derin bir şekilde etkilese de hemen tepki vermedim. "Gayet de ulaşabilirdin. Bariyerlerim olduğunu kabul ediyorum ama *sana karşı* yoktu. Şansın olmasına rağmen bana gelip en ufak bir açıklamada bile bulunmamak senin tercihindi. Hiçbir fikrim olmayan bir konuda nasıl konuşabilirdim ki?"

"Hiçbir fikrin olmayan bir konu demek, emin misin?"

Hızla başımı sallayarak onayladım. "Fazlasıyla."

Sonat bir adım atarak yaklaştı ve belli belirsiz gülümsedi. "Haklısın," dedi yavaşça. "Hiçbir fikrin yoktu. Senin en sevdiğin kahveyi nasıl içtiğini ezberlediğimden habersizdin. Günlük rutinlerinin her bir ayrıntısına hâkim olmamı fark etmedin. Sırf sana biraz daha yakın olabilmek için basketbol takımına girdiğimde, zaten dolu bir kadroda yer bulabilmek için antrenörle saatlerce tartıştığım aklının ucundan bile geçmedi. O arabanın camlarının filmli olduğu-

nu da gayet iyi biliyordum, Tamay. Sana her bakışımda beni fark edebilmeni umuyordum. Regl olduğunda, yüzündeki küçücük bir huzursuzluk işareti bile benim için zihnimde çalan sirenlere, gözlerimin önünde kıpkırmızı yanıp sönen alarmlara dönüşüyordu. O an senin için her şeyi yapmaya hazırdım. Her zaman hazır oldum," derken bir adım daha atarak yaklaştı.

"Sen her sabah gözümün önünden geçerken fark edilmemesi mümkün olmayan bir gülümsemeyle bakıyordum sana. Ama o gülümsemenin ardında ne olduğunu hiç düşünmedin. Günümü her defasında güzelleştirdiğini kendime itiraf ederken hissettiğim o ağırlığı bir kez olsun fark etmedin. Ve şimdi burada, bana hiçbir şey söylememişim gibi davranıyorsun."

Sonat'ın sözleri odada özgürce yankılanırken beynimde bir yere oturması zaman aldı. Ne söyledikleri ne de bakışları... hiçbir şey hazır olmadığım bir gerçeklikle yüzleşmek gibi değildi. Tamamen afallamış bir şekilde ona bakakaldım.

"Bak," diyerek devam etti. "Seni herkesin içinde öpmem yanlıştı. Ama bunun, bu şeyin doğru yolunu gerçekten bilmiyorum Tamay. Kafam seninle birlikteyken o kadar karışıyor ki nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyorum."

"Sen," diye başlasam da sesim boğazımda takılıp kaldı. Gözlerimi ondan kaçırmamak için inanılmaz bir direnç gösterdim ama yalnızca bakıyordu. Aptal gibi hissediyordum. Suçluluk hissi tüm bedenime yayılmıştı. Belki de haklıydı, hiçbir şeyi anlamamıştım ama şimdi bunu onun dilinden duymuş olsam bile nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum.

Sonat bir adım daha yaklaştı. Gözlerindeki yoğunluk biraz yumuşamıştı ama sabırsızlandığını hissedebiliyordum. "Tamay, bir şey söyle," dedi alçak bir sesle. "En azından ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Ama söyleyemedim. Aklımdan geçen her şey karmakarışıktı. Onca zamandır önüme serilen ama fark etmediğim bir dünyaya bakıyormuş gibiydim. Dilim damağım kurumuş, cümle kurma kabiliyetim kaybolmuştu.

"Tamay..." dedi bu kez, daha sabırsız bir tonda. Ama ben hâlâ konuşamıyordum. Adımın bu kadar güzel olduğunu, en azından kulağa böyle hoş geldiğini bilmediğimi düşünebiliyordum yalnızca.

"Lütfen kaçma," dedi neredeyse yalvarır gibi bir sesle. "Bu sefer değil."

"Kaçmıyorum." dedim. Sonat aradaki mesafeyi kapatmaya yemin etmiş gibi bana doğru bir adım daha attı.

"Kaçıyorsun ve bunun ne kadar can yakıcı olduğunun farkında bile değilsin."

"Belki de hata yapıyoruz."

"Belki de yapabileceğimiz en doğru şeydir bu."

"Belki de... O kadar çok saklandın ki seni nasıl göreceğimi bilemedim," dedim. Sözlerin ağzımdan çıktıkları anda ne kadar doğru olduklarını fark ettim. "Evet, bir şeyler hissettiğini tahmin ettim ama ihtiyacım olan netliği bulamadım. Her defasında yanlış anlamaktan korktum."

Sonat ufak bir kahkaha attı ama bu acı bir kahkahaydı. "Hepsinin üstüne ben net olmak için seni öptüm. Ve yine de anlamıyorsun."

Bu cümle odayı doldurduğunda kalbim sıkıştı. O an kaçacak hiçbir yer olmadığını anladım. Sonat bir şeyleri hep dolaylı yollarla anlatmaya çalışmıştı, ben de duymak istememiştim. İstememiş değildim, hayır. *Ölesiye korkmuştum.*

"Senden bir şey istesem," dedim gözlerimi ona dikerek. "Bana gerçekten dürüst ol... Tam olarak ne istiyorsun, Sonat?"

Sonat bir an duraklasa da gözlerini kaçırmadan bana baktı. "Beni görmeni istiyorum. Gerçeği. Beni olduğum gibi görmeni, anlamanı, hissetmeni. Kendine yalan söylememeni ve kalbinden ne geçiyorsa onu dinlemeni... Sevgilin olmak istiyorum Tamay. Kolumu beline doladığımda 'sevgililik anlaşmamızın sınırlarını' aştım mı diye düşünmek istemiyorum. Senin yanında, senin yolunda yürümek istiyorum. Seninle ilgilenmek istiyorum. Seni doya doya ama hiç doymayacağımı bilerek her gün sevmek istiyorum. Daha fazlasını istemiyorum ama daha azıyla da yetinemem."

Bu sözler bir an için dünyamı yerle bir etti. Çünkü haklıydı. Aşkı hep gölgelerde aramıştım ama şimdi, tam karşımda duruyordu. Sonat karşımda duruyordu.

"Sıra sende," dedi neredeyse gülümseyerek. Az önceki öfke buhar olup uçmuş, sert sözcükler eriyip gitmişti.

"Neyin sırası?"

"Dürüst olma sırası."

Derin bir nefes alarak yutkundum.

"Söyle Tamay," dedi usulca. "Sen ne istiyorsun?"

Bir süre onun gözlerine bakmaya cesaret edemedim. Ama sonra... Dudaklarımı birbirine bastırdım, omuzlarımı geriye attım ve gözlerimi onunkilere kilitledim. O kadar çok şey anlatıyordu ki bakışları: korku, umut, sevgi, teslimiyet. Derin bir nefes aldım çünkü söyleyeceklerim hem beni hem onu değiştirecekti.

"Seni istiyorum."

"Hepsi bu mu?"

"Seni tamamen istiyorum, Sonat. Seni seviyorum," dedim sonunda, kelimeler dudaklarımdan dökülürken içimde biriken her şey serbest kalıyordu. "Aramızda geçen her şeyin gerçek olmasını istiyorum. Oyunları, rolleri, diğer her şeyi bırakmak istiyorum. Benim erkek arkadaşım olmanı, beni hiçbir zaman bırakmamanı istiyorum."

Başını iki yana sallarken derin bir nefes alıp gülümsedi. "Bu kadar zor muydu?"

O an Sonat'ın sabrının tükendiğini gördüm. Yüzünde derin bir kararlılıkla adımlarını hızlandırdı ve aramızdaki kalan azıcık mesafeyi de çabucak kapattı. Geri çekilmek istedim ama gözlerindeki o derin ve sert kararlılıkla donup kaldım.

Son bir adım attığında gözlüğünü makyaj aynama doğru fırlattı, kırılan camın sesiyle irkilsem de gözlerimi ondan ayıramadım. O anda nefesim kesildi. Elini nazik ama bir o kadar da kararlı bir hareketle belime koyarken diğer eliyle boğazımı kavradı ve beni duvara yasladı. O an tek bir kelime bile çıkmadı ağzımdan.

Ve bir anda dudaklarını benimkilerin üzerine kapadı. Öpücüğü, içinde biriken tüm öfke, özlem ve çaresizlikle doluydu. Bu önceki

gibi nazik ya da gösterişli bir öpücük değildi. Tam tersine; her şeyi ortaya koyduğu, kırgınlığını, tutkusunu ve benimle yüzleşemediği tüm hislerini saklamadan aktardığı bir öpücüktü.

İlk başta şaşkınlıkla karşılık veremedim ama sonra kendimi onun sıcaklığına bırakmaktan başka çarem kalmadı. Bir elim istemsizce ensesine yerleşirken diğer elimle boğazımı kavrayan kolunu tuttum. Bu öpücükte o kadar çok şey vardı ki: hayal kırıklığı, arzu, korku, aradaki tüm sınırları yıkan bir dürüstlük... İçimdeki tüm duvarlar yıkılmıştı. Ne öfkem kalmıştı ne de kaçacak gücüm.

Onun kollarında, onun rahat hareketlerinin ve tutkusunun ortasında kaybolmuş haldeydim. Dudakları benimkilerde gezinirken bir an bile çekinmedi, bana gerçek hislerini gösterdiği, beni tamamen ele geçirdiği bir andı. Artık aramızdaki tüm engeller yıkılmış, duvardan ördüğüm tüm savunmalar yerle bir olmuştu.

İkimiz de nefes nefese geri çekildiğimizde göz göze gelmedik. Sonat bunun yerine ellerini bacaklarımın altına kaydırdı ve tek bir hamleyle beni kucağına aldı. Bu şekilde gözlerimiz aynı hizaya gelmişti ama yine de göz göze bakmıyorduk. Sırtım, duvarın soğukluğu ve Sonat'ın öfkeli hareketleriyle ürperirken başını boynuma doğru gömdü ve nefesini zar zor toparlayarak fısıldadı. "Bunun için ne kadar uzun süredir beklediğimi bilemezsin."

Boynumu usulca öperken ona cevap verecek kelimeleri bulmak zordu.

"Benden daha uzun süredir olamaz herhalde," diyerek gülümsedim.

Duraksadı. Bakışlarını benimkilerle birleştirdi. "Daha uzun süredir Tamay. Çok daha uzun. Bir daha kaçacak mısın?"

Başımı iki yana salladım.

"Ben de seni seviyorum," dediğinde kelimelerinin etkisi tüm bedenime yayıldı çünkü bunu ilk defa duymuyordum ama ilk defa kalbimde hissediyorum. İlk defa bu sözcüklerin gerçekliğinden emindim.

"Ne kadar korksan da ne kadar kaçsan da ben buradayım. Her zaman buradaydım ve bunu fark etmeni bekliyordum."

Başka bir yol yoktu. Artık ondan kaçacak ya da saklanacak gücüm kalmamıştı. Ellerim, istemsizce omuzlarına tutunmuş, beni sıkıca sardığı kollarında nefes alıp verişlerimiz birbirine karışmıştı.

"Sözünü kestim sanırım," derken nefes nefese geri çekildi. "Hâlâ konuşmak istiyor musun?'

Gözlerine bakabilmek için başımı geriye attım ve bütün savunmasızlığımı ona açarak baktım. İçimde karmaşık duygular bir arada dolanıyordu, hem ona tamamen açılmanın getirdiği korku hem de hislerimi sonunda özgür bırakmanın rahatlığı. Bu geri dönüşü olmayan bir yoldu ama ilk kez içimdeki korkuların beni geride tutmadığını hissediyordum.

"İstediğim şey konuşmak değil."

Sonunda dudaklarımdan dökülmeyi başaran kelimeler Sonat'ı gülümsetti. Bir elini usulca saçlarımın arasına götürdü. Parmakları yavaşça saçlarımda dolaşırken gözleri benimkilerden bir an bile ayrılmadı. Beni bunca zamandır beklemiş olmanın verdiği bir kararlılıkla dudaklarını yeniden dudaklarıma doğru yaklaştırdı. "Emin misin?" diye sordu bir gözlerime, bir dudaklarıma bakarak.

Parmak uçlarımı nazikçe boynunda gezdirip dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırdım ve fısıltıyla, heyecanla titreyen ama kararlı bir sesle, "Eminim," dedim.

Bölüm 46

@eniyiversiyonun

Hiç duygusal duvarlarınızı bir kale gibi inşa ettiğinizi fark ettiniz mi? Sağlam taşlardan örülen, üzerine de "Buradan ötesi yasak!" tabelası asılanlardan. Bu duvarlar bazen hayal kırıklıklarından, bazen kırgınlıklardan, bazen de o hiç gelmeyen "doğru insan"ın eksikliğinden yükselir. Ama merak etmeyin, bu duvarlar asla yıkılmayacak kadar güçlü değiller. Yeter ki doğru sevginin ve doğru kişinin gücüne inanalım.

Sevgi, doğru şekilde sunulduğunda en inatçı duvarları bile sabırla aşar. Ama dikkat etmeliyiz ki sevgi demek her şeyin sınırsız olması demek değildir. Sevgi, sınırlarınızı aşmaya zorlamayan; tam aksine, size kendinizi güvende hissettiren bir duygudur. Hepimizin duyduğu bir klişe vardır: "Doğru kişi yanlış zamanda gelir." Hayır, doğru kişi doğru zamanda gelir ama belki de duvarlarınızın ardında olduğunuzdan o kişiyi göremiyorsunuzdur. Belki de o kişinin sevgiyle yumuşatacağı taşlar tam da sizin hazır olduğunuz anda çözülmeye başlayacaktır.

Duygusal duvarlarınızı yıkmak demek, savunmasız kalmak anlamına gelmez; aksine doğru sevgiyle bu duvarlar bir sanat eserine dönüşür. Bu eser yaşadığınız deneyimlerin size kattığı güç ve esneklikle yeniden şekillenir.

O yüzden korkmayın. Haklısınız, duygusal duvarlar bazen koruyucu olabilir ama unutmayın ki o duvarların ardında da sizi bekleyen kocaman bir dünya var. O dünyayı paylaşmak için gelen insanlara küçük bir kapı aralığı bırakmayı deneyebilirsiniz. Çünkü sevgi, bazen sadece o küçücük açıklıktan içeriye süzülen belli belirsiz bir ışık olabilir.

Bugün duvarlarınıza bir kapı açmak için cesaretiniz var mı? Ben bunu başardım. Şimdi sıra sizde. Belki de doğru sevgi, o kapının hemen ardında bekliyordur.

Gecenin derin sessizliğinde klavyemin tıkırtısı odayı dolduruyordu. Yazarken zihnimde kelimeler birbirine dolanıyor, parmaklarım onlara yetişmeye çalışıyordu. Uzun zamandır biriken duygularımı, yaşadıklarımı döktüğüm o gizli alana ulaşmak mükemmel hissettiriyordu. Üstelik gece yaşananlardan takipçilerime bahsetmesem olmazdı. Üstü kapalı olsa da.

Fakat bir sesle irkildim.

"Tamay..."

Derin bir nefes alarak hızlıca kaydetme tuşuna bastım ve panikle bilgisayarın kapağını kapattım.

Sonat, yastığına yaslanmış, gözlerini ovuşturuyordu. Dağınık saçları yüzüne düşmüş, yanaklarında yastığın izleri duruyordu. Uyku halindeydi ama bana odaklanmaya başlamıştı. Hafif kısılmış gözleriyle doğrudan bana baktı. "Ne yapıyorsun?" dedi mırıltılı bir sesle.

"Çalışıyordum," dedim hiç tereddüt etmeden.

Sonat kaşlarını kaldırırken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Çalışıyorsun. Bu saatte?" Yatağın içinde doğruldu ve kollarını kavuşturdu. "Bana doğruyu söyle, ikili bir hayatın falan mı var? Yoksa casus musun? Çok havalı olurdu."

Gözlerimi devirdim. "Çok komiksin," dedim masum görünmeye çalışarak. "Bir sonraki koreografinin detaylarını oluşturuyordum."

Gözleri bilgisayara kaydı. "O zaman bir bakabilir miyim?"

O anda bütün kanım çekildi. "Hayır!" diye çıkıştım. Gereğinden fazla şüpheli bir çıkıştı. "Henüz hazır değil."

Sonat gülerek yatağın kenarına oturdu. "Çok iyi bir yalancısın Tamay. Ama bana karşı değil. Yoksa gizli bir aşk hikâyesi mi yazıyorsun? Sakın bana benzer birini anlatıyor olmayasın..."

Sesi alaycı olsa da bakışları çok dikkatliydi. "Aşk hikâyesi yazmak benim harcım değil. Güz'e sormak lazım. Ayrıca neden uyandın? Saat gece yarısına geliyor."

Sonat omuzlarını silkti. "Senin tıkırtıların yüzünden uyandım." Ardından başını kaldırıp etrafına bakındı. "Bir dakika, gece yarısı mı? Annenler geldi mi? Evdeler mi?"

Gülümseyerek başımla onayladım. Beni ilk uyandıran onların sesi olmuştu zaten. Kapı sesini duyana kadar Sonat'la sarmaş dolaş uyuyorduk ve itiraf etmeliyim ki muazzam bir histi.

"Sence duvarlar ses geçiriyor mu?" diye fısıldadı.

"Rahat ol Sonat," dedim bilgisayar sandalyemde tam bir tur atarak. "Odama gelmezler. Ayrıca odaları da uzakta. Evin neresinde olurlarsa olsunlar normal sesimizi duymaları çok zor."

"Peki biraz daha yükselirse?" diye sordu Sonat sırıtarak.

Yanıt vermek yerine yatağa zıplayıp bir yastık kaptım ve yüzüne doğru bir tane geçirdim. "Kes şunu, yoksa yatağımı terk etmek zorunda kalırsın."

"Senin yatağında yatıyorum diye azar işitmek," dedi dramatik bir şekilde iç çekerek. "Bunu yaşayacağımı söyleseler inanmazdım."

Yatakta ona doğru emekledim ve yanında uzandım. Sırtüstü yatarken bana dönük gözlerinde hâlâ o muzır ışıltı vardı. "Rüya görüyorsun zaten. Dün olanların hiçbiri gerçek değildi."

Sonat sanki bıçaklanmış gibi kendi karnını tuttu ve kıvrandı. "Hayır! Hayır olamaz," diyerek dramatik bir şekilde debelendi. Sonra yeniden doğrularak bir anda ciddileşti ve kaşlarını çattı.

"Beni bu kadar beklettiğin için senden nefret etmem gerekir, biliyorsun değil mi?"

"Ama edemiyorsun, değil mi?"

"Edemiyorum," dedi ve gülümseyerek başını iki yana salladı. Ardından bir anlık tereddütten sonra uzandı ve ellerini yanaklarımın iki yanına koyarak beni kendine çekti. Dudaklarımız birleştiğinde yeniden o derin huzura ulaştım.

Gülerek ayrıldık ama birbirimize bakmayı bırakmadık. "Bunu daha önce yapmadığımız için çok aptalız," dedim kahkahamı bastırmaya çalışarak.

Sonat başını salladı. "Biz şimdi sevgili miyiz?"

"Bence..." dedim uzata uzata. Gözlerindeki sabırsız ifadeyi izlemek hoşuma gidiyordu. "Sevgiliyiz."

Sonat gülümsedi ama o tipik muzip gülümsemesinden daha farklı bir şeydi bu. Yumuşak, içten bir gülümsemeydi. "Bunu senin dudaklarından duyduğuma inanamıyorum," dedi. Sonra hafifçe güldü. "Bir süre alışmam gerekecek."

"Alışırsın," dedim gülümseyerek. "Sana sevgili olmayı öğretirim. Kurs gibi düşün."

"İhtiyacım olacağını sanmıyorum. Sana olan aşkım eğitimle dizginlenebilecek gibi değil."

Sonat'ın söyledikleri beni sersemletti. İkimizin de yüzünde gülümsemeler vardı ama artık odadaki hava değişmişti.

"Sonat..." dedim, cümleye nasıl başlayacağımı kestiremeden. "Beni ne zamandır seviyorsun?"

Sonat başını eğdi, hafifçe güldü ama bu, onu sıkıştıran bir soruya maruz kalmış birinin gergin gülüşüydü. Elini ensesine götürüp saçlarını biraz karıştırdıktan sonra gözlerini kaçırdı. "Tanıştığımız günden beri."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Kalbim, söylediklerinin ağırlığıyla bir anlığına ritmini kaçırdı. "Tanıştığımız günden beri mi? Ama bu imkânsız... Onca yıl boyunca hiçbir şey söylemedin mi? Hiçbir şey?" Sesim hayretle doluydu.

Sonat hafifçe omuz silkti. "Ne diyecektim? Merhaba, ben Sonat. Bu arada, aşırı havalı, ultra seksi, ulaşılmaz biri olan sana âşığım mı? Çok etkileyici bir giriş olurdu, değil mi?"

Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. "Saçmalama. Ben o kadar havalı ya da ulaşılmaz değildim."

"Öyleydin!" dedi başını şiddetle aşağı yukarı sallayarak. "Güz'ün bizi ilk tanıştırdığı günü hatırlıyorum. Siyah şortun, atkuyruğun, o kendinden emin tavırların... Tek bir kelime etmeden herkesin enerjisini ele geçirmiştin. O an, o halinle büyülenmemek mümkün değildi. Benimse yuvarlak çerçeveli gözlüklerim vardı."

"Hâlâ var," dedim gülümseyerek. Gerçi birkaç saat önce Hakk'ın rahmetine kavuşmuştu ama bu önemsiz bir detaydı.

Alayla güldü. "Ve şaşırtıcı bir şekilde sevgilim olmayı kabul ettin."

"Gözlüklerini seviyorum. Sana çok yakışıyorlar," dedim hiç tereddüt etmeden. "Ama bana bir makyaj aynası borçlusun."

"Sen de bir gözlük."

"Hedefi tutturamaman benim suçum değil!" dedim kollarımı kavuşturarak.

Sonat ise önce gözlerime sonra dudaklarıma bakarak sırıttı. "Hedefi tam on ikiden vurdum Tamay."

Sesi alçalmış, neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü. Gözleri doğrudan gözlerimdeydi. "O günden sonra, başka biriyle olmayı hiç istemedim. Denemedim mi? Denedim. Ama kimse, senin bana hissettirdiğini hissettiremedi. Her ilişkim başlamadan bitti, hiçbiri sen değildi."

O kadar içten konuşuyordu ki bir anda tüm bedenime sıcak bir his yayıldı. "Neden bu kadar bekledin?"

"Çünkü korktum. Tanıştığımız zaman sen de biliyorsun ki Güz'ün ve İklim'in arkadaşıydın. Sonra az çok bir grup olmaya başladık. Bazı şeyleri kestirmek zordu, ayrıca tanıştığımız günden beri hep ilişkilerin oluyordu. Ne zaman bir ilişki bitse adım atmadan önce beklerdim. Yani centilmeniz sonuçta ama sanırım çok bekliyordum çünkü ben adım atamadan başkasıyla flört etmeye başlıyordun. Hiçbir zaman doğru zamanı yakalayamadım. En azından kendimce. Hem zaten... Nasıl desem? Adım atmak da kolay değildi. Sonuçta sen sensin. Çok güzelsin. Sadece fiziğin değil, enerjin çok güzel. Sana hep hayran oldum sanırım. Bir hayranın idolüyle konuşması bile kolay değildir ve ben gündelik hayatımda bu heyecanı zapt etmeye çalışıyordum. Çok uzun konuştum ama bir şey daha var. Yetersiz olmaktan da çok korktum. Sana ne sunabilirdim ki? Koca bir hiç."

Onun bunca zaman boyunca kendini bu şekilde gördüğünü bilmek, beni tahmin ettiğimden fazla yaralamıştı. Elimi yavaşça onun yüzüne götürdüm ve yanaklarına dokundum. "Bunu asla düşünmemeliydin," dedim yumuşak bir sesle. "Sen yetersiz değilsin, Sonat. Hiçbir zaman olmadın."

Sonat başını iki yana salladı. "Ama öyle hissettim. İkimizi yan yan düşündüğümde sen mükemmel görünüyordun ama kendimden

emin olamıyordum. Ben de elimdekiyle yetinmeye karar verdim. Sabahları seni görmek, bir saniyeliğine bile olsa bana gülümseyişini yakalamak benim için yeterliydi."

Duyduklarıma inanamaz haldeydim. "Yıllardır bunları hissedip hiçbir şey söylemedin mi?"

"Hiçbir şey söyleyemedim," dedi dudaklarını ısırarak. "Çünkü seni tamamen kaybetme korkusu, yalnızca arkadaşın olarak tüm hayatımı sürdürme korkusundan daha kötüydü."

Onun beni ne kadar derin sevdiğini, bunu kendine bile itiraf etmekte ne kadar zorlandığını fark ettim. Uzun zamandır demişti ama bu kadar uzun olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Sessizlikte yüzüm ona daha da yaklaştı. Dudaklarımın titrediğini hissediyordum. "Sonat..." dedim ama cümlem tamamlanamadı.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için çaba sarf etmeme gerek kalmadan dudakları benimkilerle buluştu. Gözlerimi kapattığımda kendimi onun kollarında kaybolmuş halde buldum.

Bir anda geri çekilerek gözlerine baktım. "Eğer bunu daha önce bilseydim, bu kadar beklemezdim."

Sonat'ın yüzünde huzurlu bir ifade vardı. "Biliyorum," dedi. "Ama belki de doğru zamanda olması gerekiyordu."

İkimiz de hiçbir şey söylemeyince, "Ben kazandım," dedi konuyu şakaya vurarak. "İlk ben âşık oldum."

Başımı sallayarak onayladım ve ardından kendime bile itiraf etmekte zorlandığım bir şey söyledim. "Ve tek aşkım oldun."

Bölüm 47

"Ama," diyerek bir parmağımı tehditkâr bir şekilde kaldırdım ve sesimi yükselttim. "Bir daha beni gösteriş olsun diye öpersen..."

Beni boynumdan tuttuğu gibi kendine doğru çekerek bir daha öptü ve sırıttı. "Ne olur?" diye sorduğunda tehdidimin ikinci kısmı zihnimi terk edip gidiverdi.

Sessiz kalmam, hatta araba farı görmüş tavşan gibi donup kalmam Sonat'ı güldürdü. "Bu sahte sevgili fikri kimden çıkmıştı?"

"İklim'den," diyerek homurdandım. "Onun çoktan haberi var bu arada."

"Neyden?"

"Seni sevdiğimden. İlk ona anlattım."

Sonat gözlerini hızlıca açıp kapattı. Yüzünde sanki ihanete uğramış gibi bir ifade vardı. "Benden önce ona mı anlattın yani?"

"Tabii ki ona anlattım," dedim sakince. Başka ne yapacaktım ki?

"Eğer İklim biliyorsa," dedi sesli düşünerek, bir yandan da çenesini kaşıyordu. "Karza da kesin biliyordur."

"Yani?" Tek kaşımı kaldırdım. Nereye varmaya çalışıyordu?

Başını hafifçe yana yatırarak bana bir ayvayı yedik gülümsemesi sundu. "Yani beş kişilik grubumuzdan dört kişinin bu durumdan haberi var."

Ve o an sahiden de ayvayı yediğimizi anladım. Güz'ün haberi yoktu. Güz'ün sevgili olmayı geçtim, hoşlantı anlarımızdan bile haberi yoktu. Tüm bunları ona söylemek için can atıyordum ama bir

yandan da suçluluk duyuyordum. Onu konunun dışında bırakmıştım. Herkesten sonra öğrenecekti ve dışlanmış hissetmesini istemiyordum. Kırılırsa ne yapacaktım? Güz'ü kırmaktansa kafamı kırmayı tercih ederdim.

Sonat'ın gülümsemesinin ardında biraz da olsa bir tedirginlik vardı. "Öğrenince ne tepki vereceğini bilmiyorum. Ağzımıza da sıçabilir, bizim adımıza mutlu da olabilir."

"Eğer kızarsa sesimizi çıkarmayız. Çünkü haklı. Ona hiçbir şey söylemeden böyle bir işe kalkıştık ve ilerlettik. Hadi sen neyse de ben en yakın arkadaşıyım. Hislerimi anlamaya başlamadan bile önce ona söylemem gerekirdi. Her koşulda bir doğru yol bulup anlatmalıyız. Ne kadar saklamaya çalışırsak o kadar kötü olur."

"Doğru yol," dedi dudağının kenarını hafifçe ısırarak. "Bence doğru yol diye bir şey yok. Bu kaçınılmaz bir kaos, fırtına, şimşekler ve kriz olacak."

"Harika destek sağlıyorsun gerçekten," dedim sinirli ama alaycı bir tonda. "Zaten kafamda bin tane senaryo dönüyor."

Sonat, "Tamam, tamam," diyerek teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Ben senin yanındayım. Ama Güz'ün ilk tepkisini düşünmek bile biraz... ürkütücü." Ardından gözleri bir an için uzaklara daldı. Kim bilir hangi travmasını tekrar yaşıyordu. Güz çok tatlı bir insan olsa da abisine sık sık terör estirdiğine emindim. "Ya da tam tersi, hiç beklemediğimiz bir şekilde karşılayabilir. Belli olmaz ki. Güz bu sonuçta."

"Bana bırak," dedim hafifçe dizine vurarak. "Ben hallederim *sevgilim*."

Sonat bir an için şaşkın bakışlarla bana döndü. "Sevgilim mi? Bunu da ilk defa söylüyorsun. Lütfen artık adım *Sevgilim* olsun, tınısını çok sevdim," dedi hafif bir sırıtışla.

Gözlerimi devirdim. "Evet, sevgilim," dediğimde yeniden gözlerimin önünde erimesini izledim ve beklemeden devam ettim. "Şimdi odaklanabilir miyiz? Güz'ü çağırırız, oturturuz ve her şeyi anlatırız. Sonuçta birimiz en yakın arkadaşlarından biriyken diğeri abisi. Bizim mutluluğumuz onun için önemli olmalı, değil mi?"

"Gayet iyi bir plan," dedi hafif bir gülümsemeyle. "O zaman detayları yarın sabah konuşuruz. Şimdi seninle uğraşmak istiyorum."

Ve üzerime çullanarak kat kat yorganın içinde beni gıdıklamaya başladı.

Bölüm 48

Aileme yakalanma korkumuzdan sabaha kadar odadan çıkamadık. Saatlerce konuştuk, arada bir mola verdik, bir şeyler izledik ve konuşmaya devam ettik. Birkaç saatte o kadar çok şey paylaştık ki sabahın nasıl olduğunu anlamadık bile. Dizi açıp izlemeye başladığımızda birbirimize repliklerle ilgili alaycı yorumlar yapıyor, bir sahnede kahkahalarla gülerken bir diğerinde tartışmaya başlıyorduk. Derken diziden sıkılıp garip hikâyeler anlatmaya başladık. Sonat'ın anlattığı komik bir çocukluk anısı sırasında artık gözlerimden yaş gelircesine gülüyordum. Yatağın içinde, yorganın altında, dünyadan soyutlanmış gibiydik. Zaman durmuştu.

Daha sonra dizinin gereksiz dramatik bir sahnesine denk geldiğimizde, Sonat birden konuşmayı kesti. Ona baktığımda gözlerini bana diktiğini fark ettim. "Beni her zaman güldürüyorsun ama bu gece... bu gece başka bir şey var. Seninle gülerken, senin yanında huzur bulurken kendimi tamamen evimde hissettiğim tek kişi olduğunu anladım."

Bir süre sessiz kaldım çünkü söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Sonat'ın bu kadar içten olması göğsümde, midemin hemen üzerindeki bir noktayı sızlatıyordu. Sonunda başımı kaldırıp onun gözlerine baktım. "Ben de," dedim, sesim neredeyse bir fısıltı kadar alçaktı. "Ben de bu kadar huzurlu hissettiğim başka bir zaman hatırlamıyorum. Bu oda hep çok sessizdi. Sayende artık kısık sesli coşku dolu anlarla dolu."

Sonat gülümsedi ve elini uzatarak yanağıma dokundu. Parmağı, tenime hafifçe değdiğinde içimde sıcak bir dalga hissettim. "Hep böyle hissetmek istiyorum. Seni mutlu etmek için her zaman orada olmak istiyorum."

"Tamam," dedim hafifçe gülümseyerek. "Ama bunun için bir şartım var."

"Ne şartıymış?"

"Bir daha beni gıdıklamayacaksın. Çünkü karın ağrısından ölmek üzereyim," dedim sahte bir dramatiklikle.

Sonat gülerken gıdıklayacakmış gibi parmaklarını kaldırdı. Tam kaçmaya hazırlanıyordum ki beni sıkıca sarıp kollarında tutmasıyla sakinleştim. Derin bir nefes aldım ve başımı onun omzuna yasladım.

Dizi izlemeye devam ederken bir süre sonra Sonat'ın sesi daha az gelmeye başladı. Sanki cümlelerini yarım bırakıyordu. Yanına dönüp baktığımda gözlerinin kapanmak üzere olduğunu fark ettim.

"Uyuyor musun sen?" diye fısıldadım dalga geçerek.

"Hayır," dedi mırıldanır gibi. "Sadece gözlerimi dinlendiriyorum."

Tam bir dakika sonra solukları düzenli bir hal aldı ve anladım ki uykuya daldı. Gülümsedim, başımı yeniden omzuna yaslayıp onun sıcaklığına bıraktım kendimi. Her şey çok güzeldi. Kalbim hâlâ hızlı atıyordu ama bu sefer korkudan değil, mutluluktandı.

Bölüm 49

Kapının çalındığını duyduğumda gerçekle rüya arasında gidip geliyordum ama ikinci seste gözlerim anında açıldı. Sonat'ın kollarından sıyrılarak bir anda doğruldum ve neler olduğunu anlamaya çalıştım. Odam, açık unuttuğumuz gece lambasının aydınlatabileceğinden çok daha parlaktı. Sabah olmuş, güneş doğmuştu ve etraf tahammül edemeyeceğim kadar dağınıktı. Kapı bir kere daha çaldı. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Etrafıma bakındım. Yorganın altında sıcak ve huzurlu bir şekilde uyuyan Sonat'ın yüzünü gördüğümde içimdeki panik yerini daha da büyük bir paniğe bıraktı.

Kapının diğer tarafından gelen ses tekrar yükseldi. Annemdi. "Tamay? Uyandın mı?"

Aklımda hemen binlerce senaryo döndü. Eğer kapıyı açarsa, Sonat'ı burada bulursa... Hayır, ölmek için fazla genç ve güzeldim. Daha önce hiç bu kadar hızlı düşünmeye çalışmamıştım. Bir plan, bir kaçış yolu bulmalıydım ama beynim son yirmi dört saatte yaşananlar yüzünden tamamen dağınıktı.

"Tamay?" Annemin sesi daha kararlı çıkmaya başladı.

Panikle yorganı çektim ve Sonat'ın omzunu sertçe salladım. "Sonat, kalk!" diye fısıldadım ama fısıltım gerektiği kadar sessiz değildi. "Kalkman lazım! Annem burada!"

Sonat mırıldanıp yastığına daha da gömüldü. "Dur, Chewbacca'yla* kahve içiyoruz," derken sesi uykunun ağırlığıyla boğuktu.

* *Star Wars* serisinde yer alan kurgusal bir karakter. -ed.n.

"Kahve falan yok!" dedim dişlerimin arasından. Kelimeleri resmen Güz'ün okuduğu kitaplardaki alfa erkek karakterler gibi hırlayarak söylemiştim. "Annem şu an kapının arkasında ve birazdan içeri dalacak."

Sonat uyurgezer gibi yüzünü hafifçe bana çevirdi ve kaşlarını kaldırdı. "Girsin, ne olacak ki?"

"Girsin mi?" diye fısıldadım ama neredeyse çığlık atacaktım. "Sonat, burada olduğunu görürse bu ikimizin de sonu olur! Başlatma Chew'una da kahvene de! Kalk ve saklanacak bir yer bul!"

"Chew değil Chewbacca!"

Kapı yeniden vuruldu. Bu sefer daha sertti. Annemin sabrı tükeniyordu. "Tamay! Kahvaltı hazırladım. Kalkamadın mı?" Tabii ki her sabahın köründe kalktığımı ve bunu hiç aksatmadan yaptığımı biliyordu. "Sesimi duymuyor musun?"

"Ay uyandım," derken esniyormuş gibi bir ses çıkardım. Aynı anda Sonat'ın kolunu çekiştirerek yataktan kaldırmaya çalışıyorlum. "Hadi, Sonat! Gardıroba falan gir."

Sonat sonunda gözlerini iyice açtı ve esneyerek doğruldu. Saçları ıer yöne dağılmış, gözlerinde hâlâ uykunun izleri vardı. "Gardırop mu? Ciddi misin? Hangi romantik filmde gördün bunu?"

"Romantik değil, korku filmindeyiz şu an!" dedim ve onu sokabilmek için gardırobumun kapılarını açtım.

İkimiz de öylece durup gardıroba baktık.

"Tamay," dedi Sonat şaşkın şaşkın bakmaya devam ederken. "Burada çok fazla kıyafet var."

"Farkındayım," diyerek hızlıca renk cümbüşü içindeki kumaş kaosunun kapaklarını geri kapattım. Gardıroba giremiyorsa ikinci seçenek neydi?

"Gel," diyerek diz çöktüm ve yatağın altında duran kıyafet dolu kutuları ittirdim. "Buraya gir."

Sonat yine donmuştu. Bir açmaya çalıştığım yere bir de bana baktı. "Boyumun farkındasın değil mi?"

"Hay senin boyuna..." diye söylenirken kapıdan bir tıklatma sesi daha yükseldi.

"Tamay? İçeri girebilir miyim?"

"Camdan atla," dedim en sonunda. Sonat'ı kolundan yakalayarak cama sürükledim.

Sonat ise tam tersi yöne kaçmaya çalışıyordu. "Bacağım yeni iyileşti!"

"Eski ağaç evimizin tarafı burası. Yere atlamayacaksın."

"Nereye atlayacağım?"

"Özgürlüğe," derken pencereleri sonuna kadar açtım. "Bak uzak da değil tehlikeli de değil."

"Tamay."

"Bana bak," diyerek onu çenesinden yakaladım ve gözlerinin içine baktım. "Sana yeni kavuştum ve ikinci günden mezarını kazmak istemiyorum. Atla şuradan."

Sonat'ın ifadesi bir anda ciddileşti. Kaşları kararını verdiğini belli edercesine çatıldı ve endişenin gözlerinden silinip gitti. Pencere pervazına çıktığında, "Ya uzak değilmiş cidden," dedi ve bir saniye sonra yoktu.

Herhalde, diye düşündüm kendi kendime. *Onu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağımdan emin olması gerekirdi.*

Kapıya koşarak yetiştim ve yüzümde yapıştırılmış bir gülümsemeyle anneme baktım. "Anne! Günaydın! Çok erken kalkmışsın, ne güzel, harika! Ben biraz daha uyuyordum aslında..."

Annem kaşlarını çattı. "Evet, şaşırdım. Pazar günü diye beraber kahvaltı yapalım diye düşünmüştüm." Ardından gözleri yüzümde gezdi. "Sen gece elini yüzünü düzgün yıkamadın mı? Rimelin akmış gitmiş." Hemen sonrasında bakışlarının üzerime kaymasını izledim. Yüzünü buruşturarak, "Bu kıyafet ne?" dedi neredeyse iğrenircesine. "Yeni aldığın Victoria Secret pijamalarına ne oldu?"

Üzerimde. Sonat'ın. Tişörtü. Vardı.

"Kirlendi," dedim hızla gülümsemeye çalışarak.

"Yedek takımın da mı kirlendi?"

"Hepsi kirlendi. Bir bunu bulabildim."

Başını hafifçe içeri sokarak etrafa hızlıca bir göz attı. "Makyaj aynan mı kırıldı? Ne kadar zamandır böyle Tamay?"

"Dün çarptım, biraz çatladı. Yenisini sipariş ederim hemen," diyerek aynayla annemin arasına girmeye çalıştım.

Annem gözlerini kısıp şüpheyle baktı. "Tuhaf davranıyorsun."

"Tuhaf mı?" dedim sahte bir kahkahayla. "Yok, ne tuhafı. Sadece yorgunum. Dün kızlarla bayağı eğlendik."

İşte bu annemin rahatlamasını ve gülümsemesini sağlamıştı. "Öyle mi? Geldiğini duymadım."

"Siz çoktan yatmıştınız," diyerek yalanlarıma devam ettim. Tek isteğim bir an önce kahvaltıya inmesiydi.

"Kazandınız mı o zaman? Tebrik ederim güzel kızım," diyerek kollarını kocaman açtı ve sarıldı. Ancak sarılmamız pek uzun sürmedi. Geri çekildiğinde yüzündeki ifade... Dehşete düşmüş gibiydi. "Keşke geldiğinde bir duş alsaydın."

Gözlerimi kocaman açarak, "Anne!" diye söylendim ve şimdi onu mutfağa yönlendirmek için gerekli bahaneye sahip olmuştum. Omuzlarından yakaladığım gibi arkasını döndürdüm ve kapının dışına doğru ittirdim. "Hadi siz önden başlayın. Ben duş alıp geliyorum."

Kapıyı kapatıp derin bir nefes aldım. Arkamı döndüğümde odamı şu ana kadar aldığı en dağınık vaziyette buldum. Koşarak pencereye çıktım ve Sonat'ı görmeye çalıştım. Alt katın çıkıntısının hemen kenarındaki geniş ağacın bir kenarında durmuş, yaprakların altına saklanmaya çalışıyordu. Gülümsedim. Çok şapşaldı ve bu şapşallığına bayılıyordum.

"Çıkabilirsin," diye seslendim alçak sesle.

Sonat, yaprakların altından kafasını çıkarıp bana baktı. Yüzünde hafif bir alay vardı ama bir yandan da sanki bu durumu komik buluyormuş gibi görünüyordu. "Etraf temiz mi?"

"Temiz, Chewbacca," dedim. "Gel de eşyalarını toplayalım."

Uzun boyu ve atletik yapısı sayesinde hızlı bir şekilde ağaçtan alt katın çatısına ulaşmayı başardı. İnmesine yardımcı olan çıkıntıya basıp pencereye sıkı sıkı tutundu ve kendini yukarı çekerek yeniden içeri girdi. Bunu oldukça zahmetsiz bir şekilde yapması etkileyiciydi.

"Romantik bir şekilde uyanırız diye düşünmüştüm," dedi sırıtarak odama daldığında. "Ama maceralı ilişkiler daha uzun sürer derler."

"Ömrümden ömür gitti."

"Abartıyorsun," dedi alaycı bir şekilde. "Önce biraz açıklar, tatlı bir şekilde özür dilerdik. Çok da zor değil. Senin ailen aramızdaki en rahat aile."

"Yine de..." diyerek ona manalı bir bakış attım ve odamdaki dağınıklığı işaret ettim.

Sonat anlayışla başını salladı. "Evet. Kabul. Konu senin annen bile olsa biraz kızabilirlerdi."

Tam Sonat'ın eşyalarını toplamaya koyulacaktık ki telefonuma arka arkaya gelen mesaj bildirimleriyle duraksadım.

Annem: "Sonat'ın odanda olduğunu biliyorum."

Annem: "Baban şüphelenmeden çıkar evden. Şu anda pastırmalı tostlarıyla ilgileniyor. Ön kapıyı kullanabilirsiniz."

Annem: "Ayrıca baban artık eski ağaç eve tilkilerin dadandığını zannediyor."

Annem: "Başka bahane bulamadım."

Annem: "Ayrıca yıkanmadan aşağı inme ve odanı topla."

Üst üste duran beş bildirim... Sonat ve ben öylece birbirimize bakakaldık. Ne diyeceğimi bilemez halde donakalmışken Sonat eliyle ağzını kapatmış, şaşkınlıkla karışık bir şekilde gülüyordu.

"Bak ben sana dedim," dediği sırada bir bildirim daha geldi.

Annem: "Ayrıca çok sevindim. Duvarlarını yıkacağını biliyordum."

Sonuna da bir kalp emojisi eklemişti.

Bölüm 50

@eniyiversiyonun

Bakış açınızı değiştirmek ister misiniz? Hatta size hayatta seviye atlamanıza yardımcı olabilecek bir tavsiye vermeme ne dersiniz? Bugün kendimizi bir adım daha ileri taşıyoruz, kemerler bağlansın!

Öncelikle kontrol edemediğimiz şeyleri biraz rahat bırakmaktan bahsedelim. Bazı şeyler olduğu gibi kabul edilmelidir ve bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktur. Bunları kafanızda bitirdiğinizde daha net düşünebileceğiniz ve sorunlarınıza daha yapıcı çözümler bulabileceğiniz bir konuma gelirsiniz.

Elinizde olmayan şeyler için stres yapmayı bırakın ve şu anda kontrol edebileceğiniz şeylere odaklanın. Birinin size nasıl hissettirdiğini, vücudunuza nasıl baktığınızı, zamanınızı nasıl harcadığınızı kontrol edebilirsiniz. Bunlar önemli olan şeylerdir çünkü mutluluğunuzu ve başarınızı doğrudan etkilerler.

Şimdi, sizi otuz gün boyunca yeni bir şey denemeye ve ona sadık kalmaya davet ediyorum. Herhangi bir şey olabilir; yeni bir egzersiz, bir hobi, günlük tutma, yeme düzeni, ders çalışma düzeni, her neyse. Bu tek şeyde tutarlı olmayı başarırsanız, kendinize daha büyük hedeflerde bile tutarlı olabileceğinizi kanıtlayacaksınız. Ve dışarı çıkıp sosyalleşmenin gücünü hafife almayın. Sosyal yerlere gitmek kabuğunuzdan çıkmanıza yardımcı olur, insanlarla etkileşime girmenizi sağlar ve bazen sadece odanızdan çıkmak bile hissettiğiniz o olumsuzluğu temizleyebilir. Keşfetmenizi bekleyen kocaman bir dünya ve tanışacağınız çok sayıda yeni insan var.

Özgürleşmenin zamanı geldi. Çerçeveleri kırın çünkü onlar sizi tanımlamıyor. Kimse sizin düşündüğünüz gibi sizinle ilgilenmiyor. İnsanlar kendi hayatlarına o kadar dalmış durumda ki sizin hayatınız için endi-

şelenmeye vakitleri yok. Başarılı olsanız da başarısız olsanız da herkes kendi hayatını yaşamaya devam edecek. Öyleyse neden potansiyelinizi onların ne düşündüğü konusunda endişelenerek boşa harcıyorsunuz? Gerçek şu ki odaklandığınız şeyi elde edersiniz. Bu yüzden her zaman başarabileceğinize ve bunu hak ettiğinize inanın. Her şey zihinde başlar; zihniniz inanılmaz derecede güçlüdür, bu yüzden istediğiniz hayatı yaratmak için onu kullanın.

Ve kendinize iyi bakmaktan bahsetmişken beden sağlığınızı unutmayın. Bağırsaklarınızı iyileştirmeyi öğrenin, günde en az otuz dakika hareket edin ve her gün bir saatinizi size fayda sağlayacak bir şey yaparak geçirin. İster kendinizi daha iyi anlamak için günlük tutmak, ister hayatınızda gerçekten neler olup bittiğini derinlemesine araştırmak olsun, bu zamanı akıllıca kullanın.

Unutmayın, işleri farklı yapmak bir sorun değildir. Asıl mesele bir şeyler yapmaktır. O bir türlü atamadığınız adımı atabilmektir. Potansiyelinizi boşa harcamayın. Sunabileceğiniz çok şey var, bu yüzden her zaman deneyin, kendinize inanın ve yolunuza çıkan tüm iyi şeyleri hak ettiğinizi bilin. Günün sonunda, sizi gerçekten geride tutabilecek tek kişi sizsiniz. Kendi yolunuzda dikilmeyi bırakın ve bir şeyler yapmaya başlayın!

Güz'ün oturma odasına girdiğimizde buraya film izlemeye ya da atıştırmalık yemeye gelmediğimiz çok açıktı. Hayır, bu bir toplantıydı. Bir mahkeme. Bir müdahale. *Belki de How I Met Your Mother*'daki *Intervention* yazısını assak fena olmaz.* Ortam hem gergin hem de hafif kaotik bir havadaydı. Otobüste telefonla kavga eden birini duyup ne olduğunu öğrenmek için meraktan ölmeye ama bir yandan da bir an önce telefonu kapamasını dilemeye benzer bir durumdu.

Dördümüz tek bir tarafa geçmiş, Güz'ü karşımıza almıştık. Bu sabah attığım mesajları hatırladığımda gülümsememi bastırmaya çalıştım.

* ABD'de 19 Eylül 2005'ten 31 Mart 2014'e kadar yayınlamış olan komedi dizisi. Dizinin bir bölümünde arkadaş grubu üyeleri, arkadaşlarını uyarmak için *Intervention* (Müdahale) yazılı toplantılar düzenler. -ed.n.

Ben: "İklim."

Ben: "Sonat'la konuştuk."

İklim: "Konuştunuz mu yoksa HARBİDEN mi konuştunuz?"

Ben: "Harbiden konuştuk."

İklim: "KIZIM! Hemen tüm detayları veriyorsun."

Ben: "Yani özetle bayağı bir tartıştık. Duygularımda kesinlikle yalnız olmadığımı öğrendim. Hayatım boyunca duymadığım sözleri işittim ve öpüştük."

İklim: "Öpüştünüz mü? SONUNDA! Ne kadar ateşli bir öpüşmeden bahsediyoruz?"

Ben: "Aynam kırıldı. Bir de Sonat geceyi bizde geçirdi."

İklim: "Ne?"

İklim: "Pardon... Ne?"

İklim: "Ben..."

İklim: "Dur bir saniye."

İklim: "Doğru mu duydum?"

Ben: "Karza'ya da söylemen gerekiyor bu arada. Bugün Güz'le konuşmamız şart. Ondan bir şey saklamak istemiyorum."

İklim: "Tabii ki."

İklim "Kaçta ve nerede buluşuyoruz?"

Ben: "Güzlerde. Saat 15:00 nasıl?"

Saat 15:35'te Güzlerdeydik. İpek teyze her zamanki gibi bizi güzelce karşılamış, ardından da rahat rahat takılabilmemiz için yanımızdan ayrılmıştı. Sonat'la hızlı bir bakışsak da ikimiz de tek kelime etmedik. Yapmamız gerekiyordu. Daha fazla kaçış yoktu. Artık sırlar yoktu.

"Biriniz konuşacak mı?" diye sordu Güz. "Beni korkutmaya başlıyorsunuz. Ne oluyor?"

İklim çoktan kanepenin ucuna yerleşmiş, neredeyse yerinde zıplıyordu. "Güz eğer beş saniye içinde odada tur atmaya başlarsa benim adım da İklim değil."

"Siz ikinizin haberi olduğu belli zaten," dedi Güz gözlerini kısarak. Kıvırcık, soğuk kahve saçlarını bir sağa bir sola atıp parmaklarıyla hafifçe masaj yaptı. "Beni geriyorsunuz ve konu iyi bir şey olsa yararınıza olur. Yoksa çığlık atacağım. Sürpriz mi yapacaksınız? Olamaz! Lütfen bana Taylor Swift konser bileti aldığınızı söyleyin."

Hayır ama not edildi.

Karza halının üzerinde, elindeki telefonu bırakmadan yarım yamalak ilgilenerek iç çekti. "Hepimiz dinliyoruz. Hadi, söyleyin artık."

Sonat, kolunun ucuyla oynayıp elini dizime yerleştirdi ve boğazını temizledi. "Size bir şey söylememiz gerekiyor. Daha doğrusu sana, Güz." Yutkunmak için duraksadı. "Canım kardeşim. Seni çok seviyorum, biliyorsun değil mi?"

Güz'ün suratı bunu duyduğu gibi düşüverdi. "Hay sıçayım. Birini mi öldürdünüz? Yalancı tanıklık falan mı yapmam gerekiyor? Bu kadar ileri gideceğinizi düşünmemiştim."

Kaşlarımı kaldırıp gülmemek için kendimi zor tuttum. "Cidden, Sonat? Böyle mi başlıyorsun?"

Bana bir bakış attı, hem *bana yardım et* hem de *bunu ben istememiştim* arasında bir yerdeydi. O yüzden devreye ben girdim. Eğer bir odada otorite kurma konusunda yetenekliysem, işte bunu kullanmanın tam vaktiydi.

"Tamam Güz... Aşkım. Güzelim. Canımın içi. Biricik dostum. Bir tanem," diye sıralarken Güz'ün yüzündeki dehşet ifadesi gittikçe genişliyordu. Kim bilir aklından neler geçiyordu. Kurduğu senaryoları merak etsem de daha fazla endişelenmemesi için kısa kestim. "Olay şu: Sonat'la biz... Artık sahte sevgili değiliz. *Gerçek* sevgiliyiz."

Oda sessizliğe büründü. Arkadan İpek teyzenin izlediği dizinin hafif uğultusu duyuluyordu belli belirsiz. Bir an için Güz'ün elindeki çayını ya bize fırlatacağını ya düşüreceğini ya da kendini onunla boğacağını düşündüm. Fincanı yavaşça masaya koydu.

"*Ne?*" dedi sonunda, sesi düşük ve ölçülüydü.

"Daha önce söylemek istedim," dedim parmaklarımı birbirine kavuşturarak. "Ama her şey çok hızlı gelişti. Gerçek sevgiliyiz. Artık numara yapmıyoruz. Aslında hiçbir zaman yapmamışız ama ikimiz de birbirimize itiraf etmemişiz. Yani birbirimizden gerçekten hoşlandığımızı fark ettik ve bu kesinleşene kadar senden sakladık. En azından ben... ben sakladım."

Güz bize bakarak gözlerini kırpıştırdı, ağzı hafifçe açıktı. "Sahte sevgiliydiniz. Ama sahte değildi."

"Aynen öyle," dedi Sonat. O kadar ciddiydi ki kuantum fiziği açıklıyormuş gibi başını sallıyordu.

"Peki, bunu ne zaman kararlaştırdınız?" diye sordu Güz, hem kafası karışmış hem de meraklı bir ifadeyle.

İç çekip elimi saçlarımdan geçirdim. "Cumartesi. Maçtan sonra."

Güz gözlerini kıstı. "Maçtan sonra mı? Sezonun ilk maçı. Bir kereliğine maça gelmedik ve siz maçta işi pişirdiniz mi? Gelemediğim ilk ve tek maç mı?"

"Aynen," dedim Y harfini vurgulayarak. "Tam o maç."

"Ve..." Güz duraksadı, ses tonu şüphe doluydu. "Siz ikiniz..."

"Hızlı gelişti," dedim tekrardan.

Sonat bir kere daha başıyla onayladı. "Tamay için hızlı gelişti. Benim için fazlasıyla geç olmuştu."

"Çünkü daha önceden itiraf etmedin," diye takıldım gözlerimi kısarak.

Sonat başını iki yana salladı. "Çünkü kaçıyordun."

"Eh, sahanın ortasında dudaklarıma yapıştığında kaçmadım."

"Yeterli," diye inledi Güz, burnunu tutarak. "Devam edin."

Sonat rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdandı ve ensesini ovuşturdu. "Tamam, şöyle bir şey de var. Aslında çok da önemli bir detay değil ama. Bilmen gerekir. Hepinizin bilmesi gerekir. Ben... lise yıllarından beri Tamay'dan hoşlanıyorum."

Derin bir sessizlik. Ardından...

"NE?!" diye bağırdı Güz koltuğu devirecek hızla oturup dikleşerek. "LİSEDEN BERİ Mİ?"

"BİLİYORDUM ULAN! BEN ANLAMIŞTIM!" diye bağırdı birden İklim parmağıyla Sonat'ı işaret ederek.

Sonat çaresizce omuz silkti. "Nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Sonra İklim konuyu ortaya attı, Tamay benden sahte sevgilisi olmamı istedi ve ben de düşündüm ki 'Belki bu da benim için bir şans olur.'"

Kafamı sallayıp güldüm. "Şansın neydi? Sonsuza kadar sahte sevgili olarak kalmak mı?"

"Bilmiyorum," dedi çaresiz bir ifadeyle. "Bir planım yoktu."

"Açıkça," dedi İklim gözlerini devirerek.

Karza arkasına yaslanmış, bizi karmaşık bir matematik problemi gibi izliyordu. "Tamam, durun bir dakika. Yani, liseden beri hoşlanıyorsun. Sahte sevgili olmayı onun yanında olmak için kabul ettin. Şimdi de... ne? Sonsuz aşkını mı itiraf ediyorsun?"

"Aşağı yukarı," dedi Sonat omuz silkerek. "Böyle özetleyebiliriz."

"Cumartesi gecesi benim evimde kaldığını söylemeyi unutma," diye ekledim hafif bir sırıtışla.

Bu, bardağı taşıran son damla oldu. Güz'ün çenesi düştü. "NE?!"

"Sakin ol," dedi Sonat hızla ellerini havaya kaldırarak. "O kadar değil. Sadece konuştuk. Çoğunlukla."

"Çoğunlukla mı?" diye tekrarladı İklim, gözleri kocaman olmuştu.

"*Çoğunlukla*," dedim sert bir şekilde ona bakarak. "Konuya geçebilir miyiz?"

"Hem sen en yakın arkadaşım olduğun için en ufak detaylara kadar her şeyi istiyorum hem de sen abin olduğum için hiçbir şeyi bilmek istemiyorum."

"Gayet anlaşılabilir bir durum," dedim başımı usulca sallayarak.

Uzun, dramatik tepkiler, sorgulamalar, bazı kırgınlıklar ve hızlıca çözülen soruların ardından, oda nihayet barışçıl bir ortama evrilmişti.

Güz en sonunda derin bir nefes aldı. Hükmünü vermeye hazırdı. "Sanırım sizin adınıza mutluyum. Ama..." Parmağını bize doğrulttu, gözlerini kısarak, "Eğer ayrılacak olursanız Tamay'ın tarafını tutarım," dedi.

"Anlaşıldı," dedi Sonat yumuşak bir şekilde gülerek.

"Ve ciddiyim," diye ekledi. "Drama istemiyorum, büyük kavgalar da yok."

"Tabii ki," dedim hızla Sonat'a bir bakış atarak. "Değil mi?"

"Kesinlikle," derken sesi kararlıydı. Bana baktı ve bir anlığına o alaycı tavır yok oldu, yerini daha yumuşak, daha gerçek bir şey aldı. "Ben tamamen varım."

Güz aniden ellerini iki yana koyarak gözlerini kocaman açtı. "Durun bir dakika. Buna inanamıyorum."

Dördümüz de pürdikkat ona döndük ve çıtımız çıkmadan merakla devam etmesini bekledik.

"Bu," dedi Güz ellerini yanaklarından aşağı kaydırıp kocaman açarak. "En yakın arkadaşımın abisi klişesi. Bu temada en az on kitap okumuşumdur. İNANAMIYORUM. Bu temadaki romantik komedileri biliyor musunuz? Ne kadar sevildiğini biliyor musunuz? Ben de seviyordum ve bunu benim için mahvettiniz. Kendimi hiç o hikâyedeki 'en yakın arkadaş' olarak düşünmemiştim. Artık aklımdan çıkmayacak. Bana kafayı kırıp günlerce hakkında yazılmış tüm romantik komedileri okuyacağım yeni bir klişe bulmak zorundasınız."

Daha sonra ilişkimizi konuşacak başka dedikodu kalmayınca biraz daha çeşitli konulardan sohbet etmeye koyulduk. Maçın nasıl geçtiğinden bahsederken İklim öyle bir çığlık attı ki aramızda bilmem kaç metre olan komşuları bile uyandırabilecek cinstendi.

"TAMAY!" diye bağırdı telefonunu yüzüme doğru uzatarak. "Yine viral olmuşsun."

"Ne?" Telefonu havada kapıp ekrana kısık gözlerle baktım. Gerçekten de devre arası performansımız *Instagram*, *Twitter* ve *TikTok*'ta trend oluyordu. Her yerde videolar vardı ve yorumlar yağmur gibi yağıyordu.

"İnanılmazsın," dedi İklim kahkahalarla. "Gelen yorumlara bak."

"Bana ver," dedi Güz bu telefonu benim elimden kaparak. Birkaç saniye kaydırdıktan sonra okuduklarına kahkahayla güldü.

"Bu takım amigo kızlık yapmıyor, manipülasyon yapıyor."

"Seyircideki coşkuya bakın."

"Türkiye'de amigo kızlık mı varmış?"

"Oyum kaptana."

"Kaptanın adını bilen var mı? Takip etmek istiyorum."

"İşte hesabı bu."

"Şarkı seçimleri berbat."

"Keşke doğru düzgün kıyafetler giyselermiş."

"Kızların hepsi birbirinden güzel."

"Hangi üniversite bu?"

Sonat eğilip gülerek ekrana baktı. "Sende gerçekten de ünlü olacak ve bununla ustalıkla başa çıkabilecek bir enerji var Tamay. Belki de kariyerin üzerinde çalışmalıyız."

"Alt tarafı bir video," dedim biraz hüzünlü bir şekilde. En başından beri amigo kızlık üzerine kariyer yapmak istediğimi biliyorlardı. Ve bu ihtimallerin uzaklığı arada sırada aklıma geliyor, canımı sıkıyordu. "Bir videoyla DCC'ye* girilmiyor."

"Bu da bir adımdır," dedi İklim, kocaman açılmış gözleriyle. "İnsanlar yeteneğini görmezden gelemiyor."

* Dallas Cowboys Cheerleaders (kısaca DCC) Dallas Cowboys takımını temsil eden Amerikan Ulusal Futbol Ligi amigo takımı. -ed.n.

Güz, "Nasıl gelsinler ki? Şu kızdaki enerjiye bak," diyerek videoda bana yakınlaştırılan kısmı gösterdi.

Sonat hafifçe gülerek kolunu omzuma doladı. "Kesinlikle haklılar."

Gülerek başımı salladım. "Tamam, kabul ediyorum."

Videonun izlenmesi arttıkça yorumlarla dalga geçmeye devam ettik. Hiç bıkmadan, usanmadan bir yandan beni överken diğer bir yandan dalga geçtiler ve oda kahkahalar, şakalar ve yalnızca birbirini gerçekten tanıyan insanların yapabileceği türden sıcak bir sohbetle doldu. Kariyerim için üzülsem de aile olarak her şeyin tam da olması gerektiği yerde olduğunu hissettim.

Aile mi? Evet, bir ailem vardı. Ve benim için kusurlarıyla beraber kusursuzlardı.

Bölüm 51

Bir hafta geçmişti ve görünürde her şey mükemmeldi. Sonat ile ilişkim harika gidiyordu, gerçek ve filtresiz bir hale dönüşmüştü, artık rol yapmanın yükü omuzlarımdan kalkmıştı. Kendimi onun elini herkesin içinde tutmakta, korkmadan kötü esprilerine gülmekte ve ne istersem onu hissetmekte özgür hissediyordum.

Herkes bu habere şaşırtıcı derecede iyi uyum sağlamıştı. İpek teyze beni evlatlıktan reddetmemişti (gerçi dramatik bir şekilde tıpkı kızı gibi ayrılık durumunda benim tarafımı tutacağını ilan etmişti), İklim bizi bir saniye bile rahat bırakmadan bizimle alay ediyordu. Geçen hafta kahkahalar, sıcaklık ve Sonat'la geçirdiğim kaliteli, keyifli anlarla doluydu.

Evet, her şey yolunda gibi görünüyordu.

Ama değildi.

Çünkü aklımdan çıkaramadığım bir şey vardı. Zihnimin arkasında yarım kalmış bir cümle gibi duran, her gardımı indirdiğimde beni dürten bir şey. Yıllardır saklamayı başardığım ama şimdi kocaman bir yük gibi göğsüme oturan bir şey.

En İyi Versiyonun.

Blogum sadece bir yan proje ya da hobi değildi. Benim sesim, düşüncelerim, kalbim kelimelere dökülüp herkesin karşısına çıkarılmıştı. Güvensizliklerim, zaferlerim ve hayattan, aşktan, amigo takım kaptanlığından öğrendiklerimi orada yazmıştım. Söyleyemediğim şeyleri itiraf ettiğim ve karmaşa anlarında teselli bulduğum bir yerdi.

Tamamen bana aitti. Benimdi. Güvenli alanımdı. Ama sevdiğim insanlardan ne kadar uzun süre saklarsam, o kadar büyük bir yalanmış gibi gelmeye başlamıştı. Özellikle şimdi, Sonat varken.

Maçtan sonraki ilk birkaç gün, bunun önemli olmadığını kendime söyleyip durdum. "Her şey paylaşılmak zorunda değil," dedim kendi kendime liderlik ve özgüvensizlik hakkında bir taslak düzenlerken. "Bu senin, Tamay. Kimseye açıklama yapmak zorunda değilsin."

Ama günler geçtikçe o küçük yalanın ağırlığı daha da büyüdü. Öğle yemeğinde Sonat'ın karşısında oturup onun bir sonraki dersi hakkında konuşmasını izlerken tek düşündüğüm şuydu: *Blogu bilseydi, beni farklı görür müydü? Bana, blogu gizli tutma çabama hak verir miydi?*

Hafta sonunda ise kendimi tam anlamıyla düşüncelere dalmış buldum. Bir gece, yatağımda bağdaş kurup dizüstü bilgisayarıma bakarken bir kez daha kendimi ikna etmeye çalıştım. Onlara söylemek gereksizdi. Yeni bir yazının bir paragrafını yazdım, sonra sildim. Sonra tekrar yazdım. Tekrar sildim. Sonra makul olanı yaparak bir çığlık attım.

Sonunda dizüstü bilgisayarı kapattım ve bir iç çekişle yastıklarıma doğru uzandım. "Bu çok saçma," diye mırıldandım tavana bakarak. "Neden bir anda böyle hissetmeye başladım?"

Sonat'a mesaj atmayı ve ne hakkında konuştuğumu belli etmeden tavsiye istemeyi düşündüm. Ama bu fazla açık olurdu. Sevgilime, sevgilimden sakladığım bir şeyi itiraf etmek konusunda fikir danışamazdım. Telefonumu aldım, bir süre *Instagram*'da amaçsızca gezindim ve sonra blogun yönetim paneline geçip istatistik sayfasına baktım. Çok kalabalıktı. Çok büyüktü. Sonsuzdu ve huzurluydu. *Keşke bu soruyu takipçilerime sorabilsem,* diye düşündüm.

Ama soramıyordum.

Ertesi sabah uyandığımda bu sefer kararlıydım. Onlara söyleyecektim. Yalnızca Sonat'a değil, tüm ekibe anlatacaktım. Beni tanıyorlardı ve seviyorlardı. Bir blogun varlığı ve onu uzun süredir saklıyor olmam hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bir buluşma ayarlayacak,

her şeyi açıklayacak ve tepkileri olgun bir yetişkin gibi karşılayacaktım. Kolaydı.

Kolay olacaktı.

Değil mi?

Grup sohbetimize bir mesaj taslağı yazdım, sonra sildim. Yeniden denedim, bu kez belirsiz ama rahat bir şeyler yazdım, onu da sildim. Altı farklı taslak hazırlayana kadar sinirlerim tamamen tükenmişti.

Blogu, lisede bir şeyleri anlamaya çalışırken başladığımı, beklenmedik bir şekilde tavsiyeler ve hikâyeler için bir çıkış noktası haline geldiğini, hayatımın bir parçası olduğunu ve bunu kimseyle paylaşmadığımı açıklama düşüncesi beni mahvediyordu. Ya anlamazlarsa? Ya gülerlerse? Ya da daha kötüsü, umursamazlarsa?

Sonunda cesaretimi toplayıp bir mesaj daha hazırlayana kadar kendimi beş yıl yaşlanmış gibi hissettim. Ekrana çarparak ses çıkaran tırnaklarım klavyenin üzerinde durdu ve daha fazla tekrar düşünmeme izin vermeden gönder tuşuna bastım.

Ben: "Bu akşamüstü La Likya'da buluşabilir miyiz?"

Ben: "Size anlatmam gereken bir şey var."

Yanıtlar hemen geldi.

İklim: "Kötü bir şey değildir umarım."

Güz: "Bir haftada iki önemli duyuruyu kaldıramayacağım."

Sonat: "Her şey yolunda mı?"

İklim: "Kötü bir şey mi?"

Karza: "Ben de antrenman bitince yatıp dinlenmeyi düşünüyordum."

İklim: "Tamay soruma cevap ver, anksiyetemi tetikliyorsun."

Güz: "Umarım iyi bir şeydir. *Sevdiğim Tüm Erkeklere** izlemeyi planlıyordum."

Karza: "İklim de sabahtan beri daha fazla kahve isteyip duruyordu."

İklim: "Ama içmedik."

Karza: "Anksiyeteni artırmaması için Buz Perisi."

İklim: "Manası kalmadı ki. Tamay sayesinde anksiyetem zirveye ulaştı."

Karza: "Haklısın bir tanem. Ben sana ne kadar kahve istiyorsan getireceğim akşam."

Ekrana baktım, kalbim hızlıca çarpıyordu.

Ben: "Kötü bir şey yok. Akşam görüşürüz."

Artık geri dönüş yoktu.

* *To All the Boys I've Loved Before*. 2018 yapımı romantik komedi filmi. -ed.n.

Bölüm 52

Güneş yavaş yavaş batarken bizim muhitin sakin köşelerinden birinde saklanmış, küçük ve samimi bir kafe olan *La Likya*'ya adım attım. Akşam ışığının altın rengi pencerelerden süzülüp içeri doluyor, her şeye yumuşak, turunculu tonlarda bir hava katıyordu. Normalde kafedeki tatlı renklerin, sade dekorasyonun ve taze demlenmiş kahve kokusunun arasında olmaktan çok mutlu olurdum. Ama bugün, sinirlerim bir keman teli gibi gergindi.

Köşedeki masamızda arkadaşlarımın çoktan yerlerini aldıklarını gördüm. İklim onları göremiyormuşum gibi dramatik bir şekilde el sallayarak ona bakmamı sağlamaya çalışıyor, Güz telefonunda bir şeyler karıştırıyor, Karza kafasından büyük bir pastayı bitirmek için savaş veriyordu. Masanın kenarına en yakın oturan Sonat, gözlerimi yakaladı ve bana o rahat, sıcak gülümsemelerinden birini gönderdi. Masaya yaklaştığım gibi sakin hareketlerle oturduğu yerden kalktı. Bir elini belime sararak dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu ve benim için ayrılmış olan sandalyeyi çekerek yer açtı.

Ona bir gülümsemeyle teşekkür ederken, *tamam Tamay*, dedim kendi kendime. *Bundan daha zor şeyler atlattın. Berbat eski sevgililerle yüzleştin, viral oldun, Doruk'la uğraştın. Bunu da yapabilirsin. Çocuk oyuncağı.*

Masaya oturur oturmaz, İklim bir şahin gibi üstüme atladı. "Neden bu kadar geç kaldın?" diye sordu bir bardağı önüme iterek. "Biz içeceklerimizi aldık. Sonat da senin için sade filtre kahve aldı."

"Teşekkürler," dedim zoraki bir gülümsemeyle. Boğazım şimdiden düğümlenmeye başlamıştı.

Sonat, masanın altından hafifçe bacağıma dokundu. Parmakları tenimde bir aşağı bir yukarı usulca gezerken gülümsemesi yumuşak ve cesaret vericiydi. "İyi misin?" diye sordu sesini yalnızca benim duyabileceğim kadar alçak tutarak.

Başımı salladım ama yalanım o kadar zayıftı ki buna kendim bile inanmadım. "Evet. Ama gerginim."

"Mahvolduk," dedi Güz, gözlerini telefondan bile kaldırmadan. "Tamay'ın gergin olması asla iyiye işaret değildir."

"Bu sefer harbiden bir mezar kazacağız sanırım." İklim de Güz'ün endişesine ortak oldu.

"Eee?" dedi Karza, parmaklarındaki kremayı yalayarak. "Büyük olay ne? Önemli bir şey söyleyeceğini söyledin. Meraktan çatladık. İklim'in o kadar fazla teorisi vardı ki hiçbir şeye şaşırmam artık."

"Tamay'ı tanıyorsak bizi tatmin edeceğine eminim," dedi İklim kıkırdayarak.

Derin bir nefes alarak ellerimi masanın altında yumruk yaptım. Yıllardır sakladığım, lise dönemimden beri hayatımın özel bir parçası olan şeyi itiraf etme zamanı gelmişti. Zaman zaman benim için bir can simidi olmuştu ama bu zamana bunu paylaşmaktan hep korkmuştum. Hâlâ korkuyordum. Ama korkunun ecele faydası yoktu.

"Tamam," diye başladım sesim hafifçe titreyerek. "Uzun süredir yaptığım bir şey var... yıllardır, aslında. Ve bunu hiç kimseye söylemedim."

Güz başını yana eğdi, kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Yaptığın bir şey mi? Biliyordum gizli bir seri katil çıkacağını. Normal hiç kimse her koşulda senin kadar soğukkanlı olamazdı."

"Sus da bir dinleyelim," dedi İklim onu hafifçe dürterek.

"Bahsetmek istediğim şey, bir blog."

"Blog mu?" diye sordu Karza, şaşkın bir ifadeyle. "*Tumblr* blogu gibi mi?"

"O çok eskide kaldı," dedim hemen. "Gerçek bir blog bu. Makaleler ve yazılar olan, hani, insanlar gerçekten okuyor."

Bir anlık sessizlik oldu. Bakışlarının ağırlığını hissediyordum, havada bir beklenti vardı. Ellerim ter içinde kalmıştı ve zihnim en kötü

senaryolarla doluydu: Ya daha önce söylemediğim için kırılırlarsa? Ya Sonat, bunu ondan sakladığım için garip hissederse?

Ve sonra Güz sandalyeye yaslanarak sıkılmış bir ifadeyle konuştu. "Hepsi bu mu? Onu zaten biliyorduk."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Biliyorduk," dedi İklim. Kendinden memnun kurnaz bir kedi gibi sırıtıyordu. "O kadar da gizli değildin."

Ona bakıp afalladım. "Nasıl yani gizli değildim? Yıllardır anonim olarak yazıyorum. Kimseye söylemedim."

Sonat gülerek bir kolunu belime sardı ve beni kendine çekti. "O kadar da iyi saklayamadın. Kendi blog yazılarını konuşmalarımızda defalarca alıntıladın."

Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. "Hayır, yapmadım!"

"Evet, yaptın," dedi gülümseyerek. "Mesela, özgüvenle alakalı konuştuğumuzu hatırlıyor musun? 'Bunu bir yerde yazmıştım' dedin ve hemen konuyu değiştirdin."

"Bu bir şey kanıtlamaz," diye mırıldandım kollarımı çaprazlayarak.

Güz, İklim'e bakarak güldü. İkisi de biliyordu ve bunu aralarında konuşmuşlardı. "Bir keresinde ilişkiler hakkında kendi blogunda bahsettiğin tavsiyelerin aynılarıyla benimle tartıştın Tamay. Blogu gizli gizli yazıyor olabilirsin ama sandığından çok daha popüler bir blog. Senin yazdığını anlamadan önce de takip ediyordum."

"Tabii sonra daha sıkı takip etmeye başladık," dedi İklim hevesle başını sallayarak. "Harika ilerliyorsun. Büyük hayranınız."

Karza herkesin yüzüne bakarak şaşkın bir ifadeyle, "Bir dakika, bunu sadece ben mi bilmiyordum?" diye sordu.

"Evet," dedi diğerleri aynı anda.

"Ciddi misiniz?" dedi ellerini alıngan bir tavırla havaya kaldırarak. "İklim hani tüm dedikoduları benimle paylaşıyordun?"

"Bu dedikodu sayılmaz," diyerek kendini savundu İklim hemen. "Tamay'ın özeli. Bu kadar kişisel bir şeyi paylaşamazdım."

Ellerimle yarı gülerek yarı utançtan yerin dibine geçerek yüzümü kapattım. "Bütün bu zaman boyunca bunu bildiğinize inanamıyorum. Neden hiçbir şey söylemediniz?"

"Çünkü oranın *sana* ait olduğunu biliyorduk," dedi Sonat basit bir şekilde. Sesi sakin, dengeli, beni her zaman rahatlatan bir tondaydı. "Hazır olduğunda söylemeni bekledik."

Parmaklarımın arasından ona baktım. "Hiç mi bir yazıdan sonra gelip bana yorum yapmak istemediniz?"

Güz masanın öteki ucundan uzanarak elimi tuttu. "Bu belli ki senin için önemli bir şeydi. Garip bir durum yaratmak istemedik."

"Eh, şimdi bayağı garip oldu," dedim istemsizce gülerek.

"Sen garipleştirdin," dedi İklim yüzünde alaycı bir ifadeyle. "Bize zaten bildiğimiz bir şeyi söylemek için bu kadar dramatik bir girişi ancak sen tercih edebilirdin."

Bir de günlerdir uyuyamadığım uykuları düşünün.

"Bu arada yorumlardan bazıları bize ait zaten," dedi Güz sırıtarak.

"Sahte hesaplarımıza," diye ekledi İklim.

Hemen Sonat'a döndüm.

Sonat, kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. "Ben o kadar ileri gitmedim. Yorum yok. Yalnızca okuyordum."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı iki yana salladım. Rahatlamıştım. Orası kesindi. Her ne kadar işler planladığım gibi gitmemiş olsa da bunca zamandır bilmelerine rağmen sırrıma saygı duymuşlardı. Kendime ait alanımda dilediğim kadar vakit geçirmeme izin vermişlerdi. Ve onlardan sakladığım sır yüzünden biraz olsun bile sinirlenmemişlerdi.

"İnanılmazsınız," dedim gülerek.

"Kesinlikle klasik," dedi İklim, bilgece başını sallayarak.

"Peki bu blog neyle ilgili?" diye sordu sonunda Karza. "Hani herkes biliyor, herkes okumuş ya. Ben biraz geri kaldım.'

"Her şeyle," dedim kısa bir duraksamanın ardından devam ederek. "Amigo takımı, özgüven, ilişkiler, hayat. Öğrendiğim şeyler, hâlâ çözmeye çalıştıklarım. Bir nevi tavsiye ve kişisel hikâyelerin karışımı gibi."

"Aslında çok güzel bir fikir," dedi gerçekten etkilenmiş bir tonla. "Yazmaya ilgili olduğunu bilmiyordum."

"Gerçekten iyi yazıyor," dedi Sonat. "Epey iyi."

Gözlerindeki sıcaklık midemde bir kelebek etkisi yarattı ve bir anlığına, odada sadece ikimiz varmışız gibi hissettim.

İklim, "Eee," diyerek araya girdi. "Bu konu hakkında da yazacak mısın? Mesela, 'İtiraf Zamanı: Arkadaşlarım Gizli Blogumu Öğrendi' diye bir yazıya ne dersin?"

Güz heyecanla elimi fırlatıp İklim'e döndü. "Süper bir fikir!"

"Değil mi?"

"Evet evet. Hatta bunu iki güne bile bölebilir."

"Ay kesinlikle çok tutar bu."

Sonat elini sandalyemin ayaklarından birine doladığında varlığımızı tamamen unutan İklim ve Güz birbirlerini heyecanlandırmaya devam ediyordu. Sonat sandalyemi tek eliyle tutarak sürükledi ve kendi yanına çekti. İyice yaklaştığımızda eli hafifçe saçlarımda dolanarak bir kulağıma açıkta bıraktı. Bana bakmadan tanıdık, yumuşak bir fısıltıyla, "Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Bize bunu söylediğin için. O blogda yazdıkların için. Başarın için. Her şey için."

"Teşekkür ederim," dedim kafamı onun omzuna yaslayarak. Âdeta üstümden bir ton yük kalkmıştı. "Bu benim için çok şey ifade ediyor."

O kadar da endişe etmeme gerek yokmuş, diye düşündüm. *Arkadaşlarım her zamanki gibi beni benden bile iyi tanıyorlarmış.* Güz'le İklim'in bana içerik fikri üretme savaşını izleyerek kahvemi yudumladım.

Bölüm 53

@eniyiversiyonun

Amigo kız olmak... Çoğu insanın burun kıvırdığı, "E ama marifet değil ki bu?" dediği bir meslek. Ama benim için amigo kızlık, yalnızca sahada zıplamaktan ya da ponpon sallamaktan ibaret değil. Hiçbir zaman olmadı. Bu bir tutku. İnsanların enerjisini yükseltmek, bir takımın coşkusunu körüklemek, sahada gerçek bir bağlantı kurmak demek. Ancak Türkiye'de bu tutkuyu bir kariyere dönüştürmek, ne yazık ki, çıkışı olmayan bir labirente girmek gibi. Öyle bir labirent ki her yol bir duvara çıkıyor. Ama her duvarın önünde durup şöyle düşünüyorum: "Başka bir yol bulabilirim."

Türkiye'de amigo kızlık bir meslek olarak görülmüyor. Toplum, bu işin yalnızca üniversite etkinliklerinde ya da spor salonlarında bir renk unsuru olduğunu düşünüyor. Kendi takımını temsil etmek, bunun için aylarca ter dökmek, disiplin ve emekle performans hazırlamak... Bunlar göz ardı ediliyor. Çoğu kişi amigo kızlık yapmanın yalnızca eğlence amaçlı olduğunu sanıyor, oysa bu yetenek ve düzenli çalışma gerektiren ciddi bir iş. Bu yanlış algı yüzünden burada kariyer yapmak neredeyse imkânsız. Sponsorluk desen yok, destek desen o da yok. Uluslararası turnuvalara katılmak mı? "Kim uğraşacak şimdi?" diye kestirip atılıyor.

Oysa benim hayalim kendimi global sahalarda göstermek. Yalnızca bir parçası değil, lideri olduğum bir ekiple tarih yazmak.

Bu noktada yurtdışı hayalleri devreye giriyor. ABD, Avrupa, hatta Asya'daki amigo kızlık kültürü tam bir endüstriye dönüşmüş durumda. Orada amigo kız olmak buradaki gibi yalnızca sahada eğlenmek değil. Bir kariyer inşa etmek, ünlü markaların yüzü olmak, belki de hayat boyu

sürecek bir başarı hikâyesine imza atmak anlamına geliyor. Bu hayal o kadar büyük ki gözlerimi kapattığımda kendimi dev bir stadyumda, binlerce kişinin coşkusuna yön veren o kişi olarak hayal edebiliyorum. Ama işte burada gerçeklerin tokadı geliyor: pasaport, vize, maddi kaynaklar, yüksek mevkilerin ulaşılması zor bariyerleri ve uyum sağlama kaygıları... Hepsi bir araya geldiğinde, bu hayal bir dağın zirvesine tırmanmak gibi görünüyor.

Haklısınız. Her zirve, aşağıdan bakıldığında biraz korkutucudur ama hiçbiri ulaşılmaz değildir.

Kaygılarım büyük. Ya yurtdışına çıkarsam ve başarılı olamazsam? Ya elimdeki tüm kaynakları tüketirsem ve dönüp dolaşıp başladığım noktaya geri gelirsem? Ya oradaki rekabet beni alt eder ve ben her şeyimi ortaya koyduktan sonra eli boş kalırsam? Bazen bu düşünceler o kadar ağır geliyor ki hayalimle gerçeklik arasında sıkışıp kaldığımı hissediyorum. Sanki beynim iki farklı yöne çekiliyor: "Belki burada kalıp farklı bir şey denemeliyim," diyen bir yanım var. Ama diğer yanım, çok daha yüksek sesle bağırıyor: "Sen bunu yapabilirsin. Sadece daha çok çalış, daha çok çabala!"

Ama benim için kesin olan bir şey var: Pes etmek yok. Bu yolda ne kadar zorlanırsam zorlanayım, hayalimden vazgeçmeyeceğim. Çünkü amigo kızlık benim için bir meslek olmanın ötesinde, kim olduğumu ifade etme şeklim. Enerjimi, tutkumun sınırlarını gösterme biçimim. Bu yüzden, bugün olmasa da yarın, hemen olmasa da bir gün o sahada olacağım. O sahada olmak için her sabah kalkıp çalışmaya devam edeceğim.

Kampus, dönem sonu notlarının ilan edildiği duyuru panolarının etrafında toplanan öğrencilerle birlikte heyecan ve gerilimin dans ettiği bir yer haline gelmişti. Kalabalığın arasında boynumu uzatarak ve parmak uçlarımda yükselerek bir şeyler görmeye çalışıyordum. Hava bayat kahve ve stres kokusuyla yüklüydü. Herkesin yüzünde benzer bir temkinli iyimserlik ya da düpedüz korku ifadesi vardı.

"Bakmak istemiyorum," diye inledi Güz, abartılı bir tavırla arkamda saklanarak. Sanki arkama saklanınca notları bir anda ortadan kalkacaktı. "Tamay, benimkini gördüğünde bana söyle."

"Notlarını herkesin önünde yüksek sesle okumamı mı istiyorsun?" diye sordum omzumun üzerinden dönüp gülümseyerek.

"Ay hayır. Fısılda," dedi koluma tutunarak. "Bana kötü haberi yumuşak bir şekilde ver. Mesela bir ünlü skandalıyla karşılaştır ki daha iyi hissedeyim."

"Elimden geleni yaparım."

Yanımızdaki Karza kollarını kavuşturdu ve içini çekti. "Bu kadar endişelenme Güz. Ne zaman korktuğun bir ders olsa kalıyorsun zaten. Bundan da kalmışsındır."

Ona güven verici bir bakış attım. "Vizen kötü olabilir ama belki finalde toparlamışsındır."

"Elbette," diye homurdandı. "Belki tek boynuzlu atlar arka bahçede ilk uçuş derslerine hazırlanıyordur."

"Neden diğer üniversiteler gibi öğrenci bilgi sistemini kullanmıyorlar ki? Bir sahip olduğumuz teknolojiye bakın bir de her sene çektiğimiz çileye. Vizeleri internetten açıklarken sorun olmadığına göre finalleri de oradan açıklayabilirler."

Güz, sonuna kadar haklıydı. Omzumu silktim. "Belki de bizi acı çekerken görmekten hoşlanıyorlardır."

Sonat ve İklim birkaç dakika sonra aramıza katıldılar. Sınavlar konusunda endişe etmediklerinden mi yoksa bu kalabalığın arasında sonunda bizi bulabildikleri için mi bilmiyordum ama ikisi de bizden çok daha rahat görünüyorlardı. Sonat yanımda durduğunda hafifçe eğilip yanağımdan öptü ve kolunu belime doladı.

"N'oldu Ateş Tanesi? Neden endişeli duruyorsun? Hayatında ilk kez bir B alacağını öğrenmekten mi korkuyorsun?"

"Çok komik," dedim gözlerimi devirmekle yetinerek. "Bir B olabilir. Belki iki."

"Peki ya üç olursa?" diye dalga geçti biraz daha yakınlaşarak. "Hem sportif hem ikonik hem de akademik kraliçe saltanatın yalnızca sportif ve ikonik kraliçe olma düzeyine mi inecek?"

Onu hafifçe ittim ama gülümsemesi bulaşıcıydı. "İzin ver de bakayım." Ardından derin bir nefes alarak panolara döndüm ve bağırdım. "NOTUNU GÖREN ÇIKABİLİR Mİ?"

Sonunda hemen önümüzdeki kalabalığı dağıtmayı başardım ve panoyu düzgün bir şekilde görebildim. Listeyi hızla tararken kalbim deli gibi çarpıyordu.

"A, A+, A, bir A daha, B..." dedim yüksek sesle, hem rahatlamış hem de gururlanmış bir şekilde. "Fena değilim ya. Hiç fena değilim."

İklim eğilerek listeye göz attı. "Gösteriş yapma."

Güz koluma yapıştı. "Peki ya benimkiler? Kesin kaldım, değil mi? Söyleme. Yüzünden okuyabiliyorum!"

"Güz..." derken tereddüt ettim. Bir yandan da kahkahamı zor tutuyordum. "Belki gelecek dönem senin dönemin olur. Bu dönemi, şey, bir temel oluşturma deneyimi olarak düşün."

İnleyerek yüzünü elleriyle kapadı. "Bu bilgim dahilindeki hiçbir ünlü skandalıyla yarışamaz. Kendimi teselli edemiyorum," diyerek trajik bir şekilde kendini olduğu yerde serbest bıraktı ve bana doğru düştü. Hafif bedeni kollarımda asılı kaldı.

Bu sırada Karza kendi notlarına göz atmaya devam ederken alçak bir ıslık çaldı. "F, F, D-... Resmen ezip geçmişim."

Güz kollarımdaki baygın duruşunu bozmadan sordu. "Ortalamanı mı?"

"Ve akademik kariyerimi," dedi Karza tamamen ciddi bir ifadeyle.

Sonat güldü ve kendi notlarına bakarak omuz silkti. "Benimkiler de her zamanki gibi ortalama kalmış. B'ler ve C'ler. Annemi mutlu etmeye yeter."

"Kendi adına konuş," diyen Güz sonunda kollarımdan sıyrılarak yeniden kendi ayakları üzerinde durdu. "Ben ayvayı yedim."

Panodan uzaklaşırken final dönemi stresinin buz gibi ağırlığı yerini sıcak bir neşeye bırakmıştı. Tam bir şeyler söylemek üzereydim ki Sonat birden yavaşladı. Attığı her adım daha temkinli bir hale gelirken sanki bir karar vermek üzereydi. Elinin ceketinin cebine kaydığını fark ettim. Hareketi normalde tanıdığım o rahat ve umur-

samaz halinden çok uzaktı. O kadar gergin hareket ediyordu ki beni de germişti.

"Sonat?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Sesimdeki merak ve hafif endişe barizdi.

Gözlerini kaçırmadan cebinden katlanmış bir zarf çıkardı. Kenarları biraz buruşmuş olsa da bembeyaz zarfın üzerinde tek bir leke yoktu. Zarfı bana doğru uzatırken sesi heyecanlıydı. Neredeyse yerinde duramayacak haldeydi. "Bu sana geldi."

Sözleri kulaklarımda yankılandı. Anlamaya çalışıyordum. "Bana mı geldi?"

"Evet. Ama bizim eve geldi."

Şüpheyle bir zarfa bir Sonat'a baktım. "Neden bana ait bir mektup size geliyor?"

Sonat mektubu biraz daha uzatıp başıyla işaret etti. "Açınca öğrenirsin."

Bir zarftı yalnızca. Bir mektup. Üzerinde kelimeler bulunduran bir kâğıt parçasıydı ama Sonat'ın ellerinde bir ağırlığa sahipti. Kalbim hızlanmaya başlamıştı.

"Bu neymiş?" diye sordu Güz yanımıza yaklaşıp zarfı neredeyse kapacakmış gibi bir hareketle. Gözlerinde merakla parlayan bir pırıltı vardı. "Bir aşk mektubu mu? Ay ama bu çok romantik."

Sonat kaşlarını hafifçe çattı ama Güz'ün söylediklerine cevap vermedi. Gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Dikkatle, heyecanla ve sabırsızlıkla, "Hadi aç," dedi sadece.

Zarfı ellerime aldığımda dokusu hemen dikkatimi çekti; kâğıt kalın, oldukça kaliteli, önemini hissettiren bir cinstendi. Ellerim aniden terlemeye başlamıştı... Güz, İklim ve Karza'nın başının üzerinde belirmesiyle üzerimdeki baskı daha da arttı.

Sonat sessizce beklese de beden dilindeki alışıldık rahatlıktan eser yoktu. Bir elini ensesine götürüp başım kaşıdı, sonra tekrar cebine soktu. Gözlerini benden bir an bile ayırmıyordu.

Zarfı dikkatlice açtım. Kâğıt parçasını çıkarırken ben dahil herkes nefesini tutmuştu. İlk satıra gözüm kaydı ve kalbim göğsümde

hızla çarpmaya başladı. Kelimeleri yüksek sesle okuyabilecek durumda değildim.

Dallas Cowboys Cheerleaders
America's Sweethearts
Auditions Department
AT&T Stadium
Arlington, TX 76011
Congratulations!

We are thrilled to inform you that you have been selected to advance to the next round of auditions for the Dallas Cowboys Cheerleaders, proudly known as America's Sweethearts. Your application, including your dance experience, leadership skills, and dedication to excellence, has impressed our judges and represents the qualities we look for in our squad members.

The next phase of the selection process will involve a live audition at AT&T Stadium in Arlington, Texas. This round will include a detailed evaluation of technical skills, choreography, and overall performance, as well as an opportunity to participate in an interview with our panel.

Please note the following:

- *Arrival Time: [02/21/2025]*
- *Attire: Dance-appropriate wear (sports bra, shorts, and shoes recommended)*
- *Required Materials: Please bring a valid photo ID and proof of registration (which you should have received separately).*
- *Schedule: Choreography will be taught on-site and performed later in the day. Please prepare for a full day of activities.*

At the heart of the Dallas Cowboys Cheerleaders is a legacy of excellence, dedication, and passion. As a candidate advancing to this stage, you embody the qualities of a potential member of our world-renowned team. We are excited to see how you will continue to shine during this next phase.

Additional details, including hotel and travel recommendations, are included in the packet provided.

We know that trying out for the Dallas Cowboys Cheerleaders is a dream for many, and we are honored to give you the opportunity to showcase your talent on this stage. Thank you for your enthusiasm, hard work, and commitment to excellence.

We look forward to seeing you at AT&T Stadium and wish you the very best of luck in this exciting journey.

Warm regards,
Director, Dallas Cowboys Cheerleaders

Yani Türkçe özeti şuydu: **"Tebrikler! *America's Sweethearts* (DCC) seçmelerine katılmaya hak kazandınız!"**

Dünyanın geri kalanı bir anlığına sessizleşti. Beynim bu kelimeleri anlamayı reddediyordu. Ellerim titreyerek kâğıdı biraz daha sıkı tuttum, bir kez daha okudum. Bu doğru muydu? Gerçek miydi?

"Bu..." dedim neredeyse fısıldayarak. "Bu ne demek oluyor?"

Sonat hafifçe gülümsese de bakışlarındaki ciddiyet değişmedi. "Bir kabul mektubu," dedi sakin bir sesle. "*Dallas Cowboys Cheerleaders* seçmeleri için."

Ona baktım. Tamamen şaşkına dönmüştüm. "Ama... ben buna başvurmadım ki."

Gözlerindeki çekingen ışık daha belirgin hale geldi. Elleri bir an ceplerinden çıksa da sonra tekrar içine soktu. "Biliyorum," dedi. "Ben başvurdum. Senin adına."

Ağzım açık kaldı. Kelimeler kafamda dönüyor ama anlam kazanmıyordu. "Sen mi başvurdun?" Sesim hafifçe titriyordu.

"Evet," dedi hızlı bir nefes alarak. "Bunu daha önce konuşmuştuk. Yaz başında DCC'ye olan hayranlığından, bunun imkânsız olduğunu düşündüğünden bahsetmiştin. O yüzden... senin yerine şansımı denemeye karar verdim."

Kâğıt ellerimde titriyordu. Her cümlesiyle nefes almak daha da zorlaşıyordu. "Benim için mi yaptın?" diye tekrar sordum. Kaç kere sorarsam sorayım gerçek olmayacak gibi hissettiriyordu.

"Evet," dedi yüzündeki yumuşak ifadeyle. "Seni ikna etmektense kendim başvurmamın daha iyi ve kolay olduğunu düşündüm.

Seçileceğini biliyordum ama aptallar ellerindeki şansı teper ve seni seçmemiş olursa da bir şey söylemeyecektim, senin de bilmen gerekmeyecekti. Bu şansı es geçmemek gerektiğini düşündüm. Özellikle de son zamanlarda sosyal medya desteğine sahipken. Kaçırmanı istemedim."

Bir an her şey durdu. Gözlerim bir kez daha kâğıda kaydı, ardından Sonat'a. Kendinden emin ama biraz da endişeli bir duruşla duruyordu.

Sonra hiçbir şey düşünmeden, mektubu elimden bırakmadan kendimi ona doğru fırlattım. Kollarımı boynuna sardım, o kadar sıkı tuttum ki sanki bırakırsam bu an kaybolacakmış gibi hissettim.

"Sen... ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadım. Sesim çatlamıştı. Ağlıyor muydum? Evet. Sanırım ilk defa arkadaşlarımın önünde ağlıyordum. Gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. "Nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum."

Kollarını sımsıcak bir sarılmayla sıkıca belime doladı. "Sen her şeyin en iyisini hak ediyorsun, Ateş Tanesi."

"BU İNANILMAZ!" diye bağırdı İklim etrafta dönerek. "DCC mi? Tamay, bu senin tarihe geçmen demek!"

Tam o sırada Güz, Sonat'ın koluna bir tane geçiriverdi. "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Ötersin diye."

"Ötmezdim."

"Öterdin," dedik İklim'le aynı anda.

Güz derin bir nefes alarak ellerini beline yerleştirdi. "Tamam. Öterdim." Ardından beni ve Sonat'ı zorla ayırarak kollarını boynuma doladı ve sıkı sıkı sarıldı.

"Menajerin olabilirim," diye ekledi Karza alaycı bir gülümsemeyle. "Yüzde on beş yeter. Sana kıyak geçiyorum."

Sonat'tan uzaklaşırken gözlerim hâlâ yaşlarla doluydu ama yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Yaptığı şeyin büyüklüğü, benim için olan anlamı her hücreme işliyordu. Bana sadece bir fırsat yaratmamıştı. Cesaret edemediğim bir hayalin gerçek olmasını sağlamıştı.

"En sevdiğim insansın," derken kelimelerim bir fısıltı gibi çıksa da samimiyeti her kelimeden taşmıştı.

Göz kırparak, "Biliyorum," dedi.

Ama tek bir sorun vardı. Bu seçmelere katılmam için şubatta Amerika'ya gitmem gerekiyordu. Eğer seçmeleri geçersem de oraya yerleşecektim. Türkiye ile hiçbir bağım kalmayacaktı.

Bu da demekti ki arkadaşlarımla arama koca bir okyanus girecekti.

Onlardan çok uzakta olacaktım.

Ve Sonat'tan ayrı kalacaktım.

Duzenleme
Ny.ozlem

Bölüm 54

Elimde hâlâ *Charlie'nin Çikolata Fabrikası*'ndan* bir altın bilet tutuyormuşum gibi mektubu sımsıkı tutuyordum. İçimdeki coşku tüm bedenimi titretiyordu. Amerika. Dallas Cowboys Cheerleaders. Ben. Bu, gerçeküstü bir his veriyordu. Bir *reality* şovda hayatı bir anda değişen insanlardan biriydim sanki. Ama bu televizyonda olmuyordu. Bu, *benim* başıma geliyordu.

Bir kez olsun, sürekli kendimi eleştiren o iç ses tamamen susmuştu. Bu anın büyüklüğü her şeyi bastırmıştı. Ben sadece iyi değildim, *harikaydım*. Birisi bana bu inanılmaz yolculuğu başlatmam için yeterince inanmıştı ve ben de bunu iki elimle kavramaya hazırdım.

En azından, öyle sanıyordum. Bir süre boyunca konuşmalarımız tamamen şaka ve heyecandan ibaretti. Seçme sürecini, yanıma ne alacağımı ve içeri girersem arka planda dönen dramaları onlara anlatıp anlatamayacağımı sordular. Yaklaşık on dakika boyunca hiçbir şey beni yenemez gibi hissettim.

Ama sonra sohbetin temposundan koptukça ve detayları düşündükçe görmezden geldiğim farklı bir farkındalık kendini göstermeye başladı. Mektubu açtığım andan beri zihnimin bir köşesinde pusuda bekleyen bir his. Gülümsemem hafifçe soldu, mektuba bakarken içimde ağırlaşan bir baskı hissettim.

* İngiliz yazar Roald Dahl tarafından yazılan 1964 tarihli çocuk kitabı. Çikolatacı Willy Wonka'nın çikolata fabrikasında geçen hikâye, Küçük Charlie Bucket'ın maceralarını anlatıyor. Kitap ayrıca 2005 yılında Tim Burton tarafından sinemaya aktarıldı. -ed.n.

Bunu ilk fark eden her zamanki gibi Sonat oldu. Konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Ne oldu?"

Neşeyle dolu olmam gerekirken aniden boğazımda düğümlenen kelimelerle yutkundum. Yalan söyleyip "İyiyim," demek istedim ama kelimeler karşı koydu. Gözlerim arkadaşlarım arasında dolaştı. Onları, özellikle de *onu* bırakma fikri karnıma bir yumruk gibi oturdu.

"Tamay," dedi Sonat başını hafifçe yana yatırarak. Gözlerimin içine baktı. "Konuş bizimle."

Altdudağımı hafifçe ısırdım, ardından rujumu mahvedeceğimi düşünerek bıraktım.

"Çok heyecanlı ve mutluyum. Bu, resmen hayallerimi gerçekleştirme yolunda büyük bir adım ama... Amerika'ya gitmek bir sorun olmasa da sizi geride bırakmak? Yanımda siz olmadan, *sen* olmadan ne yapacağım?"

Bir an için sessizlik çökse de İklim elini sallayarak sessizliği bozdu. "Kızım, Amerika'ya gidiyorsun, Mars'a değil."

"Kesinlikle," diye ekledi Güz. "*FaceTime* diye bir mucize icat edildi."

"Biliyorum," dedim zayıf bir şekilde gülerek. "Ama aynı şey değil."

Sonat yanımda hafifçe hareket etti ve konuştuğunda sesi ciddi ama sakindi. "Belki bunu daha sakin bir şekilde oturup konuşmamız daha iyi olur."

Bu beni durdurdu. Ona baktım, gerçekten baktım ve her zamanki sakin tavrının ardında gizlenen endişe kıvılcımını gördüm. Şaka yapmıyordu. Geçiştirmiyordu. Gerçekten konuşmak istiyordu.

"Tamam," dedim yavaşça.

Elimi tuttu ve hep beraber arabaya doğru ilerledik. Nereye gideceğimizi çoktan biliyorduk zaten.

Bölüm 55

La Likya o akşam farklı bir havadaydı. Fırtına öncesi sessizliği andırıyordu ama bir şekilde o fırtınayı dört gözle bekliyordum. Kafenin her zamanki hafif sohbet ve fincan tıkırtılarıyla dolu uğultusu, masamızdaki sessiz bekleyişin gölgesinde kalmıştı. Hepimiz her zamanki köşemizde oturuyor, elimizdeki sıcak kahve fincanlarını sıkı sıkı tutuyorduk ama kimse içeceğinden bir yudum almıyordu. Kahveler masada, birazdan olacaklara sessizce tanıklık ediyor gibiydiler.

Yanımda oturan Sonat ise gruptaki en sakin kişiydi. Fazla sakin görünüyordu ve bu da onu daha da şüpheli hale getiriyordu. Eğer bu başvuruyu yaptıysa olacakları önceden tahmin etmiş olmalıydı. Öte yandan, bu başvuru aylar önce yapılmış olmalıydı. Yani sevgili olmamızı geçtim, sahte sevgililik olayının bile gündemde olmadığı bir zaman almıştı bu kararı. Değişen çok şey vardı. Kendisi de tereddüt ediyor olabilir miydi? Yoksa bir plan yapmıştı ve benden haftalarca ayrı kalmayı çoktan kabullenmiş miydi? Sonat'ın zihninde dönen düşüncelere dair en ufak bir fikrim olmadığı gibi benim de bir fikrim yoktu. Ne yapacağımızı bilmiyordum. Nasıl ortak bir nokta bulabileceğimizi de bilmiyordum. İstediğim iki şey vardı: Seçmelere katılmak ve Sonat'tan ayrı kalmamak.

Sonat, masaya oturduğumuzdan beri pek konuşmamıştı ama hafifçe öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı ve boğazını temizledi.

"Şey," dedi, sesi sakin ama alçaktı. "Hepinize bir şey söylemem gerekiyor."

Bütün başlar bir anda ona döndü.

"Ay yeter ama artık," dedi Güz ellerini başının iki yanına alarak. "Biz ne ara bu kadar dramatik bir grup olduk arkadaşlar? Sürekli birileri bir şeyler açıklıyor! Ve bunu her seferinde yüz yüze yapıyoruz." Parmaklarını kıvırcık, soğuk kahverengi saçlarının arasından geçirdi ve kopan birkaç teli tutup havada salladı. "Açıklamalarınız beni o kadar strese sokmaya başladı ki saçlarım dökülüyor!"

"Evlenme teklifi mi ediyorsun?" dedi İklim hemen heyecanla öne eğilerek. "Bu bir teklif mi? Söyle, Tamay'la Amerika'ya gidebilmek için evlenme mi teklif edeceksin?"

"İklim." Sonat ona susmasını işaret eden neredeyse azarlayıcı bir bakış attı. "Bu bir evlilik teklifi değil."

"Eh, şimdi hayal kırıklığına uğradım," diye homurdandı İklim. Geriye yaslandı ve kollarını birbirine doladı.

Sonat gözlerini devirse de dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve sonra yeniden gruba döndü. Gözleri bir anlığına benim üzerimde durdu. "Bu, kariyerimle ilgili."

Karnımın ağrımaya başladığını hissettim. Onu tanıdığım süre boyunca Sonat çoğunlukla sabit ve öngörülebilir olmuştu. Ama şimdi sesindeki ağırlık bunun sıradan bir güncelleme olmadığını söylüyordu.

"Hangi kariyerin?" diye sordum. Buz patenini bırakmıştı. Basketbola zaten kariyer için başlamamıştı. Akademik alanda da pek azimli olduğu söylenemezdi.

Sonat derin bir nefes aldı. Elleri masada sabit duruyordu ve gözleri sırayla hepimizin üzerinde gezindi. "Basketbol oynamayı bırakmaya karar verdim."

"Bu o kadar da şaşırtıcı değil."

"Yani yakışıyordu aslında."

"Ben ne karar verirsen arkandayım."

"Zaten severek oynamıyordum," dedi hafifçe gülümseyerek. "Tamay için başlamıştım ve artık ikimizin de buna ihtiyacı yok."

"Tamam," dedi Karza yarı meraklı yarı temkinli bir tonla. "Peki, bunun yerine ne yapmayı düşünüyorsun?"

Sonat derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Buz patenine odaklanmak istiyorum."

Tam bir sessizlik. Yanda süt köpürten barista bile duraklamış gibiydi.

Sözleri havada asılı kaldı ve kalbimin bir an durduğunu hissettim. Buz pateni. Birlikte buz pateni yaptığımız o gün gözlerimin önüne geldi. Buz üzerinde nasıl hareket ettiğini, ne kadar doğal ve özgür göründüğünü hatırladım. Ona ne kadar keyif verdiğini görmüştüm ama bu kadar büyük bir adım atacağını hiç düşünmemiştim.

"Ciddi misin?" diye sorarken sesim neredeyse bir fısıltı kadar alçaktı.

"Fazlasıyla," dedi, bakışlarını benimkilere kilitleyerek. "O gün birlikte buz pateni yaptığımızda bir şeyler yerine oturdu. Uzun zamandır ilk kez kendimi iyi hissettim. Eski bir dosta tekrar kavuşmak gibiydi. Gerçekten beni mutlu eden bir şeydi. O günden beri programları araştırıyordum ve Amerika'da içime sinen *Men's Single Figure Skating* programı var. Benim seviyeme uygun ve fiyatı biraz zorlayıcı olsa da imkânsız değil. En iyilerinden birini seçtim."

"Ve?" diye sordu Güz, gözlerini kısarak. "Bu, Tamay'la ne alaka?"

Sonat'ın gülümsemesi neredeyse mahcup bir hal aldı. "Şansımıza Tamay'ın eğitim göreceği yere fazlasıyla yakında."

Masa bir anda kaosa döndü.

"NE?!" diye çığlık attı İklim ellerini ağzına götürerek. "Amerika'ya mı taşınıyorsun?!"

"Tamay'la birlikte mi?!" diye ekledi Güz ağzı açık kalmış bir şekilde.

"Dur, dur, dur," dedi Karza, ellerini kaldırarak. "Tamay'ın peşinden Amerika'ya gidiyor ve buz patenine geri mi dönüyorsun?"

Sonat etrafındaki patırtıdan etkilenmiş gibi görünmeden rahatça başını salladı. "Tam olarak bunu söylüyorum."

Orada öylece oturdum. Tamamen donmuş haldeydim. Zihnim az önce söylediği kelimeleri anlamaya çalışıyordu. "Beraber gidiyoruz. Sen... Amerika'ya taşınıyorsun. Ben de Amerika'ya taşınıyorum. Buz patenine devam etmek için... ve bir de benim için mi?"

"Sadece senin için değil, Ateş Tanesi. Bu kendim ve kariyerim için de istediğim bir şey. Buz pateni kendimi bildim bileli hayatımın bir parçasıydı ve hep hayatımda olacağını düşünürdüm. Paramı buradan kazanacağımı, yarışmalara gideceğimi, İklim'le ortalığı kasıp kavuracağımızı sanırdım." Durdu hafifçe ve İklim'le Karza'ya manalı bir bakış atıp samimiyetle gülümsedi. "Ama hayat işte... Son bir senede sakatlanmasam neler olurdu diye düşünmekten kendimi çok hırpaladım. Fakat artık arkama dönüp baktığımda bunun bir önemi olmadığını görüyorum. Düşündüm ki ne olduysa oldu. Önemli olan şimdi ne olacağı. Uzun zaman sonra buzun üstüne çıktığım o gün karar vermiştim. Ve," diye devam ederken gözlerinin neredeyse yaşardığını fark etmememiz için burnunu çekip yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. "Sana yakın olmak? Bu... büyük bir bonus. Çok büyük bir bonus."

"Annemin haberi var mı?" diye sordu Güz aniden başını masaya doğru uzatarak.

Bir anlığına İpek teyzenin izin vermeyeceğinden çekinsem de Sonat'ın başıyla onayladığını görünce hemen rahatladım. "Var," diye yanıtladı Sonat gülümseyerek. "Buz patenine geri döneceğimi söylemem yetti. Gitmemi ve her türlü destek olacağını söyledi."

Bir an konuşamadım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki herkesin duyabileceğini düşündüm. Sonat onunla gurur duyduğum bir adım atıyordu. Bu büyük bir adımdı ve bunu sadece kendisi için değil, *bizim için* yapıyordu.

"Sonat," dedim sonunda sesim hafifçe titreyerek. "Bundan emin misin? Yani, bu... çok büyük bir şey."

"Hiç bu kadar emin olmamıştım," dedi basitçe. "Uzun zamandır geride duruyordum. Korkuyordum ama o gün içimde bir şeyler değişti. Kararımı verdim. Artık kendim için bir şey yapmanın zamanı geldi."

"Bu hem çok büyük hem de zor bir şey."

"Bu da öyle," dedi parmağıyla ikimizi işaret ederek. "Ve bir şey öğrendiysem, o da istediğin şeyin peşinden gitmemek için hayatın çok kısa olduğu."

Gözlerimde yaşların biriktiğini hissettim. Yirmi dört saatte iki kere ağlayamazdım, bu yüzden onları geri itmeye çalıştım. "İyice kafayı yedin."

"Yediniz," diye düzeltti Güz. "İkiniz de sıyırdınız."

Sonat gülümsedi. "Beni bu hale getiren kişi Tamay."

"Ben bu halinden memnunum," dedim elimi uzatıp hafifçe yanağını tutarak.

"Biz de memnunuz," diye ekledi İklim.

Masadaki arkadaşlarımız sonunda şoktan çıktı ve sorular arka arkaya gelmeye başladı.

"İhtiyaç duydukları düzeyde kayabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Karza. "Kendini fazla zorlama."

"Öğreneceğim," dedi Sonat omzunu silkerek. "Vaktim var."

"Kültür şokuna hazır mısın peki?" diye ekledi Güz kaşlarını kaldırarak. "Amerika tamamen farklı bir dünya."

"Hallederiz."

"Bu o kadar romantik ki ölebilirim," dedi İklim.

Kendimi tutamayıp güldüm ve Sonat masanın altından elimi tuttu, parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "İyi misin?"

Başımla onayladım. "Her şey çok hızlı gelişti ama hazırım."

"Hızlı olduğunu biliyorum ama endişe etme. Daha şubata çok var. Konuşuruz, plan yaparız. Her şeyi hallederiz."

Ona, gözlerindeki kararlılığa, o an hissettiğim sarsılmaz bakışlarına kilitlendim. Sonat yanımdayken her şeyin üstesinden gelebileceğimizi biliyordum ve bu, tüm endişemi alıp götürüyordu.

Başımı hafifçe ona yaklaştırdım ve ağırlığımı omzuna bıraktım. "Buna şüphem yok."

Artık rahat rahat kahvelerimizi içebilirdik. Sonuçta bir konuda gerçekten ustaysak, o da kaos ve hızlı gelişmelerdi. Saf, filtresiz, yüksek seslerden ve dehşetli tepkilerle dolu düzenden yoksun bir kaostan ibarettik. *La Likya* çalışanları çoktan bizden bıkmış olmalıydı ancak sanırım sürekli almaya devam ettiğimiz kahvelerden olacaktı ki henüz kovulmamıştık.

Ama sonra Karza ile İklim bir bakış paylaştı ve ikinci bir bombanın biraz sonra bu masaya ineceğini anladım.

"Tamam millet," dedi İklim. "Sonat ve Tamay'ın büyük kariyer hamleleri yaptıkları doğru ama... biz de boş durmadık."

Bölüm 56

"Lütfen bizi dövmeyin," dedi Karza hafifçe İklim'in arkasına sığınarak. Ardından Güz'e döndü. "Özellikle senden korkuyorum."

"Ben bir daha *La Likya*'ya gelmiyorum," dedi Güz dudaklarını büzerek. "Hepsi mekân yüzünden. Bir rahat durmuyorsunuz."

"Neymiş bu gelişme?" diye sordum hafifçe sözünü keserek.

İklim Karza'ya baktı ve o da ona küçük bir onay verdi. "Şey," diye söze başladı kelimeyi uzatarak bizi çileden çıkarmak istermiş gibi. "Yarıyıl tatilinde Rusya'ya gidiyoruz."

Masa bir anda sessizliğe büründü. Arka planda süt köpürten barista bile bu kadar gelişmeyi kaldıramamış olacaktı ki elindeki metal potu düşürdü.

"Ne?!" diye bağırdı Güz. "Rusya mı? Şaka mı yapıyorsunuz?"

"Tamamen ciddiyiz," diye ekledi Karza. *Cheshire kedisi** gibi sırıtıyordu.

İklim elleriyle kendisini ve erkek arkadaşını gösterdi. "Karşınızda buz pateninin geleceği olan o olimpiyat çifti. Koçumuz, olimpiyatlar öncesi son yılımızda Rusya'ya gitmenin en iyi hamle olacağını düşünüyor."

"Bir dakika, bir dakika," dedi Sonat sanki trafiği durduruyormuşçasına ellerini kaldırarak. "Bir de... *taşınıyorsunuz?* Hem de *bir yıl* boyunca?"

---

* Lewis Carroll'un yazdığı *Alice Harikalar Diyarında* kitabında popüler hale getirilen ve kendine özgü muzip gülümsemesiyle tanınan bilge bir kedi. "Cheshire kedisi gibi sırıtmak" (*Grin like a Cheshire cat*) ifadesi ise garip ve gizemli bir şekilde gülümsemek anlamında kullanılan bir deyimdir. -ed.n.

"Evet," dedi İklim bu dünyadaki en basit şeymiş gibi. "Oradaki antrenman tesisleri üst düzey, ekipmanlar son teknoloji ve burada olmayan kaynaklara sahipler. Başka zaman olsa belki reddedebilirdik ama olimpiyatlara bu kadar az kalmışken düşünmeye bile gerek kalmadı. Sasha sorduğu gibi kabul ettim. Karza da benimle gelmek zorunda kaldı tabii ki."

"Ve borş çorbasını çok duydum. Denemek istiyorum," diye ekledi Karza.

"Borş bir yana," dedi Sonat kaşlarını kaldırarak. "Bunu şimdi mi söylüyorsunuz?"

"Resmileşmesi bu haftayı buldu," diye açıkladı Karza. "Sasha her şeyi ayarladı. Artık neredeyse kesinleşti sayılır."

"Tamam da... Rusya?" dedi Güz tekrar. "Orası buz gibi değil mi? Hem de her şey çok pahalıdır."

"Bu yüzden yün çoraplar ve birikimimiz var," dedi İklim hiç duraksamadan. "Hem o kadar da uzun bir süre değil. Sadece olimpiyatlara kadar. Sonra altın madalyalarımızı toplarız ve efsaneler olarak emekli oluruz."

"Emeklilik?" dedim kaşımı kaldırarak.

"Eh, ondan emin değilim," dedi saçını hafifçe savurarak. "Ama altın madalya sözümü tutarım."

Sorular bundan sonra hızla geldi, merak ve heyecan dolu bir soru yağmuru kimseye nefes alma fırsatı bırakmadı.

"Dil bariyeri ne olacak?" diye sordu Sonat.

"*Google Translate*," dedi Karza kendinden emin bir şekilde.

"Ve... votka?" diye ekledi Güz.

"Antrenman sonrası dinlendirici olur," dedi İklim göz kırparak.

"Peki ya *Rus kışları*?" diye üsteledim. İkisini birer marşmelov gibi montlara sarılmış halde hayal etmek beni gülümsetti.

"Uyumlu, buz mavisi atkılarımız var."

"Şaşırtmadı," diye mırıldandı Sonat.

İklim'in telefonunu çıkarıp eğitim görecekleri pistin fotoğraflarını göstermesiyle tepkilerimizdeki hız zirveye ulaştı. "Şuna bakın,"

dedi ekranı yüzüme doğru tutarak. "Son teknoloji. Burada yaşama şansım var mı sizce? Çünkü ciddi ciddi isteyebilirim."

"Evet," dedi Karza. "İklim için buz varken bir yatağa ne gerek var?"

"İkiniz gerçekten inanılmazsınız," derken gülümsememe hâkim olamıyordum. Yanaklarım ağrımaya başlamıştı. "Sizinle gurur duyuyorum. Ve doğru kararı verdiğinize eminim."

"Kesinlikle," diye ekledi Sonat başıyla onaylayarak. "Sonuna kadar destekliyoruz."

"Teşekkürler, hayatım," dedi İklim bana bir öpücük göndererek. "Yani, *Dallas Cowboys Cheerleaders* kadar havalı değiliz ama ona yakınız."

"Endişelenme," diye karşılık verdim. "Olimpiyatlara geldiğimde özel jetimden size el sallarım."

İlk şok etkisi geçtikçe heyecan yerini daha sıcak bir şeye, gurura benzeyen bir hisse bıraktı. Masa, planlar ve fikirlerle dolup taşıyordu. İlk kim ziyaret edecek, yanlarına ne alacaklar, Karza'nın Rus mutfağını ilk denemesinde hayatta kalıp kalamayacağı gibi.

Bir an için arkama yaslanıp her şeyi izledim. Sonat ve ben Amerika'ya gidiyorduk. Karza ve İklim Rusya'ya taşınıyordu. Her şey yaklaşık yarım saat içinde gelişmişti. Bu hem çılgınca hem korkutucu hem de aynı zamanda inanılmazdı. Farklı yönlere gidiyor olabilirdik. Farklı hayallerimiz vardı. Ancak hayallerimizin uzaklığı birbirimize her zamankinden daha da yakın olmamızı sağlıyordu.

"İmkânsız hayallerimizin peşinden gidiyoruz," dedim sesli bir şekilde düşünerek.

Sonat başıyla onayladı. "Biz gitmezsek, kim gidecek?"

"O zaman," dedi Güz kahve kupasını bir kadeh gibi kaldırarak. "Amerika'ya giden Tamay ile Sonat'a ve Rusya'ya giden Karza ile İklim'e. Hayatta kalın."

Bölüm 57

Sohbet devam ederken ve biz bir tur daha kahvelerimizi almışken ters giden bir şeyler vardı. Güz köşede sessizce oturuyordu. Kahvesini karıştırıyordu ama bir yudum bile içmemişti. Normalde her zaman hazır bir laf sokması ya da zekice bir yorumuyla masanın neşe kaynağı olan Güz gitmiş gibiydi. Sanki Beyoncé, karaoke gecesine katılmış ama mikrofonu eline almıyormuş gibi. Bir şeyler yanlıştı.

Dirseğimle Sonat'ı dürttüm ve hafifçe başımla Güz'ü işaret ettim. "Fark ettin mi?"

Başını salladı. "Evet. Bir şey diyecektim ama..."

"Ben hallederim," dedim fazla dikkat çekmeden yerimden kalkarak.

Onu kolundan tutarak kaldırdım ve hafifçe çıkışı işaret ettim. Anlamasa da hemen yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yerleştirerek ayağa kalktı. Kapıdan çıkarken kollarını soğuk akşam havasına karşı göğsüne sarmıştı. Gün ışığı yüzünü yumuşak bir tonla aydınlatıyordu ama ifadesi hüzünlü görünüyordu.

"Havaya ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"İçeride de hava vardı," dedi sıkkın bir ifadeyle.

"Bu, bana gitmemi söylemenin bir yolu mu?" diye takıldım.

Anında pişman olmuş bir ifade sergiledi. "Hayır."

Bir süre sessizce durduk. Sessizliği hafif trafik sesi ve uzaktan gelen kahkahalar doldurdu. Onu konuşmaya zorlamadım, sadece bekledim, ihtiyacı olan zamanı almasına izin verdim. Sonunda konuştu.

"Bencilce mi davranıyorum?" diye sordu ağlamaklı, alçak bir sesle.

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "O ne demek şimdi?"

"Yani..." Ayakkabılarına bakarak duraksadı. "Hepiniz gidiyorsunuz. Sen, Sonat, Karza ve İklim. Hepinizin bu büyük, heyecan verici planları var. Bense arkada kaldım."

Sözleri mideme yumruk gibi indi. Cevap vermek için ağzımı açtım ama o devam etti.

"Yanlış anlama," diye ekledi çabucak. "Hepiniz için mutluyum. Tahmin edemeyeceğiniz kadar çok mutluyum. Siz kalalım deseniz ben kıçınızdan tekmelerim. Hayallerinizin peşinden gidiyorsunuz ve bu harika bir şey." Doğru kelimeleri arar gibi dudaklarını kemirdi. "Ama geride kalan kişi benmişim gibi geliyor."

"Güz..." dedim.

Elini savurarak sözümü kesti. "Hayallerim ya da planlarım yokmuş gibi değil. Ama siz benim arkadaşlarımsınız ve yerinizi dolduramam. Zamanla grup parçalanıyormuş gibi geliyor ve sizin olmadığınız bir dünyada ne yapacağımı bilmiyorum."

Son kelimesinde sesi çatladığında kalbim biraz daha kırıldı.

Bir adım yaklaşarak elimi koluna doladım. "Böyle hissetmekte çok haklısın," dedim kararlı bir şekilde. "Eğer yer değiştirsek ben de aynı şekilde hissederdim."

Burnunu çekerek ve gözlerini hızlıca silerek bunu fark etmememi sağlamaya çalıştı. "Evet ama yine de berbat bir his."

"Evet," diye kabul ettim. "Berbat. Ama yalnız değilsin Güz. Seni geride bırakmıyoruz. Biz hâlâ biziz. Nerede olursak olalım."

Bana baktı, gözleri benimkilerde bir şeyler arıyor gibiydi. "Ama aynı olmayacak, değil mi? Grubumuz yani."

"Aynı olmayacak," dedi İklim. Bir anda arkamızda belirivermişti. Ne zaman geldiğini anlamamıştım ancak önemi yoktu. İki adımda yanımıza ulaştı ve o da Güz'ün diğer koluna girdi. "Ama bu, bittiği anlamına gelmez. Sadece değiştiği anlamına gelir."

"Mesafeler fazla abartılıyor," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Ne olursa olsun bir telefon mesafesindeyiz, biliyorsun, değil mi?" diye sordu İklim Güz'e bakarak."Ya da bir uçuş mesafesi. Ya da bir mesaj. Bizden kolay kurtulamazsın."

Güz burnunu hafifçe çekerek gülümsedi. "O sabah hangi kombini yapacağımı seçemesem bile mi?"

"Oje rengi seçemesen bile," dedim.

Eski neşesini geri kazanmış gibiydi. "Bunu unutursanız Amerika'ya, Rusya'ya ya da dünyanın her neresinde ne yapıyorsanız gelip sizi sürükleyerek geri getiririm."

İklim'le kısa bir göz teması sağladık.

"Güz Aroskay'dan daha azını beklemezdik."

@eniyiversiyonun

Merhaba sevgili okuyucularım,

Bugün bu bloga bambaşka bir heyecan ve biraz da hüzünle yazıyorum. Size geçici bir veda mektubu bırakıyorum. Ama endişelenmeyin, bu bir "hoşça kal" değil, "şimdilik görüşürüz." Çünkü hayatımda büyük bir değişiklik oluyor ve bu değişiklik, hayallerimin peşinden gitmekle ilgili.

Size bir haberim var. *Dallas Cowboys Cheerleaders*'tan (evet, doğru duydunuz: *DCC*!) seçimlere katılmam için bir kabul aldım. Kendimi bulutların üstünde gibi hissediyorum! O stadyumda amigo kızlık yapmak, yıllardır hayalini kurduğum o devasa sahada binlerce kişiye enerji yaymak... Bu sadece bir iş değil; benim için bir yaşam biçimi, tutkumun ete kemiğe bürünmüş hali. Ama bunun için Amerika'ya taşınmam gerekiyor ve hepimiz biliyoruz ki yeni bir ülkede, yeni bir düzen kurmak, her şeyin başlangıçta biraz kaotik olması demek. Bu yüzden blogda bir süre yazamayacağım.

Gitmeden önce bu gelişmeyi ve geçici vedayı sizlerle paylaşmak istedim. Çünkü buradaki yolculuğum boyunca bana verdiğiniz destek ve sevgi inanılmazdı. Hayatın bize sunduğu fırsatlar, onları değerlendirip değerlendirmeyeceğimizle şekilleniyor. Ben de şu anda korkularıma rağmen bu büyük adımı atıyorum. Hayallerin peşinden gitmek cesaret ister, evet. Ama bir kez bu cesareti bulduğunuzda o yolun sizi nasıl şekillendireceğini tahmin bile edemezsiniz.

İşte bu yüzden size de buradan bir mesaj bırakmak istiyorum: *Hayallerinizden asla vazgeçmeyin.* Hangi yaşta, hangi koşulda olursanız

olun, kalbiniz neyi işaret ediyorsa ona doğru ilerleyin. Çünkü hayatta pişmanlıkların en büyüğü, "Keşke deneseydim," demektir.

Bu yolculuk bana bir şeyi daha öğretti: *Doğru insanlar, sizi hep ileri taşır.*

Şu ana kadar burada bana destek olan okurlarım, arkadaşlarım, ailem ve sevgilim... Onların varlığı olmasaydı bu adımı atmam belki de mümkün olmazdı. İnsanlar hep güçlü durmamız gerektiğini söyler ama doğru insanlar sizi güçlü kılar. O yüzden etrafınızdaki insanları iyi seçin. Size inanan, hayallerinize ortak olan, size güç veren kişilerle yol alın. Doğru arkadaşlar ve doğru sevgili, sizi asla olduğunuz yerde bırakmaz. Onlar sizi geride tutmaz, ilerlemenizi sağlarlar...

Bu, benim için sadece bir başlangıç. Şu anda biraz korkuyorum. Belki Amerika'daki tempoya alışmak zor olacak, belki de çok özleyeceğim bazı şeyleri. Ama her zorluk bir ders, her macera bir başka bölüm. Oradaki düzenimi oturttuğum gibi buraya geri döneceğim. Daha yüksek bir enerjiyle, daha fazla hikâyeyle ve hayallerimi gerçekleştirmiş biri olarak bu bloga yazmaya devam edeceğim.

Şimdilik buraya bir virgül koyuyorum ama bu hikâye bitmedi. Sizleri seviyorum ve siz de ailemizi unutmayın! Hayat kocaman, devasa ışıkları olan bir sahne ve ben bu sahnede elimden gelenin en iyisini yapmak için hazır hissediyorum. Görüşmek üzere!

Sevgiyle,
Tamay

Ayışığı Kitaplığı

Devam edecek...